

Giới thiệu Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn

Số Chương: 66 chương + 4 phiên ngoại.

Converted: Cù Lạc.

Editor: TieuHiTieuHi.

Thể Loại: Đô thị tình duyên, Hải hước, Lăng Mạn, Ngọt Ngào, Cảm Động, 1vs1, HE.

Câu chuyện vui mừng nhẹ nhàng:

Tên của Thẩm Hoài Cảnh được Ôn Đình giải thích thế này: "Ngày tốt phong cảnh đẹp, ngồi trong lòng mãi mà vẫn không loạn."

Nghe được lời giải thích này thì Thẩm Hoài Cảnh chỉ có một thái độ luôn im lặng, mặt lạnh như băng, cho đến khi bên cạnh anh có thêm một người phụ nữ xinh đẹp, xinh đẹp.

Lần đầu tiên:

Ôn Đình: "Thẩm tiên sinh, có ai nói rằng đôi mắt của anh rất câu người?"

Thẩm Hoài Cảnh không có biểu hiện gì.

Lần thứ hai:

Ôn Đình: "Thẩm tiên sinh, lẽ nào không có ai nói với anh rằng anh trông rất đẹp?"

Thẩm Hoài Cảnh mắt tối và sâu, gương mặt của anh ta không rõ.

.....

Lần thứ N + 1:

Ôn Đình: "Thẩm tiên sinh, thật sự không ai nói rằng anh thôi thúc làm cho người ta gục ngã?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, trong tròng mắt đen ấy hình như có ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ chỉ hòa.

Thẩm Hoài Cảnh: "Lẽ nào không ai nói với em, khi em nói những điều đó em phải chịu hậu quả sao?"

Ôn Đình... bây giờ biết điều đó rồi.

Cái gì mà ngồi trong lòng mãi không loạn, ngồi mãi sao có thể không loạn?

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Giới Thiệu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

NÓI SO SỞ VỀ TRUYỆN

Trước khi edit truyện này thì mình đã đọc qua truyện "Hôn Nhân Ấm Áp" của Túy Hậu Ngư Ca. Mình thật sự thích cách viết truyện của tác giả. Lối viết truyện gần gũi, ngọt ngào, không quá cầu kì phóng đại, đặc biệt rất HẢI HUỐC.

Truyện này nói về hai người bị tổn thương tình cảm gia đình, vì một số lí do bất đắc dĩ nên sống chung dưới một mái nhà (motíp cũ, nhưng câu chuyện không cũ), sau đó...(đọc rồi sẽ biết ^^). Truyện gần gũi, ngọt ngào, hải hước, cảm động. Đặc biệt là những câu chuyện đầy xúc động của các cặp chị em trong truyện.

Tính cách nhân vật:

Thẩm Hoài Cảnh: đẹp như tranh, lạnh như băng, cảm dục, thích dùng ánh mắt để nói chuyện (nói hơn 2 chữ là nhiều rồi), thường dùng hành động để chứng minh.

Ôn Đình: xinh đẹp, thông minh, nói nhiều (nói rất là nhiều), lời nói cay độc, chuyên đi đốt nhà người khác.

Nhân vật phụ: các nhân vật phụ đều hải hước, đáng yêu.

Nội dung thế nào thì mời các bạn đọc truyện nhé. Chứ nói hết mất vui. AHHi.

ĐÔI DÒNG CHIA SẺ VỚI ĐỌC GIẢ

Đây là truyện đầu tiên mình edit, hẳn sẽ có nhiều thiếu sót, mong các bạn thông cảm nhé.

Lúc đọc truyện, nếu các bạn phát hiện ra có chỗ sai lỗi chính tả hay câu từ không hợp lí thì các bạn vui lòng bình luận bên cạnh để mình xem và sửa lại nha.

Đọc truyện xong nhớ cho mình ý kiến nha.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

KHÔNG THÍCH THÌ LẶNG LÊ BƯỚC QUA ĐỔI NHAU, XIN ĐỪNG DỪNG LẠI RỒI BUÔNG LỜI CAY ĐÁNG, LÀM TỔN THƯƠNG NHAU.

CẢM ƠN CÁC BẠN.

Ở mỗi chương Hi có chèn một bài hát tiếng Trung (vì Hi rất thích nghe nhạc Trung). Ai có bài hát nào hay thì bình luận lại để Hi đăng ở các chương sau nhé (nếu bài đó không trùng với bài Hi đã đăng rồi.)

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời tiết tháng chín rất nóng, nhìn ven đường cây cối đều ỉu ỉu xù xù, không có một chút tinh thần nào, nói chỉ là con người.

Ôn Đình chống lại ánh nắng mặt trời nửa ngày. Đi phỏng vấn ba công việc, đều không giải quyết được gì, nguyên nhân chỉ có một, cô không có văn bằng đại học.

Mặc dù Ôn Đình đối với các nhà tư bản chỉ nhìn bằng cấp không nhìn năng lực khịt mũi coi thường, nhưng vẫn không thay đổi được việc cô không có công việc.

Ba giờ chiều, Ôn Đình nhìn ánh nắng mặt trời vẫn gay gắt như thế, liền mang giày về đến bên cầu và mở ra.

“Về tranh bao nhiêu tiền một bức?” Có người đi đến hỏi.

“60.”

“60?” Người đến kinh ngạc há to miệng: “Bên kia có 20, cô thật sự là sư tử miệng lớn.”

Ôn Đình uể oải trừng mắt lên: “Vậy ông có thể đi vẽ 20 nha.”

Người đến lắc đầu: “Cô gái, ý cô như vậy là không được, không kiếm được tiền.”

Ôn Đình cười: “Đại thúc, đi thông thả, không tiền.”

Người kia sững sờ một chút, sắc mặt có chút không vui, thờ phỉ phò đi đến đầu khác cầu, ngồi xuống trước mặt họa sĩ.

Ôn Đình trầm thấp cười cười, buồn bực ngán ngẩm nhìn thoáng qua bốn phía, vừa hay nhìn thấy một người đàn ông trang phục màu đen đứng lại gọi điện thoại, trời rất nóng, anh ta mặc vào người một màu đen, cũng không thấy nóng sao. Áo đen, quần tây đen, một tay dút vào túi quần, một tay cầm điện thoại, ngược lại có chút đẹp mắt.

Ôn Đình cảm bút lên vẽ.

Nửa giờ sau, người lúc nãy dương dương tự đắc cảm bức vẽ đi tới, vốn định mở miệng, sau khi nhìn thấy bức vẽ của Ôn Đình, lời nói vừa đến miệng liền nuốt ngược vào, gục mặt rời đi.

Ôn Đình đối diện bóng lưng của ông ta: “Đại thúc, về tranh cũng phải nhìn chất lượng, tục ngữ nói, hàng rẻ thường không tốt, hàng tốt thường không rẻ nha!”

Dường như dưới chân người kia lảo đảo một chút.

Ôn Đình nhìn vào bức tranh đang vẽ một nửa, nhún nhún vai, nhìn thoáng qua đầu cầu trống không, người ngắm phong cảnh đã sớm rời đi, tranh này vẽ cũng không được.

Nhìn đồng hồ một cái, Ôn Đình dọn dẹp bàn vẽ, ngồi xe buýt đi đón em trai Ôn Dĩ Nam tan học.

Lúc Ôn Dĩ Nam nhìn thấy Ôn Đình đang đeo bám vẽ to đùng trên lưng đứng trước cửa trường học, chạy ra, giọng mang chút trách móc: “Chị, không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao, xa như vậy, chị đừng có tới đón em hoài.” Nói xong, nhận lấy bàn vẽ Ôn Đình đang đeo trên lưng.

Ôn Đình nhón chân lên sờ sờ đầu cậu nhóc cao hơn mình một cái đầu: “Được rồi, được rồi. Chị đây còn không phải là tiện đường.”

Ôn Dĩ Nam luôn như vậy, luôn hiểu chuyện, hiểu chuyện đến cô đau lòng.

Ôn Dĩ Nam bắt đầu đi, nơi này là trường sơ trung ở vùng ngoại thành, từ chỗ ở bọn họ đến nơi đây phải ngồi hơn một giờ xe buýt, chị làm sao lại tiện đường đây.

Lúc hai người về đến nhà là đã hơn bảy giờ tối. Những ngày mùa hè rất dài, lúc này trời mới vừa bắt đầu lơ mờ, trong hành lang còn mang theo chút dư quang trời chiều, phản chiếu ở trên tường, làm cho người ta có chút nhìn không rõ.

Vừa ra khỏi thang máy, hai luồng bóng đèn liền như sét đánh không kịp bưng tai nhào vào lòng Ôn Đình, dọa Ôn Đình nháy dưng một cái.

“Chị Đình Đình!”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Ôn Đình thờ dãi một hơi, cúi đầu: “Tiểu Nhân, tiểu Bắc, các em sao lại ở chỗ này?”

Ôn Đình thuê phòng bà Khương ở trên lầu, bà Khương có một cháu gái và một cháu trai, chính là hai cái người đang ở trong ngực cô ngay tại lúc này. Chị gái Khương Hoài Nhân năm nay mười bốn tuổi, em trai Khương Hoài Bắc năm tuổi, lúc hai người không có việc gì thì luôn dính cô ở đây, Ôn Đình đã thành thói quen.

Ôn Đình mới mở miệng, Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc "Oa" một tiếng khóc lên: “Chị Đình Đình, bà nội không cần bọn em.”

Ôn Đình bị Khương Hoài Nhân làm kinh ngạc một chút, vội vàng đem hai đứa trẻ vào trong phòng, trấn an tiếng khóc đến thương tâm hai đứa trẻ một chút. Ôn Đình mới mở miệng hỏi thăm cuối cùng xảy ra chuyện gì. Ngày bình thường, bà Khương hận đến nỗi không thể cột hai đứa vào người, làm sao có thể nói không cần là không cần nữa a.

Khương Hoài Nhân đã bắt đầu gạt nước mắt, nức nở một chút, mới mở miệng: “Bà nội bị bệnh, nhập viện rồi.”

“Nhập viện?” Ôn Đình đặc biệt kinh ngạc: “Hôm qua chị còn gặp bà, làm sao hôm nay nhập viện rồi, có nặng hay không? Bây giờ ở đâu? Chúng ta đi xem bà một chút?” Từ khi Ôn Đình chuyển đến nơi này, bà Khương đem cô với Dĩ Nam đối xử như con cái trong nhà mình. Đã nhiều năm như vậy, bà Khương là người duy nhất thật tình đối đãi với bọn họ.

Khương Hoài Nhân nhận lấy ly nước từ Ôn Dĩ Nam, uống một ngụm, mới nói: “Hôm nay bà nội té xỉu, được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói bà nội lớn tuổi, trên người bệnh cũ quá nhiều, còn cao huyết áp, hẳn là phải tĩnh dưỡng cho tốt, không thể quá vất vả, vẫn cần nằm viện quan sát một chút.”

Ôn Đình nghe vậy thoáng yên tâm, vẫn còn may không phải là bệnh nghiêm trọng gì, và Khương hơn bảy mươi tuổi, ngày bình thường thân thể không phải là quá tốt, còn phải chăm sóc hai đứa trẻ này, thực sự rất vất vả.

“Cho nên, bà nội liền đem bọn em đưa cho cậu.” Trong mắt nhìn đẹp của Khương Hoài Nhân lại nổi lên nước mắt, khắp khuôn mặt là ủy khuất, “Chị Đình Đình, bọn em không muốn đi theo cậu.”

Ngoại hình Khương Hoài Nhân rất xinh đẹp, mười bốn tuổi, nụ hoa chớm nở, nếu theo như nét đẹp từ nhỏ, trưởng thành nhất định là một mỹ nhân, lại vừa khóc, làm cho người ta nhận không được mềm lòng.

Khương Hoài Bắc hai tay cũng ôm cổ Ôn Đình, nội thanh nội khí, “Chị Đình Đình, cậu thật đáng sợ, tiểu Bắc cũng không muốn đi theo cậu.”

Ôn Đình ôn nhu lau sạch nước mắt trên mặt Khương Hoài Bắc, ôm chặt cậu, sau đó nhìn về phía Khương Hoài Nam: “Cậu? Sao chị chưa từng nghe qua bọn em có cậu?”. Ôn Đình có chút khó hiểu, cô chuyển đến ba tháng, cùng bà Khương quan hệ rất tốt. Bà Khương là người nhiệt tình, thấy cô với Dĩ Nam không nơi nương tựa, luôn làm chút đồ ăn ngon đưa cho bọn cô, hai người cũng thường xuyên trò chuyện lúc nhàn rỗi, nhưng Ôn Đình chỉ biết là bà Khương cùng Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc ba người sống nương tựa lẫn nhau, cho tới bây giờ không nghe bà nhắc qua cậu Khương Hoài Nhân.

Khương Hoài Nhân bủi môi, vô cùng đáng thương: “Cậu này của bọn em không biết là lúc nào xuất hiện, đã qua một năm chỉ đến nhìn bọn em hai lần, nhìn một cái rồi đi, cô người này hay không có người này cũng không có gì khác biệt. Em cũng không nhớ rõ hình dáng của cậu như thế nào nữa, càng không nói đến tiểu Bắc, cậu là ai cũng không biết, còn gương mặt lạnh lùng, cũng không nói chuyện, dọa đến tiểu Bắc khóc oa oa. Chị Đình Đình, em với tiểu Bắc nếu như ở cùng cậu, qua mấy ngày nữa có khả năng chị sẽ không gặp được bọn em.”

Khương Hoài Nhân balabala nói một hồi, Ôn Đình mang tính lựa chọn nghe. Dù sao cô hiểu rất rõ Khương Hoài Nam, lời con bé nói khẳng định là thật, lại mang theo chút khoa trương, có thể nghe nhưng không thể tiếp nhận hoàn toàn.

Ôn Đình sờ sờ đầu của cô, an ủi: “Bà Khương bây giờ còn đang trong bệnh viện, đương nhiên muốn tìm người chăm sóc các em, đợi thân thể bà tốt, liền đem các em trở về.” Nói cho cùng, Ôn Đình cũng không phải là rất tin tưởng bà Khương thật sự tùy tiện giao hai đứa trẻ cho người khác nuôi dưỡng.

Khương Hoài Bắc ôm chặt lấy cổ Ôn Đình, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Dù sao em không muốn đi, em tình nguyện đi theo chị Đình Đình, cũng không cần đến nhà cậu.”

Khương Hoài Bắc như thể kháng cự, để trong đầu Ôn Đình hiện lên một người đàn ông mặt mũi râu quai nón, thân hình vạm vỡ, không khỏi ôm chặt Khương Hoài Bắc, giống như một khúc sau Khương Hoài Bắc sẽ bị người đó đoạt đi, đặt trên thớt làm thành bánh bao nhân thịt người.

“Cho nên, hai đứa em lên chạy đến đây, cậu các em cũng không biết, phải không?” Nghe xong nửa ngày, Ôn Dĩ Nam đột nhiên nói xen vào.

Giống Ôn Đình, Ôn Dĩ Nam đối Khương Hoài Nhân cũng là rõ như lòng bàn tay.

Khương Hoài Nhân sững sờ một chút, đột nhiên bị vạch trần không có bất kỳ phòng bị gì. Nhìn thoáng qua Ôn Dĩ Nam, cười khan hai tiếng, xấu hổ cúi đầu.

Khương Hoài Bắc ôm cổ Ôn Đình chặt hơn.

Ôn Đình cùng Ôn Dĩ Nam liếc nhau một cái, còn chưa kịp nói chuyện, chuông cửa đã vang lên.

Editor:

Mình bắt đầu đăng truyện từ hôm nay nhé mọi người.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình thả Khương Hoài Bắc xuống. Ôn Dĩ Nam đã bước qua người cô đi đến cửa phòng mở ra, đem cô ra sau lưng che chắn.

Từ phía sau Dĩ Nam thò đầu ra, Ôn Đình nhìn không được nhử mày. Đứng ngoài cửa có hai người đàn ông, trong đó có một người lúc sáng cô đã vẽ nửa bức họa kia.

Quần áo màu đen, giày da màu đen, từ đầu đến chân đều là đen, lạnh lùng tuyền tú, cũng không phải là người đàn ông to lớn, vạm vỡ gì đó.

Một người đàn ông khác gương mặt anh tuấn, mang theo nụ cười ranh mãnh: "Xin chào, xin hỏi ở đây có phải là nhà của Ôn Đình, Ôn tiểu thư?"

Ôn Đình gật đầu: "Phải." Cảm nhận được Khương Hoài Nhân dính sát thân thể của cô, lại nói: "Các người đến tìm tiểu Nhân, tiểu Bắc?"

Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc từ phía sau, một người ôm một cái chân của Ôn Đình, vô cùng đáng thương: "Chị Đình Đình!"

Người đàn ông nhìn thoáng qua chị em nhà Khương gia, vươn tay, nụ cười chân thành: "Xin chào, tôi tên Liên Hiền, xem như là chú của tiểu Nhân, tiểu Bắc, bà Khương nói bọn họ có khả năng ở đây, ngại quá, làm phiền rồi."

Ôn Đình đưa tay ra cùng anh ta bắt một cái, ánh mắt chuyển hướng người đàn ông lạnh nhạt bên cạnh Liên Hiền: "Cho nên vị tiên sinh này chính là cậu trong miệng của tiểu Nhân, tiểu Bắc đã nói". Một người đàn ông như vậy, cho dù không nói lời nào cũng không thể bỏ qua.

Một người đàn ông lại có khuôn mặt khiến cho phụ nữ ghen tị, lão nhân gia đều nói, đuôi mắt hơi gấp nhếch lên, là đôi mắt đào hoa, một người như vậy rất dễ gây nộ đào hoa.

Khuôn mặt kia, nói như thế nào đây, giống như hôm nay, lúc Ôn Đình ở trên cầu nhìn thấy anh ta như thế, lại một lần nữa bị kinh diễm rồi.

Nhìn anh ta từ khoảng cách gần, đôi mắt đào hoa lại ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh ta như vậy, trong đầu Ôn Đình hiện lên một từ hình dung, chính là 'Đẹp như vẽ'.

Khuôn mặt gần như hoàn hảo, nếu như không chú ý biểu cảm lạnh nhạt trên khuôn mặt anh ta thì sẽ thật hoàn mỹ.

Nếu không phải thân khí anh ta quá mức lạnh lẽo, cứng ngắt. Ôn Đình nghĩ, nếu ở thời cổ đại, anh ta sẽ là một tiểu quan phong hoa tuyệt đại (*).

(*) Phong hoa tuyệt đại vô cùng xinh đẹp và phong lưu.

Có lẽ ánh mắt của Ôn Đình quá mức nhiệt huyết, Thẩm Hoài Cảnh nhận nhặt liếc cô một cái.

Liên Hiền gật đầu, giới thiệu với cô: "Thẩm Hoài Cảnh, hoài của hoài bão, cảnh của phong cảnh."

Ôn Đình nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh, ánh mắt không chút kiêng kỵ từ trên mặt anh ta lướt qua, trong giọng nói mang theo nụ cười thản nhiên: "Ngày tốt phong cảnh đẹp, ngồi trong lòng mà vẫn hoài không loạn? Thẩm tiên sinh, tên rất hay."

Liên Hiền liền khụ vai tiếng, tại sao lại có loại người có thể trêu chọc Cửu ca nhà anh vậy.

Thẩm Hoài Cảnh giống như không có nghe thấy lời nói của Ôn Đình với Liên Hiền, đôi mắt dài nhỏ hơi rũ xuống, ánh mắt dừng lại trên mặt Khương Hoài Nhân, nhàn nhạt mở miệng: “Về nhà.”

Khóe miệng Ôn Đình không khỏi có chút nhếch lên, khăn khăn lại ỉm tai, âm thanh khen ngợi, ông trôi qua thật bất công, một ngoại hình đẹp lại kết hợp với giọng nói hay.

Thân thể Khương Hoài Nhân không tự chủ rụt lại, ôm chặt chân Ôn Đình, ắc đầu, quật cường nói: “Con không.”

Từ hành động bên trong của Khương Hoài Nhân, có cảm nhận được con bé đối với Thẩm Hoài Cảnh sợ hãi, không khỏi nhiều lần đánh giá anh ta, ý đồ xuyên thấu qua mặt nhìn thấu bản chất, đáng đáp tuần tú như thế, chẳng lẽ tâm lại xấu?

Mặt Thẩm Hoài Cảnh nhàn nhạt, cũng không bởi vì câu trả lời của Khương Hoài Nhân mà có biểu hiện gì.

Liên Hiền xoay người đối diện Khương Hoài Nhân vậy tay, giọng nói ôn hòa: “Tiểu Nhân, nói cho chú Liên biết, vì sao không cùng cậu trở về?”

Khương Hoài Nhân hừ hừ một tiếng: “Cô giáo nói, không thể cùng người xa lạ về nhà.”

Câu nói này của Khương Hoài Nhân không thể nói là không thương tổn người, Liên Hiền theo bản năng nhìn thoáng qua Thẩm Hoài Cảnh, trong mắt mang theo lo lắng. Mà trên mặt Thẩm Hoài Cảnh cũng không có tâm tình kích động gì quá lớn, nhìn đôi mắt Khương Hoài Nhân cũng giống nhau, vừa rồi trầm tĩnh như vậy.

Ôn Đình không khỏi nhìn vào đôi mắt anh ta, lần này không phải lấy tư cách một phụ nữ nhìn đôi mắt đẹp mắt của người đàn ông, mà là nhìn anh ta theo một cách khách quan, kết luận là người đàn ông này không dễ chọc.

Khương Hoài Nhân bị anh ta nhìn trong lòng chợt dạ, lặng lẽ đưa tay捏éo đầu Khương Hoài Bắc một cái. Khương Hoài Bắc "Oa" một tiếng ôm chân Ôn Đình gào khóc: “Con không muốn đi, không muốn đi.”

Biểu cảm của chị em Khương gia kia, người gặp phải lễ quái thú rất cực cũng khiến Thẩm Hoài Cảnh thoáng nhu nhu mày, nhưng mà chỉ trong một nháy mắt liền khôi phục lại bộ dáng trước kia, không thay đổi.

“Con muốn thế nào?” Lúc này lời nói của Thẩm Hoài Cảnh đối với Khương Hoài Nhân, giọng nói lãnh đạm hờ hững, không có một tia cảm xúc, giống như hai đứa trẻ đối với anh ta mà nói chỉ là người xa lạ.

Khương Hoài Nhân theo bản năng hướng người Ôn Đình nhích lại gần, giống như dựa vào Ôn Đình, liền tìm được chỗ dựa.

Ôn Đình nhu mày nhìn anh ta một chút, dùng khuôn mặt lạnh lùng này đối với trẻ con, cho dù đáng đáp có đẹp hơn nữa, cũng làm cho người khác không thể có cảm tình nổi.

Đôi mắt sáng to đối diện ánh mắt của Thẩm Hoài Cảnh, Khương Hoài Nhân trong giọng nói mang theo một tia e ngại run rẩy, lại cố chấp: “Con muốn cùng tiểu Bắc ở nhà chị Đình Đình ngủ lại.”

Thẩm Hoài Cảnh cũng không có biểu hiện gì, ánh mắt lạnh lùng từ trên mặt Khương Hoài Nhân chuyển đến mặt Khương Hoài Bắc. Khương Hoài Bắc thút tha thút thít ôm chân Ôn Đình, không ngừng đầu lên, rõ ràng là hù dọa.

Ôn Đình nhìn Thẩm Hoài Cảnh một chút, lại nhìn không thấu anh ta đang suy nghĩ gì, bởi vì trên mặt của anh ta thật là một tia biểu lộ cũng không có.

Khương Hoài Nhân đá Khương Hoài Bắc một cái, Khương Hoài Bắc phối hợp khóc lên lần nữa: “Cậu là người xấu, con không muốn đi.”

Ôn Đình thờ dài, xoay người ôm lấy Khương Hoài Bắc, nhẹ nhàng: “Thẩm tiên sinh, tôi thuê phòng ở của bà Khương, cùng bà Khương cũng là người quen, bằng không để tiểu Nhân, tiểu Bắc ở lại chỗ tôi một đêm có được không?” Đã trẻ như vậy, có còn chưa có ăn cơm, lại như thế đông dãi, còn không biết tới khi nào đây, mặc dù sắc đẹp nhìn cũng rất đẹp, nhưng mãi mãi không thể no bụng.

Liên Hiền cũng nhìn ra sự kháng cự của chị em Khương gia đối với bọn họ, ở bên tai Thẩm Hoài Cảnh nhỏ giọng nói: “Cửu ca, bằng không để tiểu Nhân, tiểu Bắc ngủ ở đây một đêm đi.”

Con người đen lấy của Thẩm Hoài Cảnh chuyển tới mặt Ôn Đình, dường như đang cân nhắc thực hiện lời nói của cô ấy. Cuối cùng có chút cúi đầu, lần nữa ngừng đầu, đã thỏa hiệp: “Bây giờ sáng ngày mai, cậu tới đón bọn con.” Thẩm Hoài Cảnh ném lại câu nói này, không chút do dự xoay người, không chút dầy dụa dài dòng nào.

Ôn Đình không khỏi ngăn người.

Khương Hoài Nhân cũng khá quen thuộc Thẩm Hoài Cảnh, so Ôn Đình hiểu rõ tính cách của cậu hơn. Ngược lại không có gì kinh ngạc, chỉ nhanh chóng giặt giặt quần áo Ôn Đình một cái, dùng âm thanh nhỏ nhỏ đủ để tất cả mọi người có thể nghe nói với Ôn Đình: “Chị Đình Đình, tiền, tiền, cần phí ăn ở, cậu em rất có tiền.”

Ôn Đình nghe được chữ "Tiền", đôi mắt bản năng sáng lên một cái.

Thẩm Hoài Cảnh bước chân dừng lại, ngừng lại.

Ôn Đình gãi đầu một cái, có chút do dự: “Tiểu Nhân, cái này không tốt lắm đâu.”

“Có cái gì không tốt, bọn em ngủ lại đương nhiên là phải trả tiền, cũng không thể ăn không ở không a.” Khương Hoài Nhân thêm bốn chữ ‘Ăn không ở không’.

“Tiểu Nhân, chúng ta quen như vậy, chị sao có thể lấy tiền của cậu em đây.” Ôn Đình dường như do dự.

“Chị Đình Đình, không phải chị có một câu nói chí lý sao, chỉ có tiền, soái ca, cùng mỹ thực không thể phụ chị sao? Chị cũng đừng che giấu bản chất yêu tiền a.”

“Tiểu Nhân, làm thế nào em có thể nói sự thật đây.”

“Chị Đình Đình, chị quá dối trá.”

Thẩm Hoài Cảnh đối diện Liên Hiền khoát tay, Liên Hiền lấy ra từ trong ví một xấp tiền đưa tới trước mặt Ôn Đình, cười từ từ: “Tôi hôm nay vẫn phải làm phiền Ôn tiểu thư hao tâm rồi.”

Ôn Đình nhìn thoáng qua độ dày xấp tiền, cùng Liên Hiền giống như duy trì nụ cười từ từ: “Anh xem Thẩm tiên sinh quá khách khí rồi, tôi cũng không phải loại người kia, thấy tiền liền sáng mắt.” Ôn Đình một bên nói, một bên nhận lấy tiền trong tay Liên Hiền: “Thẩm tiên sinh, thật sự là quá khách sáo, nhiều đây thật ngại nha.”

Mặc dù, Liên Hiền ngày thường tự xưng là da mặt dày, hạng người gì cũng gặp qua, nhìn thấy Ôn Đình với anh ta cùng một loại độ dày, không nhận được kéo khóe miệng ra.

Nhìn Thẩm Hoài Cảnh với Liên Hiền bước vào thang máy, Ôn Đình mỉm cười, giọng tay chào tạm biệt với họ: “Hoan nghênh Thẩm tiên sinh lần sau ghé thăm nha.” Biểu hiện bên trên mặt kia viết rõ ràng, ‘hoan nghênh lần sau đến đưa tiền nha!’

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua nụ cười dối trá của cô gái, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, trên mặt nhất quán không có biểu cảm gì.

Editor:

Chủ nhật mình đăng hai chương nha mọi người.

Theo dõi mình để nhận thông báo chương mới sớm nhất nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, Liên Hiền đến một mình, bọn người Ôn Đình đang ăn điểm tâm. Ôn Đình nhìn thoáng qua sau lưng Liên Hiền, cười cười: "Thẩm tiên sinh không đến?"

Liên Hiền đối với cô chớp mắt mấy cái: "Ôn tiểu thư đối với Thẩm tiên sinh cảm thấy rất hứng thú?"

Ôn Đình lắc đầu, nở nụ cười: "Tôi cũng không phải là đối với Thẩm tiên sinh cảm thấy hứng thú, tôi là đối với những người có dáng dấp đẹp mắt đều cảm thấy rất hứng thú."

Liên Hiền sờ lên cái mũi, đối với cô đưa ngón cái lên.

Khuong Hoài Nhân cùng Khuong Hoài Bắc mặc dù không muốn, nhưng cũng không dám khiêu chiến với Thẩm Hoài Cảnh, chỉ có thể cẩn thận mỗi bước đi, nước mắt rung rung đi theo Liên Hiền.

Ôn Đình tiễn chị em Khuong gia, đi tàu điện ngầm đến bệnh viện mà Khuong Hoài Nhân nói cho cô biết, để thăm bà Khuong.

Nhưng Ôn Đình cũng không gặp bà Khuong ở phòng bệnh mà Khuong Hoài Nhân nói. Hỏi thăm bác sĩ, mới biết được bà Khuong đã chuyển viện, chuyển tới bệnh viện nào cũng không rõ.

Ôn Đình suy nghĩ một chút, chẳng lẽ bà Khuong thật sự ở viện điều dưỡng, sau đó đem tiểu Nhân cùng tiểu Bắc giao cho Thẩm Hoài Cảnh chăm sóc?

Hỏi thăm y tá bệnh tình liên quan tới bà Khuong, y tá trả lời cô. Ôn Đình cũng yên tâm, mỗi nhà mỗi khác, cô cũng không có lý do nhúng tay vào, chỉ cần bà Khuong không có việc lớn gì là được.

Ra khỏi bệnh viện, Ôn Đình bắt xe đến quán cà phê ở trung tâm thành phố, trước khi xuống xe, cô cũng không quên hỏi tài xế taxi muốn hoá đơn.

Người đàn ông hẹn Ôn Đình đã ở công quán cà phê chờ, gương mặt vội vàng: "Sao bây giờ cô mới đến a?"

Ôn Đình nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Chỉ mới trễ năm phút thôi mà."

Nghiêm Bán khoát khoát tay: "Thôi đi, thôi đi, chúng ta mau vào thôi." Nói xong vội vã bước vào trong quán cà phê.

Ôn Đình đi theo sau lưng, không nhanh không chậm lấy son môi, hộp phấn ra trang điểm.

*

Liên Hiền xuống xe, vuốt vuốt cái bật lửa trong tay, nhìn quanh bốn phía, thuận tiện liền nhìn đến hướng cửa sổ thật to sát đất thấy người phụ nữ trò chuyện vui vẻ, không khỏi huyết sáo một tiếng.

"Cừu ca, đây không phải là Ôn Đình sao?" Liên Hiền chỉ chỉ ra hiệu Thẩm Hoài Cảnh nhìn xem: "Ui, dáng dấp chung diện lên cũng không tệ lắm a."

Hôm nay, Ôn Đình mặc một chiếc váy ngắn nửa người, mái tóc ngắn nằm rải rác ở sau ót, trang điểm thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng sủa, cùng khuôn mặt của người phụ nữ đêm qua khác một trời một vực.

Thẩm Hoài Cảnh xuống xe, theo tay Liên Hiền nhìn thoáng qua, sau đó nhàn nhạt quay tầm mắt lại, mắt nhìn thẳng, bước vào quán cà phê.

Lúc từ lâu một hướng lâu hai quán cà phê đi lên, Liên Hiền nhìn không được lại liếc mắt nhìn, vừa hay nhìn thấy mười ngón tay của Ôn Đình cùng Nghiễm Bản siết chặt, không khỏi chặc chặc lắc đầu: "Cừu ca, anh biết người đàn ông kia là ai không? Nghiễm gia ảu nhị Nghiễm Bản, khoảng thời gian trước nghe nói đang cùng người vợ tào khang của anh ta nào lý hôn, hình như là có tiểu tam. Ôn Đình này thật lợi hại, dám quang minh chính đại như thế, cùng cạp cái kia phân cao thấp."

Thẩm Hoài Cảnh giống không có nghe lời Liên Hiền nói, nhanh chân bước lên phòng lầu hai.

*

Ôn Đình tận chức tận trách đóng vai nhân vật tiểu tam, thỉnh thoảng đối Nghiễm Bản cười cười, làm nũng: "Bản, người ta nói không muốn bỏ đường vào cà phê, tại sao anh lại thêm đường cho người ta? Anh không yêu người ta rồi à?"

Mí mắt Nghiễm Bản giựt một cái, kiên trì ôn nhu trấn an: "Được, được, ly này của anh không có thêm đường, em uống ly này của anh có được hay không?" Nói xong đem ly cà phê của mình để trước mặt Ôn Đình.

Ôn Đình cười bên lên: "Này thì ngại quá, làm sao trước mặt chị, chúng ta lại cùng nhau uống chung một ly." Ôn Đình che miệng cười khanh khách.

Người phụ nữ thanh lịch ngồi đối diện trông lạnh lùng, cười khẩy hai tiếng: "Hai người các người cảm thấy như thế có ý tứ không?"

"Làm thế nào có thể nói không ý tứ? Không phải chị đề nghị gặp người ta sao?" Ôn Đình mở to đôi mắt vô tội nhìn Đàm Thiển, vợ Nghiễm Bản.

Đàm Thiển nghiêng đầu nhìn Nghiễm Bản, giọng nói trào phúng: "Đây chính là tình yêu mới của anh?"

Nghiễm Bản có chút xấu hổ ho hai tiếng: "Thiên Thiên..."

Đàm Thiển không đợi anh ta nói xong, nhìn về phía Ôn Đình: "Có cảm thấy anh ấy thật sự thích cô? Hôm nay là tối, ngày mai là cô, lẽ nào cô không hiểu đạo lý này?"

Ôn Đình khuấy khuấy ly cà phê trước mặt, khẽ cười: "Đương nhiên là có nghĩ tới nha, nhưng mà cô và tôi không giống nhau, cô muốn chính là gia đình, tình yêu, tình thân, mà thứ tôi muốn từ đầu đến cuối chỉ có một, đó là tiền. Đợi đến một ngày anh ấy không cần tôi nữa, chia cho tôi ít tiền, tôi cầm lên phui mỏng một cái liền rời đi, dù sao hào tụ hảo tán(*) mà."

() Hào tụ hảo tán: Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình.*

Ôn Đình đối diện Đàm Thiển chớp mắt mấy cái: "Đã là người đàn ông không giữ được, không bằng cô nghĩ xem nên làm thế nào chia thêm chút tài sản của anh ấy, coi như lấy tiền bù đắp trái tim tổn thương của cô."

"Ôn...Đình, không được nói lung tung." Nghiễm Bản thấp giọng cảnh cáo cô.

Ôn Đình giống như con thỏ con bị giật mình: "Bản, anh sao có thể nạt người ta như thế, người ta nói sai cái gì sao?"

Nghiễm Bản trừng có một cái, nắm tay của cô để lên trên bàn: "Thiên Thiên, anh cùng cô ấy là thật lòng yêu nhau, em nói chỉ cần anh đem cô ấy tới gặp em, em liền thành toàn cho chúng tôi. Bây giờ cô ấy đã tới, Thiên Thiên, xin thành toàn cho chúng tôi." Nghiễm Bản ánh mắt kiên định nhìn Đàm Thiển, như thể khẩn cầu người nhà chấp nhận một người đàn ông điên cuồng vì tình yêu.

Đàm thiên lẳng lẽ nhìn người đàn ông trước mặt đã sống với mình hơn mười năm, cười lạnh hai tiếng, cầm ly cà phê trên bàn lên tạt vào mặt Ôn Đình đối diện. Ôn Đình bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị cô ta tạt đầy cà phê vào mặt.

Thẩm Hoài Cảnh từ lâu hai xuống tới, vừa hay nhìn thấy một màn này, bước chân hơi dừng một chút, có người sau lưng đi đến trước người anh dẫn đường: "Thẩm tiên sinh, bên này, tôi đưa ngài ra ngoài."

Thẩm Hoài Cảnh một lần nữa bước chân đi ra ngoài.

Ôn Đình lau cà phê bên trên mặt một cái, khẽ cuối đầu xuống, lại ngẩng đầu lên, nở một nụ cười kiên định, giọng nói ngọt ngào: "Cho nên, bây giờ có thể ly hôn?"

Đàm Thiển lạnh lùng hừ một tiếng, cầm lấy túi bước đi.

Ôn Đình đi theo sau lưng Nghiễm Bản ra quán cà phê, Nghiễm Bản nhẫn nhịn nửa ngày rốt cục cũng bộc phát: "Ôn Đình, nói chuyện bình thường là được rồi, cô chọc tức có ấy làm cái gì?"

Ôn Đình miễn cưỡng trừng mắt nhìn anh ta: "Nghiễm tổng, nói chỉ là đóng vai tiểu tam của anh, hợp đồng bên trong này cũng không có tạt cà phê, cho nên tôi yêu cầu thêm tiền."

Nghiễm Bản thờ phỉ phò, khinh thường cùng cô đấu võ mồm, từ trong túi lấy ra một xấp tiền, quăng đến tay cô, chế giễu: "Phụ nữ thấy tiền là sáng mắt."

Ôn Đình đếm tiền, biểu thị rất hài lòng, khoe miệng nói lên một vòng nụ cười ngọt ngào: "Nghiễm tổng, nhìn anh đối với lệnh phu nhân đáng vẻ quyết tuyệt như thế. Nghĩ không ra là một loại người si tình, vậy mà vì bảo vệ tiểu tam mà nghĩ ra cái biện pháp tìm người thay thế này, thật khiến người ta cảm động nha."

Nghiễm Bản lạnh lùng liếc cô một cái: "Đừng được đà lấn tới, chừa chọc khiêu khích."

"Không nên nói tôi cũng phải nói hai câu, cái gọi vị tào khang không thể vứt bỏ, Nghiễm tổng không sợ gặp báo ứng?" Ôn Đình vẫn như cũ cười hi hi, cà phê trên cổ trôi xuống, cổ dường như không nhận ra.

"Như thế nào, có ngại kiếm nhiều tiền hơn phải không? Có có biểu hiện như hôm nay, có thể một phần tiền tôi đều không trả cho cô." Nghiễm Bản hung hăng trừng mắt cô, một cô gái như thế mà vẫn có mặt cười nhạo anh.

Ôn Đình nhìn thoáng qua số tiền trong tay, trong đó rút năm tờ ra nhét vào tay Nghiễm Bản, cười hi hi: "Số tiền này coi như phí tổn thất tôi mất anh. Con người của tôi a, cho tôi bây giờ cần tiêu tiền thì không có keo kiệt."

Nghiễm Bản nhìn nhìn tiền trong tay, nhẫn nhịn nửa ngày, khinh thường cùng người phụ nữ tranh cãi dài ngắn, quay người rời đi.

"Chờ một chút, Nghiễm tổng." Ôn Đình gọi anh ta từ phía sau. Nghiễm Bản bản năng dừng lại, Ôn Đình bước tới trước người anh ta, từ bên trong tay anh ta rút lại một tờ, sau đó lấy hoá đơn trong tay đưa cho anh ta, con mắt lóe sáng lập loè: "Phí taxi lúc đến, làm phiền Nghiễm tổng thanh toán rồi."

Nghiễm Bản bị tức quá mức, oán hận lấy tiền trong tay ném lên người cô, sau đó bước đi cũng không quay đầu lại.

Ôn Đình nhún vai, ngồi xổm người xuống nhặt tiền, bên trong miệng nghĩ linh tinh, người có tiền này a cũng không biết trân quý tiền.

Liên Hiền mở cửa xe một bên lên xe một bên lắc đầu: "Cừu ca, người phụ nữ này thật đúng là xem tiền như mạng nha."

Thẩm Hoài Cảnh xuyên qua kính chiếu hậu nhìn nhìn cô gái đã đứng lên, thán nhiên nói: "Trên đời này, không có tiền, nửa bước cũng khó đi! Lái xe đi!"

Liên Hiền nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, khởi động xe.

Ôn Đình ngồi vào ghế dài ven đường, lấy khăn tay từ trong túi ra, chậm rãi lau sạch vết nước cà phê còn đọng lại trên người, nhìn nhìn dòng xe đang tới lui trên đường, tự giễu cười cười.

Editor:

Ngày mai giao thừa rồi. Ai ở nhà giao tay điểm danh nè. ☐

Theo dõi mình để nhận thông báo chương mới sớm nhất nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□HAPPY NEW YEAR 2019 □

Chúc mọi người năm mới nhiều sức khỏe, vạn sự suôn sẻ, công việc thuận lợi, gia đình bình an. Chúc cho ai chưa có người yêu thì sớm có người yêu. Ai có người yêu thì sớm kết hôn. Ai kết hôn thì sớm có baby nhé. Ahiii.

Mấy ngày liên tiếp, Ôn Đình không nhìn thấy Khương Hoài Nhân và Khương Hoài Bắc, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Nhưng hôm đó quá vội, quên hỏi Khương Hoài Nhân một cái địa chỉ, bây giờ muốn liên hệ cho bọn chúng cũng không được, chỉ có thể mỗi ngày chú ý động tĩnh nhà bà Khương trên lầu, nhìn xem có người trở về hay không, nhưng mấy ngày nay đều rất yên tĩnh, cho dù Ôn Đình lo lắng cũng bất lực.

Buổi tối, lúc chuông cửa vang lên, đã là hai giờ khuya. Ôn Đình đang vui người trên ghế sofa xem tivi, vì để tránh quấy rầy giấc ngủ của Dĩ Nam, tivi đều không có âm thanh.

Nghe được tiếng chuông cửa, theo bản năng cơ thể Ôn Đình căng thẳng, trong chớp nhoáng, Ôn Dĩ Nam từ trong phòng ngủ đã ra đến, hình ảnh mờ mờ trong tivi, hai người liếc nhau một cái, còn chưa nói cái gì, liền loáng thoáng nghe được tiếng khóc trẻ con.

Ôn Đình thờ dãi một hơi, khoát khoát tay, ra hiệu Ôn Dĩ Nam mở cửa.

Cửa phòng mở, Thẩm Hoài Cảnh ôm Khương Hoài Bắc trong lòng, khóc thút thít không ra hơi, Khương Hoài Nhân toàn thân trên dưới xóc xếch đi theo bên cạnh, ba người đều có chút chật vật.

Khương Hoài Bắc nhìn thấy Ôn Đình, gào khóc nhào vào trong lòng cô, Khương Hoài Nhân cũng hai mắt đầm lệ mơ hồ tới: "Chị Đình Đình."

Ôn Đình nhận lấy thân thể mềm mềm Khương Hoài Bắc từ trong tay Thẩm Hoài Cảnh, đau lòng dỗ dành: "Sao thế này?" Một bên nắm tay Khương Hoài Nhân đi vào trong: "Vào trước nói sau."

Thẩm Hoài Cảnh hoàn toàn như trước đây mặt không biểu tình, đi theo sau Ôn Đình vào cửa.

Ôn Dĩ Nam đóng cửa phòng lại, cau mày nhìn về phía Khương Hoài Nhân: "Anh ta khi dễ các em?"

Khương Hoài Nhân dựa trên người Ôn Đình, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Ôn Đình nhìn thoáng qua Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh lòng này có chút nhủ nhủ, cũng không có lên tiếng.

Khương Hoài Bắc ôm cổ Ôn Đình, đôi mắt lấp lánh chứa đầy nước mắt: "Chị Đình Đình, em không muốn cùng cái đi hung dữ kia ngủ chung, bà ta là người xấu."

"Đi hung dữ?" Ôn Đình nghĩ nghĩ, nhìn về phía Khương Hoài Nhân: "Bảo mẫu?"

Khương Hoài Nhân gắt gắt đầu, hừ một tiếng: "Bà ta luôn luôn đe dọa tiểu Bắc, nói tiểu Bắc nếu khóc nữa đem em ấy đưa vào núi sâu cho hổ ăn thịt."

Khương Hoài Bắc vừa khóc "Oa" một tiếng: "Em không muốn bị hổ ăn thịt."

Ôn Đình vội vàng đỡ dành Khương Hoài Bắc: "Ngao, ngoan, không bị hổ ăn thịt. Chị Đình Đình cùng anh Dĩ Nam ở đây, không có hổ, tiểu Bắc, ngoan."

Lúc này tiếng khóc của Khương Hoài Bắc mới dần dần nhỏ lại, dùng sức núp ở trong lòng Ôn Đình, xem bộ dạng là bị dọa phát sợ.

"Sao con không nói với cậu?" Thẩm Hoài Cảnh rời tầm mắt khỏi người Khương Hoài Bắc, rốt cục cũng mở miệng.

"Nói với cậu có tác dụng không?" Khương Hoài Nhân khiêu khích nhìn anh ta chăm chăm: "Cậu thật sự quan tâm tới bọn con sao? Cậu có từng hỏi bọn con có muốn cùng cậu sống chung hay không?"

Khương Hoài Nhân chất vấn làm Thẩm Hoài Cảnh lại một lần nữa trầm mặc.

Không khí trong phòng khách trở nên có chút căng thẳng, ngay cả không khí đều có một chút ngưng đọng.

Ôn Đình đứng ra hoà giải: "Được rồi, được rồi, tiểu Nhân, đã trễ như vậy, có chuyện gì ngày mai lại nói, em với tiểu Bắc cùng chị trước đi ngủ."

"Dĩ Nam, em giúp chị lấy thêm tấm chăn giường tới đây."

Ôn Đình mang theo Khương Hoài Nhân cùng Khương Hoài Bắc đi vào phòng ngủ, mới từ miệng Khương Hoài Nhân biết sự tình trải qua.

Hóa ra mấy ngày nay, Thẩm Hoài Cảnh một mực tìm bảo mẫu chăm sóc hai người. Với tính tình của Khương Hoài Nhân và Khương Hoài Bắc đương nhiên sẽ không tùy ý để anh ta sắp xếp, luôn luôn trêu chọc bảo mẫu kia. Trong lòng bảo mẫu kia đã sớm tồn tại oán giận, thêm việc hai người không nghe lời, Thẩm Hoài Cảnh lại không thường ở nhà, cho nên ba người ở chung cũng không tốt.

Bảo mẫu kia luôn hù dọa tiểu Bắc cũng là thật sự, tiểu Bắc cho cùng cũng là trẻ con, là bà Khương một tay nuôi nấng, lập tức không có bà nội ở bên người, còn bị người khác ngày ngày hù dọa, cho nên luôn khóc không ngừng.

Tối hôm nay, lúc bảo mẫu kia hù dọa Khương Hoài Bắc, bị Khương Hoài Nhân nghe được, tức giận, cùng bảo mẫu kia rùm beng. Đúng lúc gặp Thẩm Hoài Cảnh về nhà, tình cảnh đã xảy ra càng không thể ngăn cản, Khương Hoài Bắc khóc rống không ngừng, không còn cách nào, Thẩm Hoài Cảnh đành phải đem hai đứa nhỏ đến chỗ này của Ôn Đình.

Ôn Đình để hai đứa nằm xong, đắp chăn cho hai đứa, một bên vỗ vỗ vai cho Khương Hoài Bắc ngủ, một bên nhỏ giọng hỏi Khương Hoài Nhân: "Tiểu Nhân, bà nội em đi đâu?"

Nói đến bà nội, hốc mắt Khương Hoài Nhân có chút phẫn hờn: "Hai ngày trước bà nội đã gọi điện thoại cho em, bà nói chúng em đi theo cậu sinh sống cho tốt, qua một thời gian ngắn lại đến thăm bọn em."

Ôn Đình không biết là nguyên nhân gì để bà Khương đem hai đứa trẻ giao cho Thẩm Hoài Cảnh chăm sóc, cũng không biết phải an ủi như thế nào, chỉ sờ sờ mặt cô, ôn nhu an ủi: "Muộn rồi, ngủ đi."

Ban đêm hai đứa đều bị dọa kinh sợ, không ngủ một lúc liền ngủ thiếp đi.

Ôn Đình đứng dậy ra phòng ngủ. Thẩm Hoài Cảnh còn đứng ở trong phòng khách chưa đi. Ánh đèn đem thân ảnh anh ta kéo dài, dưới ánh sáng nhu hòa, anh ta đứng ở đó, có chút, cảnh đẹp ý vui.

Ôn Đình đi qua, nghĩ nghĩ mới mở miệng: "Thẩm tiên sinh, thật ra..." Ôn Đình có chút do dự, hình như rầu rĩ phải làm thế nào để mở miệng.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, chờ cô nói nửa câu sau, cho rằng cô sẽ có một đề nghị tốt để cải thiện mối quan hệ của bọn họ.

Ôn Đình đối diện đối mặt đảo hoa nhỏ dài của anh ta, mỉm cười: "Thật ra có ai nói với anh ánh mắt của anh rất câu người?"

Thẩm Hoài Cảnh đối mặt cụp xuống một cái, mặt không biến sắc liếc cô một cái, từ trong ví móc ra một xấp tiền đặt lên bàn, sau đó quay người rời đi.

Ôn Đình nhìn nhìn tiền trên bàn, nhàu mảy, đứng là lại tới đưa tiền, nhưng hình như anh ta vẫn chưa trả lời vấn đề của cô.

*

Ôn Đình quàng quai trên ghế sofa đến năm giờ sáng mới lìm đim ngủ được một lúc, lúc bị đồng hồ báo thức trên điện thoại di động đánh thức chịt mới vừa qua bảy giờ. Ôn Dĩ Nam đã lăm xong điểm tâm, liền đợi mấy người rời giường.

Bởi vì hôm nay là thứ bảy, cho nên Ôn Đình cũng không đánh thức Khương Hoài Nhân cùng Khương Hoài Bắc, định để bọn chúng ngủ thêm một lát.

Vừa mới rửa mặt xong, chuông cửa liên vang lên, Ôn Đình đi mở cửa, không ngoài suy đoán, đứng ở phía ngoài là Liên Hiến. Ôn Đình theo thường lệ nhìn phía sau anh ta một vòng: "Thẩm tiên sinh không đến?"

Liên Hiến cười từ từ: "Ôn tiểu thư đối với Thẩm tiên sinh cảm thấy rất hứng thú?"

Ôn Đình nhún nhún vai: "Sáng sớm nếu như nhìn thấy sắc đẹp, tâm tình một ngày đều rất tốt."

Liên Hiến khóc miệng hơi nhếch, quả nhiên da mặt đủ dày.

"Anh tới đón tiểu Nhân, tiểu Bắc đi?" Ôn Đình hỏi anh ta.

"Không phải, tôi là tới đón Ôn tiểu thư." Liên Hiến nói.

"Tôi?" Ôn Đình con mắt đảo lòng vòng, trong lòng đại loại muốn hiểu rõ một chút.

"Cứu ca muốn cùng Ôn tiểu thư nói chuyện, không biết Ôn tiểu thư nề mặt không?"

Ôn Đình không chút do dự đi vào cầm túi xách: "Công việc kiếm tiền, nào còn có mặt a."

Liên Hiến hiếm khi á khẩu.

Editor:

Hôm nay ai ở nhà đọc truyện, giờ tay điểm danh nào ☐

Mọi người theo dõi mình để nhận thông báo chương mới sớm nhất nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mây Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Hiền lái xe đưa Ôn Đình đến một nơi tên là ‘Phòng làm việc Thanh Mạn’. Nơi này là một ngôi nhà của khu phố cổ, nó kết hợp kiến trúc giữa Trung Quốc và phương Tây. Ở kiến trúc kỹ thuật, kết cấu phòng ốc theo phong cách Tây Âu, ở mặt bằng bố trí, trang trí nội ngoại thất kết hợp các đặc điểm truyền thống Trung Quốc, nhìn rất là trang nhã và hào phóng.

Vì sao Ôn Đình biết điều này, bởi vì mấy ngày trước cô đã từng đến đây, cô đến đây phỏng vấn làm nhà thiết kế áo cưới. Sau đó, bởi vì không có trình độ học vấn nên bị từ chối.

Đi theo sau lưng Liên Hiền bước vào phòng làm việc, trong phòng nhiều nhân viên đang làm việc nhìn qua, Liên Hiền mỉm cười với họ, vẫy tay chào hỏi, giống như là ngôi sao đang đi catwalk.

Hôm nay, Ôn Đình mặc áo thun quần jeans, đi theo sau lưng Liên Hiền mặc trang phục công sở, giống như là một tiểu tùy tùng.

Lên lầu hai, đứng phải Hạng Vi đối diện, người phỏng vấn Ôn Đình hôm đó. Cô nhìn thấy Ôn Đình rõ ràng ngấn người, đối với Ôn Đình cô vẫn còn ấn tượng sâu sắc, mặc dù trên sơ yếu lý lịch viết rõ ràng ‘Tốt nghiệp đại học chính quy’ nhưng lúc đến phỏng vấn thì nói mình chỉ học một năm đại học, cô cho tới bây giờ vẫn chưa gặp qua (ý là chưa gặp qua người như vậy).

Ôn Đình cười cười chào hỏi với cô ta: “Hạng quản lý, chào!”

Hạng Vi công phu ngáy người, hai người lướt qua cô lên lầu ba.

“Cô biết cô ấy?” Liên Hiền hỏi.

“Đương nhiên, tôi đến phỏng vấn, bị cô ta từ chối, tất cả những người từng đắc tội tôi, tôi đều nhớ kỹ.”

Thẳng thắn như thế, Liên Hiền bị vấp thang lầu một cái, thân thể lao đao một chút.

Ôn Đình cười chân thành, cô nhớ kỹ cô ta, không phải là vì cô bị cô ta từ chối, mà là khi cô rời đi, đến nhà vệ sinh một chút, loại nhà vệ sinh này, từ trước đến nay là nơi lưu truyền tin đồn bát quái, rất không may, cô vừa vặn nghe được cô ta nói có ‘Không biết tự trọng sức mình!’

Lầu ba rất yên tĩnh, so với lầu một lầu hai bận rộn, lầu ba giống như một tầng lầu riêng biệt, cùng nơi khác không tương thích.

Liên Hiền trước cửa một gian phòng làm việc lớn nhất gỗ gỗ, sau đó đẩy cửa ra: “Cửu ca, Ôn tiểu thư tới rồi.”

Ôn Đình theo phía sau anh ta đi vào. Thẩm Hoài Cảnh mặc một thân đen, ngồi ở sau bàn làm việc thật to hướng mắt nhìn cô. Cho dù một anh ta không biểu tình, đôi mắt đóa hoa của anh ta cũng có chút hơi nghiêng, mang theo một mảnh thiên nhiên phong tình, nhưng mà trên người lãnh đạm thì một mảnh phong tình này suy yếu rất lớn, có chút đáng tiếc.

“Thẩm tiên sinh, tìm tôi có việc à?” Ôn Đình đặc biệt như quen thuộc, đi đến ghế đối diện anh ngồi xuống.

“Cô cảm thấy thế nào?” Thẩm Hoài Cảnh đối với đôi mắt rực rỡ của cô làm như không nhìn thấy.

“Tôi cảm thấy?” Ôn Đình nâng má nghĩ nghĩ: “Tôi cảm thấy là việc đưa cho tôi tiền.”

Thẩm Hoài Cảnh lùi ra sau dựa vào ghế, hai tay chấp lại đặt ở trên đùi, con ngươi tình mịch: “Không sai.”

Thẩm Hoài Cảnh từ trước đến nay tích chữ như vầng, có thể sử dụng một chữ nổi tuyệt đối không nhiều lời chữ thứ hai, hai người như thế trò chuyện chỉ sợ đến ngày mai cũng trò chuyện không hết, Liên Hiền không khỏi xen vào: “Kìa, Ôn tiểu thư biết là chuyện gì sao?”

Ôn Đình một tay chống cằm đôi thành hai tay chống cái cằm, đôi mắt lấp loè sáng nhìn nhìn Thẩm Hoài Cảnh: “Đơn giản chính là chuyện tiểu Nhân, tiểu Bắc. Tôi đồng ý.”

“Cô đồng ý làm bảo mẫu tiểu Nhân, tiểu Bắc?” Liên Hiền kinh ngạc, nghĩ không ra sự việc đơn giản như vậy.

“Đi nhiên không phải.” Ôn Đình trừng anh ta: “Ý của tôi là tôi xuất phát từ thiện tâm giúp đỡ Thẩm tiên sinh chăm sóc tiểu Nhân, tiểu Bắc, đồng thời giúp bọn họ cải thiện tình cảm, nhưng đó không phải bảo mẫu, anh hiểu không?”

“Tôi...”

“Nói cái gì đi.” Thẩm Hoài Cảnh cắt ngang lời Liên Hiền sắp nói ra miệng, thần nhiên nói.

Nghe được tiền, Ôn Đình mắt trong nháy mắt sáng lên, nhưng cô cố kiềm nén bản năng này lại, thu liễm nụ cười trên mặt: “Thẩm tiên sinh, tôi không cần tiền, tôi muốn thỏa thuận với anh một giao dịch.”

“Giao dịch gì?” Liên Hiền lại một lần nữa xen vào, không cần tiền? Mặt trời mọc phía tây sao?

Ôn Đình con ngươi trong trẻo nhìn Thẩm Hoài Cảnh khoảng chừng một phút đồng hồ. Thẩm Hoài Cảnh không tránh né chút nào, cùng cô đối mặt, trong phòng lâm vào giữa một mảnh yên tĩnh.

Gió lay động, tiếng lá cây xào xạc rõ ràng truyền vào trong căn phòng, mắt anh ta sâu không đáy, giống như vòng xoáy, để cho người ta không tự chủ rơi vào.

Ôn Đình trong lòng thầm than thở vài tiếng, một người đàn ông như vậy, nhờ cô có định lực đủ mạnh, bằng không nói không chừng liền trầm mê xuống đây.

Liên Hiền nhìn qua nhìn lại khuôn mặt hai người nãy lần, trùng điệp ho khan một tiếng, phá vỡ sự yên lặng: “Hai vị, giao lưu ánh mắt xong chưa?”

Ôn Đình bình tĩnh thu tâm mắt, ngược lại trừng Liên Hiền một chút: “Chẳng lẽ nhìn không ra chúng tôi đang bồi dưỡng tình cảm sao? Người xấu nhân duyên sẽ bị trời phạt!”

“Người xấu nhân duyên?” Liên Hiền gượng cười hai tiếng. Lúc nào hai người bọn họ quen như vậy, anh ta làm sao không biết?

Ôn Đình khôi phục lại cái kiểu cười đùa tí tưng trước đó, nói ra điều kiện của mình: “Em trai tôi, Ôn Dĩ Nam, Thẩm tiên sinh hẳn là biết. Em ấy hiện đang đi học, nói thế nào đây, hoàn cảnh dạy học của trường học chất lượng không tốt, tôi muốn cho em ấy đến bên chỗ Hoài Nhân học, chỗ vốn là sơ trung tư thực tốt nhất.”

“Ôn tiểu thư, cô biết nơi đó một năm cần bao nhiêu học phí sao? Cái chủ ý này ngược lại rất cao minh.” Liên Hiền nhìn không được giờ cho cô ngón tay cái, quả nhiên là não bộ vì tiền.

“Còn gì nữa?” Trong mắt Thẩm Hoài Cảnh mang theo cơ trí.

Ôn Đình do dự vài giây đồng hồ, rốt cục vẫn là mở miệng: “Em ấy không có hộ khẩu, phải nhờ Thẩm tiên sinh ở giữa giúp đỡ một chút.”

Đây mới là quan trọng nhất, Ôn Dĩ Nam không có hộ khẩu, trường công lập điều kiện dạy học tốt vào không được, bọn cô lại không có quan hệ, cho nên chỉ có thể lên một cái chính sách tương đối lỏng lẻo cho trẻ em của người lao động nhập cư.

“Hộ khẩu, làm sao lại không có?”

Thẩm Hoài Cảnh làm mặt cử chỉ cắt ngang lời nói của Liên Hiền, đôi mắt nhìn nhìn Ôn Đình, trên mặt hoàn toàn lãnh đạm như trước đây: “Cô cảm thấy tôi sẽ đáp ứng?”

Ôn Đình mỉm cười, nháy mắt với anh ta: “Thẩm tiên sinh, cuộc làm ăn này, cũng không phải lấy tiền làm cơ sở, mà là cuộc tình.” Ôn Đình cường điệu tập trung vào chữ ‘Tình’, giọng nói mập mờ.

‘Là tiểu Nhân, tiểu Bắc tình, tiểu Nhân, tiểu Bắc tình’ Liên Hiền trong lòng mặc niệm, thôi miên cho mình.

Thẩm Hoài Cảnh tự động phớt lờ ngữ khí của cô, cau mày suy tư một hồi, nhân nhật gật đầu: “Có thể, nhưng cô và em trai cô nhất định phải đến chỗ tôi ở, cam đoan Khương Hoài Nhân cùng Khương Hoài Bắc có cuộc sống bình thường.”

“Đây là đương nhiên, cậu còn không được đầu, vừa vận bát đi tiền thuê nhà của tôi, Thẩm tiên sinh thật sự là vì tôi suy nghĩ đây, rất cảm động!” Ôn Đình hai tay chống cằm, mỉm cười, trong lòng lại âm thầm thở dài một hơi, thật đúng là có sự anh ta không đồng ý a.

Liên Hiền bóp lấy cánh tay của mình, loại da mặt loại này, quen thuộc liền tốt, quen thuộc liền tốt.

Ôn Đình lại một lần nữa mở miệng, giọng nói cũng nhẹ nhàng rất nhiều: “Đã thế này, Thẩm tiên sinh cũng không để ý lại cho tôi công việc chứ? Dù sao tôi còn phải sống.”

“Được một tắc lại muốn tiền một thước?” Liên Hiền phát diện, phụ nữ loại da mặt dày này là dùng xí măng xây à?

“Có thể, từ hôm nay trở đi cô có thể làm việc ở đây.” Thẩm Hoài Cảnh không chút do dự lại một lần nữa đáp ứng.

Ôn Đình sùng sốt một chút, mặc kệ Ôn Đình nói cái gì, làm cái gì, dùng dạng gì ngữ khí, Thẩm Hoài Cảnh đầu đến cuối đều mang theo một bộ dạng lãnh đạm biểu lộ, trong mắt cũng nhìn không ra biến hóa tâm tình gì. Những năm này Ôn Đình từng gặp qua rất nhiều người, nhìn người vẫn có chút tâm đắc. Nhưng là Thẩm Hoài Cảnh, từ đầu tới cuối, cô cũng nhìn không thấu, bởi vì tâm tình của anh ta xưa nay không lộ ra ngoài, một người không có cảm xúc, liền không có sơ hở.

Đem khuôn mặt gạt mình chuyển hóa thành mặt mày hờn hờ, Ôn Đình làm ra dáng vẻ cảm động đến rơi nước mắt: “Thẩm tiên sinh, ngài thật sự là phụ mẫu tái sinh của tôi nha.”

Liên Hiền bị sự giả dối buồn nôn của cô làm gạt cả mình, nhủ mảy: “Cô không sợ anh ta có mưu đồ khác? Người phụ nữ này trong đầu đều là nước chấy?”

“Có thể có cái gì tính toán? Đồ tài? Không thể nào, đồ sắc?” Ôn Đình ngượng ngùng nhìn thoáng qua Thẩm Hoài Cảnh, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống: “Cái này tôi không có ý kiến.”

Liên Hiền mở rộng tâm mắt: “... Tôi thật sự là chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy...”

“Mặt không phải thương cho anh sao? Tôi còn đâu mặt mũi?” Ôn Đình ngẩng đầu đối với anh ta trừng mắt nhìn.

Nghĩ đến trước đó anh ta nói muốn cô nể mặt, Liên Hiền đặc biệt muốn cắn lưỡi tự sát!

Thẩm Hoài Cảnh khó được cau lông mày lại, cắt ngang lời của hai người: “Hôm nay tan tầm, tôi nghĩ Ôn tiểu thư cũng dọn đến nhà tôi đi?”

“Đương nhiên, thời gian ở chung tốt đẹp dường nào liền muốn dọn đến, Thẩm tiên sinh mong chờ không?” Ôn Đình đáng vẻ thẹn thùng.

“Cô có thể đi về thu dọn đồ đạc.” Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, nhận người bên trong đôi mắt đảo hoa không có chút rung động nào.

Ôn Đình nhủ nhủ mảy, cái người đàn ông này, thật sự là làm cho người ta đặc biệt có hứng thú, đáng tiếc, không phải cô có thể trêu chọc nổi.

Trước khi ra ngoài, Ôn Đình vẫn là không nhận được quay đầu: “Thẩm tiên sinh, thật ra chẳng lẽ không có ai nói với anh ngoại hình của anh thật sự rất đẹp sao?”

Thẩm Hoài Cảnh có chút ngược mắt, trong mắt thần sắc không rõ, thái dương Liên Hiền nhìn không được nháy lên.

Ôn Đình cảm thán: “Anh là người có ngoại hình đẹp nhất trong số những người đàn ông mà tôi từng nhìn thấy. Nếu anh đi ‘Lam - lục(*), nhất định là phong hoa tuyệt đại, áp đảo những người noi đó, nếu anh đi, tôi nhất định dùng tất cả tiền của tôi bao anh một trận.” Ôn Đình vừa nói vừa cảm khái bước ra khỏi văn phòng. Người đàn ông như vậy nếu thật sự ở ‘Lam - lục(*)’ tốt bao nhiêu, chỉ cần có tiền liền có thể chinh phục. Mặc dù cô yêu tiền, nhưng là chuyện nên tiêu tiền, cô vẫn là sẽ không keo kiệt.

() Lam - lục: mình không hiểu nghĩa chính xác. Dựa theo tình huống này là lâu xanh chăng???*

Đáng tiếc a, đáng tiếc.

Liên Hiền há to miệng đến nỗi có thể đặt trứng gà.

Thẩm Hoài Cảnh suy tư thật lâu, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Liên Hiền: “‘Lam - lục’ là gì?”

Liên Hiền nuốt nước miếng một cái, suy nghĩ tìm từ, tìm lấy từ tốt nhất giải thích, cuối cùng nghĩ đến một từ, nói ngắn gọn: “Chính là một một nơi bán ‘Vịt(*)’.”

() Vịt: trai bao.*

Editor:

Hôm nay mình đăng truyện sớm một chút. Sợ ngủ quên không đăng truyện. Hihi.

Mọi người ăn Tết vui không ạ? Chứ Hi thì không có vui rồi đó. Nhớ nhà quá ☹️🍷🍷🍷.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Ôn Đình về đến nhà, Ôn Dĩ Nam với Khương Hoài Nhân đang bởi Khương Hoài Bắc chơi, nghe Ôn Đình nói sau này muốn dọn đến nhà Thẩm Hoài Cảnh, phản ứng của ba người đều khác nhau.

Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc tự nhiên vui mừng hoan hô. Trước kia, lúc bà Khương ở đây, bình thường cũng không phụ đạo bài tập cho Khương Hoài Nhân được, vừa vận năm nay Ôn Dĩ Nam học sơ tam (lớp 9 Việt Nam), so với Khương Hoài Nhân lớn hơn một lớp. Cho nên, Khương Hoài Nhân thường xuống tìm Ôn Dĩ Nam học tập, thời gian rảnh rỗi thì Ôn Đình giúp chăm Khương Hoài Bắc một tay, lại thêm Khương Hoài Nhân với Ôn Đình đặc biệt hợp ý, cho nên tình cảm giữa chị em Khương gia với Ôn Đình đặc biệt tốt.

Trái lại, sắc mặt Ôn Dĩ Nam không tốt lắm. Ôn Đình đi cà nhấc vỗ vỗ đầu cậu: “Sao thế?”

Ôn Dĩ Nam trầm mặc một hồi, mới mở miệng: “Chị, có phải chị đồng ý điều kiện gì của anh ta?”

Ôn Đình cười: “Đương nhiên đồng ý, anh ta đưa tiền, chị giúp anh ta chăm sóc tiểu Nhân, tiểu Bắc. Mặc dù cảm thấy có chút lợi dụng tiểu Nhân, tiểu Bắc, nhưng chị tin tiểu Nhân, tiểu Bắc sẽ thông cảm cho chị.”

“Nhận bao nhiêu tiền?” Khương Hoài Nhân từ một bên âm thầm ló ra.

Ôn Đình đối diện cô chớp mắt: “Em đoán xem, em có giá trị bao nhiêu tiền?”

Khương Hoài Nhân ngửa đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Chị Đình Đình, xem ra đời này ăn mặc chị đều không cần lo.”

Ôn Đình chấp tay ôm quyền: “Cảm ơn đại tiểu thư thành toàn.”

Nhìn bóng lưng Ôn Đình tiến phòng ngủ, Ôn Dĩ Nam nhướn mắt, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Khương Hoài Nhân liếc Ôn Dĩ Nam một cái, giọng nói không vui: “Sao thế, cái thái độ này của anh giống như không tình nguyện ở cùng với bọn em?”

Ôn Dĩ Nam cúi đầu đối diện đôi mắt sáng lấp lánh của cô, rồi mỉm cười, xoa xoa đầu của cô: “Không dám.”

Trong nháy mắt Khương Hoài Nhân xù lông lên, nháy dựng lên: “Đừng sờ đầu em, muốn khoe khoang chiều cao của anh phải không?”

Ôn Dĩ Nam bắt đầu đi, nhủ nhủ mảy vào phòng.

Khương Hoài Nhân bủi mủi, dùng sức sờ sờ đầu người đứng bên cạnh cô, Khương Hoài Bắc: “Tiểu lùn!”

Khương Hoài Bắc: “.....”

*

Buổi chiều, Liên Hiền lái một chiếc xe thương vụ mang theo mấy người tới giúp Ôn Đình dọn nhà, lại phát hiện các cô chỉ có hai cái vali, người tới căn bản là không dùng được.

Liên Hiền có chút không thể tin: “Ồ đây chỉ có chút đồ vật? Đồ vật của phụ nữ không phải rất nhiều sao?”

“Đương nhiên, có tiền là được, đồ vật đều vướng bận.” Ôn Đình cười hi hi.

Liên Hiền cảm thấy mình hỏi rất dư thừa.

Liên Hiền đem những người kia đuổi đi, sau đó lái xe chở bọn họ hướng tiểu khu nhà Thẩm Hoài Cảnh chạy tới.

Chỗ ở của Thẩm Hoài Cảnh cách nội thành có chút xa, rất xa hoa, nhưng mà toàn bộ trong tiểu khu cũng chỉ mấy chục hộ gia đình sinh sống. Tiểu khu xanh hóa vô cùng đẹp, phong cách anh thức, sân vườn trong nhà rộng lớn. Trong sân hầu hết là cây xanh, đúng lúc là mùa hè, nó rất um tùm, toàn bộ tòa nhà lầu hai đều được tắm mình trong màu xanh lá, thoát nhìn rất rục rờ.

Liên Hiền thả bọn họ xuống, có việc liền rời đi, trước khi đi để lại một câu: “Trừ phòng sách và phòng ngủ của Thẩm Hoài Cảnh, các phòng còn lại mọi người tùy tiện lựa chọn.”

Ôn Đình đặc biệt tiếc nuối: “Thật ra tôi thích nhất chính là phòng ngủ của Thẩm tiên sinh!”

Liên Hiền: “.....” Giả bộ như không nghe thấy, chạy trời chết!

Buổi tối, khi Thẩm Hoài Cảnh trở về vừa vận lúc ăn cơm tối, trong nhà rất náo nhiệt. Khương Hoài Bắc cùng Khương Hoài Nhân đang cãi nhau, trong phòng bếp Ôn Đình đang nấu cơm, Ôn Dĩ Nam đang dọn bàn ăn chuẩn bị ăn cơm tối.

Cái nhà này của anh chưa từng náo nhiệt bao giờ, làm anh có chút hoảng hốt, giống như anh là một người xa lạ.

Khương Hoài Bắc nhìn thấy anh ta đầu tiên, có chút nhát gan kêu một tiếng: “Cậu.”

Ôn Đình nghe được giọng nói, từ trong phòng bếp thẳm dò, cười nói tự nhiên: “Thẩm tiên sinh, anh về rồi.”

Thẩm Hoài Cảnh gạt mình hoàn hồn, đi lên trước, đặt cái hộp trong tay để lên bàn, sau đó vào nhà vệ sinh rửa tay.

Khương Hoài Nhân liếc cái hộp được đóng gói đẹp mắt trên bàn một chút, khinh thường hừ nhẹ: “Kem, bánh gato, xem chúng ta là trẻ con nha?”

“Kem, bánh gato...” Khương Hoài Bắc mắt to chiếu lấp lánh: “Chị, em có thể ăn không?” Kia, tình thân là muốn phát điên lên rồi.

Khương Hoài Nhân vỗ đầu cậu một cái, phun ra: “Ăn hàng!”

Khương Hoài Bắc ủy khuất: “Chị... Em sắp bị não tann rồi!”

Khuôn mặt Khương Hoài Nhân hung hăng: “Muốn ăn kem, bánh gato, chúng ta tự mua, các người ai cũng không được phép ăn!”

Ôn Đình đem mặt ra: “Ừ, trẻ con ăn nhiều kem không tốt, cho nên đặt ở kia, chị giúp các em ăn!”

Khương Hoài Nhân: “.....”

Khương Hoài Bắc ủy khuất nháy mắt to kiên nhẫn nhìn bánh gato trên bàn. Khương Hoài Nhân dứt khoát cầm lên bỏ vào tủ lạnh.

Thẩm Hoài Cảnh từ nhà vệ sinh ra, ngồi xuống trước bàn ăn.

Ôn Đình sững sốt một chút: “Anh muốn cùng chúng tôi cùng nhau ăn cơm?”

Thẩm Hoài Cảnh nhủ mảy: “Đương nhiên.” Anh đã muốn cùng Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc bồi dưỡng tình cảm, đương nhiên là muốn cùng nhau ăn cơm.

Ôn Đình gãi gãi đầu, có chút xấu hổ từ trong phòng bếp lấy ra một cái bát, sau đó nhìn trong bốn cái bát còn lại từ từ hạ đầu xuống gấp hai đầu mi sợi, đưa tới bát trước mặt Thẩm Hoài Cảnh: “Thật ngại quá, không có làm phần cơm cho anh, chịu khó một chút nhé!”

Từ trước đến nay, Thẩm Hoài Cảnh khó lẹ về gì trên mặt, nay có một vết nứt trên mặt.

Bên trên bàn ăn thật to, ba món đồ ăn, năm bát mì sợi bát nẫu, mọi người trầm mặc một chút, cầm đũa lên.

Sau một lúc, trên bàn vang lên giọng nói sự hãi của Khương Hoài Nhân: “Thật ra cái bánh gato kia cũng không phải không thể ăn, phải không?”

Dù sao Khương Hoài Bắc cũng là trẻ con, sẽ không thể che giấu tâm tình của mình, để đầu xuống, đáng thương nhìn Ôn Đình: “Chị Đình Đình, em có thể ăn mì ăn liền không?”

Ôn Đình nhủ mảy, gấp một đũa bỏ vào trong miệng, nhai nhai: “Rất khó ăn sao? Sao chị không cảm thấy? Dĩ Nam ăn nhiều năm như vậy cũng không nói khó ăn nha?”

Ôn Dĩ Nam đang yên lặng ăn cơm, không động tĩnh. Cơm của chị cậu không thể nói là hắc ám xử lý, nhưng tuyệt đối không tính là ăn ngon, chỉ là thêm gia vị xào quen mà thôi.

Khương Hoài Nhân véo cánh tay cậu một cái, nhỏ giọng nói: “Anh hùng, có thể chịu đựng được nha!”

Ôn Dĩ Nam cúi đầu mỉm cười.

Mặt Thẩm Hoài Cảnh không thay đổi đứng lên đi vào phòng bếp, rất nhanh xào hai món rau xanh ra, Khương Hoài Bắc gấp một đũa bỏ vào trong miệng, sau đó dùng lực kéo ống tay áo Khương Hoài Nhân: “Chị, chị, ngon, ngon.”

Khương Hoài Nhân nếm nếm, sau đó nhìn Ôn Đình sờ sờ cái mũi, cái biểu cảm ở Ôn Đình xem ra đối với cô đồng tình rất lớn.

Ôn Đình với thái độ không tin cũng nếm thử, sau đó họ nghe một tiếng cúi đầu bắt đầu ăn cơm, quả nhiên nếu không so sánh liền không tổn thương nha!

Thẩm Hoài Cảnh ăn đồ ăn trước đó Ôn Đình xào, trong lòng tính toán có nên mời một bảo mẫu tới chăm sóc mọi người một ngày ba bữa, bằng không để Ôn Đình nấu ăn, mọi người có lẽ sẽ chết đói. Nhưng nghĩ đến Khương Hoài Bắc đối với bảo mẫu kháng cự, cuối cùng vẫn từ bỏ ý nghĩ này, ngừng đầu: “Sau này, Ôn tiểu thư phụ trách làm điểm tâm, tôi phụ trách cơm tối, có ý kiến gì không?”

Ôn Đình không nghĩ rằng anh như vậy mà chủ động nấu cơm, trong lúc nhất thời có chút sững sốt, tiếp theo đặc biệt mừng rỡ: “Thẩm tiên sinh là sợ tôi một nhọc sao? Thẩm tiên sinh thật là quá quan tâm, nhìn Thẩm tiên sinh chỉ ăn những món tôi làm, điều này trong trái tim tôi thật sự rất ngọt ngào.” Hai tay Ôn Đình che ngực, một bộ dáng không thể giải thích được.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua hai đĩa đồ ăn không lớn lắm, tiếp tục ăn một cách yên lặng.

Khương Hoài Nhân gạt nhẹ ống tay áo của cô, nhỏ giọng nói: “Chị Đình Đình, đi qua.” (ý nói điễn tốt, qua cánh.)

Ôn Đình trừng có một cái: “Em biết cái gì?” Sau đó chạy "lạch bạch" đến trước cửa, từ ví tiền trong túi lấy ra mấy tờ một trăm đồng để trên bàn, sau đó cười tùm tùm tiếp tục ăn cơm.

Khương Hoài Nhân khó hiểu: “Chị Đình Đình, chị làm gì vậy?”

Ôn Đình vui tươi hơn hơ: “Tiểu Nhân a, không phải chị đã nói qua với em, trên đời này chỉ có tiền, mỹ thực với soái ca là không thể phụ sao? Em nhìn xem.” Ôn Đình chỉ vào trên bàn, tiền, mỹ thực.

Sau cùng dùng ngón tay chỉ Thẩm Hoài Cảnh ngồi đối diện, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Soái ca.”

Bàn tay thon dài đang cầm đũa Thẩm Hoài Cảnh có chút siết chặt, nướng mắt, thần sắc nhìn không rõ.

Khuong Hoài Nhân nhin không được giờ ngón cái.

Ôn Dĩ Nam rút cục nhin không được mở miệng, có chút bất lực: “Chị, đừng dạy hư trẻ nhỏ.”

Ôn Đình bẹn che miệng: “Thật ngại quá, thật ngại quá, quên tiểu Bắc còn ở đây, chị cố gắng thấp giọng, thấp giọng.”

Sau đó, Ôn Đình che giấu đặc biệt tốt, không nói lời nào, không tiếng động, im lặng ăn cơm, chỉ là thỉnh thoảng nhìn nhìn tiền trên bàn, sau đó lại nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của người đàn ông đối diện một chút, khóe mắt, đuôi lông mày đều là vui vẻ cười.

Thần sắc Thẩm Hoài Cảnh ung dung ăn cơm, giống như không nhìn thấy nụ cười giả dối của người phụ nữ ngồi đối diện, chỉ là đôi mắt đào hoa màu sắc càng ngày càng sâu.

Nếu một người cố gắng đem tình tình của mình biểu hiện quá rõ ràng, quá thể hiện ra ngoài, điều đó chứng tỏ tính cách của người đó không phải như thế, chỉ là màu sắc bảo vệ của con tất kè hoa trước mắt người khác mà thôi.

Editor:

Haiz. Ít lượt xem quá, làm sao có động lực để edit tí đây. Huhu.

Nghe đồn hết ngày mai là mọi người bắt đầu công việc, học tập rồi phải không. Có ai muốn nghỉ nữa không nè. ☐☐☐

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: ☐

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba giờ sáng, Thẩm Hoài Cảnh đi vào phòng bếp lấy nước. Từ lâu hai bước xuống liền thấy một người bọc lấy chân thật dày nằm trên sofa đằng kia, TV im lặng lập loè nhấp nháy, trong phòng máy lạnh mở giống như muốn đông chết người ta.

Trên bậc thang chỉ là tiếng động rất nhỏ, nhưng Ôn Đình đã phát giác mở mắt, vừa vận đối diện một đôi mắt, con người đen như mực.

Ánh sáng trong tối, đôi mắt của cô mang theo cảnh giác, mang theo sự tinh hoảng sợ chưa rút lui.

Nhìn nhau mấy giây, Thẩm Hoài Cảnh cũng không nói gì, đi qua ghế sofa vào phòng bếp, sau đó lấy một ly nước ra, định về phòng ngủ.

Lúc đi qua ghế sofa một lần nữa, bước chân Thẩm Hoài Cảnh hơi ngừng lại, giống như muốn mở miệng nói cái gì.

“Thẩm tiên sinh định mời tôi về phòng cùng ngủ sao?” Ôn Đình đã trước anh một bước mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

Không cần nhìn, Thẩm Hoài Cảnh liền có thể tưởng tượng ra mặt cô đang mỉm cười.

Cái gì cũng không nói, Thẩm Hoài Cảnh thu bước chân lên lầu hai, sau đó truyền đến tiếng đóng cửa 'Pang'. Ôn Đình nhún nhún vai, ngáp một cái, âm thanh đóng cửa này có chút lớn nha!

*

Buổi sáng, Ôn Đình bung cháo gạo lứt từ phòng bếp ra ngoài, Thẩm Hoài Cảnh từ lầu hai xuống tới.

Quần tây dài màu đen, áo trong màu đen, không có đeo caravat, cổ áo có chút lỏng lẻo, mái tóc đen dày rất nhẹ nhàng khoan khoái, trên trán mấy sợi tóc tùy ý rơi ra, cặp mắt đào hoa nửa híp, mang theo độ cong đẹp mắt.

Ôn Đình không tự chủ lộ ra một vòng nụ cười: “Chào! Thẩm tiên sinh.” Giọng nói trong trẻo, nghe tràn đầy sức sống.

Thẩm Hoài Cảnh gật gù lên nhìn đồng hồ một chút, thần nhiên nói: “Không còn sớm, giờ làm việc là tám giờ, cô có khả năng sẽ đến trễ.”

Ôn Đình sững sốt một chút, lúc này mới nhớ tới cô có công việc, cô phải đi làm nha.

Cuống quít còi tap để xuống, Ôn Đình hướng lầu hai, vừa chạy vừa kêu lên: “Thẩm tiên sinh cũng không để ý chờ tôi đoạn chứ?”

Chờ Ôn Đình vội vã rửa mặt xong, thay quần áo xong, lúc xuống lầu vừa hay nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh vừa mới ăn xong điểm tâm cầm chìa khóa xe đi ra ngoài. Ôn Đình vội vàng theo sau, lại chỉ tới kịp cùng đuôi khói xe ô tô của anh tiếp xúc thân mật: “Thẩm tiên sinh!”

Xe Thẩm Hoài Cảnh đã biến mất ở cuối con đường nhỏ, chỉ để lại vài miếng lá rụng bị gió thổi lên.

Ôn Đình sờ mũi một cái, bất đắc dĩ đến cửa tiểu khu ngồi xe buýt.

Cái tiểu khu này cách nội thành có chút xa, xe buýt cũng không nhiều. Cho nên chờ lúc Ôn Đình trần trọc hơn một giờ, trạm xe buýt cách phòng làm việc một con đường, đã là sắp chín giờ.

Ôn Đình đeo túi xách một đường chạy đến trước cửa phòng làm việc, lại phát hiện cửa lớn phòng làm việc khóa chặt, không có một người.

Chẳng lẽ Thẩm Hoài Cảnh phá sản? Đây là ý nghĩ đầu tiên của Ôn Đình.

Một ông cụ canh cổng lớ đầu ra: “Cô gái, có việc gì sao?”

Ôn Đình bước lên phía trước: “Ông ơi, ở đây sao không mở cửa a?”

“Hôm nay là chủ nhật, tất cả mọi người đều nghỉ, có việc gì, ngày mai lại đến đi.”

Lúc này Ôn Đình mới hoảng hốt nhớ tới hôm nay hình như là chủ nhật.

Cho nên, Thẩm Hoài Cảnh biết rất rõ ràng hôm nay là chủ nhật, còn để cô đi làm?

Cho nên, cô đây là bị Thẩm Hoài Cảnh đùa giỡn?

Ôn Đình nhìn lên mặt trời đỏ rực, cảm thấy tâm lực lao lực quá độ, thật sự là ‘thể phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ’(*) nha.

() Thể phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ: Thời thế thay đổi, con người không như trước.*

Cô vốn ‘Lòng ta vốn hướng về trăng sáng, vậy mà trăng sáng lại chiếu kên nào’(*).

() Lòng ta vốn hướng về trăng sáng, vậy mà trăng sáng lại chiếu kên nào: Ý nói đối phương không hiểu tâm ý của mình.*

Ôn Đình nhìn thoáng qua hướng tầng ba căn nhà gỗ, nhún nhún vai, quay người đi bộ đến trạm xe buýt.

Đường phố của khu phố cổ vốn ít người, cũng không phải là khu vực sầm uất, càng không phải là khu dân cư, cho nên chín giờ sáng, trên con đường này ngoại trừ Ôn Đình không có một bóng người.

Ôn Đình dọc theo đường nhựa chậm rãi bước đi, mặt trời lặn cái bóng cô kéo dài, lộ ra dáng vẻ vừa gầy lại dài, trong không khí truyền đến hương hoa như có như không.

Ôn Đình dường như vô tình nhìn lại, sau đó lại tăng tốc, lúc chuyển qua góc đường. Ôn Đình nhanh chóng đi đến sau vách tường đem mình trốn đi.

Sau lưng rất nhanh truyền đến tiếng bước chân, một người đàn ông gầy gò xuất hiện ở góc rẽ, cùng Ôn Đình bốn mắt nhìn nhau.

Lưng Ôn Đình dựa trên tường, nhìn người đàn ông trước mắt, hồ hạp có chút gấp gáp: “Anh là ai? Đi theo tôi làm cái gì?”

Người đàn ông nhàu nhàu mày: “Cô là Ôn Đình?”

Ôn Đình trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, không phải những người kia, nếu là những người kia, bọn họ sẽ không gọi cô là Ôn Đình.

“Anh muốn làm gì?” Sắc mặt Ôn Đình rõ ràng chậm lại.

“Cô thể làm tiểu tam, còn không biết tôi muốn làm gì?” Người đàn ông cười hắc hắc, lộ ra một ngụm răng vàng.

Tiểu tam? Ôn Đình có thể nghĩ đến chính là chuyện Nghiêm Bản kia mà.

“Cho nên, lần này chính là giáo huấn cô một chút, làm người đừng phách lối như vậy.” Người đàn ông lấy cón nhí khúc từ trong người ra, lắc lắc, ào ào rung động.

*

“Cứu ca, tôi đi giúp đỡ.” Trong xe cách đó không xa, Liên Hiền mở cửa xe muốn xuống xe.

Thẩm Hoài Cảnh lắc đầu, ngăn cản động tác của anh ta: “Trước không vội, xem một chút.”

Thẩm Hoài Cảnh lờ lờ còn chưa dứt, liền nhìn thấy Ôn Đình một cước đá vào hông dưới người đàn ông đó. Người đàn ông đó hiển nhiên không nghĩ tới Ôn Đình sẽ đánh đòn phủ đầu, vừa vặn bị cô đá. Không đợi hắn bình tĩnh trở lại, Ôn Đình dùng bình xịt cay trong tay đối diện mặt của hắn xịt lên. Người đàn ông lao đao che mắt lui lại, một tay khác của Ôn Đình cầm một cái dùi cui điện màu đen chích vào bụng hắn. Người đàn ông bị đánh ba lần, té ngã xuống đất, che mắt không ngừng kêu to.

Ôn Đình cố gắng duy trì trấn định, nhìn quanh bốn phía, đem đồ vật bỏ vào túi, sau đó nhanh chóng rời đi.

Liên Hiền trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Cứu ca, người phụ nữ này không đơn giản chút nào, loại chuyện này hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm, nhìn tay trái gả không chặt, hóa ra còn có mặt này.”

Thẩm Hoài Cảnh mất sắc tỉnh mạch, thần nhiên nói: “Điều tra một chút đi.”

“Vâng, Cứu ca.”

“Đi qua hỏi một chút, xử lý một chút.” Thẩm Hoài Cảnh lại nói.

Liên Hiền xuống xe, rất mau trở lại: “Cứu ca, là việc của Nghiêm Bản lần trước, vợ hắn tức giận tìm người xả giận thôi. Tên lưu manh này là người lão tử, đã dặn dò xong, sẽ không quấy rối Ôn Đình nữa.”

Thẩm Hoài Cảnh gật đầu, bây giờ Ôn Đình liên quan đến tiểu Nhân, tiểu Bắc, không thể một chút qua loa.

*

Lúc Ôn Đình trở lại nơi ở của Thẩm Hoài Cảnh, phát hiện chiếc xe trước cửa mà buổi sáng Thẩm Hoài Cảnh lái đi, tình thần không khỏi chấn động, chạy vào trong phòng, thì phát hiện Thẩm Hoài Cảnh đang bởi Khương Hoài Bắc ngồi trên ghế sofa xem “Chủ đề vui về cồng bão sỏi xám.”

Ôn Đình điều chỉnh hô hấp của mình, cố gắng báo từ tâm bình khi hòa đi tới, ngữ khí ôn nhu: “Thẩm tiên sinh, không phải đi làm sao? Sao lại đang ở trong nhà?”

Con mắt Thẩm Hoài Cảnh nhìn tìv, thần sắc bình thản: “Tôi vừa ra khỏi nhà mới phát hiện hôm nay hình như là chủ nhật, cho nên quay về.”

Ôn Đình: “.....”

Đi đêm nhiều có gây gấp ma nha! Vì đùa giỡn cô, anh cũng coi là tổn công tổn sức!

Ôn Đình đi đến phía bên kia ghế sofa bên cạnh Khương Hoài Bắc ngồi xuống, ôm vai của cậu: “Tiểu Bắc, hôm nay Chị Đình Đình dạy em một câu, em nhất định phải nhớ kỹ.”

“Câu gì?” Khương Hoài Bắc mở to đôi mắt nhìn cô.

Ôn Đình liếc Thẩm Hoài Cảnh một cái, giọng nói kéo dài: “Thả đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân.”

“Đây là ý gì?” Khương Hoài Bắc không hiểu cho lắm.

“Có ý gì em sau này sẽ rõ. Tiểu Bắc nhất định phải chắc chắn nhớ kỹ cho chị, tuyệt đối đừng để cho mình phải chịu thiệt.” Ôn Đình liếc mắt nhìn Thẩm Hoài Cảnh, có ý riêng.

Thẩm Hoài Cảnh khó được lồng máy gần ra, mang trên mặt một vòng cảm xúc hồ hững, nhưng cũng hoàn toàn như trước đây không nói gì thêm, sờ sờ đầu Khương Hoài Bắc, thản nhiên đứng dậy lên lầu hai.

Ôn Đình nhìn bóng lưng anh ta biến mất ở đầu bậc thang, nụ cười trên mặt cùng lúc biến mất, toàn thân xụi lơ, ôm khương Hoài Bắc, thân thể có chút run rẩy rất nhỏ.

Khương Hoài Bắc sờ sờ tay của cô, nháy mắt: “Chị Đình Đình, trên người chị làm sao lạnh như vậy, chị lạnh không?”

Ôn Đình ôm chặt thân thể mềm mại của Khương Hoài Bắc, giọng nói có chút môi mọt: “Không có chuyện gì, tiểu Bắc để chị ôm một chút thì tốt.”

Khương Hoài Bắc ngoan ngoãn để cô ôm, âm thanh TV trong phòng khách to như vậy che mất hơi thở có chút hỗn hển của cô.

Chỗ góc rẽ cầu thang lầu hai, Thẩm Hoài Cảnh ngón tay thon dài gõ gõ tay vịn, dường như có điều suy nghĩ.

Editor:

Hôm nay đăng sớm một chút. Tối nay mình đăng thêm một chương nữa nha.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mây Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: □

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm, yên tĩnh như nước! Ánh trăng vẩy vào vườn hoa nhỏ dưới lầu, làm cho những khóm hoa kia càng thêm mỏng lung ý thơ.

Ôn Đình co quắp ở trên thành bệ cửa sổ, nhìn bóng đêm tĩnh mịch ngoài cửa sổ, hút hết liều thuốc này tới liều thuốc khác.

Thuốc cô hút là loại kém nhất thị trường, cũng không phải vì nó rẻ, mà là bởi vì loại này hương khói đủ nồng.

Một ly đầy rượu vang dưới chân, chất lỏng đó tươi, đối ứng màu xanh biếc lý mờ ngoài cửa sổ, tạo thành sự tương phản sắc nét, nhưng mà cách nhau bởi một cửa sổ, một bên là bình thân, một bên là sóng ngầm, cứng rắn đem một bộ dáng bóng đêm chia cắt hai cảnh.

Cửa nhẹ nhàng bị gõ vang, Ôn Dĩ Nam đem chậu nước nóng ấm ẩm đến.

Mùi khói cay nồng đập vào mặt, Ôn Dĩ Nam nhàn nhạt nhìn liều thuốc trong tay Ôn Đình và ly rượu đỏ trên bệ cửa sổ, cũng không nói lời nào.

Đem chậu nước đặt ở bên cạnh dếp là Ôn Đình: “Chị, dùng nước nóng ngâm chân, giúp ngủ ngon, em đi lấy cho chị ly sữa nóng, uống nó, thử ngủ một chút.”

Ôn Đình đem thuốc trong tay đập tắt: “Không cần sữa, vẫn là rượu tương đối trực tiếp.” Mắt ngủ, tra tấn cô rất nhiều năm. Từ khi đem Dĩ Nam theo chạy trốn đến nay, mắt ngủ hàng đêm tra tấn cô, mới đầu có thể ngủ năm, sáu tiếng, đến bây giờ tối đa cũng chỉ ngủ hơn ba tiếng.

Ôn Dĩ Nam thờ dãi một hơi: “Chị, bằng không hay là đi khám bác sĩ một chút đi, còn tiếp tục như vậy, thân thể của chị sẽ không chịu nổi.”

Ôn Đình không nói gì, trên mặt nhàn nhạt, so với ngày thường cười đùa tí tưng, cô bây giờ giống như ở trong một thế giới khác, quanh thân đều rất lảng lảng, sau một khắc liền giống như sẽ biến mất không thấy gì nữa.

“Dĩ Nam, chúng ta bây giờ có bao nhiêu tiền?” Cô xưa nay không quan tiền, tiền đều ở trong tay Dĩ Nam, cô hi vọng nếu một ngày hai người tách ra, trên người em ấy có tiền để có thể sinh sống đầy đủ.

Ôn Dĩ Nam nghĩ nghĩ: “Rất nhiều.”

Ôn Đình gật gật đầu: “Tốt, học tập tiếng Anh cho giỏi, đừng từ bỏ ha.”

Ôn Dĩ Nam nhủ mảy: “Chị, em không muốn ra nước ngoài.” Đừng nói bây giờ cậu không có hộ khẩu, cho dù có hộ khẩu, cậu cũng không thể mặc kệ vứt bỏ Ôn Đình.

Ôn Đình khoát khoát tay, có chút mời một nói “Chuyện này không có chỗ thương lượng, chị muốn nghỉ ngơi, ngày mai em còn phải đi học, về ngủ đi.” Cô biết rất khó, thế nhưng tóm lại sẽ có biện pháp, có lẽ, Thẩm Hoài Cảnh có thể giúp được cô.

Ôn Dĩ Nam còn muốn nói điều gì đó, cuối cùng cũng không nói, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Khi cửa phòng đóng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đình ở trong khe cửa dần dần biến mất. Ôn Dĩ Nam cảm thấy ngực một mảnh ngạt thở, mang theo từng tia từng tia đau đớn.

*

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, nương theo tiếng chim hót, mở cửa sổ ra, xuyên qua một cỗ không khí trong lành.

Thẩm Hoài Cảnh mở cửa phòng, dầm chân xuống, ngừng lại, trông mắt có chút nhìn về phía lùm đồng tiền như hoa của người phụ nữ đứng dựa tường phía đối diện.

Ôn Đình đối diện anh vẫy tay cười cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Thắm tiên sinh, thật đúng lúc a!”

Thẩm Hoài Cảnh sửa sang lấy ống tay áo, thản nhiên nói: “Đúng lúc sao?”

Đôi mắt Ôn Đình con mắt trên thân thể cao lớn của anh dạo qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt đào hoa của anh, mỉm cười: “Có một thành ngữ không biết Thẩm tiên sinh đã nghe qua chưa? Gọi là Đẹp - Sắc - Nghi - Người.” Ôn Đình mỗi câu mỗi chữ, giọng nói mập mờ.

Thẩm Hoài Cảnh liếc có một cái, thản sắc bình tĩnh, không nói lời nào.

Ôn Đình nhìn nhún vai, đem cuốn sổ nhỏ đưa vào tay anh: “Này, tiểu Nhân, tiểu Bắc thích ăn cái gì, chơi cái gì, ghét cái gì, tôi biết đều viết ở trên đây, coi như tôi đưa quà gấp mặt cho ông chủ, về sau còn xin chiếu cố nhiều hơn.” Ôn Đình nói xong làm cái động tác chấp tay.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua cuốn sổ nhỏ lam phấn (màu xanh lam pastel) trong tay cô, nhận lấy mở ra, sau đó thuận tay nhét vào túi trong âu phục, hướng đầu bậc thang đi tới.

Ôn Đình khoe miệng hơi nhếch, đi theo phía sau anh: “Thắm tiên sinh, anh có phải nên nói chút gì không?”

“Thắm tiên sinh, cho dù không nói cảm ơn, dù sao cũng phải biểu thị một chút gì chứ?”

“Thắm tiên sinh, anh vẫn luôn như thế không thích nói chuyện sao?”

“Thắm tiên sinh...”

“Thắm tiên sinh...”

“Thắm tiên sinh, tính cách anh như thế này có bạn gái sao?”

Thẩm Hoài Cảnh vừa vịn xuống hai bậc thang lầu, rốt cục nhện không được dừng bước.

Ôn Đình theo sau lưng bắt ngờ không kịp chuẩn bị, không thu bước chân lại được, từ trên thang lầu cầm xuống. Thẩm Hoài Cảnh đứng lúc tránh ra hai bước, Ôn Đình lao đao một bước, trực tiếp nhào vào trên lan can.

Ôn Đình sở lấy cúi trở bị dụng đau, nhe răng nhếch miệng nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: “Tôi bây giờ xác định Thẩm tiên sinh nhất định không có bạn gái, bởi vì căn bản anh không biết thương hương tiếc ngọc.”

Hai người cùng đứng trên một bậc thang, khoảng cách giữa họ rất gần. Ôn Đình cần phải ngược lên nhìn anh, Thẩm Hoài Cảnh cúi đầu xuống nhìn cô, đột nhiên đưa tay nắm cái cảm cô. Xúc cảm ấm áp dọa Ôn Đình nhảy dựng một cái, theo bản năng đẩy anh ra, lui lại hai bước dựa vào trên lan can, trong mắt lóe lên một vòng cảnh giác.

Thẩm Hoài Cảnh chậm rãi nhìn bàn tay bị cô đẩy ra trong không trung, biểu lộ ý tứ không hiểu.

Con mắt Ôn Đình đảo hai vòng, giọng cười hơi tiếng, đuổi ra hai ngón tay, nắm bàn tay lớn của anh, nghiêng ngó tay anh kéo đến chỗ cầm của mình, lại dùng tay mở ngón tay của anh ra nắm cầm của cô, mang theo một nụ cười: “Thắm tiên sinh, ngài tiếp tục.”

Thẩm Hoài Cảnh tùy ý để cô đem tay anh trở về, mắt đen lẳng lẳng nhìn cô, phất chốc tay nắm chặt, hung hăng nắm cầm của cô, hạ mắt nhìn cô, thản nhiên nói: “Tôi nghe nói trong phòng làm việc Hạng Vi từng đắc tội cô, cho nên từ hôm nay trở đi cô trực tiếp là cấp trên của Hạng Vi.”

Thẩm Hoài Cảnh nói xong, thu tay lại, đi xuống lầu.

Ôn Đình đứng ở đó, trên cảm ẩn ẩn bị đau, không biết không có thanh.

Nhưng so với cái cảm, càng làm cho cô đau đầu chính là Thẩm Hoài Cảnh, việc này rõ ràng là đây cô đi chết nhà. Cô là một người nhờ vào quan hệ, cứ như vậy quang minh chính đại áp đảo ở trên nhân viên cũ, đây không phải mục tiêu công kích sao? Còn cho cô làm sao hơn?

“Thắm tiên sinh, anh đây là trả thù sao?” Ôn Đình giọng nói thể thâm

Thẩm Hoài Cảnh khoe miệng khê nhếch, xem ra tâm tình không tệ.

*

Đi xuống lầu, tất cả mọi người ngồi tại trước bàn ăn ăn cơm, Thẩm Hoài Cảnh nói cho cô biết trường học Ôn Dĩ Nam đã sắp xếp xong, hôm nay đi báo danh.

Ôn Đình hơi kinh ngạc: “Nhanh như vậy? Huống hồ hôm qua vẫn là cuối tuần, cái này cũng có thể làm?”

Khuong Hoài Nhân một bên ăn điểm tâm, một bên xep miệng: “Cái này có là gì, chỗ trường học kia cậu em góp không ít tiền. Lúc đầu trường học không có nhà trẻ, cậu em góp chút tiền, sau đó thì có một cái nhà trẻ tốt nhất thành phố, sau này thì tiểu Bắc đến đó đi học.”

Khuong Hoài Nhân trào phúng: “Em cùng tiểu Bắc trong trường học đều có thể tung hoành rồi.”

“Chị, tung hoành đi đường nào vậy nha?” Khuong Hoài Bắc cần bánh bao mơ hồ không hiểu nhìn cô.

Khương Hoài Nhân hưng hăng liếc cậu một cái: “Im miệng.”

Thẩm Hoài Cảnh thần nhiên đang ăn cơm, cũng không nói lời gì.

Liên Hiền gãi gãi đầu, thẳm than một hơi. Cái miệng nhỏ Khương Hoài Nhân này cũng rất độc, cùng Ôn Đình có thể so sánh, khó trách hai người hợp ý như thế.

Sau bữa sáng, Thẩm Hoài Cảnh để Liên Hiền đưa Ôn Dĩ Nam đến trường học mới báo danh, thuận tiện đưa chị em Khương gia đi học.

Trước khi Ôn Dĩ Nam lên xe, nhìn thoáng qua Thẩm Hoài Cảnh ôm Khương Hoài Bắc vào xe, rốt cục nhìn không được mở miệng: “Thẩm tiên sinh, tôi biết chị tôi nhất định vì tôi nên đã đồng ý chuyện gì đó, nhưng anh phải nhớ kỹ, nếu anh dám làm gì chị tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

Ôn Dĩ Nam đang ở thời kỳ vỡ giọng, giọng nói có chút ít khàn khàn, âm thanh tuy thấp, nhưng lại vô cùng kiên định.

Liên Hiền vừa vặn nghe được lời cậu ta nói, không khỏi cười: “Cậu chỉ là một đứa trẻ, còn học cách uy hiếp.”

“Tôi biết rồi.” Thẩm Hoài Cảnh cắt ngang lời Liên Hiền, mắt đen nhìn Ôn Dĩ Nam.

Ôn Dĩ Nam cũng nhìn anh. Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh rất tỉnh mạch, lại một lần nữa mở miệng, giọng nói rõ ràng: “Tôi biết rồi.”

Ôn Dĩ Nam đến cùng vẫn là một đứa trẻ choai choai, việc bị Thẩm Hoài Cảnh trịnh trọng trả lời như vậy, ngược lại có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng lên xe.

Liên Hiền nhún nhún vai, trước kia anh ta đều đoán không ra tính tình Thẩm Hoài Cảnh, bây giờ càng thêm đoán không ra. Ngày thường đối với cái gì cũng không để ý, tại sao đối với một đứa trẻ lại để ý như vậy.

Nhìn Liên Hiền xe lái rồi đi, Thẩm Hoài Cảnh hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên một vòng âm đạm. Đã có lúc, anh cũng từng nói như vậy, chẳng qua anh lấy mạng che chở thì chị đã không còn ở đây.

Ôn Đình đeo túi xách từ trong nhà bước ra, vội vàng hốt hoảng chạy, một bên vừa chạy, một bên vừa hướng Thẩm Hoài Cảnh vẫy tay: “Thẩm tiên sinh, tôi đi buýt đi làm, tạm biệt.”

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở trước xe, môi mỏng khẽ mở: “Ngồi xe của tôi.”

Ôn Đình giống như gặp được ân thần, chạy nhanh hơn: “Vẫn là không cần, xe của ông chủ sao tôi ngồi nổi.” Trước hôm nay, cô cũng không quan tâm, sau hôm nay, cô đột nhiên cảm thấy Thẩm Hoài Cảnh người này kỳ thật rất ác liệt, đùa với anh, cô có khả năng rơi xuống hố, cho nên vẫn là kiểm chế một chút mà thôi!

Thẩm Hoài Cảnh giọng nói có chút giương lên: “Ôn... Đình!” Lời nói mang theo sự uy hiếp.

Bước chân Ôn Đình dừng lại, nước mắt lưng tròng quay đầu: “Thẩm tiên sinh, Thẩm tổng, ông chủ Thẩm, tôi sai rồi, ngài tha cho tôi đi.” Cô hối hận, cô thật không muốn đi xe ông chủ đi làm rêu rao như thế nha.

Thẩm Hoài Cảnh tự mình mở cửa tay lái phụ ra, khó có được phong độ thần sắc: “Ôn tiểu thư, mời.”

Ôn Đình trong mắt chứa nhiệt lệ ngược nhìn ông trời, ‘thể phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ’(*) nha!

(*) Thể phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ: Thời thế thay đổi, con người không như trước.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đến phòng làm việc, Thẩm Hoài Cảnh tự mình đưa Ôn Đình vào, đem cô giới thiệu cho nhân viên ở phòng làm việc, khi mọi người nghe được Ôn Đình là Tổng giám mới của bộ phận thiết kế, trên mặt đều lộ ra một chút khiếp sợ.

Vị trí Tổng giám bộ phận thiết kế đã trống một khoảng thời gian, cái vị trí này vẫn do Hạng Vi Phó tổng giám quản lý, mọi người vẫn cho là Hạng Vi sẽ trở thành Tổng giám mới, không nghĩ rằng vậy mà bỏ lỡ chức Tổng giám, lại do người lần trước đến phỏng vấn, vì vấn đề học vấn mà bị từ chối, Ôn Đình.

Ôn Đình nhìn thấy ánh mắt của mọi người, trong lòng đã hiểu, nhìn thoáng qua Thẩm Hoài Cảnh, Ôn Đình nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhờ phúc Thẩm tổng, Ôn Đình thật sự vô cùng cảm kích." Vì chính cô, anh cũng coi là hao hết tâm tư.

Thẩm Hoài Cảnh trừng mắt liếc cô một cái: "Nói hay."

Ôn Đình học trong lòng khinh bỉ anh một phen, nhưng cô chỉ công phu ngoài miệng. Anh đùa giỡn cô đến thế nhưng là làm thật, không chút nương tay nào nha!

Hoàn cảnh làm việc ở phòng làm việc này đều là dạng mới, ngoại trừ Thẩm Hoài Cảnh có văn phòng độc lập bên ngoài, những người còn lại đều ở trong phòng làm việc lớn, bất quá bàn làm việc của Tổng giám với Phó tổng giám hơi sang trọng một chút mà thôi.

Ôn Đình ngồi ở vị trí của mình, cũng không có ai tới nói chuyện với cô. Nếu đặt vị trí là người khác, có lẽ sẽ cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng không thoải mái, thế nhưng Ôn Đình là ai? Thẩm Hoài Cảnh vui lòng theo cô đùa giỡn, cô sao có thể không tiếp chiêu đây?

Ôn Đình buồn bực ngán ngán, từ máy tính tìm ra trò chơi, chơi đi chơi lại.

Hạng Vi từ phía sau cô đi qua, thấy cô nhàn nhã như vậy, trong lòng không phục quá thực tới cực điểm, nhìn cái ót Ôn Đình hận không thể nhìn ra cái lỗ thủng.

Ôn Đình như có cảm giác, quay đầu vừa vận đối diện ánh mắt Hạng Vi. Hạng Vi hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Ôn Đình nhún nhún vai, tiếp tục chơi trò chơi của mình.

Thoạt đầu người trong phòng làm việc đối với Ôn Đình còn tính là khách khí mấy ngày, sau đó thấy Thẩm Hoài Cảnh đối với Ôn Đình không có chăm sóc gì đặc biệt, thì cũng dần dần buông ra. Thêm Ôn Đình không có việc gì nữa, cho nên không khỏi châm chọc khiêu khích, lặng lẽ đối đãi.

Giống như bây giờ Hạng Vi cầm một sấp văn kiện tới ném lên trên bàn của cô: "Ôn Tổng giám, những văn kiện này cần photo một chút, biết dùng máy photo không?"

Ôn Đình cười gât gât: "Mặc dù tôi chưa học qua đại học, nhưng loại máy photo này vẫn là biết."

Ôn Đình cầm văn kiện đi photo, đi ngang qua phòng trà, nhìn thấy có hai người cầm ly cà phê giống như náo nhiệt ở đó, liền đối với các cô cười cười.

Hai người kia hừ một tiếng, khinh thường xoay người đi.

Ôn Đình photo xong đưa qua cho Hạng Vi. Hạng Vi nhìn thoáng qua, thán nhiên nói: “Bây giờ không dùng đến, làm phiền Ôn Tổng giám rồi.”

Ôn Đình nhìn vân kiện trong tay đã biến thành giấy vụn, không quan tâm, cười cười: “Vây cô bận đi, tôi đi trước.”

“Chờ một chút, Ôn Tổng giám không có việc gì thì giúp tôi pha ly cà phê đi, hai muỗng sữa, một muỗng đường, cảm ơn.” Hạng Vi cũng không ngại đầu lên.

Ôn Đình nhàu nháu mày: “Được.”

Ôn Đình đến phòng trà, cầm một ly cà phê, nhìn đường và sữa trên bàn, nhường nhường mày.

“Ôn Tổng giám, hà tất phải nghe lời nha.” Tổ trưởng bộ phận thiết kế Lương Hiểu Hiểu vừa lúc ở phòng trà uống nước.

Ôn Đình một bên khuấy ly cà phê, một bên cười: “Đù sao cũng nhàn rồi, không có việc gì làm mà. Lương tổ trưởng muốn ly cà phê không? Tôi giúp cô pha?”

Lương Hiểu Hiểu khinh thường nhìn cô một cách nhanh chóng, quay đầu ra, chăm chọc nói câu: “Thật sự mất mặt nha.”

Ôn Đình nghe vậy nhàu mày, giống như xác thực rất mất mặt.

Cầm ly cà phê đưa qua cho Hạng Vi. Hạng Vi thuận tay cầm lên uống một ngụm, sau đó ‘phốc’ một tiếng phun ra, trợn mắt nhìn về phía cô: “Cô thêm thứ gì vào trong?”

Ôn Đình một bộ dáng vẻ khó hiểu: “Không phải cô nói hai muỗng sữa, một muỗng đường sao?”

Hạng Vi mang tức giận trên mặt, đem cà phê đưa đến trước mặt cô: “Cô ném thứ đây là đường sao? Cô ném thứ?”

Ôn Đình lui về sau một bước, khoát tay: “Vẫn là thôi đi, tôi không có thói quen uống cà phê thừa của người khác.”

Hạng Vi nhần nhịn đã nhiều ngày, rốt cuộc nhìn không được nữa, đem cái ly trong tay trùng điệp đặt lên bàn, phát ra vang một tiếng ‘bang’: “Ôn Đình, cô có ý gì? Cô không muốn giúp tôi pha cà phê thì cứ nói là được, tại sao thêm muối vào cà phê của tôi, tính làm gì?”

“Muối?” Đầu Ôn Đình hắt lần này tới lần khác nghĩ đến Lương Hiểu Hiểu, không khỏi cười, trên mặt vẫn giả vờ như không biết gì, một mặt kinh ngạc: “Làm sao có thể? Tôi rõ ràng thêm chính là đường nha?”

Hạng Vi giận quá hóa cười: “Tôi quên mất, tôi làm sao dám phản phò Ôn Tổng giám đây, dù sao Ôn Tổng giám với Thẩm tiên sinh có quan hệ, sau này còn phải nhờ Ôn Tổng giám đừng chấp nhặt với tôi mới được.”

Ôn Đình chớp mắt, nghiêng đầu nhìn cô ta: “Làm sao cô biết tôi với Thẩm tiên sinh có quan hệ nha? Rất rõ ràng?”

Hạng Vi không nghĩ cô ngay thẳng đến như vậy, trong lúc nhất thời vậy mà cứng họng, nửa ngày mới cười nhạo hai tiếng: “Ôn tổng giám thật đúng là không che giấu chút nào nha.”

Ôn Đình cười đặc biệt ôn hòa: “Con người của tôi không thích nhất là che giấu.”

Chung quanh người nhìn trộm xem náo nhiệt nghe được câu này, trên mặt hiện ra mức độ chăm chọc khác nhau, nhỏ giọng nói nhỏ: “Đi cửa sau vào chính là mặt lớn.”

“Cũng không biết Thẩm tiên sinh coi trọng cô ta cái gì, ngoại hình đẹp?”

“Cũng không thể chỉ nhìn ngoại hình có đẹp hay không. Năm nay câu đại gia chủ yếu là phải có da mặt dày, biết làm nũng.”

“Đúng đúng, cái này cùng đàn ông không xấu phụ nữ không yêu là một đạo lý, phụ nữ phải tùy tiện một chút, đàn ông mới sẽ thích.”

Giọng nói của họ tuy nhỏ, nhưng Ôn Đình cũng không phải kẻ điếc, đương nhiên nghe được, không khỏi thầm thở dài. Cô là một người, những năm này chịu khinh thường nhiều lắm, những lời nói bóng gió này đối với cô mà nói cũng không tính là gì, nhưng cô không trừu chọc người khác cũng không có nghĩa sẽ tùy ý để người khác chia rẽ về phía mình.

Còn một điểm khác là cô đặc biệt chán ghét loại người chuyên bịa đặt thị phi.

Ôn Đình đột nhiên ngừng đầu lên nhìn, đồng thời mỉm cười ngọt ngào: “Hoài cảnh, anh là đang nhìn em sao?”

Ôn Đình trong lòng hưng hăng phun trào, anh đối với cô như thể đang xem trò vui như vậy a!

Ôn Đình vừa nói, tất cả mọi người giật mình, ngừng đầu lên trông thấy Thẩm Hoài Cảnh đứng ở lầu ba, trông mắt chính là nhìn xem tất cả phát sinh phía dưới.

Thẩm Hoài Cảnh không thấy có gì khó xử, sửa sang lại quần áo, lạnh nhạt từ trên lầu ba chậm rãi đi xuống. Tất cả mọi người cúi thấp đầu, trong lòng bàn tay có chút độ mờ hồi.

Hạng Vi cố gắng duy trì trên mặt mỉm cười: “Thẩm tiên sinh.”

Ôn Đình nhìn thoáng qua gương mặt lãnh đạm của anh, cắn răng một cái giậm chân một cái, đi lên trước thân mật khoác lên cánh tay của anh, giọng nói dính nhau: “Hoài Cảnh!” Không phải nói cô sẽ làm nũng sao, cô không ngại thành toàn các cô.

Vi phòng ngừa Thẩm Hoài Cảnh không lưu tình chút nào hất cô ra, Ôn Đình ôm cánh tay anh trong tay, móng tay đều muốn xuyên áo sơ mi đâm vào da.

Thẩm Hoài Cảnh trên mặt phát lạnh, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng lạnh, tay anh hơi siết chặt, nhưng vẫn cứng rắn nhìn xuống xúc động của cô.

Đôi mắt có chút dừng lại ở trên mặt có chút không cam lòng của Hạng Vi, tiếp theo nhất chuyển, con ngươi thâm trầm nhìn về phía Ôn Đình. Thẩm Hoài Cảnh thấp giọng nói: “Cô đi theo tôi đến trường học một chuyến.”

“Đi trường học làm cái gì?” Con mắt Ôn Đình dính trên mặt của anh, một mặt tình thâm ý cắt, người ở bên ngoài xem ra, hai người thể nhưng rất là thân mật a.

“Giáo viên gọi điện thoại tới nói trong trường học Khương Hoài Nhân lột quần bạn học nam.” Sau khi nghe, giọng nói của Thẩm Hoài Cảnh có một tia nghiêm rằng nghiêm lợi.

“Cái gì?” Ôn Đình bởi vì quá mức kinh ngạc kêu lên sợ hãi, không thể tin nhìn anh chăm chăm: “Anh nói cái gì, anh lặp lại lần nữa?”

Thẩm Hoài Cảnh lẳng lẳng nhìn cô, trong mắt mang theo hàn ý, hiển nhiên cũng không định nói lần thứ hai.

Ôn Đình giọng cười hai tiếng: “Tôi không nghe lầm chứ? Em ấy mà lột quần bạn học nam?” Khương Hoài Nhân a Khương Hoài Nhân, em làm sao không biết hóa ra em hào phóng như thế.

Thẩm Hoài Cảnh rốt cuộc nhìn không được lấy tay cô từ trên cánh tay anh ta giật xuống định gỡ ra. Ôn Đình nhanh hơn anh một bước, tay nhỏ trượt đi liền nắm bàn tay của anh.

Cảm xúc mềm mại, tay của cô rất nhỏ, rất mềm, giống như không có xương, mềm mềm làm cho người ta không nịn được muốn véo hai lần. Trong lòng Thẩm Hoài Cảnh thoáng qua một chút khác thường.

Ôn Đình nắm chặt tay của anh ta, nhỏ giọng uy hiếp: “Đừng nghĩ hất tay tôi ra, bằng không thì buổi chiều hôm nay không đi trường học được.”

Thẩm Hoài Cảnh không ngôn ngữ, con ngươi tĩnh mạch nhắm lại, nặng nề nhìn cô.

Ôn Đình cười đến trương dương, hướng về thân thể anh dựa vào: “Hoài Cảnh, anh không phải muốn dẫn em đi shopping sao? Đi thôi.”

Thẩm Hoài Cảnh bị cô dẫn đi ra ngoài.

“Em nói với anh a, mấy ngày trước em có đề ý đến một sợi dây chuyền, rất đắt a, anh phải mua cho em”

“Còn có túi xách phiên bản có hạn kia, người ta rất thích.”

“Ài nha, anh đừng kéo tay người ta véo, véo người ta đều đau rồi.”

Vừa ra khỏi phòng làm việc, Ôn Đình một thanh hất tay của anh ra, cách xa ba thước, hai tay vòng trước ngực làm đề phòng, mang trên mặt nụ cười nịnh nọt: “Thẩm tiên sinh, cái này không được trách tôi, là anh bắt nạt trước, cũng đừng trách tôi bắt nạt nha.”

Thẩm Hoài Cảnh lẳng lẳng nhìn nàng, không nói lời nào.

Ôn Đình bị phẫn: “Thẩm tiên sinh, anh làm lần đầu tiên, cũng không thể trách tôi làm mười lần đi.”

“Thẩm tiên sinh, tôi đây cũng là vì tăng thể diện cho anh nha. Anh nghĩ xem, người ta đều biết tôi dựa vào quan hệ, đi cửa sau, nhân gia khi dễ tôi như vậy, tôi không phản kháng, anh mất mặt hơn nha.”

Thẩm Hoài Cảnh vẫn như cũ không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô, trong mắt chứa đầy cảm xúc. Cô nhìn không hiểu được, làm trong nội tâm cô hốt hoảng.

“Thẩm tiên sinh, anh phải biết, tôi muốn làm người làm công ăn lương nhỏ bé, anh hết lần này tới lần khác cho tôi làm cái vị trí để cho người ta dò mắt này, anh đối với tôi như vậy, cũng không thể trách tôi phản kháng chứ?”

Ôn Đình cảm thấy mình sắp khóc rồi: “Thẩm tổng, ông chủ Thẩm, Thẩm đại phán quan, muốn chém giết muốn bóc lột, ngược lại ngài nói một câu nha.” Ôn Đình bây giờ đặc biệt hối hận, rõ ràng nói với mình đừng đi nhỏ râu hổ, thế nhưng là hết lần này tới lần khác chính là nhện không được.

Thẩm Hoài Cảnh không mở mắt, rất cục mịch, giọng nói vẫn bình thản như trước đây: “Lên xe.”

“Cái gì?” Ôn Đình còn đắm chìm ở trong bị phản, lỗ tai có chút không quá có thể công việc bình thường.

Thẩm Hoài Cảnh mở cửa xe, bên lên xe bên nói: “Nếu như cô định chạy tới trường học, tôi không ngại.”

Ôn Đình với tốc độ nhanh như chớp mở cửa và ngồi lên, đồng thời thắt dây an toàn, mang trên mặt nụ cười giả tạo: “Lâm phiên Thẩm tiên sinh làm lái xe, thật sự hết sức vinh hạnh nha.”

Thẩm Hoài Cảnh liếc nhìn cô một cái, im lặng khởi động xe.

Editor:

Có cái buồn nào như cái buồn này. Edit gần xong, tự nhiên thoát ra rồi vô lại, mất tiêu bản thảo. Lâm phải ngồi edit lại. Thiệt là nghiệt ngã quá mà. □

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Hoài Cảnh với Ôn Đình, hai người đến văn phòng chủ nhiệm lớp, trường Sơ Trung của Khương Hoài Nhân, thì nhìn thấy trong văn phòng không lớn đầy kín người.

Ôn Đình liếc mắt một cái liền thấy ba người song song đứng chung một chỗ. Khương Hoài Bắc, Khương Hoài Nhân với Ôn Dĩ Nam.

Trong văn phòng còn mấy người nam nữ khác, còn có tiếng khóc trẻ con, cộng với tiếng ồn của người lớn, tóm lại thành một mớ hỗn độn. Ba người đứng nơi hẻo lánh đằng kia ngược lại thành một mảnh thanh tịnh.

Khương Hoài Bắc thấy được cô, lập tức nhào vào trong lòng cô: "Chị Đình Đình."

Ôn Đình ôm chặt cậu, thuận tay sờ sờ đầu Khương Hoài Nhân, nhìn về phía Ôn Dĩ Nam, nhủ nhủ mày: "Ba người các em cùng nhau lột quần người ta?"

Ôn Dĩ Nam bắt đầu đi liếc nhìn cô một cái: "Chị."

Khurong Hoài Nhân nhìn thoáng qua đứng Thẩm Hoài Cảnh đứng bên cạnh Ôn Đình, không mở mắt.

Một người phụ nữ ngoại hình đậm đà, nhỏ nhắn, tuổi tác nhìn không lớn đi tới: "Thẩm tiên sinh, ngài tới rồi."

Thẩm Hoài Cảnh gật đầu: "Cố Điều."

Điều Tuyệt đối mặt với Thẩm Hoài Cảnh dường như có chút câu thúc, không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng: "Thẩm tiên sinh, chuyện lần này là như vậy..."

"Cậu chính là phụ huynh của mấy đứa nhỏ kia?" Giọng nói của một người bên cạnh Điều tuyệt.

Ôn Đình nhìn qua, thì nhìn thấy một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, chăm chút kỹ lưỡng ngồi trên ghế sofa, trên mặt mang theo sự tức giận rõ ràng.

Trong ngực bà ta ôm một đứa nhỏ năm sáu tuổi, cậu nhóc đang khóc thút thít.

Ôn Đình nhìn tình hình văn phòng một chút, phán đoán cậu nhóc này hẳn là cậu nhóc bị Khurong Hoài Nhân lột quần.

Điều Tuyệt vội vã hoà giải: "Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này là cậu Khurong Hoài Nhân, Thẩm tiên sinh. Vị này là mẹ Mạc Văn Lưu nữ sĩ, mẹ Mạc Văn. Chị trước hết đừng kích động, chúng ta tâm bình khí hòa từ từ nói chuyện."

"Từ từ nói chuyện? Vị tiên sinh này, mấy đứa trẻ nhà cậu vô giáo dục à? Tùy tiện lột quần người khác, còn là một cô gái? Có phải đã trưởng thành?" Ngữ khí của người phụ nữ cũng không phải là rất độc nhưng nói ra những lời không nghe được.

"Vô giáo dục?" Thẩm Hoài Cảnh đôi mắt đen từ trên mặt bà ta đảo qua, mang theo một chút áp lực. Dù sao mẹ Mạc Văn cũng là phụ nữ, đối diện ánh mắt của Thẩm Hoài Cảnh, không khỏi có chút lùi bước, nhưng vẫn giữ khuôn mặt trang điểm tinh xảo lên: "Cậu là cậu nó? Bà mẹ nó đâu? Tại sao là cậu đến? Để bà mẹ nó ra nói chuyện đi. Tôi muốn hỏi bọn họ một chút dạy con gái như thế nào."

"Tôi có vô giáo dục hay không mấc mớ gì tới bà? Bà trước quán cho tốt con bà đi." Khurong Hoài Nhân đột nhiên mở miệng hướng mẹ Mạc Văn hét lên.

"Cậu xem xem, đây chính là giáo dục con nhà cậu, ngay trước mặt giáo viên hét lên. Cô Điều, hôm nay nó nhất định phải xin lỗi con trai tôi, không xin lỗi tôi sẽ đi kiện nó, nói nó quấy rối trẻ em." Người phụ nữ bị lời nói của Khurong Hoài Nhân chọc tức, cũng không lo cái hình tượng gì, giọng nói cũng bén nhọn.

"Quấy rối trẻ em?" Ôn Đình nhin không được nói xen vào: "Vị nữ sĩ này, bà có biết bốn chữ này viết như thế nào không? Còn định đi kiện?"

"Cô là ai? Ở đây đến lượt cô nói chuyện sao?"

"Các vị trước nên bình tĩnh một chút." Điều Tuyệt sợ bọn họ đánh nhau, đi đến giữa, trấn an. "Mẹ Mạc Văn chị trước bình tĩnh một chút, tôi với Thẩm tiên sinh nói chuyện trước một chút."

"Thẩm tiên sinh, chuyện lần này đúng là Khurong Hoài Nhân sai." Điều Tuyệt nhìn gương mặt thờ ơ Thẩm Hoài Cảnh, nói chuyện cũng ôn nhu rất nhiều: "Rất nhiều bạn học đều thấy em ấy lột quần Mạc Văn, gây ảnh hưởng rất lớn đến Mạc Văn. Không bằng ngài để Khurong Hoài Nhân đến xin lỗi bạn học Mạc Văn, tôi nghĩ mẹ Mạc Văn hiểu lý lẽ như vậy, nhất định sẽ tha thứ em ấy."

"Xin lỗi, em dựa vào cái gì xin lỗi?" Khurong Hoài Nhân trừng trừng mắt nhìn qua.

Thẩm Hoài Cảnh mắt đen nhìn về phía cô. Khurong Hoài Nhân nhìn thẳng anh ta, trong mắt mang theo nước mắt lại quật cường không chịu chảy xuống.

Ôn Đình thận trọng gạt nhẹ góc áo Thẩm Hoài Cảnh. Nếu hôm nay anh bắt Khurong Hoài Nhân xin lỗi, thì oán thù hai người thật sự là kết thúc.

"Khurong - Hoài - Nhân!" Thẩm Hoài Cảnh mỗi chữ mỗi câu đều có: "Qua đây."

Khurong Hoài Nhân ghéech đầu lên, chính là bất động.

Ôn Đình nhỏ giọng nói: "Tiểu Nhân, đem chuyện đã xảy ra nói với cậu em một chút."

Khurong Hoài Nhân cắn cắn môi dưới, buống bình không chịu nói.

Ôn Dĩ Nam ho nhẹ một tiếng, đem Khurong Hoài Nhân kéo ra sau lưng, mở miệng giải thích: "Vị bạn học này học chung với tiểu Bắc một lớp. Hôm nay em với tiểu Nhân đi tìm tiểu Bắc, vừa lúc nhìn thấy vị bạn học này đang khi dễ tiểu Bắc, nói tiểu Bắc là "Nương pháo". Tiểu Nhân tức giận, cho nên liền..."

"Nương pháo?" Ôn Đình đột nhiên cảm thấy thế giới của trẻ con thật là có không thể nào hiểu được. Khurong Hoài Bắc nhiều nhất chỉ là khuôn mặt rất thanh tú một chút mà thôi, bấy giờ bọn nhỏ xem tivi nhiều rồi.

"Nương pháo? Là cái gì?" Thẩm Hoài Cảnh nhíu mày.

Ôn Đình bắt đầu đi: "Anh cũng không xem bát quái giải trí sao? "Nương pháo" anh cũng không biết là gì? Chính là nói một người đàn ông..." Ôn Đình tay hoa vênh lên cúi đầu lộng tu, đối với anh liếc mắt đưa tình, ôn ền lấy cuồng hợng: "Đây chính là "Nương pháo", hiểu không?"

() Nương pháo: Nữ tính hóa (nói thẳng ra là bê đê đó mọi người.)*

Thẩm Hoài Cảnh rất tiết chế lý giải, chưa từng có một cái từ như thế đánh thẳng vào thị giác bị anh lý giải qua.

Mắt dơi đi chỗ khác, Thẩm Hoài Cảnh nhìn về phía Khurong Hoài Nhân: "Cho nên con lột quần cậu nhóc?"

Khurong Hoài Nhân ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt mang theo quật cường: "Phải."

Thẩm Hoài Cảnh cúi người xuống một chút, nhìn về phía Điều Tuyệt: "Cô Điều, có cảm thấy tiểu Nhân làm sai?"

"A?" Điều Tuyệt không rõ ràng cho lắm.

"Bấy giờ tôi yêu cầu bạn học Mạc Văn đến xin lỗi Khurong Hoài Bắc." Thẩm Hoài Cảnh thần nhiên nói.

Điều Tuyệt sững sốt: "Cái gì?"

Khurong Hoài Nhân cũng sững sốt, kinh ngạc nhìn Thẩm Hoài Cảnh.

"Cậu có bị bệnh không? Cậu dựa vào cái gì kêu con trai tôi xin lỗi đứa nhỏ kia?" Mẹ Mạc Văn đột nhiên đứng lên, với một bộ dáng muốn đánh nhau.

Thẩm Hoài Cảnh lạnh lùng nhìn sang, trong mắt mang theo hàn quang: "Con nhà bà ăn nói lỗ mãng trước, chúng tôi nhiều nhất coi là tự vệ chính đáng."

"Tự vệ chính đáng? Đầu óc cậu không bình thường chứ? Con trai tôi chỉ là nói một câu như vậy, các người liền lột quần của nó, còn tự vệ chính đáng. Có phải cậu chưa từng đi học hay không, có biết tự vệ chính đáng là có ý gì không?"

"Vị nữ sĩ này, cái miệng này của bà giống như ăn thứ gì trong nhà vệ sinh rồi không đánh răng nha."

"Bà năm nay bao nhiêu tuổi? Sáu mươi có phải không? Còn ăn mặc trang điểm lỏng lẻo, bà cho rằng bà là Hoa Hổ Diệp à?"

"Còn có, mặt mũi bà là lau bột mì chứ."

Lời nói của Ôn Đình còn chưa kết thúc, thì một bàn tay của người phụ nữ kia tát tới. Thẩm Hoài Cảnh theo bản năng đi chân cho cô, nhưng động tác Ôn Đình nhanh hơn, cọ một cái liền trốn sau lưng Thẩm Hoài Cảnh. Từ phía sau anh, đối diện người phụ nữ kia thăm dò nhìn vai: "Bà xem xem, đây chính là tự vệ."

Người phụ nữ này ngày thường vênh mặt hást hăm sai khiến, khi nào thì chịu qua dạng tức này, không khỏi toàn thân phát run, tức giận không chỗ xả. Ngón trỏ hướng cái mũi Điều Tuyệt chỉ, giọng nói the thé: "Cô Điều, nếu hôm nay cô không cho tôi một lời giải thích hợp lý, tôi sẽ đi tìm Hiệu trưởng, để Hiệu trưởng đuổi việc cô."

Điều Tuyệt cảm thấy đau cả đầu, khó trách chủ nhiệm lớp Khurong Hoài Bắc lấy cớ có việc tránh đi. Chuyện này thật đúng là khó giải quyết nha, không khỏi đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh, kỳ vọng Thẩm Hoài Cảnh có thể cho cô một cái biện pháp giải quyết.

Thẩm Hoài Cảnh xoay người ôm lấy Khurong Hoài Bắc, giọng nói phát ra càn bình thản: "Chúng tôi sẽ không xin lỗi, vị nữ sĩ này không phải nói muốn kiện chúng tôi quấy rối trẻ em sao? Được, kiện đi. Còn có, lúc ấy tôi quyền tiền xây cái nhà trẻ này, chính là vì để tiểu Bắc có một hoàn cảnh tốt học tập, mà bây giờ tôi phát hiện hình như cũng không phải là như thế. Cho nên, cô Điều, làm phiền cô chuyển lời cho Hiệu trưởng các người, ngày mai, tôi hi vọng tôi có thể yên tâm đưa tiểu Bắc đến học."

Bỏ lại câu nói này, Thẩm Hoài Cảnh ôm Khurong Hoài Bắc quay người ra văn phòng. Ôn Đình đối diện người phụ nữ kia giang tay ra, một tay một nắm tay Khurong Hoài Nhân với Ôn Dĩ Nam cùng đi ra ngoài.

"Cậu có ý gì? Có bản lĩnh nói rõ ràng? Cậu cho rằng cậu là ai? Cậu cho rằng tôi không dám kiện sao?" Người phụ nữ kia vẫn đang àm ĩ phía sau.

Ôn Đình thờ dài một hơi, nghiêng đầu đối Ôn Di Nam nói: "Di Nam, sau này em có muốn học luật sư không, em xem xem bây giờ người hiểu biết pháp luật cơ bản một chút đều không có."

Ôn Di Nam: "..."

*

Thẩm Hoài Cảnh lái xe, Ôn Đình ôm Khương Hoài Bắc ngồi ở vị trí phụ lái. Ôn Di Nam với Khương Hoài Nhân ngồi ở phía sau, không một ai nói chuyện, bên trong xe rất yên tĩnh. Khương Hoài Nhân thỉnh thoảng giương mắt nhìn trộm Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh mắt nhìn thẳng lái xe, giống như không phát hiện cái gì.

Ôn Đình vốn định nói mấy câu hóa giải bầu không khí một chút, nhìn sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh một cái, vẫn là thức thời chọn cách im miệng.

Đến cửa nhà, mấy người mới bước vào phòng khách. Thẩm Hoài Cảnh liền dừng bước, Khương Hoài Nhân cũng theo bản năng đứng vững. Thẩm Hoài Cảnh trông mắt liếc nhìn cô một cái, lại liếc nhìn Khương Hoài Bắc trong lòng Ôn Đình, nhàn nhạt mở miệng: "Hai đứa..." Lúc này vừa hay Ôn Di Nam đứng bên cạnh, suy nghĩ một chút: "Ba người các người, tôi nay không được phép ăn com tối, phạt đứng một tiếng."

Ôn Đình vốn cho rằng Khương Hoài Nhân sẽ kháng cự, nhưng không ngờ cô đặc biệt ngoan ngoãn chấp nhận trừng phạt, dẫn Khương Hoài Bắc đến nơi hẻo lánh bên trong đứng phạt.

Nhìn ba người từ thấp đến cao đứng ở nơi đó, giống như tín hiệu điện thoại, Ôn Đình mới nhớ tới một vấn đề quan trọng, ba người bọn họ bị anh phạt không được phép ăn com tối. Vậy chính là Thẩm Hoài Cảnh không định làm com tối, vậy cô ăn cái gì?

Ôn Đình đứng ở đó suy nghĩ về cuộc sống một chút, sau đó đi đến phòng bếp tự lực cánh sinh xào một bát com trứng chiên. Sau đó liền ôm ghế đầu của Khương Hoài Bắc chạy đến chỗ ba người đứng phạt, cầm bát bắt đầu ăn com.

Một bên vừa ăn, một bên vừa nói: "Đứng rồi, Di Nam, lúc tiểu Nhân lột quần người ta, em đang làm cái gì?"

Ôn Di Nam ho một tiếng, mở ra cái khác mặt không nói lời nào.

Khương Hoài Nhân nhìn Ôn Đình ăn say sưa ngon lành, nuốt một chút nước bọt: "Đứa nhỏ kia muốn đánh em, thì anh ấy thuận tay vọt vàng ắt một cánh tay xuống."

"À" Ôn Đình tiếp tục ăn com.

Mùi thơm com trứng chiên tràn ngập toàn bộ phòng khách, ba người đều là những đứa trẻ thân thể lớn, đang đứng mà đến giờ com thì đói bụng. Lúc này chỉ có thể nhìn không thể ăn, tự nhiên bị tra tấn.

Khương Hoài Bắc là người đầu tiên nhịn không được, khuôn mặt nhỏ nhắn đặc biệt đáng thương nhìn cô: "Chị Đình Đình, em đói."

Ôn Đình nhún mày, đầu lòng sờ sờ đầu cậu: "Tiểu Bắc đáng thương, ngoan, nhịn một chút, ngắm lại buổi sáng ngày mai muốn ăn gì, chị Đình Đình làm cho các em ăn."

Khương Hoài Bắc: "..."

Khương Hoài Nhân: "..."

Ôn Di Nam: "..."

Ôn Đình tiếp tục ăn com, Khương Hoài Nhân nhịn không được: "Chị Đình Đình, chị có thể về phòng bếp ăn hay không?"

Ôn Đình mức miệng cuối cùng com trứng chiên bỏ vào trong miệng, sau khi nuốt xuống, nhìn ba người bọn họ: "Thẩm tiên sinh mặc dù không nói các em đã làm sai điều gì, nhưng cũng không cho là các em làm đúng. Nhìn các em bây giờ ngoan như vậy, ngoan ngoãn ở đây chấp nhận chịu phạt, có thể biết được là mình sai ở chỗ nào. Cho nên, đây cũng là một cái trừng phạt."

Thẩm Hoài Cảnh phạt bọn họ tất nhiên có đạo lý của anh, những đứa nhỏ này cũng phải dạy dỗ một chút, đương nhiên cô sẽ không ở sau lưng làm người tốt, ngã bài anh.

Ôn Đình nói xong, đứng lên, phui mông một cái quay người đi, để lại ba người đứng nơi đó trong gió xào xạc.

Thẩm Hoài Cảnh chống tay đứng ở trước cửa phòng sách, trong mắt một nụ cười chột lóc lên.

Ôn Đình vừa xong bát đĩa đi ra, vừa hay nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó, dang tay ra cười: "Thật ngại quá, Thẩm tiên sinh, không có làm com tối cho anh. Tôi cảm thấy anh làm cậu tiểu Nhân, tiểu Bắc, hẳn là cùng bọn họ đồng cam cộng khổ."

Thẩm Hoài Cảnh khôi phục một mặt lãnh đạm như ngày thường, nhàn nhạt liếc cô một cái, quay người bước lên phòng sách.

Ôn Đình nhún nhún vai, ngắm nga bài đi lên lầu.

Khương Hoài Nhân sờ sờ lên bụng của mình, lắc đầu thờ dài, nhón chân lên vỗ vỗ đầu Ôn Di Nam, thông cảm nói: "Anh có thể bình an khỏe mạnh lớn lên như vậy, đời trước nhất định đã làm nhiều việc tốt."

Editor:

Mọi người ơi, ngày hôm nay đối với mọi người là Valentine hay là Vía Thần Tài vậy? □□□

Hôm nay, ai ở nhà đọc truyện điểm danh cái nè.

Chương hôm nay khá dài, hơn 2600 từ lận. Mọi người đọc đã không nè?

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nửa đêm, Ôn Đình như thường lệ ngủ không được. Đi đến phòng Khương Hoài Bắc giúp cậu đắp chăn, vừa vặn Thẩm Hoài Cảnh từ bên trong bước ra, bốn mắt nhìn nhau.

Ôn Đình thăm dò, nhìn thoáng qua Khương Hoài Bắc ngủ say ở phía sau anh, sau đó nghiêng đầu liếc Thẩm Hoài Cảnh một cái. Rõ ràng là rất quan tâm Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc, thế mà mỗi ngày hết lần này tới lần khác dùng mặt lạnh đối diện với bọn họ, đầu óc này cũng không biết là dùng làm cái gì.

Thẩm Hoài Cảnh bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, quay người đi.

Ôn Đình thè lưỡi, rón rén đi xuống lầu, tiếp tục xem tivi im ắng.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Ôn Đình sớm làm điểm tâm ba người thích nhất, sau đó đi gọi ba người rời giường. Hôm qua ba người đói bụng một đêm, đã sớm đói chết, không kịp chờ đợi rời giường ăn điểm tâm.

Ôn Đình ôm Khương Hoài Bắc đi xuống lầu, đem cậu đặt ở trên ghế, đối diện Ôn Dĩ Nam cùng Khương Hoài Nhân đang ăn cơm nói: "Hôm nay chị còn phải đi làm, cho nên hai người các em trông tiểu Bắc cho kị."

Ôn Dĩ Nam gật gù đầu: "Em biết rồi, chị."

Ôn Đình nhìn thoáng qua bốn phía, nhỏ giọng hỏi Khương Hoài Nhân: "Cậu em đâu?"

Khương Hoài Nhân ngậm lấy cơm nói hàm hồ không rõ, hình như là đã đi.

Ôn Đình thờ phào nhẹ nhõm, rốt cục không cần ngồi xe của anh đi làm, không khí tự do tìm không dễ nha!

Ôn Đình đeo túi xách cười rạng rỡ ra cửa, không có Thẩm Hoài Cảnh ở bên người, bầu trời cũng trở nên xanh rất nhiều.

Lúc nhìn thấy người dân ông dựa ở trên thân xe, hai tay đặt vào trong túi, thân hình tuấn tú thẳng tắp, nụ cười trên mặt của Ôn Đình cứng đờ: "Anh...anh sao còn ở đây?"

Thẩm Hoài Cảnh đứng thẳng người, mở cửa tay lái phụ ra, thản nhiên nói: "Lên xe."

Ôn Đình khóc không ra nước mắt: "Thẩm tiên sinh, bằng không ngài thả tôi một ngày nghỉ, để cho tôi tự mình đi xe buýt đi làm? Chúng ta mỗi ngày sớm chiều đối mặt, dễ dàng sinh ra một mối thâm thù, nhìn nhau ghét nhau."

Thẩm Hoài Cảnh bình tĩnh nhìn cô: "Hôm nay không đi làm."

"Không đi làm? Đi đâu?" Ôn Đình khó hiểu.

"Cô không phải muốn tôi mua cho cô dây chuyền, mua túi xách sao? Đi thôi."

“Đây chuyện? Túi xách?”

Ôn Đình nghĩ đến hôm qua chính mình nói, cảm thấy mặt trời hôm nay nhất định là chưa tỉnh ngủ, từ phía tây mọc lên.

Ôn Đình nhéo nhéo vành tai, nghiêng đầu: “Thẩm tiên sinh, anh nói cái gì? Tôi không nghe rõ, làm phiền anh lặp lại lần nữa.”

Ôn Đình nói chưa dứt lời, Thẩm Hoài Cảnh đã không nhịn được nắm chặt cổ tay của cô, đem cô cưỡng ép nhét vào ghế phụ.

Ôn Đình bị mơ mơ màng màng thất dây an toàn vào, chờ hoàn toàn phản ứng kịp, Thẩm Hoài Cảnh xe đã lái ra khỏi tiểu khu, hướng cửa hàng chạy tới.

Ôn Đình tỉnh tở suy tư một chút, hip mắt nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: “Thẩm tiên sinh, anh đây không phải lại có ý đồ gì chứ?”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn về phía trước: “Có cảm thấy thế nào?”

Ôn Đình gương cười hai tiếng: “Dù sao cũng không phải chuyện tốt gì.”

Nghĩ đến trước đó Thẩm Hoài Cảnh buồn bực không ra tiếng đảo những cái hỏ kia cho cô. Ôn Đình cảm thấy tiền đồ mình xa vời, không khỏi hai tay vòng trước ngực: “Anh sẽ không định đem tôi bán đi? Cái tư sắc này của tôi bán không có giá bao nhiêu, anh muốn lỗ vốn.”

“Thật ra anh có nghĩ đến hay không, trong tay em trai tôi còn có tiểu Nhân, tiểu Bắc, nếu anh dám làm gì tôi, em trai tôi sẽ ngược đãi tiểu Nhân, tiểu Bắc.”

“Thẩm tiên sinh, thật ra, có lời gì chúng ta có thể từ từ nói, anh không cần thiết bí quá hoá liều.”

“Thẩm tiên sinh, chúng ta sớm chiều đối mặt nhiều ngày như vậy, không có tình yêu nam nữ, hẳn là cũng có tình cảm chiến hữu, anh như thế đối đãi với chiến hữu như thế sẽ bị dư luận thảo phạt.”

“Thẩm tiên sinh!”

“Thẩm tiên sinh!”

“Thẩm tiên sinh!”

Thẩm Hoài Cảnh mặt đen thui đem xe đổ vào bãi đậu, mắt đen hip hip, nghiêng đầu, tay thon dài đột nhiên nắm cái cảm nhò của cô nâng lên.

Ôn Đình bị động tác của anh ta làm giật nảy mình, kinh sợ đến mức há hốc mồm, đôi mắt chớp chớp nhìn anh. Không phải là lần đầu tiên anh nắm cảm của cô, có kinh nghiệm của lần trước, lần này cô không dám tránh.

Đôi mắt đảo hoa của Thẩm Hoài Cảnh nhìn có từ trên xuống dưới, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Im...miệng!”

Ôn Đình nhìn đôi mắt mang theo tức giận của anh, đưa tay lên trên miệng làm cái khóa kéo. Thẩm Hoài Cảnh mới buông lỏng tay, mở cửa xe xuống xe.

Ôn Đình cũng xuống xe, đối với bóng lưng đang sải bước của anh làm cái mặt quỷ, xoa cái cảm nhò giọng thì thào “Lực tay thật mạnh.”

Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn cô. Ôn Đình bị dọa đến hai tay giờ lên đầu, cười theo chỉ chỉ mình mím mím thật chặt miệng.

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh nhìn lướt qua cái cảm có chút phồng hồng của cô, nhú mày: “Cùng lên.”

Ôn Đình le le lưỡi, chạy chậm hai bước cùng anh vai sóng vai.

*

Cho đến khi Thẩm Hoài Cảnh đem Ôn Đình vào cửa hàng trang sức, Ôn Đình mới tin. Hóa ra anh thật sự đem cô đến đây mua dây chuyền, đôi mắt liên chớp đến mấy lần, thì Ôn Đình quay người chạy ra ngoài.

Thẩm Hoài Cảnh đã sớm đề phòng cô, một thanh kéo lấy cô: “Đi đâu?”

Ôn Đình cắn môi: “Thẩm tiên sinh, anh có biết không, có một câu gọi là “Chồn cáo chúc tết gà” không có ý tốt nha?”

() Chồn cáo chúc tết gà: Trong câu “Chồn cáo chúc tết gà, rắp tâm ăn gỏi”. Ý nói giả bộ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu.*

Thẩm Hoài Cảnh lười biếng liếc cô một cái, trực tiếp dắt cô vào trong cửa hàng: “Chưa nghe nói qua.”

Ôn Đình: “...” Cô chưa từng đi học, chẳng lẽ anh cũng chưa từng đi học? Không mang như vậy có được hay không.

“Thẩm tiên sinh!” Ôn Đình vùng vẫy gãy chết: “Thật ra.”

Thẩm Hoài Cảnh ánh mắt lãnh đạm nhìn qua một cái, Ôn Đình tự giác ngậm miệng, một tay khác nhân rồi thuận tiện che lại cảm của mình.

Thẩm Hoài Cảnh đưa cô đến trước một cái quầy, buông tay: “Tự chọn.”

Ôn Đình ai oán ánh mắt chăm chú nhìn anh, không nói lời nào, thì nhìn anh như vậy, nhìn đến Thẩm Hoài Cảnh không thể nhịn được nữa, rốt cục nhú mày mở miệng: “Buổi tối cùng tôi tham gia một bữa tiệc.”

Ôn Đình lập tức thoái mái, trên mặt phù lên nụ cười tính toán, cả khuôn mặt chuyển đổi cũng không chậm: “Thì ra là thế nha. Thẩm tiên sinh nói sớm chứ, chúng ta quen biết như vậy, anh nói sớm thì tôi cũng không thu anh nhiều tiền, có phải không?”

Ôn Đình cười, vỗ vỗ bả vai Thẩm Hoài Cảnh: “Anh nhìn anh, che che giấu giấu, đều sắp dọa tôi mang bệnh tim.”

“Lại nói, Thẩm tiên sinh, tiền đồ trang sức quần áo này sẽ hoàn lại không?”

“Thẩm tiên sinh, đây chỉ là làm bạn đồng hành với anh? Hay là giả bạn gái? Giá tiền này đều không giống nhau.”

“Chỉ cần an tĩnh cười hay là nói chuyện, diễn kịch? Giá tiền này cũng là không giống?”

“Nhưng mà hai chúng ta quen biết như vậy, anh còn là mối khách cũ, tôi đương nhiên sẽ giảm cho anh 10%.”

“Thẩm tiên sinh!”

“Thẩm tiên sinh!”

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay dè lên mi tâm, đưa tay, Ôn Đình phất chốc che miệng, lui lại một bước, một tay giờ lên biểu thị mình biết rồi.

Thẩm Hoài Cảnh giờ tay dừng một chút, chỉ hướng một sợi dây chuyền trong quầy ở phía sau cô, đối diện nhân viên phục vụ nói: “Cái này.”

Ôn Đình vội vàng xoay người: “Không cần, không muốn cái này, lấy cái đắt nhất trong cửa hàng cho tôi xem.”

Thẩm Hoài Cảnh hít một hơi thật sâu, bỏ ra rất nhiều sức lực mới kìm chế được xúc động bóp chết cô.

Editor:

Chương hôm nay hơi ngắn. Ngày mai, Hi đăng 2 chương nha mọi người.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thừa lúc nhân viên phục vụ đi lấy dây chuyền, Ôn Đình xoay người lại thì nhìn thấy một chiếc vòng tay kim cương pha lê trong quầy bên cạnh cửa sổ. Nụ cười trên mặt dần tắt đi, nhìn nhìn vòng tay đó có chút xuất thần.

Thẩm Hoài Cảnh có chút không quen cô yên tĩnh, không khỏi nhìn cô một cái. Thuận tầm mắt của cô nhìn sang, vẫy tay, để nhân viên phục vụ lấy vòng tay đó đem ra.

Vòng tay đó thiết kế đơn giản, thanh lịch, dây chuyền kết hợp với vòng tay hoàn mỹ. Thiết kế kim cương tinh xảo với pha lê có một chút tương giao nhưng lại sai tướng. Ôn Đình đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay có chút lạnh buốt, trong mắt lóe lên một vòng cảm xúc phức tạp.

Nhân viên phục vụ bước tới, cười nói “Vị tiểu thư này ánh mắt thật tốt. Đây là tác phẩm ‘Forever Love’ thì đầu được giải nhất năm ngoái. Nhà thiết kế tên Khâu Vũ, là nhà thiết kế hot nhất trong những năm gần đây. Tên của chiếc vòng này được gọi là ‘Nếu tương cách’, là câu chuyện tình yêu của một người vợ xinh đẹp, nói ra chính là một cô gái, lúc còn trẻ gả đến một gia đình giàu có, vì người đàn ông sinh ra hai cô con gái. Sau đó, người đàn ông lại có quý (ý tác giả nói là có tiểu tam), mà người phụ nữ lại khao khát tình yêu hoàn mỹ, đã không yêu, thì lựa chọn tình thân mang theo các con rời đi.”

Ôn Đình đem vòng tay cầm lên, tình tế vuốt ve, tiếp theo, giọng nói có chút mong lung: “Sau khi người phụ nữ rời đi, gặp một người đàn ông khác, hai người thực sự yêu nhau. Người đàn ông cũng không ghét bỏ con cái của bà ấy, còn coi họ như con mình mà đối đãi, bọn họ sống hạnh phúc mấy năm. Nhưng mà sau đó, chồng trước người phụ nữ tìm tới, cưỡng ép đem người phụ nữ và các con mang đi, cái nhà bốn người này bị tách ra. Người phụ nữ bởi vì thương nhớ chồng bà, cuối cùng uất ức mà chết.”

Thẩm Hoài Cảnh bên cạnh không khỏi mắt nhìn cô một cái.

“Tiểu thư cũng biết câu chuyện này?” Nhân viên phục vụ viên rất kinh hi.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, ngừng đầu cười: “Năm ngoái thì đầu tôi cũng xem qua, phụ nữ mà, đều thích những thứ này.”

“Tiểu thư ánh mắt thật tốt, cái vòng tay này là bán thế tác số lượng có hạn, năm nay chỉ có bốn cái. Cái này là mới đến, tiểu thư nếu không mua, qua mấy ngày đến nữa, không chừng mua không được.”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua vòng tay trong tay cô, đối diện nhân viên phục vụ nói: “Gọi lại đi.”

Ôn Đình lắc đầu, đem vòng tay để lại trong hộp: “Thôi đi, vẫn là không cần, câu chuyện quá thể mỹ, cùng người yêu thương như chúng ta không tương xứng.”

Ôn Đình kéo Thẩm Hoài Cảnh cánh tay lại, ngừng đầu nhìn hân, mỉm cười: “Có phải không?”

Thẩm Hoài Cảnh liếc nhìn tay cô đang giữ cánh tay anh.

Ôn Đình buông tay ra, giọng cười hai tiếng: “Sớm luyện tập một chút.”

Thẩm Hoài Cảnh mang cô đi mua đồ trang sức, lại đi mua quần áo, còn làm tóc. Cho nên, khi Liên Hiền đi tới, thì thấy được một người mặc một thân váy liền áo trắng thuần khiết, trang điểm, tóc mềm mại rút ở sau ót, đặc biệt thanh thuần, Ôn Đình.

Liên Hiền dọa đến trực tiếp nuốt nước miếng một cái, giống như là thấy quỷ, chỉ về phía cô: “Cô...cô...cô, làm sao đóng vai thành bộ dáng này?”

Ôn Đình cảm tà váy xoay một vòng, về mặt nghi hoặc: “Thế nào? Không đẹp sao?”

Liên Hiền khòe miệng gạt một cái, cũng không phải là không đẹp, ngược lại cô mặc một thân này, cộng thêm khuôn mặt thanh tú của cô, đặc biệt hài hoà xinh đẹp. Thế nhưng, vấn đề là trang phục như vậy có thích hợp với cô hay không? Đây là cách ăn mặc của cô gái giàu dĩ, cô vừa mở cái miệng, trực tiếp xi nhục cái váy liền áo trắng thuần khiết này.

Ôn Đình sờ sờ mặt, chỉ vào Thẩm Hoài Cảnh: “Đây chính là Thẩm tiên sinh muốn tôi ăn mặc thành như vậy.”

Liên Hiền khòe miệng co quắp nghiêm trọng hơn: “Cừu...cừu ca, đây là thẩm mỹ của anh?”

Thẩm Hoài Cảnh xoa bóp mi tâm, trong giọng nói dường như mang theo một vòng nhẩn nhệ: “Tôi chỉ là để cô ấy làm chính mình.”

Ôn Đình cười đến đặc biệt vui vẻ: “Đây chính là tôi nha, đơn thuần đáng yêu, thuần khiết vô hạ.”

Liên Hiền: “...”

Thẩm Hoài Cảnh đứng lên: “Đi thôi.”

*

Xe chạy một lúc lâu, ra nội thành đến vùng ngoại thành, sau đó từ bên ngoài vòng ngoài lên lưng chừng núi, vòng quanh lưng chừng núi đi hồi lâu mới đến một căn biệt thự rất lớn. Bên trong biệt thự sang trọng theo phong cách Hồng Kông kịch kia, còn có vườn hoa, bể bơi, vệ sĩ.

Đến cửa chính, Liên Hiền quay cửa xe xuống, báo an hướng bên trong nhìn thoáng qua. Nhìn thấy Liên Hiền, thái độ rất tốt: “Liên tiên sinh mời vào.”

Chiếc xe lái vào, trực tiếp dừng ở cửa biệt thự. Liên Hiền xuống xe, mở cửa xe, Thẩm Hoài Cảnh dẫn đầu xuống xe, sau đó xoay người đối diện Ôn Đình đưa tay ra. Ôn Đình từ trong xe thăm dò liếc anh một cái. Thẩm Hoài Cảnh cũng đang trừng mắt nhìn cô.

Ôn Đình nhũ nhũ mày, đem tay mình để vào trong bàn tay của anh. Tay của anh nhẹ nhàng nắm chặt, xúc giác mềm mại, lòng bàn tay nóng rực, thân thể hai người đồng thời run nhè nhẹ một chút.

Tầm mắt của cô từ bên trên đôi mắt anh còn chưa rời đi. Giờ khắc này, giống như cô nhìn thấy những cánh hoa đầy trời trong đôi mắt đào hoa của anh. Một dây cung trong lòng giống như bị cái gì đó nhẹ nhàng kích thích một chút, vội vàng không kịp chuẩn bị phát qua trái tim của cô. Từ đó tới giờ cô chưa từng trải qua, một cảm xúc lạ lẫm.

Ôn Đình có chút xấu hổ dời ánh mắt của mình, thuận độ mạnh yếu của bàn tay anh xuống xe. Thẩm Hoài Cảnh thuận thể đưa tay cô để tay tiến cánh tay của anh, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Mặc kệ nghe được cái gì, thấy cái gì, đều không cần quan tâm, phát huy bản sắc của cô là được.”

Hơi thở của anh phun vào bên tai của cô, làm mặt cô vốn có chút nóng rực, càng thêm nóng lên.

Ôn Đình nghiêng đầu để gió nhẹ từ trên mặt cô thổi qua, ổn định tinh thần một chút, quay đầu nhìn anh ta, cười ngọt ngào: “Thẩm tiên sinh nói tới bản sắc, là sắc của hảo sắc sao?”

Vừa mới đóng kỹ cửa xe đang đi tới Liên Hiền, lao đảo một chút.

Thẩm Hoài Cảnh lẳng lặng nhìn cô, thân nhiên nói: “Hoài Cảnh.”

Giọng nói trầm thấp, giống như anh tức, làm cho người ta trầm mê. Ôn Đình dùng sức kéo tay Thẩm Hoài Cảnh nắm chặt, âm thầm cảnh cáo mình. Ôn Đình a Ôn Đình, tuyệt đối không nên bị ảo tượng những lời nói dễ nghe này của anh ta làm cho mê hoặc, từ xưa đến nay đều là sắc đẹp làm nước, cô cũng không nên đương những cái tham luyến sắc đẹp hỗn quân đó a!

Khóe miệng Ôn Đình nở lên một nụ cười dịu dàng, nghiêng đầu nhìn anh, từ những điều tốt đẹp: “Hoài Cảnh.”

Hoàng hôn ánh nắng từ phía sau cô chiếu tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tắm mình ở bên trong một mảnh ánh sáng nhu hòa, đôi mắt của cô cong cong nhìn anh, mang theo treu ghẹo tình nghịch. Một thân váy áo trắng thuần khiết kia giống như một đạo hào quang từ trong mắt của anh xẹt qua, giống như hương hoa như cỏ như không cũng trở nên nồng nặc rất nhiều.

Editor:

Hôm nay 2 chương mọi người ơi.

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Lọm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: □

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ôn Đình đi theo Thẩm Hoài Cảnh lên bậc thang, có người ở cửa ra vào tiếp đãi: "Cừu ca, ngài đến rồi. Lão đại đợi ngài rất lâu."

Chuyển qua cửa trước, trong đại sảnh trắng lộng năm sáu người ngồi. Mắt đen Thẩm Hoài Cảnh quét qua, đàn ông mặc quần áo thoải mái ngồi một mình đối diện trong góc trên ghế sofa, thoải mái nói: "Lão đại."

Vì Từ Minh từ ghế sofa đứng lên, vẻ mặt tươi cười: "Tiểu Cừu a, mọi người thế mà chờ cậu nửa ngày rồi."

Trên mặt Thẩm Hoài Cảnh vẫn như cũ không có biểu hiện gì: "Xin lỗi."

"Thẩm Cừu a, một đám người chúng tôi ở đây đợi cậu nửa buổi chiều, chỉ hai từ thì muốn đuổi chúng tôi? Xem chúng tôi là cái gì?" Người đàn ông trên ghế sofa hút thuốc phun ra mấy vòng khói: "Làm gì để nói lời xin lỗi đi."

"Không muốn đợi thì đứng đợi, ai kêu anh đợi?" Liên Hiền liếc mắt qua một cái, không chút khách khí phản bác: "Từ lão Tứ, lúc nào đến phiên anh cùng Cừu ca nhà chúng tôi nói chuyện như thế?"

Từ lão Tứ được xưng là Từ Kính thận quá hoá giận, đem đầu mẩu thuốc lá quăng ra, chợt đứng lên: "Liên Hiền, tôi cảnh cáo cậu." Một màu ánh sáng trắng bạc dán vào lỗ tai của anh ta bay qua, cắm vào ghế sofa phía sau lưng anh ta. Thân thể Từ Kính run một cái, run run rẩy rẩy quay lại, thì nhìn thấy chỗ anh ta vừa ngồi cắm một thanh dao gọt trái cây sáng loáng.

Liên Hiền phui tay, hừ một tiếng: "Từ nhỏ đến lớn chưa có người nào dám cảnh cáo tôi đây."

Ôn Đình lập tức kéo tay Thẩm Hoài Cảnh nắm chặt, thân thể áp sát vào trên người anh, giọng nói run rẩy: "Thẩm tiên sinh, anh không nói có sinh mệnh nguy hiểm nha, anh đây sẽ không phải là hắc bang đại hội chứ? Kiểu như vậy, tôi cũng không thể làm."

Thẩm Hoài Cảnh cúi đầu liếc có một cái. Ôn Đình nuốt nước miếng một cái: "Trừ phi thêm tiền."

"Được rồi, được rồi. Liên Hiền này vẫn là một người nóng nảy, ngoại trừ tiểu cừu không ai quản được." Vì Từ Minh khoát khoát tay, hoà giải: "Tất cả mọi người ngồi đi, khó được cùng nhau họp mặt. Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài (*)."

(*) Hoà khí sinh tài: Người làm ăn nói chung là cần hòa nhã làm nền tảng, có như thế mới sinh tài.

Từ Kính mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng e ngại Liên Hiền tàn nhẫn. Tâm không cam, tình không nguyện ngồi xuống.

Thẩm Hoài Cảnh cũng nắm tay Ôn Đình đi đến một cái ghế sofa, hai người ngồi xuống.

Vì Từ Minh cảm thấy ly rượu đó đắng, đôi mắt có chút nheo lại, từ trên mặt Ôn Đình lướt qua, dường như lơ đãng nói: "Tiểu Cừu a, cô gái bên cạnh cậu là..."

Thẩm Hoài Cảnh đem cánh tay Ôn Đình ôm tay anh cầm xuống đặt ở trên đùi, tay phải phủ lên trên tay của cô, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ là một động tác nho nhỏ, cho dù không nói lời nào, Vì Từ Minh tự nhiên cũng hiểu rõ, không khỏi cười to lên: "Tiểu Cừu a tiểu tư. Cậu nhất quyết không để phụ nữ bên cạnh, tôi cho là cậu 'Thanh Tâm - Quả Dục' (*) đây, thật sự là nghĩ không ra nha, nghĩ không ra..."

() Thanh Tâm - Quả Dục: là một phần trong câu nói "Bề Tinh - Đường Khí - Tôn Thần; Thanh Tâm - Quả Dục - Thủ Chân - Luyện Hình." Của Tuệ Tĩnh Thiền Sư. (Mọi người lên google tìm xem nhé. Sẽ giúp ích cho bản thân rất nhiều).*

- Thanh Tâm: Lòng trong sạch, sống không đố kỵ, ganh ghét, không hại người...

- Quả Dục: Ít ham muốn (Ham muốn ở đây bao gồm tiền tài, vật chất, dục vọng...)

"Thiền Thiền à, con nhìn một chút, ta còn nghĩ đem con gá cho tiểu Cửu, bây giờ tiểu Cửu, người ta đã có chủ rồi, thôi đi." Vi Từ Minh nửa nghiêm túc nửa nói đùa với cô gái đối diện dựa vào ghế sofa nói.

Vừa rồi Liên Hiền kia biểu diễn một phen chiếm lấy phần lớn tâm trí Ôn Đình. Lúc này mới phát hiện bên cạnh Vi Từ Minh còn có một cô con gái đặc biệt an tĩnh.

Cô ta mặc một chiếc quần jean xanh lam, áo phông màu trắng, tóc đen dài thẳng mượt rơi ở sau ót, đôi mắt rất to rất sáng, khuôn mặt có chút mỡ em bé lị và e lẹ như có như không. Sau khi nhìn đến động tác thần mật của Thẩm Hoài Cảnh đối với Ôn Đình, trên mặt mang theo một chút chua xót.

Là một người phụ nữ, trong nháy mắt Ôn Đình hiểu rõ, vị Vi Thiền này hẳn là nguyên nhân hôm nay Thẩm Hoài Cảnh mang cô đến đây.

Nếu như chỉ là hoa đào bình thường, lấy tính cách quả quyết của Thẩm Hoài Cảnh sẽ không dùng biện pháp phiến toái như vậy. Vậy chính là Thẩm Hoài Cảnh thích cô ta, lại bởi vì cái nguyên nhân đặc biệt gì đó không thể cùng cô ta ở cùng nhau, cho nên tìm cô đến kích lui cô ta?

Ôn Đình càng nghĩ, càng cảm thấy ý nghĩ này đáng tin. Nếu như là như thế, thì cô không thể làm quá ác, không muốn Thẩm Hoài Cảnh đau lòng, kết quả thiệt thòi vẫn là cô.

Ôn Đình thờ dãi, nhìn thoáng qua tâm tình rõ ràng sa sút của Vi Thiền, lại liếc mắt nhìn mình. Cái này nếu đặt ở trong phim truyền hình, Vi Thiền chính là nhân vật nữ chính ôn nhu thiện lương đó, mà chính mình là giới về trang ngoan bán xảo Bạch Liên Hoa chứ?

"Thẩm tiên sinh. Ôn Đình tiến đến bên tai Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh liếc cô một cái, trong mắt mang theo nhàn nhạt cảnh cáo. Ôn Đình hiểu rõ: "Hoài Cảnh, tôi muốn hỏi, anh thích Vi Thiền sao?"

Thẩm Hoài Cảnh nhu lông mày, lẳng lặng nhìn cô, chờ lấy nửa câu sau của cô.

Ôn Đình đối mặt Thẩm Hoài Cảnh đã có thể luyện thành một cái độc tâm thần kỹ, bên Thẩm Hoài Cảnh không nói lời nào, chỉ cần một ánh mắt thì cô có thể biết anh muốn nói cái gì, thế là tự mình giải thích nói: "Tôi sợ dùng sức quá lớn, anh đau lòng."

Thẩm Hoài Cảnh tay còn đang trên tay của cô, không khỏi có chút dùng sức véo véo, giọng nói lãnh đạm: "Cô có thể vượt xa phát huy bình thường."

Ôn Đình: "Thế là không thương hương hoa tiếc ngọc, vậy không trách được cô rồi."

"Ôn Đình!"

Bỗng nhiên nghe được có người kêu cô, Ôn Đình ngẩng đầu, liền gặp Vi Từ Minh đang nhìn cô, khoe miệng mỉm cười, lại không đạt đáy mắt: "Ôn Đình, cái tên này ẻm tai a. Ôn Đình a, tiểu Cửu này tính tình thế nhưng là nổi danh có quái, cô coi trọng cậu ấy cái gì? Tôi cho là cậu ấy muốn làm người cô đem cả đời đây."

Ôn Đình hướng trên người Thẩm Hoài Cảnh nhích lại gần, trên mặt thẹn thùng, giọng nói ngọt ngào: "Hoài Cảnh rất có tiền."

Một phòng yên tĩnh.

Vi Thiền trên mặt mang tới sự phẫn nộ rõ ràng: "Cô sao có thể nói như vậy đây? Cửu ca!"

"Thiền Thiền à!" Từ Kính cắt ngang cô, giọng mang trào phúng: "Cửu ca đây là bị tình yêu làm choáng váng đầu óc."

Thẩm Hoài Cảnh cầm cái ly trước mặt lên nhấp một ngụm, sau đó thần nhiên nói: "Kiếm nhiều tiền như vậy tôi cũng không tiêu xài bao nhiêu, dù sao cũng phải tìm người giúp đỡ một chút."

Ôn Đình nghe vậy hai tay nâng mặt, đôi mắt chằm chằm nhìn anh, trong mắt mang theo nóng bỏng đặc biệt chân thành, lời nói này thật sự là quá thổ hào.

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay nắm cằm của cô, trên tay có chút dùng sức. Ôn Đình bị đau, nguyệt anh một cái, tay Thẩm Hoài Cảnh hướng xuống tay cô nắm chặt, lại một lần nữa để lên trên đầu, tiếp tục vuốt ve.

Tay của cô thật rất mềm mại, dùng một cái từ ngữ nói thì "mềm mại không xương", cảm giác nắm thật thoải mái, làm anh có chút mê luyến.

Vi Thiền nhìn thấy đáng về thần mật của hai người thân mật, cắn môi mở ra con mắt khác.

"Ha ha ha. Ôn tiểu thư này thật biết nói đùa. Cửu ca đây là nhặt được bảo vật rồi." Có người cười lấy đánh vỡ xấu hổ: "Lão đại nha, Dương tổng cũng ngồi ở đây nửa ngày rồi, hay là giới thiệu Cửu ca với Dương tổng quen biết một chút đi."

Hôm nay Vi Từ Minh gọi Thẩm Hoài Cảnh tới, vốn là muốn nói miệng nói chuyện đem Vi Thiền gá cho Thẩm Hoài Cảnh, không nghĩ tới Thẩm Hoài Cảnh vậy mà mang theo phụ nữ tới, ngược lại là ông không nghĩ tới.

Vi Từ Minh đương nhiên không nhắc đến nó nữa, nói sang chuyện khác: "Tiểu Cửu à, vị này là Dương tổng thành phố G, lần trước tôi có nhắc qua. Khoảng thời gian trước ông ấy giúp tôi một đại ân. Cái này... nghe nói bên này cậu có một cái công trình, cậu xem một chút hai người các cậu có thể hợp tác một chút không?"

Dương Tổng ngồi trên ghế sofa đối diện Thẩm Hoài Cảnh trong miệng Vi Từ Minh, đeo một cặp mắt kính gọng vàng, tương đối giấy gò, nhìn nhả nhặn. Nghe được Vi Từ Minh, từ ghế sofa đứng lên đối diện Thẩm Hoài Cảnh đưa tay: "Nghe qua đại danh Thẩm tổng, hôm nay có đủ may mắn cùng Thẩm tổng quen biết, vinh hạnh, vinh hạnh."

Thẩm Hoài Cảnh ngược mắt nhìn ông ta một cái, cũng không có đưa tay, chỉ khẽ gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Dương Nhất Phàm cũng không xem ra gì mà, thu tay đi: "Thẩm tổng, công trình bây giờ đã tìm được người làm chưa?"

"Tiểu Cửu a, Dương tổng thế nhưng là người nội nhá, nếu như cậu giao cho ông ấy, nhất định sẽ không xảy ra sự cố." Vi Từ Minh ở một bên hát đệm.

Ôn Đình dựa vào bên người Thẩm Hoài Cảnh, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển. Nghe nội dung bọn họ nói chuyện, không giống như là cái phòng làm việc nhỏ kia của Thẩm Hoài Cảnh, chẳng lẽ ngoại trừ cái phòng làm việc nhỏ nhỏ kia, Thẩm Hoài Cảnh còn có sân nghiệp khác?

"Tôi đương nhiên tin tưởng lão đại, nhưng cái công trình này trước đó tôi đã giao cho Thiệu Thành Hi."

"Thiệu Thành Hi? Thẩm tổng nói Thiệu Thành Hi nhưng mà là Thiệu tổng thành phố G chúng tôi?" Dương Nhất Phàm hơi kinh ngạc.

Thẩm Hoài Cảnh chút gật đầu: "Ừ, cái công trình này cần bao bên ngoài, nếu như Dương tổng không ngại, tôi sẽ nói với anh ta một chút, các người có thể hợp tác một chút."

Trên mặt Dương Nhất Phàm vui mừng: "Đương nhiên sẽ không ngại. Thiệu tổng nổi danh ở thành phố chúng tôi, tôi đã sớm muốn cùng anh ta hợp tác, chỉ là không ai bắt cầu dắt mối. Có Thẩm tổng ở giữa giết dây, tôi đây cao hứng còn không kịp."

"Thiệu Thành Hi? Là ai? Ở thành phố G rất lợi hại?" Từ Kính khinh thường mở miệng.

Dương Nhất Phàm cười cười: "Thành phố G không giống như thành phố A mọi người. Thành phố A giống Vi tổng, Thẩm tổng, trước kia không có bối cảnh gia đình gì, đều dựa vào bản thân dốc sức làm, sau đó có địa vị xã hội như hôm nay. Thành phố G lại khác, thành phố G từ trước đến nay có Nam Đường Bắc Tần. Mà nói, Nam Đường Bắc Tần, nói chính là hai nhà, một cái là Đường gia, một cái là Tần gia, hai nhà này từ trước kia lập nước thì là đầu rồng của thành phố G. Trải qua nhiều biến động như vậy, nhưng sinh ý xưa nay chưa từng suy vong."

"Ông xa nhiều như vậy với Thiệu Thành Hi đó có quan hệ gì?" Từ Kính không kiên nhẫn: "Cái Nam Đường Bắc Tần này giống như ai còn chưa từng nghe nói."

Dương Nhất Phàm cũng không đem thái độ Từ Kính để ở trong lòng, tiếp tục nói: "Từng ấy năm tới nay như vậy, Đường gia cùng Tần gia một mực đối đầu. Ở trên phương diện làm ăn không ai nhường ai, đương nhiên thế lực hai nhà cũng kém không nhiều. Nhưng bây giờ, sinh ý của Thiệu Thành Hi càng làm càng lớn, rất có thể cùng hai nhà bọn họ tạo ra tư thế chân vạc (ý nói 3 nhà ngang nhau). Từ ca, nói vậy Thiệu Thành Hi có bản lĩnh không?"

Từ Kính khinh thường hừ cười: "Loại công ty này của anh ta không có nền tảng, qua không được bao lâu bị hai nhà Đường Tần hợp lực chèn ép xuống, thì sẽ biến mất."

Dương Nhất Phàm cười: "Từ ca sai rồi. Thiệu Thành Hi này với con trai độc nhất Tần gia Tần Vũ giao tình đặc biệt tốt. Tần gia người cũng coi anh ta giống như người trong nhà. Cho nên đây chính là Thiệu Thành Hi cao nhỉnh, đến cuối cùng, kết quả như thế nào, còn chờ thương thảo nha."

Từ Kính một mặt khinh bỉ quay đầu đi, không nói thêm gì nữa.

"Nói đến Đường gia, trước mấy ngày tôi đi thành phố G còn gặp qua Đường Hải đây, đã dùng một bữa cơm." Vi Từ Minh nói xen vào.

Thẩm Hoài Cảnh chỉ cảm thấy trên tay tê rần, móng tay Ôn Đình xẹt qua mu bàn tay anh, lưu lại một dấu vết mờ mờ. Ôn Đình tự giác biết thất lễ, giọng cười hai tiếng, ở trên mu bàn tay anh khẽ vuốt hai lần: "Sai lầm, sai lầm. Đại nhân không chấp tiểu nhân, đại nhân không chấp tiểu nhân."

Editor:

Không biết Wattpad bị cái quái gì. Đang edit cứ bị văng ra. Nhiều lúc chưa kịp lưu lại cũng bị văng ra. Edit có 1 chương mà chiều giờ không xong. Bực cả mình à... >"<||

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mũi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Tôi đi nhà vệ sinh một chút.” Ôn Đình nhỏ giọng nói với Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh gật đầu cái, chỉ rõ chỗ cho cô. Ôn Đình đứng lên hướng nhà vệ sinh đi.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua bóng lưng của cô, như có điều suy nghĩ, lại nhìn về phía Dương Nhất Phẩm “Cái Đường gia này, ngược lại tôi cảm thấy rất hứng thú.”

Thẩm Hoài Cảnh từ khi đến thì chưa nói qua mấy câu. Dương Nhất Phẩm tìm cách muốn thân cận với anh, cũng không tìm được đề tài. Lúc này nghe Thẩm Hoài Cảnh chủ động mở miệng nói cảm thấy hứng thú với Đường gia, tự nhiên cao hứng đến cực điểm, không giữ lại chút nào, đem những gì mình biết có liên quan chuyện của Đường gia đều nói ra.

“Nhắc tới cái Đường gia, kém may mắn hơn Tần gia. Trước kia khi thành lập nước, đánh giặc chết nhiều người như vậy, sau khi cái cách mở cửa thêm những chính sách thay đổi. Tần Đường hai nhà này đều là nhất mạch đơn truyền. Vì sao nói Tần gia may mắn đây? Con trai độc nhất Tần gia, Tần Vũ mặc dù thích chơi, chơi đến mờ, nhưng đến cùng là một nhân tài. Tần gia cũng không cần lo lắng sản nghiệp lớn như vậy không người kế thừa.”

“Đường gia này lại không được, Đường Hải là con trai độc nhất, năm nay đã hơn năm mươi tuổi, ngoại trừ có một đứa con gái, không còn có đứa con khác nối dòng nối dõi, sản nghiệp lớn như thế ai đến kế thừa?”

“Chỉ có một đứa con gái?” Vì Từ Minh nhủ vậy: “Không đúng, mấy năm trước tôi cùng từng một lần chạm mặt, còn nghe ông ta nói qua con trai của ông ta đây.”

Dương Nhất Phẩm cảm lý rượu đỏ lên uống một ngụm: “Vi không biết, lúc trước ông ta xác thực có một đứa con trai, nhưng là sau này đứa bé kia hình như đã đánh mất.”

“Đánh mất? Đứa bé có thể đánh mất? Lừa bịp? Sản nghiệp lớn như vậy thì đứa bé cũng không trông được, còn là con trai độc nhất?” Từ Kính nhện không được xen vào.

“Đây chính là chuyện ngoài tai nhà mà, tôi cũng chỉ nghe tin đồn đại thế biết một chút. Đường Hải cùng vợ trước ông ta sinh ra một đứa con trai, sau này bởi vì tiểu tam mang thai, hai người ly hôn, vợ trước mang theo con trai rồi đi. Lúc ấy giống như nghe nói đứa con tiểu tam mang chính là con trai, cho nên Đường Hải cũng không nghĩ nhiều thì để vợ trước đem con trai mang đi, sau này sinh ra mới biết là con gái. Lại sau đó Đường Hải giống như bị bệnh gì dẫn đến không thể sinh con, thì đem vợ trước con có con trai trở về, với vợ hiện tại của ông ta cùng nhau chung sống. Lại về sau, vợ trước không biết sống làm sao, thì đứa con trai kia bị đánh mất.”

“Đây không phải tra nam sao?” Liên Hiền kinh bị đá một chút góc bàn: “Tình tình Đường Hải như vậy, cũng không sợ gặp báo ứng, đứa bé kia đi mới là đúng, đi theo người ba như vậy sớm muộn bị hủy.”

Dương Nhất Phẩm cười nâng chén cùng Liên Hiền đụng một cái: “Chúng ta cũng xem như trò chuyện uống rượu, Liên tiên sinh, không đáng tức giận.”

Thắm Hoài Cảnh ngón tay thon dài vuốt chén bích trong suốt, mắt sắc tỉnh mịch.

Ôn Đình đứng ở ngã rẽ thang lầu, nguyên nhân có lẽ là đèn áp trên tường có chút phát vàng, phản chiếu sắc mặt hơi trắng bệch của cô. Vi Thiên từ một bên đi tới: “Ôn Đình? Sao đứng ở chỗ này?”

Ôn Đình trên mặt hiện ra một nụ cười tiêu chuẩn, xoay người sang chỗ khác nhìn cô: “Ngồi quá lâu, đi dạo một chút.”

Đôi mắt Vi Thiên trên khuôn mặt cô đang tươi cười dừng lại hai giây, đối diện vườn hoa chỉ chỉ: “Ra ngoài đi dạo một chút có thể chứ?”

Ôn Đình nhún nhún vai: “Đương nhiên.”

Trời chiều đã xuống núi, ở chân trời lưu lại một vòng hào quang cuối cùng, từ hướng các cô nhìn sang, có thể nhìn thấy dãy núi cùng biển mây, đẹp không sao tả xiết.

Hai người ngồi xuống ở trong cái nhà nhỏ ở vườn hoa, có người đem cà phê tới. Vi Thiên cầm ly cà phê lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ôn Đình, sau này tôi phải gả cho Thắm Hoài Cảnh.”

Ôn Đình đang chuẩn bị cầm ly cà phê, nghe được Vi Thiên ngay thẳng như thế, không khỏi ngẩn người.

Vi Thiên quay đầu nhìn về phía cô: “Bây giờ anh ấy chơi như thế nào tôi cũng sẽ không quản, nhưng mà tôi chỉ là muốn cho cô biết, hai người chúng tôi là nhất định sẽ ở cùng một chỗ.”

Ôn Đình nhún nhún mày: “Vi sao?”

Vi Thiên khẽ thở dài một hơi: “Cừu ca, người này mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng là giảng nghĩa khí. Ba tôi đối với anh ấy có ơn, cho nên nếu như ba tôi nói ra, anh ấy sẽ không từ chối. Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân hôm nay anh ấy mang cô tới, bởi vì anh ấy không có khả năng từ chối ba tôi. Cho nên chính cô làm là chân, cô hiểu không?”

Ôn Đình chớp chớp mắt, đem ly cà phê dôi đi, sau đó hai tay chống lên cái cảm gác xuống bàn, ngược mắt nhìn Vi Thiên: “Cho nên, cô cho rằng tôi với Hoài Cảnh là đang diễn trò cho các người xem?”

“Tôi không biết các người có diễn kịch hay không, nhưng cái này đều không quan trọng. Tôi chỉ là muốn nói với cô, mặc kệ quá trình như thế nào, cuối cùng anh ấy cũng là của tôi. Trong lúc này, tôi hi vọng cô chăm sóc thật tốt cho anh ấy, nhưng xin cô đừng ảo tưởng, không từ chối ba tôi.” Vi Thiên nhìn rất chân thành vào mắt cô. Ôn Đình tự nhận nhìn người rất chuẩn, cũng đoán không ra lời này của Vi Thiên đến cùng là thật lòng hay là giả dối.

Nhưng mà, cô nhìn có một chút là đúng, Vi Thiên yêu Thắm Hoài Cảnh rồi.

Về phần Thắm Hoài Cảnh nghĩ như thế nào, cô không rõ, cũng không cho phép đoán. Nhưng mà anh ta một người như vậy, hẳn không phải là một cái úy khúc chính mình chứ.

Ôn Đình gật gật đầu: “Ừ, biết rồi.”

Ôn Đình phản ứng thờ ơ như thế làm Vi Thiên gật mình, qua lần tiếp xúc với Ôn Đình vừa rồi ở trong phòng, thì cô định nghĩa cho Ôn Đình là một người không có nội hàm, không có giáo dục, háms giàu bám theo đại gia. Cô cho là cô nói ra lời này sẽ dẫn tới việc Ôn Đình hết lớn, không hề nghĩ tới Ôn Đình đúng là phản ứng như vậy.

“Biết là có ý gì?” Vi Thiên nhện không được hỏi ra lời.

Ôn Đình cười, hai tay chống cằm: “Biết ý là tôi hi vọng các người hạnh phúc nha, chẳng qua tôi chỉ là một bản nhạc đệm trong cuộc sống các người, vung vung ống tay áo lên, chỉ lấy đi một mảnh đất cặn bã.”

Vi Thiên: “...”

Ôn Đình đột nhiên cảm thấy cổ căng một cái, phía sau cổ áo bị người xách lên, trực tiếp đưa cô từ trên ghế mang đi. Ôn Đình bắt lấy cổ tay áo mang cô đi, thuận thế ngửa đầu nhìn xem, thì nhìn thấy một cái mặt đen lạnh lùng. Thắm Hoài Cảnh.

Ôn Đình gượng cười hai tiếng: “...”

Thắm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua Vi Thiên có chút chột dạ, thần nhiên nói: “Ăn cơm.” Sau đó liền mang Ôn Đình đi trở về.

Ôn Đình bị anh xách khó chịu, dùng sức đẩy tay của anh ra, trừng anh: “Đau.”

Mắt đen của Thắm Hoài Cảnh nhìn chằm chằm cô: “Cặn bã không muốn rồi?”

Ôn Đình, yên lặng nắm chặt tay Thắm Hoài Cảnh đem đặt ở sau cổ áo cô: “Tùy tiện xách.”

Thắm Hoài Cảnh hừ lạnh một tiếng, tay trượt xuống, nắm ở trên eo thon cô.

Ôn Đình từ bên người anh nghiêng đầu nhìn anh: “Thắm tiên sinh, anh cảm thấy bây giờ càng ngày càng anh càng không bình tĩnh?”

“Thắm tiên sinh, anh có phát hiện hay không anh cũng biết nói đùa, cặn bã anh cũng sẽ nói.”

“Thắm tiên sinh, tôi phát hiện anh thật sự đặc biệt thích thù hận. Bình thường không nói lời nào, nhưng người ta nói cái gì, anh cũng yên lặng nhớ kỹ, đây có phải chính là nỗi buồn trong truyền thuyết không?”

“Thắm tiên sinh!”

Tay Thắm Hoài Cảnh nắm trên cằm của cô. Đôi mắt Ôn Đình tỏ sáng đối diện đôi mắt đen cánh cáo của anh, đưa tay ở ngoài miệng làm cái khóa kéo, biểu thị mình hiểu rõ.

Ngón cái của Thắm Hoài Cảnh vô ý thức ở trên chiếc cằm non mịn của cô vuốt nhẹ hai lần, mới buông tay, tiếp tục hướng phòng đi.

Ôn Đình liếc anh một cái, lại liếc anh một cái, rốt cục nhện không được mở miệng: “Chẳng lẽ anh không muốn biết Vi Thiên nói với tôi cái gì?”

Thắm Hoài Cảnh ngừ khí lạnh băng: “Không muốn biết.”

Ôn Đình: “Anh thật một chút lòng hiếu kỳ cũng không có?”

Thắm Hoài Cảnh: “Không có.”

Ôn Đình: “...”

Ôn Đình trầm mặc một lúc, trong nháy bước vào cửa kia, đột nhiên ngừng đầu: “Thắm tiên sinh, anh phát hiện hay không bây giờ anh bắt đầu trả lời tôi? Biểu hiện tốt, tiếp tục duy trì.” Ôn Đình đi cà nhắc vỗ vỗ bờ vai của anh, lấy đó cổ vũ.

Thắm Hoài Cảnh bước chân dừng lại, hơi thở quanh người đột nhiên trở nên rất vi diệu, hơi thở mang theo một vòng nguy hiểm, tay đặt bên hông cô phút chốc siết chặt. Ôn Đình đau, nhỏ giọng kêu la một chút.

Thắm Hoài Cảnh tầm mắt thâm trầm rơi xuống. Ôn Đình tự biết lại trêu chọc anh, ho nhẹ một tiếng: “Kìa...cái gì... tôi còn có giá trị lợi dụng, trước khi diệt khẩu xin Thắm tiên sinh nghĩ lại nha.”

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc cơm tối, bầu trời bên ngoài đột nhiên thay đổi, mây đen từ từ đè lên, chỉ một lát sau mưa to rớt xuống.

Buổi tối, đường ở lưng chừng núi vốn khó đi, lại thêm trời mưa to, càng khó có thể xuống núi. Vi Từ Minh đề nghị buổi tối mọi người đều ngủ lại. Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua màn mưa dày đặc bầu trời đêm bên ngoài, lòng mày có chút nhếch lên, suy tư một lát, lắc đầu: "Không cần."

Ôn Đình biết anh lo lắng Khương Hoài Bắc với Khương Hoài Nhân, đương nhiên cô cũng rất lo lắng, cho nên không hề nói gì thì theo anh đi ra ngoài.

Vi Thiên nhìn thoáng qua màn đêm bên ngoài, ngăn Thẩm Hoài Cảnh lại: "Cứu ca, mưa lớn như vậy, đi xuống núi, còn không có đèn đường, rất nguy hiểm."

Thẩm Hoài Cảnh lạnh nhạt lắc đầu: "Không sao đâu."

Vi Thiên còn nghĩ khuyên, Vi Từ Minh kéo lấy cô, đối với cô lắc đầu. Ông hiểu rõ Thẩm Hoài Cảnh, chuyện cậu ta muốn làm không ai có thể ngăn cản.

Mắt thấy Thẩm Hoài Cảnh thì như thế đi, Vi Thiên cắn môi nhìn Vi Từ Minh, đặc biệt ủy khuất: "Ba."

Vi Từ Minh xoa tóc của cô: "Được rồi, được rồi. Sớm muộn cũng là của con, cần gì quan tâm một ngày nửa ngày này. Muốn đem người đàn ông như Thẩm Hoài Cảnh bỏ vào trong túi, con nhất định phải học được lòng dạ bao dung, biết không?"

Hốc mắt Vi Thiên phấp phồng: "Lời nói đều là người nói, cho tới bây giờ cũng không vì con mà suy nghĩ. Người phụ nữ nào nguyện ý nhìn người đàn ông mình thích cùng một người phụ nữ khác thân mật như vậy." Vi Thiên đẩy Vi Từ Minh ra, che mặt chạy lên lầu.

Vi Từ Minh lắc đầu thờ dãi, vừa hay nhìn thấy Liên Hiền ướt sũng từ ngoài cửa tiến vào: "Liên Hiền? Sao cậu quay lại?"

Thần thể Liên Hiền run run rơi xuống một vũng nước, không cao hứng: "Cứu ca nói để cho tôi ở lại đây một đêm. Vì lười đại, buổi sáng ngày mai cho tôi mượn một chiếc xe, tôi sẽ quay lại trả."

"Được, được." Vi Từ Minh đáp lời: "Ta để cho người của ta giúp cậu dọn dẹp lại phòng, xe cậu tùy tiện lái, tặng cho cậu đều được."

Liên Hiền qua loa khoát khoát tay: "Vậy thì cảm ơn Vi lười đại."

*

Thẩm Hoài Cảnh lái xe, muộn như vậy trên đường cũng không có xe lên núi, mưa càng lớn thêm, trực tiếp mở đèn chiếu xa, ánh sáng chường mắt xuyên qua màn mưa dày đặc tán ra. Ánh sáng mờ dần, chỉ nhìn được lờ mờ giọt nước giống như những hạt châu vỡ ra từ trên trời rơi xuống.

Thẩm Hoài Cảnh đem xe lái rất chậm rất chậm. Ôn Đình không giúp được gì, thì yên lặng ngồi một bên, cũng không dám nói chuyện quấy rầy anh. Dù sao núi vây quanh đường cái, không cần thận, dễ dàng...

Bên trong xe không có người nói chuyện, chỉ có âm thanh mưa rào xối xả. Ôn Đình mở to hai mắt nhìn đường phía trước, sợ muộn quá quá tới Thẩm Hoài Cảnh có chỗ sợ sẩy.

Trên điện thoại di động Ôn Đình có người gọi tới, bên kia là giọng nói mềm nhu của Khương Hoài Bắc: "Chị Đình Đình. Trời mưa, em sợ, chừng nào thì chị trở về?"

Nghe được giọng nói Khương Hoài Bắc, Ôn Đình trong lòng có chút lo lắng, nhưng lúc này nóng lòng cũng chỉ có thể dẫn xuống, trấn an Khương Hoài Bắc: "Tiểu Bắc, nghe lời, trước em cùng anh Dĩ Nam đi ngủ, chị Đình Đình cùng cậu lập tức trở về."

Giọng nói của Khương Hoài Bắc mang theo tiếng khóc nức nở, ủy ủy khua khua trả lời: "Được, vậy chị nhanh lên một chút."

Ôn Dĩ Nam tiếp nhận điện thoại trong tay Khương Hoài Bắc, dặn dò Ôn Đình: "Chị, các người không cần phải gấp, bên ngoài trời mưa lớn quá, nếu như về không được coi như thôi. Tiểu Bắc rất nghe lời, em với tiểu Nhân có thể chăm sóc em ấy."

Ôn Đình đáp lời, dặn dò bọn họ đi ngủ trước, thì cúp điện thoại.

Thẩm Hoài Cảnh mất nhìn phía trước: "Khương Hoài Bắc điện thoại?"

Ôn Đình gật gật đầu, lại sợ anh ta sốt ruột, trấn an nói: "Anh lái chậm một chút là được, còn có tiểu Nhân, tiểu Nam trong nhà chăm sóc em ấy đây."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn có một cái, rất nhanh quay lại nhìn đường, thản nhiên nói: "Buổi tối hôm nay cô rất yên tĩnh."

Ôn Đình không khỏi xem thường nhìn anh một cái: "Ngày lái xe như vậy, tôi lại không ngủ, tôi luyện thuyền, vạn nhất xảy ra chuyện rồi làm sao bây giờ."

Ôn Đình lời còn chưa dứt, xe đột nhiên tới gần ven đường chậm rãi ngừng lại, không động dẩy được nữa.

Ôn Đình có chút choáng váng: "Tôi đây là miếng quạ đen? Vừa nói xong xe thì xảy ra chuyện rồi?"

Thẩm Hoài Cảnh tắt máy, mở bốn đèn nhấp nháy. Đèn màu vàng ở trong đêm mưa chợt lóe chợt tắt, phối hợp với tiếng gió tiếng mưa rơi. Trước đây ở đây không thôn sau, không cửa hàng địa phương, không hiểu có chút khiếp người.

Ôn Đình nắm trên thân váy thật chặt, khóc không ra nước mắt: "Thảm tiên sinh, xe cao cấp như vậy cũng hư?"

"Đây cũng quá trùng hợp chứ? Không phải chỉ có trong phim truyền hình mới có thể xảy ra chuyện như vậy sao?"

"Thảm tiên sinh, anh mua xe này bao nhiêu tiền? Sẽ không mua hàng dỏm chứ?"

"Thảm tiên sinh!"

Thẩm Hoài Cảnh lặng lẽ nhìn qua một cái, không thể nhìn được nữa mở miệng: "Xe cũng không có hư, trời mưa quá lớn, đi tiếp nữa dễ xảy ra chuyện."

Ôn Đình thở dài một hơi, oán trách nhìn anh ta: "Anh không nói sớm, tôi còn tưởng rằng cái miếng này của tôi đã khai quang nữa nha."

Thẩm Hoài Cảnh dựa lưng vào trên ghế ngồi, nhìn cửa sổ ngoài xe một chút, đưa tay dè lên mi tâm: "Cái miếng này của cô không cần khai quang."

Ôn Đình thức thối im miệng, hướng trên ghế ngồi cuộn mình một chút, hai tay vòng lấy bà vai, nghiêng đầu nhìn hạt mưa dày đặc bên ngoài. Đèn xe vẫn sáng, dưới ánh sáng mờ ảo, có thể loáng thoáng nhìn thấy nhiều điểm hào quang mong manh ẩn tại mưa lớn trong bóng tối đầy núi với dưới núi.

Nước mưa đánh lên trên thân xe, đánh lên trên mặt đất, phát ra âm thanh "lộp bộp", nước mưa trên cửa kính xe chảy xuống, từng giọt từng giọt nước giống như trân châu ngọc trai. Ôn Đình đưa tay cách cửa kính đụng vào giọt nước kia, sau giọt nước là cái bóng Thẩm Hoài Cảnh dựa ở trên ghế ngồi, bên mặt lờ mờ, sống mũi thẳng, giống như một bức tranh thủy mặc đen trắng.

Anh ngồi ở chỗ đó, hồ hấp thanh cạn ở trong tiếng mưa rơi như có như không, quanh người mang theo một chút hơi thở trầm ổn. Giống như mưa to gió lớn, cuồng phong gào thét trong đêm mưa, vậy mà làm cho tim Ôn Đình càng vững vàng phát ra.

*

Ôn Đình bị Thẩm Hoài Cảnh đánh thức, mí mắt Ôn Đình nặng nề mở ra, ngay lập tức tỉnh táo lại, thân thể lập tức ngồi dậy, nhìn tòa nhà hai tầng quen thuộc của Thẩm Hoài Cảnh trước mắt, hồ hấp có chút gấp rút.

Trời vẫn đen, nhưng mưa đã rất nhỏ, trên cơ bản đã ngừng lại. Ôn Đình cúi đầu xuống, trên người cô được che kín bởi áo khoác âu phục của Thẩm Hoài Cảnh.

Ôn Đình chậm rãi quay đầu nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh, giọng nói mới tỉnh hơi khàn: "Tôi ngủ thiếp đi?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô một cái, khinh thường, trả lời cô vấn đề này thì giống như cùng loại ngốc nghếch, mở cửa xuống xe.

Ôn Đình gió tay lên nhìn đồng hồ một cái, ba giờ sáng, tỉnh một chút thời gian, ít nhất cô đã ngủ bảy giờ.

Ôn Đình ngo ngắc ngồi trên xe, áo khoác của Thẩm Hoài Cảnh đặt trên tay cũng vô ý thức nắm chặt.

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở trước cửa, nhìn người ngồi ở trong xe không có bất kỳ dấu hiệu nào xuống xe, Ôn Đình. Nhuu nhuu mây, đi qua mở cửa tay lái phụ ra: "Cô còn muốn ngồi bao lâu?"

Ôn Đình sững sờ ngửa đầu nhìn anh, dưới ánh đèn lờ mờ, những hạt mưa nhỏ tí tách tí tách rơi lên trên mái tóc đen dày của anh ta, hiện ra chút thủy quang. ánh mắt của anh đen nhánh tĩnh mạch, giống như có một cái vòng xoáy rất lớn rất sâu đem người hút vào.

Đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng thứ qua có thể ngủ lâu như vậy, còn là trước mặt người ngoài.

Trong nội tâm cô luôn có một cây dây cung căng thẳng. Cho tới bây giờ chưa từng dứt đoạn, đã thăm căn cố định ăn sâu vào tim cô, cho dù là trước mặt Ôn Dĩ Nam, cô cũng không thể thả lỏng quá.

Mà Thẩm Hoài Cảnh, một người đàn ông nguy hiểm như vậy ở trước mặt, vậy mà cô không có chút đề phòng nào làm vào ngủ say.

Ôn Đình tim "Bịch bịch" nhảy, hàm răng cắn thật chặt môi dưới, trong lòng loạn thành một đoạn.

Người đàn ông trước mắt này, bị cô dán lên cái gọi là "Kim chủ" Chữ lớn tại nước mưa cọ rửa xuống dần dần vết tích biến mất.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, đem áo khoác âu phục trên người nhét vào trong người Thẩm Hoài Cảnh, có chút thô lỗ đẩy anh ra, xuống xe, sau đó cúi đầu nhanh chóng chạy vào nhà.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn áo khoác trong tay, yên lặng vài giây đồng hồ, sau đó đóng cửa xe lại, khóa xe, cũng đi vào nhà.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi sáng, Ôn Đình đang làm điểm tâm trong bếp. Khương Hoài Nhân dẫn Khương Hoài Bắc đang mặc bộ đồ ngủ hoạt hình chạy lộc cộc vào, một mặt hào hứng giơ cái hộp trong tay lên: “Chị Đình Đình, đây là quà chị mua cho bọn em?”

Ôn Đình không hiểu cho lắm, buông xuống nhận lấy cái hộp trong tay. Cô mở ra nhìn nhìn, một con búp bê nhân vật hoạt hình rất đẹp.

Cô biết con búp bê này. Lần trước dẫn bọn họ đến một nhà hàng chủ đề trẻ em ăn cơm, nhà hàng có một cái hoạt động, phí thanh toán đặt ở một khoảng nhất định, có thể rút thăm trúng thưởng. Cô dẫn bọn họ đi qua mấy lần, cũng đã đến rút, nhưng đều không phải cái hai người thích kia.

“Cái này ở đâu ra vậy? Các em rút được?” Ôn Đình nghi hoặc.

“Đây không phải chị tặng cho bọn em?” Khương Hoài Nhân cũng sững sốt: “Vậy là ai đặt ở đầu giường bọn em? Em với tiểu Bắc mỗi người một con, rất khó rút trúng.”

Ôn Đình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hiểu rõ. Cô đưa cuốn sổ nhỏ cho Thẩm Hoài Cảnh, bên trên viết là đây, nếu không phải là cô dĩ nhiên chính là anh ta.

“Em nói đi?” Ôn Đình xoa xoa đầu Khương Hoài Nhân.

Khương Hoài Nhân đương nhiên cũng nghĩ đến, nhìn con búp bê kia, nét mặt vừa mới hào hứng dần dần thu liễm, mang theo chút phức tạp khó mà diễn tả bằng lời, cảm con búp bê yên lặng lên lầu.

Ôn Đình đã sớm phát giác Khương Hoài Nhân đối Thẩm Hoài Cảnh có chút khúc mắc, nhưng cho tới bây giờ cũng không có cùng với cô nói qua, cảm thấy đây là cơ hội, liền ôm lấy Khương Hoài Bắc đang hào hứng chơi đi theo, vừa đi vừa nói: “Tiểu Bắc, đây là quà cậu tặng em, em phải cảm ơn cậu.”

Đi ngang qua phòng khách, Thẩm Hoài Cảnh mới vừa từ phòng ngủ ra. Khương Hoài Bắc nhìn thấy anh, cao hứng đưa tay: “Cậu.”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn qua, bởi vì giọng nói của Khương Hoài Bắc ngọt ngào, khỏe miệng có chút nhếch lên, muốn đưa tay ôm lấy Khương Hoài Bắc.

Ôn Đình nhìn thấy anh ta, chẳng biết tại sao, trong lòng bỗng dưng hoảng hốt, lại thấy anh đưa tay ra, thì buông lỏng tay, Khương Hoài Bắc từ trong ngực cô thẳng tắp rút xuống.

Thẩm Hoài Cảnh phản ứng rất nhanh, tiến lên một bước, cánh tay dài duỗi ra ở Khương Hoài Bắc trước khi rơi xuống đất, đem cậu xóc lên.

Ôn Đình bị sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Khương Hoài Bắc cười ha ha: “Cậu thật là lợi hại, một lần nữa.”

Thẩm Hoài Cảnh ôm chặt Khương Hoài Bắc, khẽ nhủ thầm nhìn cô: “Nghĩ gì thế?”

Ôn Đình đối diện đôi mắt đen của anh, giống như hòa tiêu, xoay người chạy lên lầu.

Thắm Hoài Cảnh ôm Khương Hoài Bắc, hơi thở quanh người có chút hơi trầm xuống.

*

Ôn Đình chạy vào phòng ngủ Khương Hoài Nhân, đưa lưng về phía cánh cửa hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình một chút, thì thấy Khương Hoài Nhân cảm xúc không tốt nằm lỳ ở trên giường, con búp bê hoạt hình kia bị cô đặt ở bên trên tủ đầu giường, chĩa cánh vắng vẻ.

Ôn Đình bước qua, lên giường nằm cùng cô, sờ sờ đầu của cô: “Chuyện gì thế? Tâm tình không tốt?”

Khương Hoài Nhân vui đùa trong gối thật lâu, mới ngừng đầu, trong mắt có chút ngẩn lẹ. Ôn Đình mới phát hiện khung hình dưới cái gối cô, bên trong là một người phụ nữ đáng đẹp rất xinh đẹp, cùng Thắm Hoài Cảnh giống nhau đến mấy phần, khuôn mặt đều rất tính xảo.

Ôn Đình đưa tay ôm cô, xoa xoa tóc của cô, ôn hòa nói: “Nhớ mẹ à?”

Khương Hoài Nhân trở mình, nằm ngửa ở trên giường, giọng nói có chút trống rỗng: “Chị Đình Đình, năm đó mẹ em chết em chín tuổi, những chuyện trước đây em thật nhớ không nhiều, thế nhưng có một cái tên lại khắc sâu vào trong lòng em, chính là Thắm Hoài Cảnh. Mẹ em luôn nói với em trên thế giới này, ngoại trừ mẹ, người hiểu rõ em nhất chính là cậu em.”

Ôn Đình nằm bên cạnh cô, lẳng lẳng nghe.

“Thế nhưng trong trí nhớ của em, em cần bản là cho tới bây giờ chưa thấy qua cậu em. Thế nhưng mẹ lại nói với em, sau này khi em lớn lên nhất định phải hiểu thảo với cậu, cậu và mẹ là người thân duy nhất.”

“Thế nhưng đến lúc mẹ em sinh tiểu Bắc, vì khó sinh mà chết, em cũng chưa từng thấy qua. Em nói với bà nội muốn cậu em tới gặp mẹ lần cuối, bà nội cũng chi lau nước mắt, lắc đầu không nói lời nào. Thẳng đến lúc đem mẹ hoá táng, cũng không đợi được cậu đến nhìn mẹ một chút, thì bên trên tang lễ cậu cũng chưa từng xuất hiện.”

Khương Hoài Nhân quật cường không cho nước mắt trong mắt chảy ra, nhưng hốc mắt Ôn Đình lại phấp phồng, đưa cô ôm vào trong lòng, ôn nhu vuốt ve sau lưng cô.

Khương Hoài Nhân chôn trong lòng cô, giọng nói nghẹn ngào: “Chị Đình Đình, lúc mẹ em chết, còn không kịp nhìn tiểu Bắc một cái, trong miệng cuối cùng cũng không phải kêu tên em, mẹ kêu chính là tiểu Cảnh, mẹ em khóc kêu tiểu Cảnh.”

Khương Hoài Nhân nức nở một tiếng: “Chị Đình Đình, chị nói xem, vì sao mà cậu không đến gặp mẹ?”

Ôn Đình ôm chặt Khương Hoài Nhân, nghiêng đầu chùi một chút nước mắt trong mắt mình. Cô biết Khương Hoài Nhân có khúc mắc, nhưng xưa nay không biết em ấy tuổi nhỏ lại mang trên lưng nhiều gánh nặng như vậy. Cô chưa từng gặp qua bà mẹ Khương Hoài Nhân, từ khi bắt đầu biết bọn họ, thì bọn họ với bà Khương cùng nhau sinh sống. Khương Hoài Nhân rất sáng sủa, rất thích cười, biết che chở Khương Hoài Bắc. Thế nhưng bọn cô luôn không để ý đến, thật ra em ấy chỉ là một cô gái nhỏ mười bốn tuổi, cũng cần người khác chăm sóc.

“Chị Đình Đình, chị thấy em nên làm thế nào? Thật ra em rất hận cậu. Thế nhưng cho tới bây giờ cậu cũng không chịu giải thích, em lại sợ trách lầm cậu, khiến mẹ không vui.” Khương Hoài Nhân bình tĩnh tâm tình một chút, ách cổ họng mở miệng.

Ôn Đình nghe cô nói như vậy cảm thấy tim đau nhói, nhẹ nhàng lau sạch những giọt nước mắt trên mặt cô.

Đôi mắt Khương Hoài Nhân xinh đẹp nhìn cô, còn chút ngẩn lẹ, trông đặc biệt bất lực. Nhìn Khương Hoài Nhân thế này, Ôn Đình nghĩ đến mình trước kia, nước mắt không nhịn được tràn lên hốc mắt.

“Tiểu Nhân, mặc dù chị không biết cậu em vì sao không tới gặp mẹ em, nhưng cậu em rất yêu thương các em, mặc dù anh ấy không biết biểu đạt, nhưng thật sự rất thương các em”

Khương Hoài Nhân lau lau nước mắt, hít một hơi thật dài, quệt miệng: “Bà nội đều nói trên đời này ngoại trừ mẹ, cậu là người đối với chúng em tốt nhất. Thế nhưng rõ ràng là bà nội đối với chúng em tốt hơn.”

Ôn Đình nhìn cô: “Tiểu Nhân, mẹ em thương bọn em không?”

“Dương nhiên thương, trên thế giới này mẹ là người thương bọn em nhất.” Nói đến mẹ, Khương Hoài Nhân lại có chút nghẹn ngào.

Ôn Đình nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, giọng nói dịu dàng: “Tiểu Nhân, mẹ em thương em với tiểu Bắc, nếu như cậu em không tốt, nếu như cậu em không thương các em, nếu như cậu em sẽ làm tổn thương các em, mẹ em sẽ chỉ muốn bọn em cách xa anh ấy, sao lại muốn các em cùng anh ấy thân thiết, có phải không?”

Khương Hoài Nhân nghe Ôn Đình nói, nghĩ một hồi, thần tình trên mặt dường như có chỗ buông lỏng, nhưng còn mang theo một chút không nghĩ ra: “Thế nhưng cậu là vì sao?”

Ngón trỏ của Ôn Đình đặt trên miệng của cô, lắc đầu: “Tiểu Nhân, có đôi khi, những chuyện chúng ta biết không hẳn là sự thật. Trên đời này có quá nhiều điều thần bất do ký.”

Khương Hoài Nhân tuổi tác còn nhỏ không thể nào hiểu được lời nói của Ôn Đình, nháy mắt nhìn cô.

Ôn Đình vỗ vỗ mặt của cô: “Trên đời này đừng nên làm tổn thương những người đối xử tốt với mình, em bây giờ không hiểu, một ngày nào đó em sẽ hiểu. Thật tình người đối tốt với em, trên đời này đã ít càng thêm ít.”

Khương Hoài Nhân nghĩ nghĩ, xoay người nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, yên lặng ngẩn người.

Ôn Đình trầm mặc một hồi, lại nói: “Tiểu Nhân, chị với Di Nam kiểu gì cũng sẽ rời các em đi. Sau này các em phải đi theo cậu em sinh sống, cho nên em phải học được tính kiên cường, chăm sóc tốt tiểu Bắc, trên đời này em là người thân nhất của em ấy.”

Khương Hoài Nhân trở mình ngồi dậy, khăn trương nắm chặt góc áo của cô: “Chị Đình Đình, các người phải đi sao?”

Ôn Đình cười cười: “Chị với Di Nam cũng không thể mãi mãi cùng chung sống với bọn em. Có lẽ, có một ngày bọn chị đột nhiên không thấy tăm hơi, lúc đó em coi như bọn chị là ông già Noel đưa quà Giáng sinh cho em với tiểu Bắc, đưa xong quà thì rời đi. Cho nên bọn em không cần đau lòng, sống thật vui vẻ.”

Khương Hoài Nhân ôm chặt lấy cô: “Em không muốn, em muốn các người cùng bọn em mãi mãi cùng nhau chung sống.”

Ôn Đình sờ sờ đầu của cô, cười cười, không nói chuyện.

Khương Hoài Nhân ghé vào đầu vai Ôn Đình, con mắt chuyển vài vòng, một cái ý nghĩ xuất hiện ở trong đầu, làm cả người cô đều phấn khích.

*

Dẫn Khương Hoài Nhân xuống lầu ăn điểm tâm, thì gặp Ôn Di Nam đang giúp Thắm Hoài Cảnh lấy điểm tâm Ôn Đình làm đem ra, Khương Hoài Bắc cũng đã được thay xong quần áo ngoan ngoãn ngồi ở đó chờ.

Đám người ngồi xuống ăn cơm, Ôn Đình đeo yếm vào Khương Hoài Bắc, đem cháo thổi nguội, đưa tới trước mặt cậu, để cậu dùng muỗng múc ăn.

Lòng Khương Hoài Nhân không yên dùng muỗng khuấy khuấy cháo trong bát, ánh mắt đối diện mặt Thắm Hoài Cảnh dạo qua một vòng, lại ở trên mặt Ôn Đình bên cạnh lướt qua.

Ôn Đình phát giác được tầm mắt của cô, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Khương Hoài Nhân một tay chống cằm, đôi mắt chớp chớp nhìn Ôn Đình, trên mặt mang một loại ý cười vi diệu.

Ôn Đình hiểu cô rất rõ, cô gái nhỏ này không biết lại muốn làm ra chuyện xấu gì.

Khương Hoài Nhân cười hì hì: “Chị Đình Đình, em cảm thấy em với tiểu Bắc gọi chị là chị có chút không phù hợp, không bằng sau này bọn em gọi chị là dì nhé.”

Ôn Đình ăn một ngụm cháo xem chút phun ra ngoài, Thắm Hoài Cảnh cũng ngược mắt nhìn có một cái. Ôn Di Nam thì đưa tay gõ lên đầu cô một cái: “Lại muốn đánh ý nghĩ quỷ quái gì?”

Khương Hoài Nhân nguyền cậu một cái, quay đầu nhìn về phía Ôn Đình, mặt mày cong cong: “Chị nghĩ xem, cậu em hai mươi tám tuổi, em kêu là cậu. Chị cũng hai mươi sáu tuổi rồi, em kêu chị là chị, đây không phải chênh lệch cấp bậc sao? Đúng không?”

Ôn Đình: “...”

Nói rất hợp lý, Ôn Đình cảm thấy mình không phản bác được.

Khương Hoài Nhân không bỏ qua, tiếp tục nói: “Chị nhìn chị cũng già như thế, em kêu chị là chị cũng ngại trả lời chứ?”

Ôn Đình: “...”

Hít một hơi thật sâu, Ôn Đình sờ lên mặt mình, như thế già rồi? Có già bao nhiêu?

“Di Đình Đình.” Khương Hoài Nhân đối diện cô nhượng mảy: “Để nghe không?”

Ôn Đình: “...”

Liếc mắt, Ôn Đình cảm thấy mình sau một khắc liền có thể ngắt đi, đây là báo ứng. Khương Hoài Nhân là trên trời chuyện môn phái xuống khắc cô a.

Thẩm Hoài Cảnh cup mắt đen xuống, bên trong dường như một vòng ý cười chợt lóe lên, gấp một cây xúc xích bỏ lên đĩa của Khương Hoài Nhân.

Ôn Dĩ Nam khẽ cười một tiếng: “Tiểu Nhân, em gọi chị anh là đi, vậy em định gọi anh là gì?”

Thân thể Khương Hoài Nhân rõ ràng cứng đờ, cô làm sao lại quên đi vấn đề này.

Nhưng bây giờ đám lao phải theo lao, vì cuộc sống hạnh phúc sau này, tự mình đào hố, khóc cũng phải lấp xuống dưới.

Ôn Dĩ Nam giống như cười như không cười nhìn cô. Khương Hoài Nhân hít một vài hơi thật sâu, nhìn về phía Ôn Dĩ Nam ánh mắt đã phun lửa, giống như sau một khắc thì muốn nhào tới, nhưng vẫn kiềm chế xúc động của bản thân của mình muốn thiêu chết anh ta, nghiền răng nghiền lợi mồm miệng: “Chú Dĩ Nam.”

Ôn Dĩ Nam: “...”

Ôn Đình: “...”

Editor:

CN đăng 2 chương có "first kiss" □□ nha mọi người ơi. Chờ xem nha.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 17: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm nay là cuối tuần, ăn điểm tâm xong, Khương Hoài Nhân đề nghị đưa Khương Hoài Bắc đi khu vui chơi.

Kể từ khi đến đây sống, Khương Hoài Nhân không có bất kỳ yêu cầu gì đối với Thẩm Hoài Cảnh. Cô muốn đi khu vui chơi, Thẩm Hoài Cảnh đương nhiên nghe cô.

Gọi điện thoại bàn giao một số việc, Thẩm Hoài Cảnh nhìn về phía Ôn Đình đang dọn dẹp: “Các người cùng đi đi!”

“Đứng, đứng. Chị... đi Đình Đình đương nhiên là phải cùng chứ...” Khương Hoài Nhân liên tục không ngừng xen vào.

Ôn Đình đối cách xưng hô của cô liếc mắt một cái.

“Vây... cái gì, Ôn Dĩ Nam không đi, anh ấy còn có việc.” Khương Hoài Nhân lại nói.

“Ừ?” Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua Ôn Dĩ Nam.

“Anh ấy... anh ấy... con... con còn có một cái bài báo cáo viết tay chưa làm, anh ấy muốn giúp con vẽ tranh minh họa ở phía trên.” Khương Hoài Nhân lại một lần nữa xen vào. Anh ấy không thể đi, anh ấy đi sẽ làm hỏng việc của cô.

Ôn Đình im lặng, để người khác làm bài tập còn xem là hợp tình hợp lý như thế.

Ôn Dĩ Nam gật gắt đầu, phải biết nghe lời: “Em không đi, các người đi đi!”

Khương Hoài Nhân cho cậu một cái ánh mắt trẻ nhỏ dễ dาย.

Ôn Đình nhàu nhàu mày: “Chỉ còn có việc, cũng không đi, các người người một nhà đi đi.” Khó có được cơ hội để bọn họ một mình, thì cô không xen vào. Lại nói, bây giờ cô chỉ muốn cách xa xa Thẩm Hoài Cảnh mà.

“Không được.” Khương Hoài Nhân là lớn.

Phản ứng của cô quá mức mãnh liệt, dẫn tới tất cả mọi người đều nhìn qua. Khương Hoài Nhân gượng cười: “Ý em nói là tiểu Bắc không thể rời xa chị... đi... Đình Đình, có phải không tiểu Bắc?”

Khương Hoài Nhân cúi đầu đối mặt với Khương Hoài Bắc, đối diện cậu nháy mắt: “Tiểu Bắc, muốn chị Đình Đình cùng em đi khu vui chơi không?”

Khương Hoài Bắc mặc dù nhỏ, nhìn Khương Hoài Nhân muốn biểu đạt không hiểu là ý gì, nhưng lại có suy nghĩ chân thật nhất, mắt to lấp lóe: “Muốn.”

Ôn Đình cười, sờ sờ đầu Khương Hoài Bắc: “Tiểu Bắc ngoan, chị Đình Đình còn có việc, nên không đi được.”

Khương Hoài Bắc nháy mắt, ngoeo đầu: “Chị có việc gì?”

Khương Hoài Nhân vẫn đậm phong khinh(*) nói xen vào: “Tiểu Bắc, dì Đình Đình có ý là không cần em nữa, sau này cũng không tiếp tục đi cùng với em”

() Văn đậm phong khinh: Không màn đến điều gì khác.*

Khương Hoài Bắc bị Khương Hoài Nhân dọa đến ‘Oa’ một tiếng khóc lên, ôm lấy chân Ôn Đình: “Em không muốn, em muốn cùng chị Đình Đình ở cùng một chỗ.”

Ôn Đình: “...”

Khương Hoài Nhân đặc biệt hài lòng vuốt vuốt đầu Khương Hoài Bắc!

*

Hôm nay cuối tuần, cho nên trong khu vui chơi đặc biệt nhiều người, lối vào trung tâm mua sắm đang có hoạt động, xung quanh rất nhiều người vây quanh, đều đang ồn ào, âm thanh đặc biệt lớn, hấp dẫn rất nhiều người.

Lúc trên xe Khương Hoài Nhân liền thấy. Thẩm Hoài Cảnh vừa dừng xe lại, cô liền mở cửa xe hiếu kì chạy tới, xem người ta đều đang xem nào nhiệt gì.

Thẩm Hoài Cảnh ôm lấy Khương Hoài Bắc đi theo. Anh cao một mét tám mấy, mặc một bộ tây trang màu đen, một tay ôm Khương Hoài Bắc mặc trang phục màu vàng sữa. Khương Hoài Bắc trong tay cầm một bình sữa chua nhấp nhấp uống. Thẩm Hoài Cảnh còn lấy tay lau một chút sữa ở khóe miệng Khương Hoài Bắc đọng lại, một loại cảm giác rất ấm áp khó hiểu.

Ôn Đình khóe miệng không tự chủ được hiện lên một nụ cười.

Khương Hoài Bắc từ Thẩm Hoài Cảnh trong ngực quay đầu nhìn cô, chìa tay nhỏ: “Chị Đình Đình.”

Thẩm Hoài Cảnh mất quay về sau nhìn cô một cái, trước khi băng qua đường dừng bước.

Ôn Đình bước nhanh đi qua, đối diện Khương Hoài Bắc cười cười: “Đi thôi.” Sau đó dẫn đầu cất bước đi lên phía trước. Đột nhiên một lực mạnh nắm cổ tay của cô kéo cô giật trở về, một chiếc xe điện từ bên người cô nhanh chóng lướt qua.

Ôn Đình bị giật nảy mình, vỗ vỗ ngực, ngại ngùng nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: “Cảm ơn.”

Thẩm Hoài Cảnh nói lòng tay đang nắm tay cô, nhìn cô một chút, không nói chuyện, nhưng trong mắt chợt lóe lên một tia giận kìa. Ôn Đình cũng không có coi nhẹ, không khỏi le lưỡi một cái.

Nếu là trước đây, lúc này Ôn Đình nhất định sẽ có một loạt lí do để giải thích cô vừa rồi chủ quan, tương tự như vậy cô lại phản tâm, cô không phải cố ý chờ đợi, nhưng hôm nay thật khác thường, cô lì gì cũng không nói, để Thẩm Hoài Cảnh không khỏi nhìn nhiều hai mắt cô.

Khương Hoài Bắc đưa sữa chua trong tay đổi qua tay kia, tay phải vỗ vỗ bả vai Ôn Đình: “Chị Đình Đình, cô giáo nói băng qua đường phải dắt tay.”

Ôn Đình đối diện cậu chớp mắt, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của cậu.

Thẩm Hoài Cảnh lúc này mới một lần nữa cất bước, hướng đối diện đi qua.

Khương Hoài Nhân biết đối diện là làm cái gì, đặc biệt hưng phấn quay đầu tìm bọn họ, thì thấy được ba người đối diện đi tới. Thẩm Hoài Cảnh ôm Khương Hoài Bắc, Khương Hoài Bắc nắm tay Ôn Đình, thấy thế nào làm sao cũng đẹp mắt, thấy thế nào làm sao cũng ấm áp, thấy thế nào làm sao cũng giống người một nhà.

Khương Hoài Nhân nhanh chóng lấy điện thoại từ trong ra cầm lên chụp lại cảnh này.

Cất điện thoại vào, Khương Hoài Nhân đối với bọn họ vẫy tay: “Mau tới, mau tới, có trò chơi vui.”

Bọn Ôn Đình đi qua mới biết, đây là một cái hoạt động quy mô lớn của một thương gia trang sức tổ chức, chỉ cần cặp đôi ở tại hiện trường hôn nhau vượt qua một phút, thì có thể nhận miễn phí một chiếc vòng tay bằng bạc.

Khương Hoài Nhân đặc biệt hưng phấn chỉ vào cặp đôi đang hôn trên khán đài: “Em muốn chiếc vòng tay đó.”

“Vòng tay? Chờ từ khu vui chơi trở về, để cậu em mua cho em đẹp hơn, loại vòng tay miễn phí này khẳng định không dễ nhìn.” Ôn Đình thuận miệng nói.

“Không, em muốn cái này.”

“Muốn bọn họ tặng miễn phí chiếc này.”

“Hôn nữa phải chiến thắng trò chơi.”

Khương Hoài Nhân quệt miệng, đặc biệt kiên trì.

“Mọi người cần cặp đôi để hôn, bạn tìm thấy cặp đôi nào không?” Ôn Đình dậm đầu cô một chút: “Nếu không đến hỏi bọn họ mua một chiếc?”

Khương Hoài Nhân đối diện cô bĩu môi: “Em nói, em muốn thắng được.”

Khương Hoài Nhân ngược lại nhìn về phía Khương Hoài Bắc trong lòng Thẩm Hoài Cảnh vừa uống sữa chua xong, đang ăn kẹo que: “Tiểu Bắc, thắng trò chơi này còn có một cây súng mô phỏng đồ chơi, em có muốn không?”

Nghe được súng mô phỏng đồ chơi, Khương Hoài Bắc con mắt đều sáng lên: “Muốn, muốn, em muốn.”

Súng mô phỏng đồ chơi? Ôn Đình ha ha. Cửa hàng trang sức tặng súng mô phỏng đồ chơi? Cỗ vũ em đi cướp tiệm trang sức sao?

Khương Hoài Nhân dang dang tay, vẻ mặt bất lực: “Đáng tiếc, chị Đình Đình không muốn thắng cho em, cho nên súng đồ chơi em không có rồi.”

Cậu bé Khương Hoài Bắc đáng thương hình như nhìn về phía Ôn Đình, mắt to mang theo chờ đợi: “Chị Đình Đình, tiểu Bắc muốn đồ chơi.”

“Tiểu Bắc, nơi này không tặng súng đồ chơi, chờ trở về, chị Đình Đình dẫn em đi cửa hàng mua được không?”

Khương Hoài Bắc mút lấy kẹo que, kiên định lắc đầu: “Chị nói có chính là có.”

Khương Hoài Nhân đắc ý cười.

Ôn Đình bắt đầu đi, nhìn về phía Khương Hoài Nhân: “Vậy em muốn thế nào?”

Khương Hoài Nhân đặt được gian kể, cười hắc hắc: “Cái này dễ nói nha, chị cùng cậu em không phải liên có sẵn một nam một nữ sao? Đi lên hôn, thì có.”

Ôn Đình liếc mắt, liền biết cô không có ý tốt, lựa chọn sáng suốt im miệng, chuyện như vậy vẫn là giao cho Thẩm Hoài Cảnh đi, nếu anh ta có thể đồng ý mới là lạ chứ.

Khương Hoài Nhân thấy Ôn Đình không nói, cho là cô đồng ý, nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: “Cậu. Cậu có ý kiến không?”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn đôi mắt chiếu lấp lánh của Khương Hoài Nhân, nữ mất suy tư một hồi, thân nhiên nói: “Được.”

Ôn Đình nghe được anh nói chữ này giống như thờ chạm một nhịp. Được, được cái gì mà được?

“Thẩm tiên sinh, đầu óc anh bị lừa á hả?” Ôn Đình thốt ra, đôi lấy một cái ánh mắt thăm trầm mang theo ngộp ngạt của Thẩm Hoài Cảnh.

“Còn có cặp đôi nào muốn lên khán đài?” Người chủ trì hỏi

Khương Hoài Nhân đã quơ hai tay ngao ngao kêu to: “Ồ đây, ở đây.”

“Được, mời cặp đôi này lên đài.”

Dưới khán đài tiếng hoan hô tiếng huýt sáo liên tiếp, còn có tiếng hò hét: “Hôn một cái, hôn một cái.”

Khương Hoài Nhân đưa tay bế Khương Hoài Bắc trong lòng Thẩm Hoài Cảnh ra, giờ lên một nắm tay thật to, khuôn mặt tươi cười: “Cậu, cố lên!”

Thẩm Hoài Cảnh nói lỏng cổ áo sơ mi, sửa sang lại đồng hồ một chút, nhìn về phía một mộng Ôn Đình, tiến lên một bước, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Lam lục”(*) cô cũng đi được, cũng không quan tâm một nụ hôn chứ?”

() Lam lục: đại khái là lâu xanh, nhà chứa. Hình như chương 3 4 gì đó mình có giải thích như vậy.*

Lúc này, Ôn Đình hận không thể và miệng của mình, để cái miệng này nói năng lung tung, cô ngay cả cửa "Lam lục" là hướng Nam triều hay Bắc đầu còn không biết, có được không?

“Xin mời cặp đôi này lên khán đài, vị tiên sinh này đáng đáp rất đẹp trai nha, vị tiểu thư này đáng đáp cũng rất xinh đẹp, thật sự là xứng đôi, mọi người cho một tràng pháo tay, cổ vũ một chút.”

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, còn thiện ý có tiếng cười cùng tiếng huýt sáo.

Thẩm Hoài Cảnh trực tiếp đưa tay cách ống tay áo của cô nắm lấy tay cô, dắt cô hướng trên đài đi lên. Ôn Đình liều mạng đứng tại chỗ không động đậy, giọng nói đáng thương: “Thẩm tiên sinh, như vậy không tốt.”

Thẩm Hoài Cảnh bên cạnh mắt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt không có chút rung động nào: “Có cái gì không tốt? Bất quá chỉ là hôn một cái, Ôn tiểu thư chẳng lẽ lại là lần đầu tiên?”

Ôn Đình gượng cười hai tiếng: “Đương nhiên không phải.” Cô đúng vậy a, đúng vậy a, nụ hôn đầu tiên a, nụ hôn đầu tiên a.

Thẩm Hoài Cảnh mắt đen chau lên: “Đã như vậy, còn có cái gì không tốt, ở "Lam lục" như cá gặp nước, cô chẳng lẽ còn sợ một nụ hôn?”

Ôn Đình lòng như tro nguội. Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này tuyệt đối là mang thù, lòng của người này nhỏ đến trình độ gì, mới có thể nhớ rõ trò đùa trước kia lâu như vậy.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình bị ép lên khán đài, cùng lúc đi lên có thêm hai cặp đôi khác nữa. Người ta là cặp đôi hàng thật giá thật, đặc biệt tự nhiên, ôm nhau đi lên cùng hôn nhau, đón nhận tiếng hoan hô.

Ôn Đình nhìn người đàn ông đứng đối diện cô, mang theo sức áp bức mạnh mẽ, chẳng biết làm sao, hai chân có chút nhún ra, theo bản năng liền muốn trốn.

"Chỉ... đi Đình Đình cố lên, cậu cố lên, cố lên, cố lên, cố lên!!!" Phía dưới truyền lên tiếng hò hét vang vọng chân trời của Khương Hoài Nhân: "Vì tình yêu hòa bình, hôn một cái!"

Ôn Đình tức, mặt xạm lại.

"Cặp đôi này giống như có chút thận thung, vị tiên sinh này, đứng đứng nha, chủ động một chút, mọi người vỗ tay nào, khích lệ một chút." Đến người chủ trì thấy hai người đứng đấy, thế là lên tiếng điều tiết bầu không khí.

Ôn Đình muốn tự tử, quyết định chắc chắn, quay người hướng dưới khán đài bỏ chạy, cô cũng không muốn bắt đắc dĩ đem nụ hôn đầu của mình cho người ngoài.

Thẩm Hoài Cảnh con mắt nhắm lại, đưa tay kéo một cái. Bước chân phía dưới của Ôn Đình lảo đảo, xoay một vòng nhào vào lòng Thẩm Hoài Cảnh.

Ôn Đình trong lòng giật mình, theo bản năng đưa tay đẩy anh ra. Thẩm Hoài Cảnh tay mất lạnh lẽ, một tay giữ chặt lại eo nhỏ của cô, một tay nắm cái cằm cô.

Ôn Đình đối với động tác nắm cằm của anh, giống như tạo thành phản xạ có điều kiện. Tay của anh vừa để xuống đi lên, thân thể của cô có chút mềm nhũn. Từ lần đầu tiên ở trên bậc thang theo bản năng đẩy anh ra, đến bây giờ theo bản năng toàn thân cứng ngắc. Cái này bị quá trình dài đáng đặc phá hủy, làm Ôn Đình có chút rơi nước mắt.

Đối với sự do dự của Ôn Đình, Thẩm Hoài Cảnh đã cúi đầu, đôi mắt đen đối diện đôi mắt mang theo nước mắt của cô, môi cùng môi nhưng mà cách ở giữa khoảng một centimet, chóp mũi của anh đã dính chặt chóp mũi cô. Hai người thờ ra hơi thở quấn lấy lẫn nhau, mang theo một chút khó nóng mập mờ.

Có lẽ là khoảng cách của hai người quá gần, đôi mắt của Ôn Đình đã không tập trung, chỉ cảm thấy trước mắt một đại dương mênh mông, ở trong đó ẩn chứa ánh nắng ấm áp, xanh thẳm dưới bầu trời, dóa dóa mây trắng, không khí đều là mùi thơm ngát, hỗn loạn nhao nhao quanh mình đều tan thành mây khói. Ở đây, cô cảm thấy cả người đều lười đảo dạt, toàn thân thoải mái.

"Hôn đi, hôn đi, cậu, hôn đi." Khương Hoài Nhân vội vàng lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Ôn Đình, làm cho cô lập tức tỉnh táo lại, mới giật mình, mình còn đang trong lòng Thẩm Hoài Cảnh, sau một khắc môi miệng của anh liền muốn hôn xuống một cái.

Ôn Đình nắm tay có chút chống đỡ lấy lồng ngực anh, cuối cùng được ăn cá ngã về không, thấy chết không sờn mở miệng: "Thẩm tiên sinh, ngài hẳn là không hứng thú nhắm nháp một nụ hôn qua vô số bờ môi "con vịt" chứ?"

Ôn Đình cảm giác quanh mình không khí lập tức lạnh buốt xuống tới, giống như mùa đông khắc nghiệt, làm cô rùng mình một cái.

Mắt đen của Thẩm Hoài Cảnh lẹ lẹ nhắm chầm chú vào đôi mắt thận trọng của cô. Xuyên qua từ ánh mắt mang màu sắc tự vệ thấy được ẩn tàng thấp thòm của cô, bên trong mắt hiện lên một vòng cơ trí, tiếp theo nói lòng bàn tay đang nắm chặt hông cô, tay bóp lên cằm tay cô có chút dùng sức, lãnh đạm nói: "Ôn Đình, sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ bị hủy ở trên cái miệng này."

Nghe nói như thế, Ôn Đình thờ dài một hơi, điều này nói rõ Thẩm Hoài Cảnh bỏ qua cho cô, con mắt cong cong, cười đến đều nheo lại, vuốt mông ngựa: "Thẩm tiên sinh lòng dạ như thế nhất định sẽ thành đại sự."

Thẩm Hoài Cảnh nghe cô nói khinh thường, hừ một tiếng, định hướng dưới khăn dài đi.

Khuong Hoài Nhân oán hận đậm chân một cái, gần cửa một bước, hết lần này tới lần khác sai lệch.

Ôn Đình đưa tay lên mặt quạt, vừa rồi thật sự là hù chết cô, mồ hôi lạnh đều tuông ra, bây giờ lập tức dễ dàng, cả người cũng tươi tỉnh, có lẽ là vừa rồi kích thích quá lớn, một ngày trùng sinh, đầu óc Ôn Đình còn chưa kịp trở về, miệng tiện thể nói một câu: "Thẩm tiên sinh, hẳn là nụ hôn đầu tiên của anh chứ, nhìn rất trân quý a."

Ôn Đình nói xong, liền hối hận, nhưng đã chậm.

Bóng lưng Thẩm Hoài Cảnh dừng lại, một khắc sau xoay người, ánh mắt lạnh lùng giết người diệt khẩu ở trên mặt cô đảo một vòng, trực tiếp đưa tay ra sau ôm đầu cô, sau đó không chút thương tiếc nào cúi đầu chặn môi của cô. Trời cuối thu, xúc cảm lạnh buốt, Ôn Đình mở to hai mắt, liền như thể sống sờ ngay tại chỗ.

Khuong Hoài Nhân lúc đầu đã coi đầu, giờ phút này cũng như điên cuồng, con mắt tỏa ánh sáng, nhanh chóng cảm điện thoại di động lên bắt đầu quay chụp.

Môi Thẩm Hoài Cảnh chỉ là đặt ở trên môi của cô, cũng không hề động, trên môi cảm giác mềm mềm, lạnh lạnh, làm cho lỗ tai Ôn Đình nhanh chóng đỏ ửng lên, sau đó là không thể ngăn cản, lan tràn đến trên mặt, thậm chí trên cổ mảnh khảnh.

Thẩm Hoài Cảnh híp con ngươi đen lại một tia không rời, thường thức quá trình biến đổi màu da của cô, trong mắt khó được hiện lên một vòng ý cười, sau đó mở miệng một chút, đối với môi của cô cắn xuống.

Ôn Đình đau kinh hô một tiếng, muốn đẩy anh ra, nhưng Thẩm Hoài Cảnh giống như tường đồng vách sắt. Lực đẩy của Ôn Đình ở trên người anh giống như giải không đúng chỗ ngựa, căn bản không lay động được cái gì. Đầu Ôn Đình được bao lấy trong bàn tay to lớn của anh, ánh mắt chống lại anh, trong mắt mang theo oán hận.

Thẩm Hoài Cảnh không khỏi nhủ nhủ này, buông lỏng tay. Cùng một thời gian Ôn Đình lui lại, chạy ra khỏi ngực của anh, sau đó chạy xuống khăn dài.

Người chủ trì mặt lộ vẻ khó xử: "Vị tiên sinh này, các người lúc này mới chưa đến ba mươi giây, không hợp quy tắc nha."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn anh ta một cái, mắt đen đảo qua vòng tay trong tay anh ta đang cầm, trực tiếp đưa tay đến chọn lấy, không nói một lời xuống khăn dài, đem vòng tay trong tay nhét vào tay Khuong Hoài Nhân con mắt đang lóe sáng. Thẩm Hoài Cảnh xoay người ôm lấy Khuong Hoài Bắc đi ra đám người tìm Ôn Đình.

Trên khăn dài truyền đến giọng nói xấu hổ giải thích của người chủ trì: "Cho dù không đến một phút, chúng ta cũng nên cho bọn họ một phần thưởng cổ vũ."

Ôn Đình che lấy khoe môi, ở góc tường đập tường nửa phút, nói liên miên lời nhai, mắng Thẩm Hoài Cảnh hai phút.

Đều là nam nữ trưởng thành, chỉ là một nụ hôn, đương nhiên cũng không thể tìm người tính sổ, chỉ có thể đem bối rối ngại ngùng của mình tận lực giấu kín, ngàn vạn lần không thể ở trước mặt Thẩm Hoài Cảnh rụt rè.

Cho nên khi chờ bọn người Thẩm Hoài Cảnh, Khuong Hoài Nhân tìm tới. Ôn Đình đối diện bọn họ lộ ra một nụ cười đặc biệt xán lạn, dưới ánh mặt trời chiếu đến khoe môi màu đỏ của cô, đặc biệt quyến rũ chết người.

Thẩm Hoài Cảnh nhận nhặt liếc cô một cái: "Tối hôm nay ăn vị hãm, có ý kiến gì không?"

Khuôn mặt tươi cười của Ôn Đình trong nháy mắt cứng đờ.

*

Sau khi từ khu vui chơi trở về, Ôn Đình nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh ánh mắt liên độ - lờ - lờ nhiều hơn một phần u oán, cũng có thể nói là oán giận, rõ ràng làm Liên Hiên đều nhìn ra.

Liên Hiên ngồi trên lan can lầu ba, lắc lắc chân, đang ngồi ở bàn làm việc thoải mái chơi, nhìn người phụ nữ ở trước sảnh lầu một, đối diện Thẩm Hoài Cảnh đang dựa tường uống cà phê nói: "Cừu ca, anh chọc giận Ôn Đình?"

Thẩm Hoài Cảnh ngón tay gõ lấy chén bích, không nói chuyện.

Liên Hiên hai tay chống lấy lan can nhẩy đến trên mặt đất, vỗ vỗ tay, nghiêm mặt nói: "Tôi đã cho người tra ra được."

Thẩm Hoài Cảnh ngược mắt nhìn anh ta, ra hiệu anh ta nói tiếp.

Liên Hiên nhún nhún vai, buông tay: "Đây chính là kết quả."

Thẩm Hoài Cảnh nhủ nhủ này: "Có ý gì?"

Liên Hiên vuốt vuốt cằm: "Ý chính là cái gì cũng tra không được, chuyện cô ấy ở thành phố A rất dễ dàng tra ra. Ngày đầu tiên đến thành phố A thì thuê phòng của bà Khuong ở, những chuyện sau đó chúng ta đều rất rõ ràng, nhưng trước khi đến thành phố A, tất cả đều tra không được."

Ngón trỏ thon dài của Thẩm Hoài Cảnh gõ lấy chén bích có tiết tấu, đứng thẳng lên đi về trước, nhìn xuống từ lầu ba, thấy Hạng Vi đang cùng cô nói cái gì đó. Ôn Đình gật gật đầu, thoạt nhìn là đồng ý. Thẩm Hoài Cảnh im lặng một lát, quay người bước vào văn phòng.

Editor:

Bắt đầu từ chương 20 thì **20 lượt xem hoặc 10 lượt bình chọn** mình đăng chương mới nha mọi người. Hãy cho mình động lực để tiếp tục Edit nhé...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hạng Vi tìm Ôn Đình là bởi vì một cặp đôi đến đây thiết kế áo cưới. Hạng Vi cảm thấy mình đám đương không được, cho nên đành phải mời Ôn Tổng giám tự mình ra tay.

Ôn Đình nhìn sơ qua tập tài liệu, hơi hiểu một chút, Hạng Vi liền đưa qua đây phiên dịch. cặp đôi này đã đến nhiều lần, ba phen bảy bận đưa ra ý kiến chỉnh sửa, nhưng mỗi lần đều không hài lòng. Hạng Vi đã bị bọn họ làm cho chán ngán, nhưng cặp đôi đó lại là khách quen cũ giới thiệu tới, rất có thân phận bối cảnh, không phải có thể đắc tội nổi. Cho nên cô liền nghĩ đến cách này, đem củ khoai lang nóng bỏng tay này giao cho Ôn Đình, nhất cử lưỡng tiện, đem Ôn Đình kéo xuống nước, lại có thể đem mình hái ra ngoài.

Hoàng Thư Thư, thực tập sinh bộ phận thiết kế năm nay vừa tới lững lờ nói với Ôn Đình: "Ôn Tổng giám, cặp đôi này cũng không dễ chọc, vị Diệp tiểu thư đó thế nhưng nổi danh khó khăn, cô cần phải cẩn thận một chút." Hoàng Thư Thư làm việc tại công ty chỉ mới mấy tháng, rất đơn thuần. Mặc kệ người khác thấy Ôn Đình thế nào, phía sau bên trong nói Ôn Đình thế nào, cô thấy Ôn Đình cũng không có xấu xa giống như họ nói tới như vậy. Ngược lại, cả ngày vui vẻ ha ha, làm lòng cô có ấn tượng tốt, cho nên mới lững lờ nhắc nhở Ôn Đình.

Ôn Đình cảm ơn cô, biểu thị mình biết rồi.

Cho nên, lúc Diệp tiểu thư khó khăn và vị hôn phu đến đây, Hạng Vi trực tiếp đem người tới chỗ Ôn Đình, cùng giới thiệu qua: "Đây là Ôn Tổng giám mới đến chỗ chúng tôi, lần này áo cưới của Diệp tiểu thư sẽ do Ôn Tổng giám chúng tôi tự tay vì người thiết kế. Diệp tiểu thư có yêu cầu gì có thể trực tiếp nói ra với Ôn Tổng giám chúng tôi. Ôn Tổng giám chúng tôi đều sẽ thỏa mãn người." Lúc Hạng Vi nói lời này, trong lòng không khỏi trào phúng hừ một tiếng. Cô nhận định là Ôn Đình không có thực sự học mà đến đây kiểm com, cho nên chắc chắn lần này cô sẽ mất mặt.

Diệp Lan nghiêng đầu nhìn Ôn Đình, nhũn đôi mi thanh tú, ngón trỏ ở không trung nửa ngày: "Ôn Tổng giám? Có phải Chúng ta đã từng gặp ở đâu?"

Ôn Đình nói đùa: "Chắc có lẽ khuôn mặt tôi là khuôn mặt đại trà."

Diệp Lan nhưng không có cười, khuôn mặt nhũn đôi mi thật chặt, nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng bùng tình nhận ra: "Khâu Vũ, cô là Khâu Vũ, tôi nhớ ra rồi, cô là Khâu Vũ."

Ôn Đình hai tay xiết chặt, nụ cười trên mặt tức thời cứng đờ.

Diệp Lan lộ ra nụ cười vui mừng: "Cô là Khâu Vũ, tôi nhớ được, cô ở Forever Love thì đầu được hạng nhất. Năm ngoái chị họ tôi kết hôn, cô đã từng thiết kế đồ trang sức cho chị ấy, rất đẹp."

Diệp Lan đặc biệt vui vẻ tiến lên kéo cánh tay Ôn Đình lại: "Mấy ngày trước tôi còn gọi điện thoại tìm chị họ, muốn xin phương thức liên lạc của cô, chị họ nói không liên lạc cho cô được, không nghĩ ra ở đây nhìn thấy cô. Quá tốt rồi, ông trời thật sự đối với tôi quá tốt rồi!"

Tất cả mọi người trong phòng làm việc là làm công việc thiết kế, đương nhiên biết "Forever Love Hàm kim lạng". Mặc dù nó chỉ là một đồ trang sức thiết kế thi đấu, nhưng ảnh hưởng rất lớn, hưởng chi là được hạng nhất Khâu Vũ đây. Lúc này nhìn về phía Ôn Đình ánh mắt cũng thay đổi, có nghi hoặc, có chán kinh, cũng có không thể tin, nhất là toàn bộ sắc mặt của Hạng Vi cũng không quá tốt.

Ôn Đình cứng lại đó cỡ nửa phút. Lúc đầu cô nghĩ phù nhận, nhưng mà thời gian địa điểm Diệp Lan đều nói rất rõ ràng, một người sống sờ sờ như thế, mở to mắt nói lời bịa đặt sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần, chỉ có thể trấn an tiếp nhận.

Ôn Đình đối diện Diệp Lan cười cợt: "Diệp tiểu thư trí nhớ thật tốt, Diệp tiểu thư đổi kiểu tóc, tôi cũng chưa nhận ra được đây." Lần đầu tiên Ôn Đình nhìn thấy Diệp Lan xác thực không nhận ra, các cô chỉ ở nhà chị họ Diệp Lan gặp một lần, lúc ấy Diệp Lan buộc đuôi ngựa, bây giờ là lộn tóc xoắn lộn, nếu không phải Diệp Lan tiến lên, có lẽ căn bản có không nhớ nổi Diệp Lan là ai.

Diệp Lan nhìn thấy cô đặc biệt hưng phấn: "Khấu Vũ."

"Diệp tiểu thư vẫn nên gọi tôi là Ôn Đình đi, Khấu Vũ chỉ là một cái..."

"Tôi hiểu, tôi hiểu." Diệp Lan cắt ngang lời Ôn Đình: "Ôn Đình, tôi kêu cô Ôn Đình."

"Ôn Đình, cô có thể thiết kế một bộ trang sức cho tôi, còn có áo cưới, áo cưới thiết kế của các cô đều không phải mẫu tôi thích. Năm ngoái, cô chọn cho chị họ tôi bộ áo cưới còn có đồ trang sức kia, tôi thế là ghen tị rất lâu."

Ôn Đình gật đầu: "Được, Diệp tiểu thư mời đi bên này, chúng ta nói chi tiết."

Diệp Lan cao hứng bùng bùng đi, có thể thấy được cùng Ôn Đình trò chuyện vui vẻ. Sau khi Diệp Lan rời đi, toàn bộ người phòng làm việc nhìn về phía Ôn Đình, ánh mắt cũng thay đổi. Biệt danh Khấu Vũ, tất cả mọi người nghe nói qua. Là mấy năm nay nổi lên một nhà thiết kế thiên tài, đã từng có nhà thiết kế nổi tiếng đánh giá tác phẩm của cô ấy, chính là hai từ "Tâm linh", tác phẩm thiết kế của cô là loại tác phẩm sẽ để cho người ta kinh diễm (*).

() Kinh diễm: Bị làm cho kinh ngạc vì nó quá đẹp.*

Nói cô là một thiên tài, bởi vì cô không chỉ có thành tựu ở vẻ đồ trang sức, mà trong thiết kế thời trang cũng rất có danh tiếng. Cho nên, đối với những nhà thiết kế chuyên về nhanh này, Khấu Vũ là một loại khác, là loại làm cho người ta theo không kịp.

Có lẽ là nhiều người danh tiếng đều rất bí ẩn, Khấu Vũ cũng rất bí ẩn. Mấy năm trước, ở các cuộc thi đấu lớn nhỏ có chưa từng lộ mặt ra, nhưng chỉ cần thi đấu có tiền thưởng. Khấu Vũ đều tham gia qua. Nhưng mà trong hai năm nay, Khấu Vũ bắt đầu dần dần mai danh ẩn tích, ngoại trừ "Forever Love" năm ngoái, Khấu Vũ đã thật lâu chưa từng xuất hiện.

Thành thật mà nói, một nhà thiết kế như thế này lại chỉ làm Tổng giám trong một phòng làm việc nhỏ, có thể nói là chịu thiệt. Trước đó đã có người ở sau lưng chế nhạo Ôn Đình, lúc này tâm tình đều rất phức tạp. Giống như cô vốn cho rằng cô ấy không bằng con vịt xấu xí, nhưng sau đó có phát hiện thật ra cô ấy là thiên nga trắng, loại cảm giác này lúc rất khó tiếp nhận, đây chính là tâm tình của Hạng Vũ lúc này.

Lúc này Ôn Đình không rảnh đi quán tâm tình của các cô, chính tâm tình của cô bây giờ cũng có chút phức tạp, không nghĩ tới đi xa như vậy, lại còn có thể có người nhận ra cô là Khấu Vũ. Có phải ý nói cô ở đây cũng không được bao lâu, ngừng đầu lên lâu ba nhìn một chút, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có chút luyến tiếc ở một nơi xa lạ.

*

Hai giờ rạng sáng, Ôn Đình đi đến phòng Khương Hoài Bắc đắp chăn cho cậu, sau đó ôm bàn về đến sân vườn nhỏ ở tầng một.

Sân vườn này của Thẩm Hoài Cảnh cũng không lớn. Thẩm Hoài Cảnh đã thiết kế tỉ mỉ, có cảnh tường, có hồ cát, ghế gỗ mộc cách san(*) và xích đu mộc thu ngân(*). Rõ ràng là vì Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc mà chuẩn bị.

() Mộc cách san và mộc thu ngân không biết có phải là tên gỗ không nữa. Hi không hiểu...*

Ôn Đình ngồi dựa vào trên ghế gỗ bên trong góc hẻm lách, trên bàn đặt một ly rượu đỏ, tay trái kẹp lấy một liều thuốc, tay phải cầm bút chỉ đang đồ vẽ vẽ trên bàn vẽ tranh, thỉnh thoảng hít một hơi thuốc lá, phun ra hai vòng khói.

Dưới ánh đèn yếu ớt, tóc của cô có chút rối, trong mắt sưng đỏ vì thời gian dài không ngủ đủ giấc, hơi thở quanh người lại có một loại xu hướng lười biếng, thư giãn. Xem ra rượu đỏ với thuốc lá có thể giảm bớt sự căng gác quá độ ngày thường của cô.

Thẩm Hoài Cảnh bước ra từ trong bóng tối của phòng bếp, có ý phát ra tiếng bước chân. Ôn Đình ngược mắt, đối diện đối mắt đen trầm ổn của Thẩm Hoài Cảnh.

Thẩm Hoài Cảnh mặc bộ đồ rộng rãi ở nhà, cầm một ly nước tối, ngồi xuống ghế đối diện cô, đem ly nước đặt lên bàn, hai chân chéo lại, một tay khoác lên đầu gối, một tay tùy ý để lên bàn.

Có lẽ bởi vì ban đêm, có lẽ bởi vì rượu, có lẽ bởi vì còn đang đắm chìm trong sáng tác, đầu óc Ôn Đình có chút phản ứng không thể bình thường, ngạc nhiên nhìn Thẩm Hoài Cảnh mấy giây cũng không mở miệng.

Thẩm Hoài Cảnh ngược lại mở miệng trước: "Khấu Vũ."

Ôn Đình nghe được giọng nói có chút trầm thấp của anh, suy nghĩ có đầu quay lại, hít một hơi thuốc, nhuu nhuu mây, cười, hiển nhiên sự việc hôm nay đã truyền đến trong tai anh.

Ngày thường Ôn Đình xây dựng thành công cho mình một bộ dáng người đàn ông lúu lú rầu rầu tiền sáng mắt, bộ dáng không có chút đề phòng nào này ngược lại hiện ra một nét quyết rũ tự nhiên.

"Thẩm tiên sinh muốn tôi làm gì công tư sao?" Ôn Đình nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt dài nhỏ có chút híp.

"Nếu như có nói sớm có là Khấu Vũ, sẽ không có phòng làm việc nào từ chối cô, ngược lại cô sẽ có một công việc với mức lương cao hơn." Thẩm Hoài Cảnh nhàn nhạt trần thuật một sự thật.

Ôn Đình đem bàn vẽ trên tay đặt lên bàn, hai chân cong lên cả người cuộn tròn trên ghế, cầm ly rượu đỏ lên nhấp một miếng, mới nói: "Nhưng mà anh không cảm thấy ở chỗ của anh cái gì cũng không cần làm liền có thể cảm tiền, sẽ không thoải mái hơn sao?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cuộn tròn nhỏ nhỏ ở đó, từ chối cho ý kiến, cũng không trả lời cô.

Ôn Đình miệng nhỏ nhấp lấy rượu đỏ. Thẩm Hoài Cảnh tắt đèn lẳng lặng nhìn chăm chú cô thật lâu, cầm ly nước trắng trên bàn vuốt dài cánh tay dựng một cái ly rượu đỏ của cô, sau đó uống một ngụm.

Ôn Đình nhìn thoáng qua ly nước trắng trong tay anh, vênh môi lên: "Thẩm tiên sinh thật không có thành ý nhà, tôi uống rượu, anh uống nước."

Thẩm Hoài Cảnh mặt mày chau lên: "Cô mắt ngủ rất nghiêm trọng?" Từ khi có chuyện đến nơi này, miễn là ban đêm anh ra uống nước, hơn nửa đêm đều sẽ nhìn thấy cô nằm co quắp tại trên ghế sofa nhìn TV im ắng, vô số lần buổi sáng ở trên ghế sofa phát hiện cô, chỉ cần có người đi lại, thì cô trong nháy mắt bừng tỉnh.

Ôn Đình nhún nhún vai: "Bệnh cũ, quen rồi."

Thẩm Hoài Cảnh trầm mặc mấy giây: "Tôi biết một bác sĩ thời miến rất nổi tiếng, có muốn thử một chút không?"

Ôn Đình cái cằm đặt tại trên đầu gối ngược mắt nhìn anh. Thẩm Hoài Cảnh dừng một chút: "Có lẽ, có cần chính là bác sĩ tâm lý." Tâm phòng bị quá nặng, bản thân không dám ngủ, không thể ngủ, không yên tâm thả lỏng đối với bác sĩ thời miến, thời miến có lẽ cũng không có tác dụng gì.

Ôn Đình đem mẫu thuốc đã đốt tới đầu ngón tay dập tắt, cười như không cười nhìn anh: "Anh đang quan tâm tôi?"

Biểu hiện trên mặt Thẩm Hoài Cảnh cũng không có gì thay đổi, chỉ nhàn nhạt nhìn cô không nói lời nào.

Ôn Đình sâu trong đáy lòng một tia rung động chậm rãi tràn đến, bắt đầu nhẹ nhàng xao động, một chút một chút lại một chút, gõ vào làm cho toàn bộ trái tim cô đều run rẩy.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, cầm ly rượu đỏ trên bàn uống một hơi cạn sạch, tiếp theo nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: "Thẩm tiên sinh có bạn gái hay không?"

Ôn Đình kỳ thật cũng không nghĩ Thẩm Hoài Cảnh sẽ trả lời cô, nhưng hiển nhiên cô nghĩ sai. Thẩm Hoài Cảnh mắt sắc như nước: "Không có."

"Vậy có thích phụ nữ?"

Thẩm Hoài Cảnh bỗng nhiên im lặng ba giây: "Không có."

Ôn Đình con mắt có chút tỏa sáng: "Vậy bây giờ có cần chịu trách nhiệm đối với phụ nữ hay không, ví dụ như Vi Thiên?"

Thẩm Hoài Cảnh lông mày rít cục hơi hơi nhuu, nhưng vẫn nói: "Không có."

Ôn Đình nghe được câu trả lời của anh, cười, đặc biệt vui vẻ, con mắt lóe sáng lấp lóe: "Thẩm tiên sinh, có ngại tình một đêm hay không? Hoặc là tình nhân ngắn hạn?"

Sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh có chút không vui: "Đối tượng là ai?"

Ôn Đình chậm rãi giơ ngón tay lên chỉ mình, tự đề cử mình: "Anh cảm thấy tôi có tư cách không? Lần này là miễn phí."

Không khí chung quanh trở nên ngưng trệ, thời gian giống như dừng lại, trước chỉ có nụ cười trên khuôn mặt nhỏ của Ôn Đình chiếu sáng rạng rỡ trong màn đêm.

Thẩm Hoài Cảnh dè dặt chút rung động xống tới trong lòng kia, nghiêng người nắm cầm của cô, mắt đen chăm chú nhìn cô: "Cô say?"

Cái cằm Ôn Đình trong tay anh cọ xát, cười đến thoải mái: "Làm sao có thể, từ lượng của tôi thế nhưng đã sớm luyện được."

Thẩm Hoài Cảnh hạ tay có chút dùng sức bóp một cái, trong lòng khe khẽ hử một tiếng. Uống say so với ngày thường còn lờn mặt.

Thẩm Hoài Cảnh rũ mắt suy tư một hồi, buông lỏng tay, đứng lên: "Xem xét một chút."

Mất thấy Thẩm Hoài Cảnh đã mở cánh cửa thủy tinh ra, hướng phòng khách đi tới. Ôn Đình ngửa đầu hô: "Thẩm tiên sinh, ai cũng không biết ngày mai sẽ như thế nào, cho nên cuộc sống ngắn ngủi, tận hưởng lạc thú trước mắt nha."

"Thẩm tiên sinh, cũng là anh, tôi mới có thể miễn phí, nếu là người khác, tôi mới không để cho mình lỗ vốn đâu."

"Thẩm tiên sinh, tục ngữ nói, thực sắc tính dã (*), tuyệt đối không nên che giấu bản năng mình nha."

() Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử. Nghĩa là chuyện ăn uống và ham muốn tình dục là bản năng của con người.*

"Thẩm tiên sinh."

Thẩm Hoài Cảnh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt loé sáng mang theo ánh cáo nhìn về phía Ôn Đình. Ôn Đình phản xạ có điều kiện, gió tay lên miệng làm cái khóa kéo, âm thanh tan biến.

Lúc này Thẩm Hoài Cảnh mới thu tầm mắt lại, thần sắc ung dung lên lâu.

Editor:

Bắt đầu từ chương sau (C20) trên **20 lượt xem hoặc 10 bình chọn** thì Hi đăng chương mới nha mọi người.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: □ □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rượu không say, người tự say. Ôn Đình hồi hận ruột đều xanh. Thẩm Hoài Cảnh nói cô, một ngày nào đó sẽ bị hủy ở trên cái miệng này. Lúc ấy cô khịt mũi khinh thường, bây giờ cảm thấy Thẩm Hoài Cảnh cái tên này, thật là một câu nói trúng.

Cái gọi là phạm sai lầm cũng không đáng sợ, chỉ cần biết sai có thể thay đổi, chính là đồng chí tốt. Vì vậy, Ôn Đình quyết định sau này nhất định quản tốt cái miệng này của mình.

Lúc Thẩm Hoài Cảnh ôm Khương Hoài Bắc xuống ăn cơm, cũng ngay lúc Ôn Đình đang mức cháo, bốn mắt nhìn nhau. Lấy tốc độ của mắt thường cũng có thể thấy được mặt Ôn Đình nhanh chóng thay đổi. Bật vói thìa trong tay "Àn" một tiếng rơi vào trong nồi, cháo nóng bị văng lên trên tay mang lại cảm giác nóng rất.

Thẩm Hoài Cảnh biến sắc, muốn tiến lên, Ôn Đình đã "A a a" chạy trước lên lâu, chỉ để lại cái bóng lưng.

Khương Hoài Bắc mộng: “Cậu, chị Đinh Đinh sao vậy?”

Thắm Hoài Cảnh trong mắt lóe lên một vòng ý cười, xoa xoa tóc mềm của Khương Hoài Bắc: “Gió lớn đau đầu lắm.”

Lúc Ôn Đình một lần nữa xuống lầu, Khương Hoài Nhân với Ôn Dĩ Nam cũng đã ngồi trước bàn ăn xong.

Ôn Đình ngồi xuống ghế dựa, chẳng chặc đàng hoàng đang ăn cơm, đặc biệt trầm mặc.

Khương Hoài Nhân một bên húp cháo, một bên hỏi hiểu nhìn cô: “Chị dì Đinh Đinh, chị không sao chứ? Sáng giờ không thấy chị nói chuyện.”

Ôn Đình liếc cô một cái, quá lười lười cũng cô so đo với cách xưng hô này, đối diện cô nhún nhún vai, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Khương Hoài Bắc từ trong bát nâng khuôn mặt nhô lên, nội thanh nội khí “Cậu nói chị Đinh Đinh đau đầu lắm, chị Đinh Đinh nhất định rất đau, chị không cần nói chuyện với chị ấy.”

Ôn Đình nghe vậy xém chút nữa bị cơm nghẹn chết, không được ho khan đứng lên.

Đôi mắt Khương Hoài Nhân chớp chớp, hiểu rõ phát ra “Áo” tiếng dài. Về phần nào cô bỏ cái gì, Ôn Đình cũng không muốn biết.

Ôn Dĩ Nam nhìn thoáng qua mặt Ôn Đình đang đỏ lên, vừa liếc mắt nhìn chính là Thắm Hoài Cảnh ngẩng đầu nhìn Ôn Đình. Lông mày không thể nhận ra, nhún lại.

*

Ăn xong điểm tâm, Thắm Hoài Cảnh tự mình đi đưa Khương Hoài Nhân ba người bọn họ đi học. Ôn Đình mượn cớ lẽ mà lè mè, chờ Thắm Hoài Cảnh đi, mới thở dài một hơi, cầm túi đi ngồi xe buýt.

Từ trên xe buýt bước xuống, Ôn Đình hướng phòng làm việc đi. Một người đàn ông từ phía sau cô bước ra, chặn trước người cô. Ôn Đình theo bản năng lui lại một bước, tay chạm vào bình xịt chống sói trong túi, nhưng người đàn ông trước mắt hiển nhiên đã sớm biết cô sẽ làm như vậy. Cô vừa động, hẳn liền trước cô, một tay chế trụ tay của cô, một cái tay khác hạ xuống ánh sáng lóe lên: “Ôn tiểu thư, Từ ca của chúng tôi muốn cùng cô nói chuyện, xin nể mặt.”

Ôn Đình nhìn con dao lóe sáng đang chạm vào hông cô, đặc biệt bình tĩnh trên khuôn mặt của người đàn ông đánh giá một phen. Cô nhận ra, là người đàn ông lần trước bị cô gạt điện.

Ôn Đình nhìn thoáng qua trên đường cũng không nhiều người, nơi này vốn ít người, tất cả mọi người vội vàng đi làm, vội vàng tới lui. Bọn họ như vậy, một nam một nữ, cực kỳ giống một cặp đôi thân mật đang ở đây nói chuyện, đương nhiên không có người có tâm tư chú ý hai người bọn họ.

Ôn Đình bị hấn chế trụ tay phải cô chút dừng sức lung lay, thần nhiên nói: “Thả tôi ra, tôi tự đi”.

Người đàn ông lạnh lùng liếc cô một cái, cũng không buông tay, dao hướng phía trước đẩy hai phần: “Đừng có giờ trò.” Sự việc lần trước, đến bây giờ hẳn còn canh cánh trong lòng.

Ôn Đình cười lạnh một tiếng: “Đi đâu?”

Người đàn ông chỉ chỉ quán cà phê đối diện cách đó không xa: “Ở đó.”

Ôn Đình đi vào quán cà phê, lúc nhìn thấy người ngồi ở bên trong là Từ Kinh. Ôn Đình mới hiểu, vừa rời Từ ca trong miệng người đàn ông nói chính là Từ Bào Từ trong miệng Liên Hiền.

Từ Kinh miễn cưỡng dựa ở ghế sofa bên trong, híp mắt nhìn cô.

Ôn Đình sửa sang lại quần áo cô chút lộn xộn, tự nhiên đi đến một cái ghế sofa khác ngồi xuống: “Từ tiên sinh, phải không? Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì?”

Từ Kinh cảm ly cà phê trên bàn lên uống một ngụm, cười khê: “Sao vậy, Thẩm Cửu không đưa cô đi làm?”

Ôn Đình cười nhạo một tiếng: “Anh hẳn phải biết anh ấy trước nay thứ tư không đến đây a, nếu không phải anh cũng sẽ không chờ tôi ở nơi này.” Thắm Hoài Cảnh cũng không phải là mỗi ngày đều đến công ty làm việc, ngày bình thường không định giờ xuất hiện, nhưng chưa từng đến vào thứ tư. Từ Kinh rõ ràng hiểu rất rõ thời gian làm việc của anh, cho nên mới sáng ở công phòng làm việc bắt cô như thế.

Từ Kinh tán dương nhủ nhủ mày, phát phát tay. Lúc này, người đàn ông đem một tờ chi phiếu đặt ở trên bàn trước mặt cô.

“Xem một chút, con số này như thế nào?”

Ôn Đình liếc một cái, con số bên trên tờ chi phiếu rất lớn. Ôn Đình mặt không đổi sắc, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Từ tiên sinh, có ý gì?”

“Ôn tiểu thư là người hiểu biết, Thẩm Cửu trong tương lai sẽ cưới Vi Thiên. Thế nhưng cô chỉ là món đồ chơi, không danh không phận đi theo bên cạnh cậu ta như vậy, có thể nhận được bao nhiêu lợi ích? Cho nên không ngại vì mình sau này nghĩ lại.” Từ Kinh lười biếng nói.

Xem ra Từ Kinh vì Thắm Hoài Cảnh mà đến. Ôn Đình cười nhạt một tiếng: “Từ tiên sinh muốn tôi làm gì?”

Từ Kinh nhủ mày, người phụ nữ này quả nhiên thấy tiền sáng mắt, vậy mà như thế nói cao. Từ Kinh đứng lên đi đến bên cạnh cô ngồi xuống: “Cũng không có việc lớn gì mà, chính là gần đây có một miếng đất, tôi muốn biết giá đất thầu của Thẩm Cửu. Ôn tiểu thư là người bên gối cậu ta, không khó biết chứ?” Từ Kinh ôm bờ vai của cô, một tay khác chạm rài đặt ở trên đùi Ôn Đình, nhéo một cái.

Ôn Đình nghiêng đầu liếc anh ta một cái, cảm ly cà phê trên bàn lên định uống, không cẩn thận lung lay một chút, cốc bằng tưới lên tay Từ Kinh đặt ở trên đùi cô. Cà phê nóng hổi vừa tới, Từ Kinh nhanh chóng rút tay ra, vung lấy, chửi ầm lên: “Cô, mẹ nó có thể cẩn thận một chút không?”

Ôn Đình để ly xuống, cầm lấy khăn giấy trên bàn khăn chùi chùi cái chân đau bị bỏng, nhân nhật nhìn anh ta: “Chỉ là báo cho Từ tiên sinh biết tôn trọng một chút.”

“Chỉ là gái điếm bỏ người lên giường, còn muốn tôi lập bàn thờ trình tiết.” Toàn bộ tay của Từ Kinh sung đỏ như mồng heo. Người bên cạnh lấy khối đá lạnh cho anh ta hạ nhiệt, anh ta thỉnh thoảng hít vào một ngụm khí lạnh.

Ôn Đình cười đến vai vè: “Từ tiên sinh cái này không hiểu, chuyện bởi người lên giường này cũng cần phải xem mặt. Tôi nhìn Thắm Hoài Cảnh nhìn quen rồi, kêu tôi lập tức giảm tiêu chuẩn xuống, thật đúng là làm không được.”

Từ Kinh bị cô làm nghẹn, sắc mặt lại xanh lại đen, nhìn nửa ngày, mới đột nhiên cười nói: “Tôi nhớ được cô có một em trai, đúng không?”

Ôn Đình biến sắc, hai tay phút chốc nắm chặt, lạnh lùng nhìn anh ta không nói lời nào.

Từ Kinh hất cằm lên, nói gần nhìn chi phiếu trên bàn: “Tiền này cô lấy cũng phải giúp tôi làm, không lấy cũng phải làm, cô xem mà làm đi”

“Từ tiên sinh cảm thấy nếu tôi đem chuyện này nói cho Thắm Hoài Cảnh, anh ấy sẽ như thế nào? Có thể càng cho tôi nhiều tiền hay không?” Ôn Đình mặt không thay đổi nhìn anh ta.

Từ Kinh cười, lần này cười đặc biệt thoải mái, đưa tay đẩy người làm cho anh ta hạ nhiệt ra: “Ôn tiểu thư có biết tôi cùng Thắm Hoài Cảnh ở đâu quen biết không? Có biết Thắm Hoài Cảnh vì sao gọi là Thẩm Cửu không?”

Không đợi Ôn Đình trả lời, Từ Kinh tự mình nói tiếp: “Khẳng định cậu ta chưa nói với cô chứ? Tôi giúp cậu ta nói. Chúng tôi là quen biết trong tù, tôi cố ý đá thương người, làm cho người ta trọng thương, suýt chết. Lúc ấy Thắm Hoài Cảnh chẳng qua chỉ mới mười tám tuổi, vừa mới trưởng thành. Năm năm, chúng tôi trong cái trại giam, ở lại năm năm. Tôi xếp thứ tư Bào Từ, cậu ta đứng hàng thứ chín Bào Cửu. Nhìn nơi này xem, Từ Kinh ngược cổ lên, vạch cổ áo lộ ra bả vai cho Ôn Đình nhìn, vết sẹo này chính là Thắm Hoài Cảnh cầm bàn chải đánh răng đâm tôi.”

Lời nói của Từ Kinh đã vượt ra khỏi phạm vi tiếp thu của Ôn Đình. Nhìn cái vết sẹo hình tròn tái đi kia trên bờ vai của Từ Kinh, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Thắm Hoài Cảnh đã từng ngồi tù?

Từ Kinh cười, cái nút áo lại: “Cho nên, cô phải biết, tôi á, Thắm Hoài Cảnh còn ác hơn. Ôn tiểu thư có thể suy tính một chút, cô đến cùng muốn giúp tôi hay không.” Từ Kinh nói xong, thuộc hạ anh ta cầm điện thoại lắc lắc một vòng ở tầm mắt Ôn Đình. Ôn Đình thấy được hình ảnh của rồi Từ Kinh ôm cô.

“Ôn tiểu thư, lần này cho dù trả giá tôi nhất định phải được. Cho nên hậu quả vẫn xin cô suy nghĩ kỹ càng.”

“Đừng rồi. Ôn tiểu thư, tôi đoán Thẩm Cửu hẳn là rất chán ghét đồ vật của cậu ta bị người khác đụng vào, nhất là tôi.”

“Đừng rồi, còn có em trai cô, nhìn tuổi tác không lớn lắm, con người của tôi mang thù.” Từ Kinh cười bỏ sung.

Ôn Đình trầm mặc mấy phút, trên mặt buồng lỏng nhô lên một vòng trào phúng, sau đó cầm lấy chi phiếu trên bàn, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Từ Kinh nhếch miệng lên, hiện ra một nụ cười, thần nhiên nói: “Tìm người được được nhìn chăm chăm cô ta và em trai cô ta.”

Editor:

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi chương **20 lượt xem hoặc 10 bình chọn**, Hi đăng chương mới nha mọi người.

Những bí mật đang dần dần được hé lộ rồi mọi người ơi.
Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mũi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình thông qua việc hỏi thăm xung quanh, với tài liệu tra được trên mạng, lúc này mới thực sự hiểu rõ cái người cùng cô ở chung, Thẩm Hoài Cảnh.

Trước đó, cô từng nghĩ ngờ như vậy, Thẩm Hoài Cảnh cũng không phải ông chủ của phòng làm việc nhỏ, mà còn có một công ty lớn, dưới cô liên quan đến các loại sản nghiệp. Phòng làm việc này là nhỏ nhất trong đó, kiếm tiền ít nhất, nhưng là nơi anh ta đề tâm nhất.

Từ Kính nói tới vụ đấu thầu cô cũng tra được, là miếng đất ở vùng ngoại ô của chính phủ, có rất nhiều người nhìn chăm chăm, lần này Thẩm Hoài Cảnh cũng tham gia đấu thầu. Theo Hoàng Thư Thư nói tới, lần đấu thầu này nếu như có thể thành công, lợi nhuận trong đó vô cùng khả quan.

Xem ra Từ Kính cảm thấy Thẩm Hoài Cảnh là chương ngại lớn nhất của anh ta, cho nên mới coi trọng như vậy.

Ôn Đình sắp xếp suy nghĩ lại một chút. Từ Kính cho rằng cô cùng Thẩm Hoài Cảnh là một đôi thật, cho nên chụp ảnh để uy hiếp cô, đem em trai cô uy hiếp cô. Thủ đoạn gây thơ vụng về như thế, Ôn Đình thật muốn ngay trước mặt Từ Kính trào phúng, cười hai tiếng.

Nhưng Ôn Đình cũng không thể không thừa nhận, cho dù vụng về, lại rất có tác dụng.

Nếu như cô nói cho Thẩm Hoài Cảnh, Thẩm Hoài Cảnh sẽ như thế nào?

Anh sẽ giúp cô sao?

Quan hệ giữa anh và cô, sẽ làm cho anh không chút do dự tin tưởng cô, sau đó đem hết toàn lực giúp cô sao?

Anh có thể cam đoan, cô với Ôn Dĩ Nam ở giữa an toàn sao?

Chuyện này, đoán chừng có chút nguy hiểm, Thẩm Hoài Cảnh a Thẩm Hoài Cảnh, nghĩ đến anh, Ôn Đình không khỏi thở dài một tiếng. Anh là một người như vậy, sẽ yêu kiểu người phụ nữ thế nào đây? Kiểu phụ nữ nào mới làm cho anh động tâm đây?

Thẩm Hoài Cảnh, con đường này xem như cái hạ sách, nhất định có mạo hiểm, cho nên toàn thân rút lui như thế nào, làm Ôn Đình rơi vào trầm tư.

Cho đến buổi tối ăn cơm, Ôn Đình đều có chút thần thờ, một tay chống cằm, đùa không có kẹp lấy hạt cơm thì đã đưa vào trong miệng.

Ôn Dĩ Nam gấp một đĩa đồ ăn bỏ vào bát cô: "Chị, em nghe Liên ca nói, anh ấy có người bạn tham gia quân đội, quân đội của bọn họ có một trại huấn luyện khắp kinh, có thể để học sinh tham gia, em muốn đi thử một chút."

Ôn Đình giật mình hoàn hồn: "Đi bộ đội?"

Ôn Dĩ Nam gật đầu: "Em muốn đi học tìm hiểu chiến thuật chiến đấu là gì, ít nhất có thể tự bảo vệ mình."

Ôn Đình nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh, nghi hoặc: "Quân đội có thể tùy ý ra vào sao?"

Thẩm Hoài Cảnh để đĩa xuống: "Sẽ có một khóa huấn luyện ngắn hạn đối ngoại mở ra, rất chính quy. Dĩ Nam có thể tham gia một chút, ở trong quân đội, nơi đó hẳn rất an toàn, cho nên cô không cần lo lắng." Thẩm Hoài Cảnh dường như có ý riêng.

Ôn Đình cắn đĩa, để Dĩ Nam học một chút võ thuật, cô đương nhiên là vui lòng. Học một chút võ phòng thân, đến lúc ra nước ngoài cô cũng yên tâm.

Với lại, bây giờ lúc này Ôn Dĩ Nam đi bộ đội, cô cũng bớt rất nhiều phiền phức.

Ôn Đình gật đầu: "Đi mấy ngày à?"

"Nửa tháng." Ôn Dĩ Nam nói.

"Khi nào đi?"

"Ngày mai, Liên ca đều liên hệ xong."

Ôn Đình gật đầu: "Được, chị đồng ý. Nhưng mà em nhất định phải cẩn thận, gặp chuyện mà không cần khoe khoang, không ở nổi nữa, thì trở về."

Ôn Dĩ Nam gật đầu đáp lời: "Chị, chị yên tâm đi, em có chừng mực."

Nghe được Ôn Dĩ Nam muốn đi bộ đội, ngược lại Khương Hoài Nhân là người hào hứng nhất so với tất cả mọi người, dùng sức vỗ vỗ bả vai Ôn Dĩ Nam: "Anh hùng, anh cứ việc đi, chúng ta trong nhà chờ anh chiến thắng trở về."

Ôn Đình khó hiểu liếc cô một cái, Ôn Dĩ Nam muốn đi, em ấy hào hứng cái gì?

*

Ôn Đình mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, loay hoay chân không chạm đất, vội vàng chạy ngược chạy xuôi, vội vàng cùng các loại người ăn cơm.

Lúc Vi Thiển nhận được điện thoại Ôn Đình hẹn cô ăn cơm, thật sự giật mình một phen, nhưng vẫn đồng ý Ôn Đình mời ăn lẩu.

Vi Thiển ôm tâm tình đi phòng đến đây ăn bữa cơm này, phát hiện Ôn Đình thật sự chỉ là tìm đến cô ăn cơm, giống như bạn tốt cùng nói chuyện cười đùa với cô, một chữ cũng không đề cập tới Thẩm Hoài Cảnh. Lúc đầu khuôn mặt Vi Thiển vốn cứng rắn, nhưng Ôn Đình luôn luôn vui vẻ cùng cô nói nhăng nói cuội, cô cũng dần dần yên tâm thả lỏng.

Nói thật, dứt bỏ cái thân phận tình địch này, với tính cách này của Ôn Đình, Vi Thiển vẫn rất thương thức.

Đương nhiên, có thể dứt bỏ cái thân phận tình địch này, ngồi xuống cùng cô ăn cơm, Ôn Đình cũng rất tán thưởng.

Ôn Đình ăn rất chậm, con mắt thỉnh thoảng dạo quanh bốn phía, giống như đang tìm cái gì.

Vi Thiển uống một ngụm đồ uống: "Làm sao có biết phương thức liên lạc của tôi?"

Ôn Đình cười, đối diện cô nháy mắt nháy cái: "Bí mật." Ký thật rất đơn giản, hỏi lại Khương Hoài Nhân với Khương Hoài Bắc một chút, thì rất dễ dàng có thể từ trong điện thoại đi động Thẩm Hoài Cảnh lấy phương thức liên lạc của cô ta.

Vi Thiển cười nhạo một tiếng, híp mắt nhìn cô: "Cô tìm tôi thật không có chuyện gì khác? Chỉ đơn giản là ăn cơm?"

Ôn Đình cắn đĩa nghiêng đầu nhìn cô: "Vi tiểu thư, tôi cùng cô ở giữa, cô chiếm hết ưu thế, cô cảm thấy tôi có thể đánh cái chủ ý gì của cô? Chỉ bất quá chính là con người này của tôi có vẻ quen người chán ghét, cũng không có bạn bè gì, muốn tìm người cùng nhau ăn bữa cơm cùng tìm không thấy, cùng cô cũng coi là chớp mắt hợp duyên. Thế nào, sẽ không phải vì bữa cơm cùng phải lục đục ăn với nhau à?"

Nghe Ôn Đình nói, Vi Thiển bán tín bán nghi, nhưng cũng không có nói thêm nữa, lẳng lặng ăn cơm.

Ôn Đình khề thờ ra một hơi, một cái hai cái đều khó chơi như vậy, cô năm nay là phạm Thái Tuế hay là thế nào.

"Vi tiểu thư?" Đã có chút giọng nói quen thuộc vang lên. Ôn Đình thờ phào nhẹ nhõm, tâm tư của cô không có uống phở.

"Trác Hải?" Vi Thiển ngắt đầu: "Tứ ca ăn cơm ở đây?"

"Không có, chỉ có mình tôi. Bình thường tôi thích đến đây ăn lẩu."

Ôn Đình đứng lúc ngừng đầu. Trác Hải thấy được cô, sững sốt một chút, hiển nhiên không nghĩ tới Vi Thiển vậy mà lại cùng với cô ta ăn cơm ở đây.

Trác Hải, chính là bị Ôn Đình kia làm choáng váng, trước đó mấy ngày còn bắt cô đem đến trước mặt Từ Kính.

Ôn Đình đối với hẳn lịch sự gật đầu. Trác Hải cau mày nhưng không có nói gì, đối với Vi Thiển cung kính lên tiếng chào, thì đi.

Ôn Đình nhìn bóng lưng hắn, dường như hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Vi Thiển: "Người này nhìn rất quen mặt, nhưng mà nghĩ không ra gặp qua ở đâu?"

Vi Thiển không thêm đề ý nói: "Cô còn nhớ lần trước ở nhà chúng tôi gặp qua Từ lão Tứ kia chứ. Đây là thuộc hạ của anh ta, có khả năng cô với Cửu ca ở đó gặp qua."

Ôn Đình ra vẻ đại ngộ bừng tỉnh, giống như là: "À, tôi nhớ được người này giống như tính tình tốt nhưng không phải quá tốt, mặc dù có chút đen, ngược lại ngoại hình còn rất được."

Vi Thiển liếc cô một cái, có chút trào phúng: "Ăn trong bát nhìn trong nồi, cô ngược lại là rất biết hưởng "Tề nhân chi phúc". Ôn Đình, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám đối đầu làm cho công việc của Cửu ca không dậy nổi, tôi không tha cho cô."

(*) Tề nhân chi phúc: Chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu.

"Tề nhân chi phúc, tay trái một con vịt, tay phải một con vịt sao?"

Ôn Đình cảm thấy Vi Thiển này thật sự rất màu thuẫn. Cô ta hình như rất thích Thẩm Hoài Cảnh, nhưng lại có thể tâm bình khí hòa (*) cùng cô, cái người gọi là phụ nữ ở bên cạnh Thẩm Hoài Cảnh cùng nhau ăn cơm. Cũng không có biểu hiện giống như người phụ nữ ghen tuông chết người. Làm cô có chút không nghĩ ra, chẳng lẽ thời đại này thật sự còn có loại người cổ đại kia, lòng dạ bao la, nguyện ý cùng người phụ nữ khác hầu chung một chồng.

Nhưng mà bây giờ không phải là lúc nghĩ về vấn đề này, Ôn Đình mới tay chống cằm: "Cô nghĩ đi đâu thế, tôi chẳng qua cảm thấy anh ta đối với Tứ ca tận tâm, trung thành, có chút kính nể. Dù sao tôi nghe nói tính tình của Tứ ca rất bá đạo, có thể đi theo bên cạnh anh ta đều là anh em tốt của anh ta chứ?"

"Cái gì nha, những người này còn không phải là vì tiền đi theo bên cạnh anh ta. Từ lão Tứ kia đức hạnh, bên người có mấy ai là tệ lòng đối với anh ta, anh ta sao có thể so sánh với Cửu ca. Cô nhìn Liên Hiền xem, mặc kệ đặt ở đâu cũng là một nhân vật, nhưng vì sao lại cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh Cửu ca? Đây chính là Từ lão tứ với Cửu ca khác nhau. Cô ngăn vạn lần cách xa Từ lão Tứ một chút, Cửu ca với anh ta không hợp nhau. Nếu để cho Cửu ca biết được các người lên lúc qua lại, đầu tiên là Liên Hiền sẽ không buông tha cho cô."

Ôn Đình gật đầu, như có điều suy nghĩ, cười: "Như thế à, vậy tôi phải cẩn thận một chút, bị vô tội lang đến sẽ không tốt."

"Nào, nào, Vi tiểu thư, ăn con tôm này."

*

Ngày thứ năm Ôn Dĩ Nam không ở đây, hơn chín giờ đêm, Khương Hoài Bắc mặc bộ đồ ngủ hoạt hình, chân nhỏ bước ngắn tiến đến nói với cô. Thẩm Hoài Cảnh tìm cô, kêu cô đi đến phòng ngủ anh một chuyến.

Ôn Đình không nghĩ ngờ gì cậu, dùng khăn mặt lau tóc vừa mới tắm xong, đi tới phòng ngủ Thẩm Hoài Cảnh. Mới vừa bước vào, thì nghe "ầm" một tiếng khóa cửa bên trên. Ôn Đình còn chưa kịp phản ứng, bước lên kéo cửa một chút, phát hiện cửa không mở được, vịn mấy lần, chốt cửa không nhúc nhích tí nào.

Ôn Đình rất cuộc biết vì sao ngày đó Khương Hoài Nhân nghe được Ôn Dĩ Nam đi bộ đội, hào hứng cái gì.

Thẩm Hoài Cảnh mặc đồ ngủ từ trong phòng ngủ đi tới, nhìn thấy Ôn Đình, sững sốt một chút: "Có chuyện gì?"

Ôn Đình nhìn chốt cửa một chút, lại nhìn anh ta: "Không phải anh tìm tôi?"

Thẩm Hoài Cảnh nhủ vậy, Ôn Đình thờ dài trong lòng, ở ngay trước mặt anh đi lòng vòng chốt cửa, sau đó đưa tay ra.

Ôn Đình vốn cho là anh sẽ lên phía trước nhìn tay cầm cánh cửa, ai ngờ Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô một chút, dựa trên tường, hai tay vòng trước ngực: "Tôi đã suy nghĩ một chút về đề nghị ngày đó của cô, tôi đồng ý. Cho nên, bây giờ cô suy tính một chút, cô định làm tình một đêm hay là làm tình nhân." Thẩm Hoài Cảnh nói xong liền không tiếp tục đề ý cô, đi vào phòng tắm.

Mặt Ôn Đình đỏ lên một chút, đã quên chuyện tình một đêm với tình nhân, thật quá hóa giận tiến đến đập cửa phòng tắm: "Thẩm Hoài Cảnh, anh không biết xấu hổ."

Trong phòng tắm, biểu cảm của Thẩm Hoài Cảnh không thay đổi. Không biết xấu hổ? Lời này từ trong miệng cô nói ra thật là không có cảm giác hài hòa.

Editor:

Chuyện gì sẽ xảy ra khi hai người ở chung một phòng nhỉ???

Tối nay Hi đăng thêm 1 chương nữa nha mọi người. Hihi

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình gõ hai lần, bên trong không có động tĩnh, không khỏi bĩu môi, lại một lần nữa không quên được cái miệng của mình: "Thẩm Hoài Cảnh, nghĩ không ra anh còn là người buồn tao(*)." Gương mặt đó, ngày thường nhìn rất giống bị người ta nợ anh mấy trăm vạn, nghĩ không ra, vậy mà cũng biết nói loại lời này.

(*) Buồn tao (闷骚): trong câu nói này là "Chọc ghẹo" hay "Nói đùa"? Hi không hiểu chính xác được từ này, chỉ dựa theo tình huống để phân tích thôi, ai hiểu nghĩa không ạ?

Cửa phòng tắm phút chốc bị mở ra, mặt lạnh của Thẩm Hoài Cảnh lộ ra, giọng nói lạnh buốt: "Cô muốn cùng nhau tắm chung không?"

Anh đã cười áo, lộ ra khuôn ngực cường tráng, trong phòng tắm mây mù lượn lờ, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai làm cho người ta miên man bất định.

Khuôn mặt Ôn Đình cơ bản không trừ bỏ được màu đỏ, lại một lần nữa lan ra toàn bộ khuôn mặt, theo bản năng nuốt nước miếng một cái, cứng rắn khoát khoát tay: "Mặc dù tôi rất tình nguyện, nhưng Thẩm tiên sinh chưa chắc vui lòng."

Nói xong câu này, Ôn Đình giống như chạy trốn, chạy đến cánh cửa cùng với cái chốt cửa kia đấu tranh. Nhưng mà cái trứng gì cũng không dùng được, chốt cửa không nhúc nhích tí nào.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô một cái, để cô tùy ý ở đó làm chuyện vô ích, đóng cửa tiếp tục tắm rửa.

Lúc Thẩm Hoài Cảnh ra, nhìn thấy Ôn Đình đang đứng ở trước bàn làm việc của anh, đôi mắt không khỏi sâu hơn: "Cô đang làm gì vậy?"

Ôn Đình biểu lộ lạnh nhạt, dựa trên bàn, tùy tiện nhìn nhìn: "Thế nào, có bí mật không thể nhìn?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua các văn kiện trên bàn anh mà không có bất kì dấu vết nào. Anh không nói gì, đi đến cạnh giường ngồi xuống, cầm cuốn sổ lên bắt đầu xem này xem nọ.

Ôn Đình theo anh đi qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ lầy lờn: "Nếu không, anh đi qua xem cái tay cầm cửa kia xem? Xem xem có thể mở nó ra hay không? Nếu không nữa thì anh gọi điện thoại cho người lại mở khóa?"

Thẩm Hoài Cảnh không nhìn cô, thản nhiên nói: "Quá muộn, bên ngoài không có người lớn, gọi mở khóa không an toàn."

Ôn Đình kéo nửa tóc khô xuống: "Bằng không, anh gọi điện cho Liên Hiền đến mở cửa ra?"

"Quá muộn, anh ta đã ngủ."

Ôn Đình chán nản, nhưng dựa vào nguyên tắc "hòa khí sinh tài" (*), nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt: "Hay là, anh đá văng cánh cửa đi?"

(*) Hòa khí sinh tài: Người làm ăn nói chung là cần hòa nhã làm nền tảng, có như thế mới sinh tài vận.

Thẩm Hoài Cảnh buông máy tính xuống, đứng dậy, một tay nắm cầm cửa cô, rũ mắt nhìn cô: "Đã hông cô đến tiền?"

Trên người anh mang theo mùi sữa tắm thơm ngát, trên tóc đen còn mang theo mấy giọt nước chưa khô, hơi thở ngọt ngào đập vào mặt, hơi thở mang theo một chút ẩm ướt, làm cho người ta có chút không thờ nổi.

Khuôn mặt Ôn Đình gượng cười, xem như đi thay người, vì vậy nói: "Cái cửa này của anh bao nhiêu tiền? Trừ vào tiền lương đi."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô với đôi mắt sáng rực, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, buông lỏng tay, khinh thường nói: "Cô bỏ tiền bồi thường được, tôi cũng không nỡ bỏ cánh cửa này."

Đàm phán không có kết quả, Ôn Đình thất bại thảm hại, không khỏi bất chấp tất cả, đi theo phía sau anh ta xoay loạn: "Vậy anh muốn thế nào? Cái này đã mười giờ rồi, ngày mai tôi còn có việc rất quan trọng, đến cùng muốn đi ngủ hay không?"

Thẩm Hoài Cảnh đặc biệt vẫn đậm phong khinh(*)): "Từ trước đến nay cô không phải mất ngủ sao? Chỉ mới mười giờ, cô có thể ngủ?"

(*) Vẫn đậm phong khinh: không màng đến điều gì khác.

Ôn Đình bị anh làm nghẹn nói không ra lời, đôi mắt nhìn thẳng anh, nửa ngày, thua trận: "Thẩm tiên sinh, mấy ngày này có phải tôi lại đắc tội anh?"

Thẩm Hoài Cảnh nghe vậy, thật cẩn thận nghĩ nghĩ, còn trả lời cô: "Mỗi thời mỗi khắc đều đắc tội tôi."

Ôn Đình: "... " Cô vẫn là thích Thẩm Hoài Cảnh không nói lời nào.

Thẩm Hoài Cảnh đi đến bên giường kéo chăn lên, đặc biệt quay đầu lạnh nhạt liếc cô một cái: "Vấn đề vừa rồi suy nghĩ kỹ chưa?"

"Vấn đề gì?" Ôn Đình còn đang vất hết óc nghĩ làm sao để ra ngoài, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên cúi người thế cùng cô nhìn thẳng: "Cô là muốn tình một đêm hay là làm tình nhân của tôi?"

Ôn Đình hít một ngụm khí lạnh vào, chút xíu đứng không vững, không khỏi xấu hổ cười, cười nửa ngày: "Thật ra Thẩm tiên sinh, anh hẳn phải biết con người của tôi thích nói đùa."

"Tôi hẳn phải biết? Ngại quá, tôi còn thực sự không biết."

Ôn Đình: "... "

"Thật ra, Thẩm tiên sinh, có một số việc mà, không cần thiết coi là thật quá."

"Con người của tôi làm cái gì cũng thích làm thật." Thẩm Hoài Cảnh híp đôi mắt bắn ra một luồng khí tức nguy hiểm.

Ôn Đình theo bản năng lui lại mấy bước, dựa vào cửa: "Thẩm tiên sinh, cái đó... tôi... tôi... tôi..." Tôi nửa ngày, cũng không có tôi ra cái gì.

Thẩm Hoài Cảnh đã đi tới, hai tay chống trên cửa, đưa cô vậy ở trong ngực, rũ mắt nhìn cô: "Cô còn muốn nói cái gì?"

Ôn Đình áp sát lưng vào cửa, không ngừng nuốt nước bọt, gương mặt anh sáng ngời dưới ánh sáng. Thật ra nếu như không phải biết Thẩm Hoài Cảnh, người này cô treu chọc không nổi, nói không chừng cô đã nhào tới.

Cố gắng nhịn xuống bản năng của mình, Ôn Đình ra đòn giết người: "Thẩm tiên sinh, anh thích với con vịt cùng hương một bát cơm tập thể sao?"

Không khí trong phòng lập tức an tĩnh, an tĩnh làm người ta hoảng hốt.

Mắt đen của Thẩm Hoài Cảnh chăm chú nhìn cô, tay phải nắm cầm cửa cô, hung hăng nói: "Ôn Đình, nhớ kỹ lời tôi nói, sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ bị hủy trên cái miệng này."

Ôn Đình mỉm cười: "Mượn lời của ngài."

Thẩm Hoài Cảnh đứng dậy, trở về bên giường, sau đó tắt đèn.

Trong bóng tối, Ôn Đình chớp chớp mắt, đi đến bên cạnh ghế sofa, đem mình cuộn tròn trên ghế sofa.

Trời cuối thu đã có chút lạnh, hai tay Ôn Đình ôm lấy mình, thỉnh thoảng phát ra âm thanh thốn thức rất lạnh, nhỏ giọng thầm thì: "Lạnh quá a, lạnh quá a. Thẩm tiên sinh, anh có lạnh không?"

"Thẩm tiên sinh ngàn vạn lần đừng kín chắn, đừng để bản thân bị cảm."

"Nếu như anh bị cảm, sẽ lây cho tiểu Nhân, tiểu Bắc. Vậy cũng không tốt."

"Thẩm tiên sinh, anh ngủ rồi sao?"

"Thẩm tiên sinh, trời lạnh như vậy anh cũng có thể ngủ."

Một bóng đen to lớn bay tới đem Ôn Đình bao phủ bên trong. Ôn Đình mắt nửa ngày mới kéo được nó ra, ôm chần mềm mềm, cười tủm tỉm "Cảm ơn Thẩm tiên sinh, ngủ ngon, mơ đẹp."

Đêm, yên lặng tĩnh mịch, Ôn Đình mượn một chút ánh sáng mờ mờ xuyên qua một góc màn cửa sổ, nhìn người nằm ở trên giường. Anh đưa lưng về phía cô nằm, chân đạp tới dưới cánh tay, lộ ra phần lưng rộng rãi lại nặng nề.

Ôn Đình lẳng lặng nhìn chăm chăm bóng lưng xuất thần của anh như thế, mí mắt dần dần nặng nề, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Trong giấc mơ, không biết trở về lúc nào. Khi đó có mẹ, có em trai, có chú, còn có cô, bọn họ một nhà bốn trai qua thời gian hạnh phúc. Nụ cười của mẹ khi đó là nụ cười đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

Nghe trên ghế sofa truyền đến hô hấp bình ổn, Thẩm Hoài Cảnh xoay người xuống giường, đi đến bên cạnh ghế sofa cô cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say đó. Xoay người bẻ cổ lên, động tác như vậy cũng không làm cô tỉnh giấc, chỉ làm cô bực bội hừ nhẹ, thán thở gắt gât, hướng trong ngực anh ủ ủ.

Nhẹ nhàng đưa cô đặt lên giường, đắp chăn lại. Thẩm Hoài Cảnh tháo dép lê nằm bên cạnh cô, nghĩ nghĩ, đưa tay nắm lấy tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Vẫn là loại cảm xúc mềm mại không xương đó, làm cho người ta có cảm giác dễ mê.

*

Lúc Ôn Đình tỉnh lại mặt trời đã lên cao, cô nằm trên giường Thẩm Hoài Cảnh, che kín chân của anh. Trên giường, Ôn Đình nhất thời sững sốt rất lâu, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Thẩm Hoài Cảnh từ bên trong bước ra, thấy cô mở to đôi mắt, cùng cô nhìn nhau trọn vẹn nửa phút.

Ôn Đình hậu tri hậu giác đem chăn đắp lên người, hướng bên giường cuộn tròn cuộn tròn, do dự mở miệng: "Đêm qua xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt của Thẩm Hoài Cảnh thâm trầm quét qua người cô một vòng: "Cô cảm thấy thế nào?"

Ôn Đình cố gắng nghĩ về chuyện tối hôm qua, sao cái gì cũng không nhớ nổi, mắt ngủ cái quý gì, ngủ như một con heo.

"Tôi trèo lên giường của anh?" Ôn Đình nuốt nước miếng một cái, cô sẽ không thật sự đói khát như vậy chứ?

Thẩm Hoài Cảnh liếc cô một cái: "Người thông minh tự mình hiểu lấy."

Ôn Đình: "... " Muốn tự tử.

Thẩm Hoài Cảnh ở trên bàn làm việc tìm tìm, không biết cầm cái thứ gì đi tới trước cửa, mân mê mấy lần, cửa đó liền mở.

Ôn Đình: "... " Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này là cô ý a.

Editor:

Vẫn như cũ **20 lượt xem hoặc 10 bình chọn** thì Hi đăng chương mới nha. Chỉ có Chủ nhật hàng tuần Hi đăng 2 chương bình thường.

Sau này mỗi chương Hi sẽ thêm một bài hát tiếng Trung (vì Hi thích nghe nhạc Trung). Bạn nào thích bài nào thì bình luận để Hi chèn bài hát vào các chương sau nhé (không trùng với các bài Hi đã đăng).

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23-1: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đối với hành vi không có chừng mực chút nào như thế của Khương Hoài Nhân, Ôn Đình cũng không làm ra bất cứ trách phạt nào, cô chỉ là lấy danh nghĩa phụ huynh đăng kí cho Khương Hoài Nhân ba lớp luyện thi.

Khương Hoài Nhân đối với loại sự việc công báo tư thù này của Ôn Đình khịt mũi kinh thường, nhưng lại không có chút biện pháp nào, chỉ có thể phía sau phi nhỏ Ôn Đình lòng dạ hẹp hòi.

*

Ôn Đình gọi điện thoại cho Trác Hải hẹn Từ Kính ra gặp mặt. Khi Từ Kính nhìn thấy Ôn Đình đưa hồ sơ văn kiện cho anh ta, nhủu nhủu mảy: "Sao tôi biết đây là thật hay giả?"

Ôn Đình nhún nhún vai: "Đồ vật tôi đã giao cho anh, nếu như anh muốn tôi chứng minh, ngại quá, không thể làm được gì."

Từ Kính mở văn kiện trong tay ra, đem nó đưa cho Trác Hải: "Nếu để cho tôi biết cô lừa tôi, tôi sẽ làm cho cô đẹp mặt."

Ôn Đình dang tay, quay người rời đi.

*

Cô lễ cảm giác có thể an tâm đi ngủ quá mức hấp dẫn người, đôi mắt Ôn Đình nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh tràn đầy ánh sáng nóng bỏng, trái ngược với những trốn tránh trước đây.

Mỗi lúc trời tối, sau khi đỡ Khương Hoài Bắc ngủ, Ôn Đình liền ôm gối nằm trên ghế sofa phòng Thẩm Hoài Cảnh cọ ngủ.

Buổi tối ngày đầu tiên, Thẩm Hoài Cảnh lạnh lùng liếc cô một cái, đem cô nhốt ở ngoài cửa.

Ôn Đình không thêm để ý chút nào, ôm gối ngồi xổm trước cửa suốt nửa đêm

Sau nửa đêm, Thẩm Hoài Cảnh cảm lý nước đi rót nước, Ôn Đình thừa cơ hội lên vào, ngủ trên ghế sofa.

Sáng ngày hôm sau, Ôn Đình tỉnh lại là ở trên giường.

Xét thấy da mặt Ôn Đình quá dày, bản năng sinh tồn quá mạnh mẽ, cuối cùng Thẩm Hoài Cảnh cũng chọn cách phớt lờ. Ôn Đình có thể mỗi lúc trời tối, đi vào chiếm giữ phòng của anh cùng anh ngủ chung.

Đối với chuyện mỗi lúc trời tối, đều không có chút ý thức nào trèo lên trên giường Thẩm Hoài Cảnh này, Ôn Đình trăm mối vẫn không có cách lý giải. Theo lý thuyết, tướng cô ngũ hân là rất tốt, vì sao lại có tính hướng không có trí giác trèo lên trên giường của anh ta đây, chẳng lẽ cô lại mộng du?

Vì thế, Ôn Đình thu tập tất cả vũ khí trong phòng Thẩm Hoài Cảnh, để phòng lúc nửa đêm cô bị mộng du, không cẩn thận đâm chết Thẩm Hoài Cảnh, sau này cô muốn ngủ ngon liền cảm thấy khó khăn.

Bởi vì trước mấy ngày bận quá, Ôn Đình không có quá nhiều thời gian thiết kế đồ trang sức cho Diệp Lan. Cho nên mấy ngày nay, cô ngoại trừ tận sức bỏ chuyện trèo lên trên giường Thẩm Hoài Cảnh ra ngoài, một chuyện khác chính là vẽ bản thảo thiết kế.

Tối hôm đó, sau khi chờ Khương Hoài Bắc ngủ, Ôn Đình da mặt dày dứt khoát ở trên ghế sofa phòng Thẩm Hoài Cảnh vẽ. Thẩm Hoài Cảnh ngồi sau bàn đọc sách xử lý văn kiện, cảm nhận được anh ở bên cạnh, làm Ôn Đình cảm thấy an tâm.

Liên Hiền đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Ôn Đình, rõ ràng sững sốt một chút, tiếp theo nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh cũng không ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì?”

Liên Hiền nhìn thoáng qua Ôn Đình, lông mày liên tiếp nhíu đến mấy lần: “Cừu ca, chuyện kêu gọi đầu tư có kết quả, Từ lão Từ trúng thầu.”

Ôn Đình phút chốc ngừng đầu, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Liên Hiền. Từ Kính trúng thầu, làm sao có thể?

Thẩm Hoài Cảnh không có biểu hiện gì lớn, gắt gât đầu: “Được, biết rồi.”

Liên Hiền lại liếc mắt nhìn Ôn Đình, mới đóng cửa lại đi ra.

Ôn Đình sững sờ trên ghế sofa, phản ứng không kịp. Từ Kính làm sao có thể trúng thầu? Không có khả năng nha, cô mới gần chết làm nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể Từ Kính trúng thầu?

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh nhìn chằm chằm mấy tính, nhàn nhạt mở miệng: “Thế nào, rất kỳ quái?”

Ôn Đình kinh ngạc nhìn về phía anh: “Có ý gì?”

Thẩm Hoài Cảnh ném con chuột, mất dần nhìn qua, trong mắt mang theo chút ý vị lạnh lẽo: “Không phải có tự tay đem hồ sơ văn kiện của tôi đưa cho lão Từ sao?”

Anh biết cô xem trộm văn kiện của anh?

Ôn Đình nhếch môi không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Thẩm Hoài Cảnh. Nếu anh đã biết, nói cái gì cũng khiến cho không tốt, chỉ là, Từ Kính vì sao lại trúng thầu?

Thẩm Hoài Cảnh lùi ra sau dựa trên ghế: “Ôn Đình, bị người ta vạch trần, chẳng lẽ cô không có một chút cảm giác hoảng sợ sao?”

Ôn Đình lẳng lặng nhìn xem anh, thản nhiên nói: “Anh cũng không có vạch trần tôi, hẳn là có phần nộ.”

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, một ánh mắt lạnh lùng, một ánh mắt không sợ chết.

Ngón tay của Thẩm Hoài Cảnh gõ nhẹ lên mặt bàn, trầm mặc nửa ngày, mở miệng: “Cô không có gì muốn giải thích sao?”

Ôn Đình nhìn lên trần nhà một chút, suy tư thật lâu, mới mở miệng: “Văn kiện đó không phải là giả sao?”

“Giả? Ai nói với cô là giả?” Trong mắt của Thẩm Hoài Cảnh lóe lên ánh sáng sắc bén.

Ôn Đình gãi gãi đầu: “Đêm hôm đó, anh rõ ràng nhìn thấy tôi lên lầu lút bên cạnh bàn làm việc của anh, cho nên, dựa theo thói quen, anh không phải đã phát hiện được động cơ không tốt của tôi, sửa đổi văn kiện tôi đã nhìn trộm qua, sau đó đến một cái xuất kỳ bất ý(*) sao?”

(*) Xuất kỳ bất ý: xảy ra vào lúc không ngờ.

Thẩm Hoài Cảnh: “...”

“Cho nên cô trộm văn kiện của tôi, còn lý sự?” Thẩm Hoài Cảnh cười lạnh một tiếng.

Ôn Đình lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt mê ly. Không phải nha, cô chuẩn bị hai cái, không đến mức một cái cũng không thành công chứ?

Không nói trước đó, cô đưa văn kiện đó cho Từ Kính, cô đã sửa lại, cho dù văn kiện của Thẩm Hoài Cảnh là thật, văn kiện đưa Từ Kính cũng có thể là không trình chứ, làm sao lại trúng thầu vậy nha?

Ôn Đình cảm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Trác Hải. Thẩm Hoài Cảnh lãnh đạm nói: “Không cần gọi, gọi không được.”

Quả nhiên trong điện thoại di động truyền đến một giọng phụ nữ: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, sorry...”

Ôn Đình để điện thoại di động xuống, hip mắt nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: “Anh biết cái gì?” Bộ dáng này của anh thấy rõ hết thấy, làm cô cảm thấy giống như mình bước vào trong một cái bẫy.

Đôi mắt đào hoa của Thẩm Hoài Cảnh dẫn dụ một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn qua: “Cô mua chuộc Trác Hải, để hẳn lấy đi văn kiện của Từ Kính.”

“Làm sao anh biết?” Ôn Đình nhiu mày, tiếp theo lại phát điên: “Không phải, trọng điểm bây giờ là, vì sao Từ Kính lại trúng thầu?” Cô dùng chỉ phiêu của Từ Kính đưa cô để mua chuộc Trác Hải. Lúc đầu cô cũng không quá nắm chắc, thế nhưng sau này Vì Thiên nói với cô, bạn gái Trác Hải bị Từ Kính cướp đi, Trác Hải đối với anh ta luôn luôn không cam lòng, cho nên cô mới hạ quyết tâm đi tìm Trác Hải.

Trác Hải nhận tiền của cô, nói sẽ cầm tiền rời nơi này đi. Không có lý do, cô bỏ ra số tiền lớn như thế, bị người ta lừa chứ?

Ôn Đình trăm trao cáo tâm, đến cùng là chỗ nào không đúng? Chẳng lẽ cô lại bị Trác Hải lừa gạt?

Nếu như Trác Hải thành công, như vậy Từ Kính cho dù không trúng thầu cũng không đến tìm anh ta. Cho dù Trác Hải không thành công, văn kiện cô đưa cho Từ Kính có cũng đã sửa đổi, mặc kệ sau này Từ Kính sẽ tìm được cô. Nhưng cô đã không còn cách nào tốt hơn, cho nên Từ Kính làm gì cũng không có khả năng trúng thầu nha.

Trong phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Ôn Đình nhìn thoáng qua điện thoại, số lạ, nhưng vẫn nhận, bên kia truyền tới một giọng đàn ông dè dặt: “Ôn Đình, việc cô nói tôi đã làm xong, đưa tôi số tiền còn lại, chuyển tôi tài khoản thế lúc trước tôi nói.”

Là Trác Hải, Ôn Đình nhàu lông mày: “Không phải Từ Kính trúng thầu sao?”

“Trúng thầu cái gì? Ôn Đình, cô không phải muốn giờ trở chứ. Ngày mai nếu như tôi không nhận được tiền, tôi cho cô đẹp mặt.” Bên kia nói xong thì cúp điện thoại.

Trong đầu Ôn Đình xoay mấy vòng, đột nhiên thông suốt, hip mắt nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh.

“Từ Kính không trúng thầu.” Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên lạnh lạnh ném ra một câu như vậy.

Ánh mắt bốc hỏa của Ôn Đình cùng với ánh mắt xem như không có gì của anh giao nhau ở không trung, tràn đầy “Lốp bốp” pháo hoa, giống như nổi lên mưa to gió lớn.

Thẩm Hoài Cảnh gãi cổ?

Thẩm Hoài Cảnh dù bận vẫn ung dung đứng lên, đi tới ghế sofa: “Từ Kính nếu đã muốn trúng thầu, đương nhiên muốn từ người bên cạnh tôi ra tay, cô là yếu nhất.”

Ôn Đình nháy mắt nghĩ nửa ngày, trước đó cô còn tự hỏi làm sao lại dễ dàng lấy văn kiện như thế. Vì vậy Thẩm Hoài Cảnh đã sớm biết cô là kẻ phản bội? Vì vậy, cô bị Thẩm Hoài Cảnh lừa rồi?

“Thế nhưng anh nói văn kiện đó là thật.” Ôn Đình nhìn anh.

“Là thật.”

Đầu óc Ôn Đình xoay mấy vòng, không quá chắc chắn mở miệng: “Thật? Nếu như Trác Hải không thành công, thì Từ Kính trúng thầu rồi? Vì sao? Anh đã sớm biết, vì sao không ngăn cản tôi? Anh không sợ tôi đem văn kiện thật đưa cho Từ Kính? Cầm văn kiện thật mạo hiểm, Thẩm Hoài Cảnh, là gan thật sự không phải lớn bình thường.”

“Nếu thật là như thế, tôi cũng tiếp nhận kết quả này.” Thẩm Hoài Cảnh đứng bên ghế sofa nhìn cô thật sâu, cảm xúc lạ lẫm trong mắt làm cho tim Ôn Đình thành thực đập loạn.

Ôn Đình nhìn thẳng anh mấy giây, không khỏi mở ra con mắt khác. Ném bản vẽ đi, ngã xuống ghế sofa, cảm thấy cuộc sống đã không còn một chút hi vọng, trong lòng không hiểu bực bội phát điên. Anh đều biết, đều biết, cô phi nhiều như vậy tâm tư, tâm gánh chịu nhiều như vậy, anh ở một bên xem náo nhiệt, đây là tội gì nha?

Ôn Đình sinh không thể luyến nhìn anh, bất lực: “Cho nên, đến cùng anh làm như vậy là vì cái gì? Nhìn tôi giống như khi làm xiếc, chơi vui không?” Anh đang thử thăm dò cô, thăm dò cô có phản bội anh hay không, cầm cái làm ăn lớn như thế tới thăm dò cô, xem ra cô còn đáng giá không ít tiền đâu.

Mắt đen của Thẩm Hoài Cảnh sáng rực nhìn cô nằm trên ghế sofa, chậm rãi xoay người. Không hiểu có chút hơi thở áp vào mặt, Ôn Đình cảm thấy trong lòng run một cái, không khỏi hướng trên ghế sofa rụt rụt.

Thẩm Hoài Cảnh cúi đầu, hai tay chống bên người của cô, giọng nói trầm thấp: “Người bên gối, đương nhiên phải chú ý cẩn thận.”

Đôi mắt Ôn Đình chớp mấy lần, đầu óc có chút dừng lại: “Có ý gì?”

“Ý này.” Bàn tay của Thẩm Hoài Cảnh nắm lấy cổ cô, hôn lên.

Ôn Đình tròn tròn mắt nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cảm nhận được phần mềm mại hơi lạnh, thân thể Thẩm Hoài Cảnh phủ lên, bàn tay nắm chặt eo cô, lưỡi nóng đẩy đầu răng cô ra, chui vào.

Hơi thở của anh đầy lẫm冽 giác quan của cô, làm cho cô có chút hoảng hốt.

Ôn Đình một mặt đáng vẻ ngạc nhiên, cũng không có đáp lại gì.

Thẩm Hoài Cảnh dừng lại động tác, môi chống đỡ tại phần mềm của cô, mắt đen lẫm冽 nhìn cô, bất động cũng không nói chuyện.

Ôn Đình nhìn thẳng anh mười mấy giây, mới có chút nghiêng đầu, đem môi từ trên môi anh chuyển đi, khó hiểu nói: “Cho nên, bây giờ là tình một đêm hay là tình nhân.”

“Sau này, sợ là Từ Kính sẽ còn tìm em gây chuyện, yên tâm, anh ta không có cơ hội.” Hơi một đẳng, Thẩm Hoài Cảnh trả lời một néo.

(Lúc này Thẩm Hoài Cảnh đã chấp nhận Ôn Đình nên Hi đổi sang xưng anh - em. Còn Ôn Đình thì chưa nên vẫn giữ cách xưng hô như cũ.)

Ôn Đình thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù cô tìm Trác Hải làm hậu thuẫn, nhưng Từ Kính phạm là người thông minh, một chút thì sẽ nghĩ đến cô. Cho nên, cô vẫn còn chút lo lắng. Thẩm Hoài Cảnh đã nói như vậy, sẽ định chừng tay. Vì vậy, cô cũng coi là công thành rút lui, mặc dù cô không biết, đến cùng là cô công thành ở đâu.

Thẩm Hoài Cảnh trầm mặc nửa ngày, đối mặt với cô: “Tức giận?”

Không hiểu thấu vấn đề, Ôn Đình lại biết anh nói chính là việc Từ Kính, chậm rãi lắc đầu: “Lý giải.” Kỳ thật nghĩ tới những việc này, Ôn Đình vẫn còn có chút thất bại. Cô vắt hết óc nghĩ đến muốn lợi dụng người bên cạnh Từ Kính, hèn Vĩ Thiên, ngẫu nhiên gặp Trác Hải. Từ trong miệng Vĩ Thiên hỏi ra được chuyện của Trác Hải, lại nghĩ trăm phương ngàn kế mua chuộc được Trác Hải, còn phải lo lắng Trác Hải sẽ như xe bị tuột xích. Trà không nhớ cơm không nghĩ, lại cùng Thẩm Hoài Cảnh ở đây giống như thông suốt, nhờ tới giống như ngu ngốc.

Thế nhưng dù vậy, cô cũng không muốn làm người phản bội Thẩm Hoài Cảnh. Trong lòng cô sợ hãi có một ngày sẽ thấy Thẩm Hoài Cảnh dùng ánh mắt vô tình, lạnh lẽo nhìn cô.

Cùng Dĩ Nam phiêu bạt bên ngoài nhiều năm như vậy, hạng người gì dạng ánh mắt gì cô đều gặp qua. Trào phúng, lạnh lẽo, khinh thường, phi nhỏ, cô chưa từng quan tâm qua. Thế nhưng, Thẩm Hoài Cảnh không giống, người a, cả đời này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, thật vất vả có thể có một người không giống người bình thường xuất hiện trong cuộc đời của cô. Sau này, nhớ tới là phải đặt ở trong lòng sưởi ấm, sao có thể để anh trở nên lạnh đây.

Trong phòng lại lâm vào yên tĩnh, đèn chiếu sáng vào mặt hai người, có loại cảm giác rung động khó hiểu ở giữa hai người chảy xuôi.

Thẩm Hoài Cảnh từ trên người cô đứng dậy, đưa tay sửa sang lại quần áo trong phút chốc bị anh làm loạn, bàn tay lưu luyến vuốt ve khuôn mặt cô, giọng nói hơi chất chát: “Ôn Đình, đây là lần đầu tiên anh muốn đem một người giữ ở bên mình. Cho nên, đừng làm anh thất vọng.” Liên Hiền nói, có thể dùng văn kiện giả để cuộc, nhưng mà anh không muốn, muốn cuộc thì cuộc lớn. Nếu thua, thì anh khác gì cả đời, nếu thắng, người này là người muốn giữ ở bên mình đến già, có đáng giá để anh cuộc.

Ánh mắt thâm trầm mà nóng rực của anh, trong lòng Ôn Đình trong sợ, hồ hạp có chút không muốn sẽ.

Thẩm Hoài Cảnh xoay người ôm lấy cô, đặt cô lên giường, sau đó mình cũng lên giường, đưa tay đem Ôn Đình ôm vào trong ngực, kéo chân đắp hai người lại.

Ôn Đình nằm tại trong ngực anh, cảm thấy có chút hốt hoảng Thẩm Hoài Cảnh đây là phát sốt, bị cháy, hay là hôn xuyên rồi? Cô thể nào lại cảm giác sờ không rõ lẫm冽 mạch tượng của anh đây?

Editor:

Không biết vì sao Chương 23 này tác giả viết rất dài, gần bằng 3 chương bình thường, nên Hi chia thành 2 chương để đăng nhé.

Nửa chương 23 còn lại hứa hẹn hấp dẫn. Mọi người sẽ thấy được một Thẩm Hoài Cảnh hoàn toàn khác biệt. Hiii. Mọi người nhanh xem và bình chọn để Hi qua chương nào!!!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23-2: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau là nửa tháng kể từ lúc Ôn Dĩ Nam đi bộ đội, Liên Hiền lái xe đón cậu về. Một thân quần phục màu xanh, lộ ra vóc dáng vừa cao vừa gầy, cả người đen một chút, nhìn cũng mạnh mẽ không ít.

Khuong Hoài Nhân nhìn thấy cậu lập tức nhào tới, quý khóc sờ đầu cậu, “Anh có biết không, chị Đình Đình đăng ký cho em ba cái lớp phụ đạo, ba cái nhà, muốn mạng già bọn cô nướng rồi.”

Nửa tháng Ôn Dĩ Nam không nhìn thấy cô gái này, lúc này nghe thấy giọng nói lưu lo quen thuộc của cô, khóe miệng không nỡ một nụ cười, vuốt vuốt tóc cô.

Hiếm thấy, Khuong Hoài Nhân không kháng cự đối với chuyện cậu sờ đầu cô, bên tai ngược lại nổi lên một chút đỏ ửng khả nghi.

Thật lâu Khuong Hoài Bắc không thấy Ôn Dĩ Nam, nhất quyết bám lấy Ôn Dĩ Nam không buông, làm cho Ôn Dĩ Nam cùng cậu chơi, ba người ở trên ghế sofa thành một cục.

Ôn Đình đặc biệt đi chợ bán thức ăn mua thật nhiều đồ ăn mà Ôn Dĩ Nam thích ăn, đang ở trong phòng bếp bận rộn.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn tư thế của cô, đưa tay kéo lấy cô: “Em phụ giúp, để anh làm.”

Ôn Đình liếc anh một cái: “Anh đang khi dễ tài nấu nướng của tôi.”

Thẩm Hoài Cảnh nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay nheo nheo cái mũi của cô: “Phải.”

Ôn Đình sững sờ một chút, sờ lấy chóp mũi anh vừa chạm qua, mặt cô chút phát sốt. Cô cho tới bây giờ chưa thấy Thẩm Hoài Cảnh cười qua, anh lại cười, anh cười lên, cặp mắt đào hoa hiện ra một độ cong đẹp mắt. Nhếch miệng lên, rốt cuộc cô biết vì sao anh không cười, anh cười lên, làm cho người ta có loại xúc động muốn bỏ nhào vào anh.

Thẩm Hoài Cảnh cảm lấy tay để đưa cho cô. Ôn Đình nghi hoặc nhìn anh: “Cái gì?”

Thẩm Hoài Cảnh chỉ chỉ eo, Ôn Đình hiểu rõ, nhẹ nhàng cười cười, đẩy lưng của anh, đem anh xoay qua chỗ khác, bụng tap dè ra, hai tay luồn qua thắt lưng cường tráng của anh, buộc dây lại cho anh.

Ôn Dĩ Nam vốn nghĩ đến phòng bếp hỏi có gì có thể giúp một chút không, vừa hay nhìn thấy một màn này, không khỏi đứng ở đó.

Một cái tay nhô kéo lấy áo của cậu đem cậu kéo sang một bên, con mắt sáng lấp lánh nhìn cậu, nhìn kỹ: “Anh đừng nghĩ phá hư cậu em với chị Đình Đình, nếu không em sẽ không dễ ý tới anh.”

Ôn Dĩ Nam lẳng lặng nhìn cô, bật cười: “Em thật sự định đi đòi gọi anh là chú?”

Nói đến điều này Khuong Hoài Nhân tâm liền tắc, trừng mắt liếc cậu một cái.

Ôn Dĩ Nam khổ thờ dài, cậu hi vọng chị cậu có thể hạnh phúc, nhưng với điều kiện tiên quyết là người đàn ông đó không được làm tổn thương chị ấy.

Ôn Đình nhìn Thẩm Hoài Cảnh chiến xảo nấu nỏ, làm phong sinh thủy khởi (*), không khỏi hít một hơi thật sâu, tán thưởng: “Anh học nấu ăn từ ai. Thật lợi hại a.”

(*) Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Giống như câu ‘Thuận buồm xuôi gió’.

Thẩm Hoài Cảnh tay có chút dừng một chút, giọng nói có chút trầm thấp: “Chỉ anh, chỉ ấy nấu cơm ăn rất ngon.”

Ôn Đình biết anh là nhớ tới mẹ. Khương Hoài Nhân, vợ vàng nói sang chuyện khác, bước lên trước: “Quên mất, tôi nêm thử.”

Thẩm Hoài Cảnh dừng cái múi múc canh, múc một muỗng súp lơ thổi thổi mới đưa tới môi cô. Ôn Đình hít súp đó, một bên lấy tay quạt lấy, một bên hàm hồ nói không rõ: “Ngon, ngon.”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn bộ dáng của cô, đưa tay kéo cổ tiến vào trong ngực, cúi đầu hôn lên. Ôn Đình vội vã đẩy anh: “Thấm...”

Thẩm Hoài Cảnh một tay cầm cái muỗng, một tay chăm chú nắm chặt eo của cô, không để ý cô gầy dựa, hôn lấy cô.

Hôn một hồi, Thẩm Hoài Cảnh nhân nhặt chùi chùi khóe miệng của cô, tiếp tục xào rau.

Ôn Đình cảm thấy Thiên Lôi cuộn cuộn. Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này từ đêm qua tới giờ thì uống lộn thuốc chứ?

Com tôi ăn rất vui về, Ôn Dĩ Nam nói về kiến thức ở trong quân đội một chút, Khương Hoài Nhân Khương Hoài Bắc cãi nhau, thỉnh thoảng truyền đến một trận tiếng cười to, rất náo nhiệt.

Thẩm Hoài Cảnh nghe bọn họ nói đùa, hoàn toàn như trước đây trăm mấc. Lột một con tôm bỏ vào bát của Khương Hoài Bắc, lại lột một con bỏ vào bát Khương Hoài Nhân, lại lột thêm một con nữa bỏ vào bát Ôn Dĩ Nam, cuối cùng lột một con có dính chút nước dấm đường bỏ vào bát Ôn Đình, đồng thời ngẩng đầu nhìn cô: “Nêm thử.”

Người một bàn trong nháy mắt an tĩnh, đều ngẩng đầu nhìn Ôn Đình. Ôn Đình đối diện ánh mắt mong đợi của Thẩm Hoài Cảnh, theo bản năng nuốt nước miếng một cái. Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này không bình thường nha, rõ ràng là mặt cao lạnh, hết lần này tới lần khác làm ra một bộ dáng ôn nhu, thay hình đổi dạng hoàn toàn?

Ôn Đình run run rẩy rẩy kẹp lên con tôm bỏ vào trong miệng, gián nan nhai nhai: “Không tệ.”

Thẩm Hoài Cảnh gạt đầu, đưa tay dùng ngón cái chùi chùi chất lỏng ở khóe môi Ôn Đình một chút, tiếp tục cúi đầu ăn com.

Khương Hoài Nhân biểu lộ một mặt “Em đã hiểu”, ý vị thâm trường “wow” một tiếng.

Khuôn mặt gà nua của Ôn Đình lập tức đỏ cả nửa bầu trời, cúi đầu xuống.

*

Sau bữa ăn, mọi người bồi Khương Hoài Bắc xem《Con đầu to, bố đầu nhỏ 》một hồi, rồi trở về từng phòng, mỗi người ngủ một giấc.

Khương Hoài Nhân vừa mới đi về phòng ngủ ngắm nga bài hát, sau đó thì bị Ôn Dĩ Nam bước đến ngăn ở trước phòng. Khương Hoài Nhân bị cậu làm giật nảy mình, trừng cậu: “Làm gì?”

Ôn Dĩ Nam cúi đầu nhìn cô, trong mắt mang theo hiểu biết: “Khương Hoài Nhân, những ngày này anh không ở đây, em làm cái gì?”

Trong nháy mắt Khương Hoài Nhân chợt dạ, đi vào trong phòng ngủ, ấp úng: “Em... Em làm cái gì?”

Khắp nơi trong phòng Khương Hoài Nhân đều có thể thấy được các loại búp bê, Ôn Dĩ Nam muốn tìm chỗ đặt chân đều rất khó, cẩn thận bước qua các loại dĩa lỏi, đi đến bên giường gây đầu một cái nằm lỳ ở trên giường của người nào đó: “Thật sự mà nói, em làm gì chị anh?”

Khương Hoài Nhân ôm đầu gãi chết ở chỗ này, chính là không mở miệng.

Ôn Dĩ Nam ở một bên trên ghế ngồi xuống, chân dài duỗi thẳng, cũng không ép cô, cầm lấy bài tập của cô trên bàn nhai lại, nhìn một hồi, mồm miệng: “Khương Hoài Nhân, nói bao nhiêu lần, em xem cái sơ đồ mạch điện này một chút, lại vẽ sai.” Ôn Dĩ Nam cầm lấy bút trên bàn sửa cho cô: “Theo cách vẽ này của em, tất cả bóng đèn nhà em đều nổ tung.”

“Nô cũng nổ phòng anh trước.” Khương Hoài Nhân từ trên giường nằm sấp thăm dò nhìn. Ôn Dĩ Nam chỉ vào sách bài tập: “Chỗ này, chỗ này.”

Khương Hoài Nhân le lưỡi, con mắt khắp nơi loạn chuyển, nhìn thấy túi quần Ôn Dĩ Nam phình lên, sau đó lấy tay móc ra: “Cái gì nha?”

Ôn Dĩ Nam cũng không có ngăn cản cô, tiếp tục kiểm tra bài tập của cô. Khương Hoài Nhân nhìn vọng trong tay một mặt ghét bỏ: “Cái này là cái gì nha, xấu như vậy.” Đó là dùng vỏ đạn bỏ đi làm thành một đồng, dùng sơn tô thành màu đỏ chói.

Ôn Dĩ Nam nghe vậy, trên mặt hiện lên một vòng đỏ ửng, ho nhẹ một tiếng, ném sách bài tập, lấy đồ vật từ trong tay cô cầm về: “Coi như xấu, cũng không phải cho em.”

Ôn Dĩ Nam rõ ràng quên cậu tới làm cái gì, đứng lên đi ra ngoài. Khương Hoài Nhân le le lưỡi, từ trên giường nhảy xuống, mấy bước đuổi kịp cậu, giữ chặt cánh tay của cậu: “Đó là cái gì. Dĩ Nam, thật ra cũng không phải rất xấu, còn là có thể nhìn ra là dóa hoa nha, anh không nên ngại.”

Ôn Dĩ Nam không để ý tới cô, tiếp tục đi ra ngoài. Khương Hoài Nhân liếc mắt, kéo lấy cậu không buông, xấu lắm: “Dĩ Nam”

Trên mặt Ôn Dĩ Nam nụ cười như có như không, nhưng giọng nói vẫn là cứng ngắt: “Sao nào?”

Khương Hoài Nhân duỗi ngón tay nhỏ ra đi cài hoa trong tay cậu. Ôn Dĩ Nam nắm một tay, giờ tay lên, hừ một tiếng đi ra ngoài.

Khương Hoài Nhân nhìn tay trống rỗng, đối với bóng lưng của cậu làm mặt quỷ, người lớn như thể còn khó tánh.

*

Ôn Đình nằm ở trên giường lật qua lật lại, nhìn lên trời hoa bán, bắt đầu các loại phiền muộn. Trước kia, mất ngủ là bình thường, ngủ là ngẫu nhiên, thế nhưng sau khi theo Thẩm Hoài Cảnh vài ngày, làm cô cảm thấy đi ngủ là chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Cho nên mới nói a, người a, không thể dưỡng thành quen thuộc, quen thuộc đi ngủ, lập tức ngủ không được, thật là quá tra tấn người ta.

Bây giờ, Ôn Đình thật sự tưởng nhớ Thẩm Hoài Cảnh, thế nhưng Dĩ Nam trở về, cô cũng không tốt quang minh chính đại đi cọ nửa giường kia của Thẩm Hoài Cảnh, đây quả thật là một việc thật sự đặc biệt bị ai.

Ôn Đình nghĩ đến giường của Thẩm Hoài Cảnh, lập tức có chút chảy nước mắt.

Ôn Đình trên giường khó chịu nửa ngày, từ trên giường đến ghế sofa, từ trên ghế sofa đến sân nhà, lại từ sân nhà bỏ tới bệ cửa sổ, cuối cùng đứng lên rót ly rượu đỏ, đốt điều thuốc.

Lúc Thẩm Hoài Cảnh đi vào, thì nhìn thấy Ôn Đình cào tóc rối tung, bộ dáng sa sút, chân trần co quắp tại trên bệ cửa sổ hút thuốc, uống rượu.

Ôn Đình nhìn thấy người xuất hiện ngay tại cửa ra vào như một vị thần, sừng sốt một chút, tiếp theo mỉm cười, nâng ly rượu lên: “Muốn tôi uống một ly không?”

Thẩm Hoài Cảnh nhu mày đi qua, dập tắt thuốc trong miệng cô, đưa tay cầm lấy ly rượu đỏ của cô, bàn tay che kín đôi chân trần của cô.

Khi bàn tay áp vào, Ôn Đình lên run rẩy một chút. Không biết là vì uống rượu hay là vì cái gì, toàn thân nóng lên, mặt đỏ tới mang tai, tim thành thực đập loạn.

Ôn Đình cảm thấy có chút khó chịu, không khỏi đưa tay sờ sờ ngực, mắt to hiện ra hơi nước nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh, giọng nói có chút khàn khàn: “Thẩm Hoài Cảnh, tôi cảm thấy tim của tôi đập có chút không thích hợp, có phải là bệnh gì hay không?”

Chạm đến ánh mắt vô tội của cô, Thẩm Hoài Cảnh toàn thân cứng đờ, trong mắt mang đến một chút nóng bỏng.

Ôn Đình chân khẽ nhúc nhích, từ trong tay anh rút ra, đứng thẳng người, ngồi quỳ chân ở trên bệ cửa sổ, hai tay vòng qua cổ anh, giọng nói mập mờ: “Thẩm Hoài Cảnh, anh đang đo mặt.”

Con người của Thẩm Hoài Cảnh tĩnh mịch lặng lẽ nhìn cô, im ắng thờ dài, quả nhiên là uống chút rượu thì là gan lớn vô cùng.

Ngồi xuống đưa tay ôm lấy cô, Ôn Đình ở trong ngực anh cọ cọ, cười đùa, thăm dò mặt anh, hôn một cái: “Thẩm Hoài Cảnh, anh đo mặt thật đáng yêu nha!”

Gương mặt đỏ của Thẩm Hoài Cảnh ngày càng tối hơn.

Thẩm Hoài Cảnh đem cô đặt lên giường, định đứng dậy, Ôn Đình ôm cổ của anh không buông tay, cười hi hi.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn không được thăm dò môi cô, hôn một chút. Biểu cảm của Ôn Đình có chút sợ hãi, con mắt hiện ra ánh sáng mờ mờ, không tự chủ cúi lưỡi liếm môi một cái, nhìn cô hòng Thẩm Hoài Cảnh căng thẳng.

Ôn Đình nhếch môi cười một tiếng, đưa tay đem Thẩm Hoài Cảnh đẩy ngã, mình leo lên. Ở trong ngực anh tìm cái vị trí đặc biệt dễ chịu, nhắm mắt lại, chân lạnh buốt chân cô xát đùi anh, tay lạnh buốt thuận áo ngủ chui vào, đặt ở eo của anh, đặc biệt thỏa mãn than một tiếng, thì thầm trong miệng: “Thẩm Hoài Cảnh à Thẩm Hoài Cảnh, khi lớn sống tốt.”

Thẩm Hoài Cảnh sắc mặt hoàn toàn biến thành màu đen, bị tay chân của cô lạnh run rẩy. Bị cô treo chọc “biểu Cảnh” bắt đầu trỗi dậy, rồi dần dần tan biến. Một ngày nào đó, anh sẽ chết ở trên cái miệng này của cô.

*

Buổi sáng, Ôn Đình bị đánh thức bởi ánh nắng mặt trời, đặc biệt thỏa mãn dưới lưng mồi ra, đợi đến lúc nhìn thấy mình nằm ở bên cạnh Thẩm Hoài Cảnh, sững sốt một chút, nhớ lại một đêm "Kích tình" hôm qua, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Cô khẽ động Thẩm Hoài Cảnh liền tỉnh, mở to mắt thì thấy được khuôn mặt cứng ngắt của cô, hai người lẳng lặng nhìn nhau nửa ngày. Nhìn sắc mặt của Thẩm Hoài Cảnh cũng không được khá lắm, xuống giường mang dép lê đi.

Ôn Đình liền chớp mắt mấy lần, khuôn mặt lạnh lùng đem tất cả rượu trong phòng thu dọn, nếu cô còn uống nữa sẽ chặt tay.

Khuong Hoài Nhân từ trong phòng ngủ đi ra, vừa hay nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh với Ôn Đình từ trong phòng ra. Sau khi sững sốt một chút, hiện ra một nụ cười xấu xa, đối với Thẩm Hoài Cảnh trừng mắt nhìn.

Mặt Thẩm Hoài Cảnh không biểu tình, thần sắc ung dung đi xuống lầu. Khuong Hoài Nhân "Cất" một tiếng, hóa ra da mặt cậu có dây như vậy nha, cùng chị Đinh Đinh thật đúng là nòi nào úp vung này!

Đi vài bước, Khuong Hoài Nhân đụng tới Ôn Dĩ Nam cũng từ phòng bước ra. Ôn Dĩ Nam cười như không cười liếc cô một cái “Khuong Hoài Nhân, đêm qua trong phòng anh bị trộm?”

“Bị trộm?” Khuong Hoài Nhân một mặt kinh ngạc: “Không thể nào? Bao an tiêu khu tốt như thế, còn có thể có trộm? Anh không nằm mơ chứ?”

Ôn Dĩ Nam dựa ở trên tường, hai tay ôm ngực nhủ mày nhìn cô: “Đồ vật xấu xí anh dùng vô đạn làm kia, không thấy.”

Khuong Hoài Nhân một mặt ghét bỏ: “Đồ vật xấu như vậy ai mà thêm trộm nha, tên trộm kia chắc thiếu óc.”

Khuong Hoài Nhân mang theo khuôn mặt từ trước người Ôn Dĩ Nam bước qua, Ôn Dĩ Nam nhìn không được cười gây đau cô một chút, Khuong Hoài Nhân xù lông: “Đạn, đạn, đạn, anh đạn lóc lên nha.”

Ôn Dĩ Nam không kềm được cười, bàn tay chạm vào đầu cô, dùng sức xoa xoa: “Tiểu Nhân. Lại đây, kêu tiếng chú nghe coi.”

Khuong Hoài Nhân hoàn toàn phát điên: “Kêu chú cái gì, kêu anh là ông nội a.”

Một ánh mắt của Ôn Dĩ Nam xẹt qua, Khuong Hoài Nhân lập tức ngấm miệng, đối với cậu làm cái mặt quỷ, chạy xuống lầu.

*

Lúc ăn điểm tâm, Ôn Đình lại trở thành bộ dáng trước đó, chừng chặc đáng hoảng, không nói một lời, Khuong Hoài Bắc chớp chớp mắt to nhìn cô: “Chị Đinh Đinh, sao chị không nói chuyện?”

Ôn Đình trong mắt chứa nhiệt độ đối với cậu lúc đầu, chết sống cũng không mở miệng. Khuong Hoài Bắc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh bên cạnh: “Cậu ơi. Chị Đinh Đinh lại đau đầu lười, có cần đi khám bác sĩ không a?”

Khoe miệng Thẩm Hoài Cảnh khẽ nhếch, khóe mắt, đuôi lông mày đều là ý cười. Ôn Đình đã bắt đầu theo thói quen lòng như tro nguội.

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay xoa xoa mặt của cô, sau đó múc canh nóng cho cô, ôn hòa nói: “Ăn thêm chút nữa ha.”

Ôn Đình dùng ánh mắt gấp quý nhìn anh, hành vi của Thẩm Hoài Cảnh càng ngày càng quý dị.

Khuong Hoài Nhân cắn đầu, con mắt chớp mấy cái, chặc chặc lắc đầu: “Chị Đinh Đinh, chị có cảm thấy hay không, cậu em từ một cái cao lãnh phúc hắc biến thành ngạo kiều trung khuyển thụ?”

Ôn Đình xem chút nữa phun miếng cơm ra ngoài, kinh thiên động địa che miệng ho khan, khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng.

Thẩm Hoài Cảnh không biết Khuong Hoài Nhân nói lời này là có ý gì, nghi hoặc nhìn thoáng qua Khuong Hoài Nhân, đưa tay vỗ lưng cho Ôn Đình.

Cả ngày Ôn Dĩ Nam cùng Khuong Hoài Nhân ở một chỗ, mưa dầm thấm đất, tất nhiên so với Thẩm Hoài Cảnh hiểu biết hơn nhiều, không khỏi cúi đầu trầm thấp cười.

Khuong Hoài Nhân tự giác biết nói lời không nên nói, ôm lấy Khuong Hoài Bắc còn đang ăn cơm, dắt Ôn Dĩ Nam liền chạy.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn đáng vẻ chạy trốn chết của cô, nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Đình: “Tiểu Nhân nói là có ý gì?”

Ôn Đình vốn định duy trì khuôn mặt chừng chặc đáng hoảng của mình, nhưng nhìn đáng vẻ cầu hiền như khát của Thẩm Hoài Cảnh, nhịn không được ôm bụng cười.

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh híp híp, đứng lên vậy cô ở trên ghế, tay phải nắm cằm của cô. Ôn Đình tiếp nhận được cái tín hiệu này, dùng sức nhấp ở môi, đưa tay làm cái khóa kéo thủ thế, ra hiệu cô đã hiểu.

Thẩm Hoài Cảnh giờ tay phải lên, ngón cái cùng ngón trỏ kéo lấy môi cô làm cho cô hé miệng, sau đó cúi đầu hôn lên. Ôn Đình có chút mờ mịt mở to hai mắt, lại hôn?

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay che lên đôi mắt cô, lưỡi áp quần lấy lưỡi của cô. Trước mắt Ôn Đình biến thành màu đen, hô hấp có chút gấp rút, hai tay không tự chủ vòng qua ôm cổ anh, đầu lưỡi cũng không khỏi tự chủ tìm kiếm lưỡi anh.

Thẩm Hoài Cảnh hô hấp tăng thêm, một tay chụp ở ngang hông của cô, đưa cô rút ngắn mình. Ôn Đình từ trên ghế ngồi bị kéo đứng lên, đụng vào trong ngực anh. Thẩm Hoài Cảnh lui lại một bước, eo đụng lên trên bàn ăn, cái bàn lung lay một chút, cái bát rơi xuống đất phát ra tiếng vang "Pang", đánh thức sự đắm chìm trước đó của hai người.

Ôn Đình dựa vào ngực anh, bình tĩnh lấy hô hấp. Thẩm Hoài Cảnh sờ sờ tóc của cô, hô hấp không ổn nói: “Một chút hương vị của canh.”

Ôn Đình khẽ gạt mình, ngừng đầu trừng mắt liếc anh một cái: “Anh còn có một chút hương vị sữa bò đây, vừa ăn điểm tâm xong, để cho anh hôn sao?”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, trên mặt không tự chủ được lại cười một cái. Tim Ôn Đình bị anh làm cho nhảy một cái, không khỏi nâng trán. Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này đến cùng là bị bệnh gì?

Editor:

Tôi nay Hi đăng thêm 1 chương nữa nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy ngày nay, Liên Hiền cảm thấy Thẩm Hoài Cảnh có gì đó không đúng, nói không nên lời. Cuối cùng là lạ ở chỗ nào, nhưng chính là thấy làm sao cũng không phải chuyện như vậy.

Liên Hiền đi đến trước bàn làm việc của Ôn Đình, đặt móng ngồi ở bên trên mép bàn, nghiêng người xuống nói chuyện với Ôn Đình: "Này. Tôi nói, cô có cảm thấy mấy ngày nay Cửu ca không bình thường không?"

Lúc đầu Ôn Đình đang suy nghĩ thiết kế bản thảo của mình, nghe được lời Liên Hiền nói, cảm thấy tìm được trí kỷ, liên tục không ngừng gật đầu, nhìn về phía Liên Hiền: "Anh cũng cảm thấy?"

Liên Hiền chắc chắn lấy làm kỳ lạ: "Phải không, mấy ngày nay Cửu ca giống như có quý dựa thân, tôi vậy mà vô số lần phát hiện anh ấy đang cười." Thẩm Hoài Cảnh biết cười, đây thật là cái thiên phượng dạ đàm (*) nha.

(*) Thiên phượng dạ đàm tức là "chuyện một nghìn lẻ một đêm".

Ôn Đình lại gật đầu phụ họa: "Phải, phải. Mà lại cười đến đặc biệt khiếp người, cái loại cảm giác này, giống như anh là con cừu trên thớt của anh ấy chờ làm thịt, đặc biệt dầm máu, đặc biệt kinh khủng, đặc biệt dọa người." Ôn Đình đến nỗi dùng ba lần "Đặc biệt" để biểu đạt trái tim bé nhỏ của mình mấy ngày nay bị dọa đến kinh hãi.

Liên Hiền vuốt vuốt cằm: "Ôn Đình a, cái người đàn ông này a, thật ra cô không thể quá nuông chiều anh ấy. Cửu ca tâm tính tốt như vậy, xem xét chính là sinh hoạt giường tre đặc biệt hòa hợp. Cô không thể sùng ái anh ấy như thế, phải "Say no" (Nói không) đúng lúc, như vậy người đàn ông mới sẽ cảm thấy cô có mỹ lực, mới có thể đối với cô muốn ngủ mà không được, dục cự hoàn nghênh (*), hiểu không?"

(*) Dục cự hoàn nghênh tức là từ chối để tăng thêm tình thú và kích thích cho đối phương.

Ôn Đình một mặt ngờ ngác, lập tức cảm thấy có nhất định là bị mờ heo làm cho tâm trí mê muội, mới có thể cảm thấy anh ta là trí kỷ. Thật ra ở giữa hai người bọn họ cũng không có tiếng nói chung gì, đã không có cái gì tốt để nói.

Liên Hiền còn đang tự mình nói tiếp: "Ôn Đình a, cô có thể đối đãi Cửu ca như thế, tôi rất vui mừng. Cô là một người yêu tiền như vậy, vậy mà có thể vì Cửu ca từ bỏ một khoản tiền lớn như vậy, tôi thật sự đối với cô phải lau mắt mà nhìn."

Nói đến khoản tiền kia, Ôn Đình rơi nước mắt cay đắng. Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này sắp đặt lừa cô, cô liền tổn thất một khoản tiền lớn như vậy, thật là thể xác tinh thần đều hứng chịu đau thương, một chút đều không muốn nghe Liên Hiền nói chuyện.

Liên Hiền tiếp tục nói lời thăm thía: "Ôn Đình a, cô với Cửu ca đã mở rộng cửa lòng. Cửu ca cũng đã tiếp nhận cô, cô nhất định phải hết lòng tận tâm, cần tuân thánh hiền cổ huấn "Tam tông tứ đức", tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu (*)."...

(*) Tam tông tứ đức: Tam tông: Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Nghĩa là: Khi còn ở nhà thì phải nghe theo cha, lấy chồng nghe theo chồng, chồng mất thì nghe theo con. Tứ Đức: Công, Dung, Ngôn, Hạnh. Nghĩa là: Công việc phải khéo léo, dung mạo phải hòa nhã gọn gàng, lời nói phải dịu dàng mềm mỏng, tính nết hiền thảo nét na.

Liên Hiền nói nói, cảm thấy sao không có phản ứng a, vừa quay đầu, thì nhìn thấy chỗ ngồi Ôn Đình đã trống không. Đảo mắt, nhìn thấy Ôn Đình cầm ly cà phê ở bên cạnh Hoàng Thư Thư, cùng cô ấy thảo luận giữa trưa ăn cái gì.

Liên Hiền biểu lộ một mặt ăn ngó sen. Anh ta đối với cô mồm tím mồm đỏ như thế, cô vậy mà chẳng thèm nói tới.

"Xin hỏi, vị nào là Ôn Đình ạ. Ở đây có hoa của cô ấy." Một chàng trai giao hoa bước vào cửa, hỏi thăm

Hoàng Thư Thư vội vàng vẫy tay: "Ồ đây, ở đây."

Chàng trai đó ôm một bó to Huân Y Thảo (1) đi tới: "Mời Ôn Đình ký nhận."

Ôn Đình nhìn thoáng qua bó hoa kia, khó hiểu. Tại sao có thể có người tặng hoa cho cô?

Sau khi ký nhận xong, Ôn Đình từ trong bó hoa tìm tằm thiệp, tìm nửa ngày cũng không tìm được, một cánh hoa rơi xuống.

Liên Hiền nhặt lên, con mắt mở tròn xoe, tay chỉ vào Ôn Đình run rẩy, đau lòng nhưc óc: "Ôn Đình, cô làm tôi quá thất vọng, cô vậy mà công Cửu ca hồng hạnh xuất tường (*). Cô thật là..." Liên Hiền tức giận ho khan.

(*) Hồng hạnh xuất tường: phụ nữ ngoại tình.

Ôn Đình một mặt im lặng nhìn anh ta: "Liên Hiền, anh không đi diễn kịch thật sự là uống phí phần tài năng này của anh."

Ôn Đình lật qua lật lại nhìn mấy lần bó hoa kia, không tìm được một chút manh mối, tiện tay ném lên trên bàn gần mấy đánh chữ, bản thân lại bận rộn rồi đi.

Lúc sắp giờ cơm trưa, Thẩm Hoài Cảnh đi xuống lầu, thì thấy bó hoa nằm trơ trọi, lẻ loi ở một góc, nhàu mảy, đi đến bên người Ôn Đình, cúi đầu nhìn cô: "Sao thế, không thích hoa đó?"

Ôn Đình nghe tiếng ngừng đầu, hơi kinh ngạc: "Hoa kia là anh tặng?"

Thẩm Hoài Cảnh chấp nhát vấn đề trước đó: "Không thích?"

Xem ra hoa này đúng là Thẩm Hoài Cảnh tặng không sai. Ôn Đình không có bất kỳ bất ngờ vui mừng nào, chỉ cảm thấy khó hiểu kinh sợ, tiếng sấm rền vang, trong đầu chỉ có một câu "trên trời rơi xuống dị tượng, tất có yêu tà".

Thẩm Hoài Cảnh thấy đáng về một mặt bị sét đánh của cô, chân mày nháu càng thêm sâu: "Khuong Hoài Nhân nói em thích Huân Y Thảo."

Ôn Đình sững sốt một chút, cố gắng nghĩ lại một chút, từ lúc nào mà mình thích loại hoa tao nhả như vậy?

Suy nghĩ nửa ngày, gượng cười hai tiếng: "Là Cô Đuôi Chó (2)." Đêm khuya hôm trước, Khuong Hoài Nhân đi phòng cô hỏi cô thích hoa gì, cô thuận miệng nói câu Cô Đuôi Chó.

Thẩm Hoài Cảnh trong mắt lóe lên một vòng ảo não: "Tiểu Nhân nói chính là Cô Đuôi Chó, nhưng mà anh tưởng rằng anh nghe nhầm, may mắn cả hai vẫn là có điểm chung, dù sao đều là cô."

(*) Huân Y Thảo 燕衣草 / Xūnyī cǎo

Cô Đuôi Chó: 尾巴草 / wěibā cǎo.

Ôn Đình: "..."

"Đi thôi, đi ăn cơm." Thẩm Hoài Cảnh bước lên nắm tay Ôn Đình: "Cơm nước xong, dẫn em đi mua Cô Đuôi Chó."

Ôn Đình nhìn anh nắm tay mình, cảm nhận được "bá bá bá" ánh mắt xung quanh, gian nan nuốt nước miếng một cái: "Tôi với Hoàng Thư Thư đã hẹn cùng nhau ăn cơm trưa."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn nhặt liếc nhìn Hoàng Thư Thư đứng ở một bên: "Có sao?"

Hai chữ thanh thanh đậm đậm đó giống như mang theo thiên quân lực đạo đổ ập ập xuống.

Hoàng Thư Thư vội vàng lắc đầu, khoát tay, cả làm mà nói: "Không có... không có... không có... Thẩm.. Thẩm.. có... Hai người đi đi."

Thẩm Hoài Cảnh lạnh nhạt quay đầu lại: "Cô ấy nói cô ấy không có hẹn với em."

Ôn Đình: "..."

Ôn Đình đưa mắt nhìn xuống mọi người hoặc hâm mộ, hoặc ghen tỵ, hoặc khinh thường. Bị Thẩm Hoài Cảnh ôn nhu dẫn ra khỏi phòng làm việc, khuôn mặt mo của Ôn Đình đó giống như con cua nấu chín. Thời điểm trước đó ý chí bằng phẳng, thì không sợ người khác biết cô "Có một chân" với Thẩm Hoài Cảnh, bây giờ thật sự chiếm nửa giường của anh, loại cảm giác này không thể giải thích được, trở nên bó tay bó chân, chùn bước không thể tiến thêm.

"Muốn ăn gì?" Đôi mắt của Thẩm Hoài Cảnh rũ xuống hỏi cô.

Ôn Đình ngửa đầu đối đầu với ánh mắt ôn hòa của anh, đối mặt đạo qua một vòng lại cúi đầu, nhỏ giọng thăm thà: "Anh là người tốt, anh tính đi."

"Hả?" Thẩm Hoài Cảnh bước đến bên tai cô nói: "Hải sản? Được, thì ăn hải sản."

Ôn Đình: "..."

Giữa trưa ăn hải sản, còn là quán hải sản cách phòng làm việc một giờ lái xe. Ôn Đình đối với Thẩm Hoài Cảnh là "Real" bội phục.

Cua, hàu sống, sò biển, ốc biển... cái gì cần có đều có. Thẩm Hoài Cảnh cẩn thận lột vỏ cua thịt, lột tôm, đem thịt hàu sống, sò biển đều đưa đến bên trên đĩa nhỏ của Ôn Đình. Ôn Đình đều không cần ra tay, chỉ chờ lấy ăn là được. Thẩm Hoài Cảnh chỉ còn kếm chưa đưa vào trong miệng cô.

Xét thấy hành vi của Thẩm Hoài Cảnh mấy ngày nay quá quý dị, Ôn Đình đã bắt đầu có khuynh hướng quen thuộc, thế là thành thói thành thói hưởng thụ lấy sự phục vụ của Thẩm Hoài Cảnh. Lại cảm thấy trên bàn cơm quá mức yên tĩnh, gọi chuyện: "Buổi sáng anh bận cái gì? Cho tôi trưa không thấy anh ra khỏi văn phòng."

Thẩm Hoài Cảnh đang giúp cô lột vỏ cua thịt, cũng không ngừng đầu lên nói: "Xem phim truyền hình."

"Xem phim truyền hình?" Ôn Đình hơi kinh ngạc, cô vẫn luôn cho anh là người chỉ thích hợp ngồi đưa giong thế này, vậy mà loại này ngồi xem phim truyền hình?

Ôn Đình không khỏi hiếu kỳ, anh cũng xem cái gì?: "《Lão đại hắc bang đẹp trai, tàn ác》,《Đại quân Cô Hoắc Từ》,《Lão đại hắc bang chém giết hàng ngàn》,《Luận lão đại hắc bang thượng vị nhỏ》?"

Thẩm Hoài Cảnh đem thịt cua trong tay chấm nước tương dút vào miệng Ôn Đình, lau lau tay: "Em đến từ mặt trăng",《Tây Tây đến rồi》,《Cười nhạt một tiếng rất mềm nhũn》. A, đúng rồi, còn có 《Tinh tinh hậu đại》.

Một ngụm cháo hải sản trong miệng Ôn Đình xem chút nữa là phun lên mặt Thẩm Hoài Cảnh, gian nan nuốt xuống: "Anh xem phim thần tượng?"

Thẩm Hoài Cảnh đặc biệt lạnh nhạt, lần thứ nhất xem: "Anh cảm thấy em sẽ thích, như thế sẽ có tiếng nói chung."

Trong lòng Ôn Đình nói không nên lời là loại cảm giác gì, dù sao vừa mềm vừa té, một chút cảm giác khó tả.

"Thật ra anh cảm thấy ngoại trừ có chút không quá thực tế bên ngoài, cũng còn có thể xem tiếp 《Tây Tây đến rồi》. Ở bên trong đó chọn đồ anh cảm thấy rất tốt, em có cái gì là không ăn sao? Anh giúp em chọn?" Thẩm Hoài Cảnh đưa tay vén tóc rối xuống của cô ra sau mang tai, thuận tay nhéo nhéo mặt cô.

Chọn đồ ăn gì? Ôn Đình một mặt lúng túng, yếu ớt nói: "Thật ra, bình thường tôi cũng không xem phim thần tượng."

Thẩm Hoài Cảnh sững sờ, tiếp theo lạnh nhạt nói: "Vậy em xem cái gì?"

Ôn Đình nghĩ nghĩ: "Quý gọi hôn đến rồi - Phần một, hai, ba, bốn",《Luận thi thế hình thành như thế nào? 》,《Cô gái áo đỏ chui ra tivi 》. A, đúng rồi, còn có 《Ấn tim của quý 》.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô trằm mặc nửa ngày, tiếp theo nói: "Ăn cơm đi."

Ôn Đình cúi đầu nín cười nhẫn bụng sắp rách ra.

Sau bữa ăn, Ôn Đình nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều, Ôn Đình có thể tưởng tượng sau khi mình trở về tiếp nhận được đủ loại ánh mắt, không khỏi có chút tâm đắc.

Nhìn đường Thẩm Hoài Cảnh lái xe, Ôn Đình có chút khó hiểu: "Đường này là đường khác về phòng làm việc sao?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn đường phía trước: "Không trở về phòng làm việc."

"Không trở về phòng làm việc? Vậy là đi đâu?"

Thẩm Hoài Cảnh dừng hành động thực tế nói cho Ôn Đình biết bọn họ đi đâu. Lúc nhân viên tiệm hoa nghe được hai người nói là đến mua Cô Đuôi Chó, về mặt bất khả tư nghị (*): "Tiên sinh, mùa này không có Cô Đuôi Chó."

(*) Bất khả tư nghị: không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được, vượt ngoài lí luận.

Ôn Đình: "..."

Thắm Hoài Cảnh lái xe chở Ôn Đình đi một buổi chiều, chạy đến vô số tiệm hoa, đều không có tìm được Cò Đuôi Chó. Có tiệm hoa làm Cò Đuôi Chó khô, Thắm Hoài Cảnh lại đặc biệt chấp nhất, muốn phải tươi. Mùa này là cuối thu, bắt đầu vào mùa đông, ở đâu sẽ có Cò Đuôi Chó nữa.

Ôn Đình sắp quỳ anh rồi, cuối cùng cầu xin tha thứ: "Đồng chí Thắm Hoài Cảnh, thật ra Cò Đuôi Chó chính là tôi thuận miệng nói, tôi thật sự không thích Cò Đuôi Chó."

"Thật?" Thắm Hoài Cảnh nghi ngờ nhìn cô.

Ôn Đình nhắc tay thề: "Thật, tôi thật sự không thích."

"Vậy em thích hoa gì nhất?" Thắm Hoài Cảnh ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Trực giác cho Ôn Đình biết đó là cái hồ, thận trọng nhìn anh: "Huân Y Thảo?"

Mặt Thắm Hoài Cảnh không biểu tình: "Vì sao?"

Lần này lực lượng của Ôn Đình đặc biệt đủ: "Bởi vì anh tặng, cho nên sau này, hoa tôi thích nhất chính là Huân Y Thảo."

Thắm Hoài Cảnh hải lòng gật đầu, ở môi cô hôn một cái: "Ừ, về phòng làm việc, đem hoa theo, về nhà nấu cơm."

Ôn Đình nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều, trong phòng làm việc đã không ai. Ôn Đình khóc không ra nước mắt. Cô bị ông chủ công ty bắt cóc, bỏ dở công việc buổi trưa, tìm Cò Đuôi Chó đến chiều. Đây quả thật là trò đùa lạnh lùng nhất từ trước đến nay mà cô đã từng nghe.

Buổi tối, sau khi chờ Khương Hoài Bắc ngủ, Ôn Đình trở về phòng, thì nhìn thấy Thắm Hoài Cảnh đã ở đây, trên TV là phim điện ảnh, chỉ mở đèn ngủ, Thắm Hoài Cảnh vẫy vẫy gọi cô: "Lại đây, em thích xem."

Ôn Đình đi qua, bị Thắm Hoài Cảnh dùng sức ôm vào trong ngực.

Nửa đêm a, nửa đêm a, Ôn Đình bị ép xem phim kinh dị lúc nửa đêm. Cái gì mà giết người bằng cưa điện, giết người bằng dầu chiên, phân hủy da người, kèm theo tiếng hét lên, âm thanh hoảng sợ. Ôn Đình cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Rốt cục, Thắm Hoài Cảnh cũng thỏa mãn, tắt TV, đưa tay nắm cái cằm của Ôn Đình: "Còn thích xem phim kinh dị không?"

Ôn Đình đầu lắc giống như trống bỏi (3), đặc biệt chân thành: "Không thích, không thích."

Thắm Hoài Cảnh: "Thích xem loại phim truyền hình nào?"

Trong mắt Ôn Đình chứa nhiệt lệ: "Phim thần tượng, như cái gì 《Tôi thích đàn ông là người tốt》.

Thắm Hoài Cảnh hải lòng gật đầu, ở môi cô hôn một cái: "Không tệ, tối mai chúng ta xem 《Tôi thích đàn ông là người tốt》.

Ôn Đình bất lực đẩy anh: "Anh đừng đụng tôi, tôi cảm thấy có cái gì từ trong TV bò ra ngoài."

Thắm Hoài Cảnh đem chân đạp lên trên thân hai người, đưa cô kéo vào trong ngực ôm lấy, xoa đầu cô, hướng dẫn từng bước: "Sau này miệng lưỡi còn léo lợ không?"

Ôn Đình nhắm chặt hai mắt, bản thân thôi miên. Ôn Đình bị cầm, Ôn Đình bị cầm, Ôn Đình bị cầm.

(1) Hoa Huân Y Thảo (Oải hương) - Lavender

Nhỏ bé, mỏng manh, xinh đẹp như người phụ nữ yếu đuối cần sự che chở. Hương thơm động lòng người. Oải hương là một trong những loài thảo mộc tượng trưng cho mùa hè. Tượng tượng được đứng trên cánh đồng hoa oải hương tím biếc trải rộng khắp khoảng không, hương hoa thơm lan tỏa ngào ngát trong không gian, thật tuyệt.

Loài hoa này còn mang ý nghĩa tình yêu thủy chung (đây cũng là ý nghĩa của màu tím).

HUÂN Y THẢO

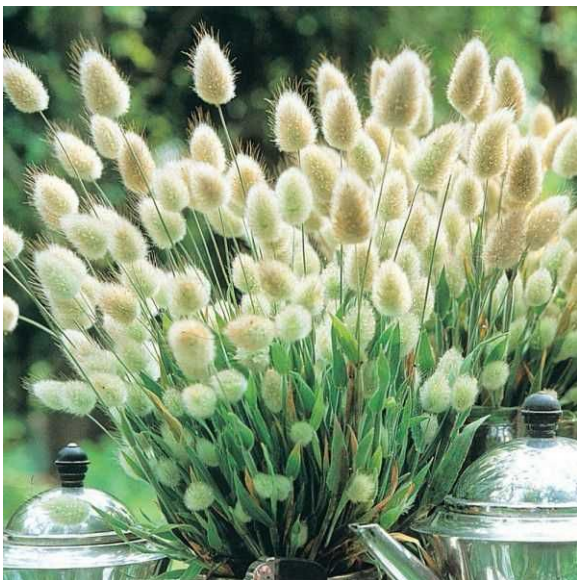
Happy

(2) Cỏ Đuôi Chó - *Setaria viridis* (L.) P. Beauv.

Thuộc họ Lúa- Poaceae.

Nơi sống và thu hái: Cây mọc ở các bãi cỏ, ruộng hoang khắp nước ta. Còn có ở các nước Châu Á, Châu Phi.

Công dụng, chỉ định và phối hợp: Cây thức ăn gia súc. Hạt cũng ăn được như hạt kê. Nước sắc thân dùng để rửa mắt đau.

(3) Trống bỏi.

Trống bỏi giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Editor:

Dạo này tác giả viết 1 chương hơi dài. Edit một hồi lâu.

Câu lượm xem và lượm bình chọn mọi người ơi...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Chương 25: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình phát hiện mấy ngày nay, ngoại trừ Thẩm Hoài Cảnh bên ngoài không được bình thường, Khương Hoài Nhân cũng rất bất thường. Ôn Đình ngẫu nhiên nhắc đến với Thẩm Hoài Cảnh: “Anh có cảm thấy không, có cảm thấy hai ngày nay tiểu Nhân có chút không tự nhiên?”

Thẩm Hoài Cảnh đang làm công việc, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Làm sao không tự nhiên?”

Ôn Đình vui mình trên ghế sofa, ôm bàn vẽ: “Em ấy bắt đầu mặc váy, có khi nào anh nhìn thấy Khương Hoài Nhân - Khương tiểu gia mặc qua váy?”

“Hơn nữa bình thường cũng chỉ tùy tiện buộc một bím đuôi ngựa. Anh nhìn xem mái tóc bây giờ, cứ như vậy một chút tóc đều có thể mọc ra hoa.”

Thẩm Hoài Cảnh “Ừ” một tiếng, không hề ý nói: “Yêu đương rồi chứ.”

Một câu nói thức tỉnh người trong mộng. Ôn Đình từ trên ghế sofa chân ngồi quý, vịn lấy ghế sofa nhìn anh: “Tôi nói chỗ nào quái quái là đây này.”

“Phim truyền hình đã nói, một cô gái thích ăn mặc, khẳng định là có thích chàng trai nào rồi.” Thẩm Hoài Cảnh nói xong câu đó, dừng một chút, ngược mắt nhìn qua chỗ Ôn Đình, trong tầm mắt mang theo một tia ý vị không rõ.

Ôn Đình bị anh nhìn thấy mao mao(*), không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua áo ngủ rộng thùng thình của mình, xoa nhẹ đầu rối bời của mình một phen, ha ha gượng cười hai tiếng, từ trên ghế salon chạy xuống: “Tôi đi xem tiểu Nhân với tiểu Bắc một chút.” Sau này không thể để cho Thẩm Hoài Cảnh xem phim thần tượng, cái tên này lại xem tiếp liền nghịch thiên.

(*) Mao mao: là nội y chẳng???

“Quay lại!” Thẩm Hoài Cảnh quát lớn một tiếng.

Ôn Đình phanh lại bước chân, quay đầu nhìn anh: “Sao thế?”

Thẩm Hoài Cảnh từ sau bàn đọc sách đứng lên, đến bên cạnh ghế sofa cầm lấy dép lê của cô lên. Sau đó đi đến bên người cô, ngồi xổm xuống, đem dép lê đưa tới chân cô, bàn tay nắm chặt mắt cá chân tinh xảo của cô, nói khẽ: “Mang dép vào.”

Trên mắt cá chân giống như có một vòng dòng điện chạy qua, đánh vào đáy lòng. Ôn Đình đứng đó, trong phòng là tia sáng dịu dịu, anh mặc một bộ đồ màu xám tro nhạt ở nhà, quanh người là ảm áp quyền rũ. Ôn Đình nhìn tóc đen mềm mại của anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút cảm giác ngạt thở khó hiểu, ếp tới cô không thờ nổi

“Thẩm Hoài Cảnh.” Ôn Đình nhẹ giọng kêu.

“Ừ?” Thẩm Hoài Cảnh ngửa đầu nhìn cô, bên trong đôi mắt đào hoa là không thêm tân trang tình ý.

Ôn Đình trong lòng nhảy mấy lần, nhìn thẳng anh một lát, rồi tránh ánh mắt của anh, rốt cục cũng không thể nói ra: “Tôi đi xem tiểu Nhân tiểu Bắc một chút.”

Ôn Đình cơ hồ là tổng cửa xông ra.

Thẩm Hoài Cảnh duy trì tư thế ngồi xổm ở đó nửa ngày, cup đôi mắt xuống, bên trong mang theo chút thất vọng.

Sau một khắc, anh đứng lên, thần sắc bình thản, anh sẽ làm cho cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh.

*

Ôn Đình đi xem Khương Hoài Bắc ngủ xong, lại đến bên ngoài phòng Khương Hoài Nhân, còn chưa đẩy cửa, thì nghe được bên trong truyền đến tiếng nói quen thuộc: “Không đúng, đoạn này đọc sai.”

“Chỗ nào sai, không có khả năng.”

“Chỗ này em công sao?”

“A, hình như là rơi xuống.”

Một tiếng đánh nhẹ nháng, tiếp lấy truyền ra tiếng la to của Khương Hoài Nhân: “Ôn Di Nam, anh lại đánh đầu em”

“Để cho em nhớ thật lâu.”

Bên trong truyền đến âm thanh nhảy dựng ồn ào của Khương Hoài Nhân cùng tiếng cười trầm thấp của Ôn Di Nam.

Di Nam từ năm chín tuổi thì bắt đầu hồi hã ngược xuôi đi theo cô. Khi còn nhỏ tính tình của em ấy cũng tính âm ỉ, luôn làm cho mẹ và chú đều bất lực. Thế nhưng là bắt đầu từ khi nào, em ấy bắt đầu trở nên trầm mặc, trở nên kiêu loi, bắt đầu dùng bờ vai non nớt để bảo vệ cô. Cô đã bao lâu rồi chưa từng nghe tiếng cười không còn che giấu này của em ấy.

Ôn Đình dựa ở trên tường, hơi sững sờ nhìn ánh đèn mờ đi trong hành lang, người một khi có quyền uyển, bước đi sẽ càng nặng nề.

Lúc Ôn Đình trở lại phòng ngủ, Thẩm Hoài Cảnh còn ở trong thư phòng, chưa trở về. Ôn Đình cảm nhận được trong phòng lạnh lẽo, trong lòng dâng lên từng mảng hoang vu lớn.

Sáu năm, từ hai mươi tuổi đến bây giờ hai mươi sáu tuổi, cô dẫn Di Nam đi theo sáu năm, mỗi một địa phương ở chưa tới nửa năm.

Lúc có mẹ, tới đầu cũng là nhà, mà bây giờ, đi tới chỗ nào cũng không có nhà.

Mỗi một thành phố đều là lạnh lẽo, không có ảm áp. Bọn cô ngoại trừ đi, không có bất kỳ lựa chọn gì, một loại phiêu đảng chẳng có mục đích. Bên trong tính mạng của cô chỉ còn lại một chuyện, chính là Ôn Di Nam, chỉ cần tương lai em ấy có thể bình bình ổn ổn, cô cũng đủ hài lòng.

Thẩm Hoài Cảnh đối với cô tốt, cô làm sao lại không cảm nhận được. Kiểu tình cảm đó, mỗi lần làm cho cô cảm nhận được đều là một loại uất ức đọng đọng, làm cô hận không thể chìm ở trong ngực của anh cho đến thiên trường địa cửu.

Chỉ là phần tình nghĩa này, cô không thể bắt đầu.

*

Thẩm Hoài Cảnh đẩy cửa ra, trong phòng không mở đèn, đôi mắt dạo qua một vòng, quả nhiên phát hiện trên bệ cửa sofa một thân ảnh co quắp nho nhỏ ở đó.

Thẩm Hoài Cảnh đi qua, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu của cô. Ôn Đình ngẩng đầu, dưới ánh trắng, trong mắt của anh giống như mang theo sao trời mờ mờ.

Ôn Đình lẳng lẳng nhìn anh nửa ngày, đột nhiên nửa quý, ôm cổ của anh, hôn lên môi của anh.

Thẩm Hoài Cảnh hơi sững sờ, thuận lúc anh hé môi, cái lưỡi của cô đã mở môi chui vào, đầu lưỡi linh hoạt trôi chọc tất cả thần kinh của anh.

Cô hôn rất gấp gáp, rất hùng hục, giống như muốn dùng nụ hôn này nói với anh điều gì.

Con người của Thẩm Hoài Cảnh càng sâu, đem cô bao lại trong ngực, bàn tay chế trụ sau gáy của cô, tiếp nhận quyền chủ động, hôn lên môi cô thật sâu.

Thân thể Ôn Đình mềm nhũn, trượt xuống cánh tay của anh. Thẩm Hoài Cảnh chống đỡ thân thể của cô, kéo lại trong ngực, môi lưỡi từ trên cánh môi đỏ búng của cô trượt đến chiếc cổ trắng nõn của cô. Ôn Đình “Ừm” một tiếng, ôm chặt cổ của anh, trong mắt mang theo mê ly.

Thẩm Hoài Cảnh hồ hấp càng phát ra nặng nề, hơi thở mạnh mẽ trong đêm tối sinh sôi, càng phát ra nhanh chóng, đem hạ bộ phóng đại tới cực điểm.

Ôn Đình theo bản năng cúi cái áo sơ mi của Thẩm Hoài Cảnh, nhưng mà cúi được hai cái, bàn tay hơi lạnh đã thuận cổ áo trượt vào, đột nhiên hơi lạnh tới làm cho Thẩm Hoài Cảnh run rẩy một chút.

Một bên hôn lấy cô, một cái tay khác cởi cúc áo sơ mi còn lại, nắm chặt tay của cô, đặt ở trên lồng ngực sượt ấm.

Ôn Đình không khỏi dán chặt, tay của cô đặt xuống là trái tim của anh, lúc này cách cô gần như vậy.

Mắt đen tinh mạch thật sâu nhưn cô, đôi mắt Ôn Đình dường như sóng nước lấp lánh, mang theo thủy quang lấp lóe, nhìn ở trong ánh mắt của anh, là thời tình thánh được!

Khuôn mặt của Ôn Đình dán lên bộ ngực của anh, lắng nghe tiếng đập mạnh mẽ. Cô muốn biết, trong này có âm thanh đang gọi tên cô hay không?

Nghiêng đầu, ấn một nụ hôn ở ngực anh.

Động tác này, xé rách lý trí sau cùng của Thẩm Hoài Cảnh, ngồi xuống đưa tay ôm lấy cô, đi tới bên giường, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Thẩm Hoài Cảnh cúi áo trong, một tay chống ở trên giường, một tay cúi áo của cô.

Động tác của anh có chút vội vàng, hô hấp dồn dập, một hai cọng tóc đen xốc xếch rơi vào trên trán, làm cho cả người đều tràn đầy vẻ quyến rũ, mị lực của đàn ông.

Tại Ôn Đình có chút đỏ lên, ngón chân nhẹ nhàng vùi chặt, toàn thân căng cứng, mang theo một chút sợ hãi. Thẩm Hoài Cảnh cúi đầu hôn cô, môi lưỡi nóng bỏng quấn lấy đôi môi cô, liếm láp gặm cắn qua lại. Ở giữa môi của cô đều là hương vị mang tính xâm lược của anh. Ôn Đình cảm thấy có chút mê muội, tay vô ý thức vuốt ve vết sẹo ở sau lưng anh.

Tay của cô mềm mại không xương, giống như lông vũ đụng vào đem anh trôi chọc đến cực hạn. Nhẹ nhàng cúi áo của cô, Thẩm Hoài Cảnh môi dần dần rơi xuống, hôn lên chỗ thần bí đó. Ôn Đình vuốt lấy tóc của anh, phát ra một tia sung sướng ‘hừ’ nhẹ.

Thẩm Hoài Cảnh dường như đã nhắm nhện đến cực hạn, đưa thân thể cô áp vào trong ngực, nơi nào đó nóng rực chống đỡ lấy cô, làm Ôn Đình đỏ mặt, không khỏi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, móng tay đâm thật sâu trong lưng anh.

Bàn tay Thẩm Hoài Cảnh xoa lên mặt của cô, môi ngậm lấy vành tai mượt mà của cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Ôn Đình, anh không muốn làm tình nhân, xưa nay cũng không có tình một đêm, vì vậy hãy cho anh một đáp án!”

Câu nói của anh di chuyển quanh lỗ tai cô vài vòng, mới vào vào rào rào, lại giống như mưa rào tằm tã tưới lên trên người cô, dập tắt tất cả lửa nóng.

Ôn Đình từ từ mở mắt, trong bóng tối, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, trong trống mắt đen không có cảm xúc gì. Nhưng từ vẻ ngoài lạnh lẽo kia Ôn Đình thấy được ẩn tàng nóng bỏng của anh.

Thời gian trầm mặc rất lâu không nói, làm cho hơi thở nóng dần dần biến lạnh. Thẩm Hoài Cảnh từ trên người cô đi xuống, cài lại cúc áo trên người cô, đem chân đạp lên người cô, sau đó nằm ở bên cạnh cô im lặng.

Hai người lặng lẽ nằm, ai cũng không nói gì, yên tĩnh trong đêm, một tia hơi thở lạnh lẽo tràn lan. Ôn Đình cảm thấy mình giống như rơi vào hầm băng, toàn thân đều lạnh phát run.

Một bàn tay nắm chặt eo của cô, đưa cô vào bên người, tiếp đó ôm vào trong ngực, chăm chú, dường như muốn đem người cô vô vào trong cơ thể.

Ôn Đình hai tay dừng một chút, mới nâng lên, vòng lấy eo của anh, vùi đầu vào ngực anh.

Khẳng định một đêm không ngủ, Thẩm Hoài Cảnh trợn mắt nhìn đêm tối, cảm nhận được thân thể nhỏ nhỏ của cô trong ngực, cau mày, đến cùng cô đang sợ cái gì?

Ôn Đình nhắm chặt mắt lại, cô là một người ích kỷ, bởi vì tham luyến ấm áp của anh, trôi chọc anh, lại không cho anh hứa hẹn.

Mẹ và chú là vết xe đổ của cô, cô sợ hãi, dùng tình quá sâu, lại đổi lấy vô vàng thất vọng.

Có sợ hãi, yêu rồi, không thể tay trắng rút lui.

*

Buổi sáng, Ôn Đình với Thẩm Hoài Cảnh đều có chút xấu hổ. Từ tối hôm qua đến giờ, hai người rốt cuộc không có nói qua câu nào, anh mắt Ôn Đình nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh đều là né tránh.

Phải nói chỉ mấy ngày trước, Ôn Đình còn có thể giả bộ như không hiểu tình cảm của Thẩm Hoài Cảnh. Nhưng trải qua đêm qua, hai người đã không thể lấy tình một đêm hay tình nhân để che đậy, có chút gượng ở cửa sổ đã hoàn toàn bị vạch ra, có chút tình cảm trong không khí đã lộ ra ngoài, không cho cô tiếp tục giả vờ ngây ngốc.

Ăn xong điểm tâm, chờ bọn Khương Hoài Nhân đi học, Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô: “Cùng nhau đi làm?”

Ôn Đình cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi và Diệp Lan đã hẹn đi đưa đồ trang sức cho cô ấy.”

“Gặp mặt ở đâu? Anh đưa em qua.”

Ôn Đình không từ chối, gật đầu, sau đó nói địa điểm.

Hai người một đường không nói chuyện. Lúc đến đó, Ôn Đình tháo dây an toàn xuống, định xuống xe, Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên giữ tay cô lại.

Ôn Đình nhìn sang, Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, mắt đen kiên định mà chấp nhất: “Ôn Đình, anh nghiêm túc.”

Trong lòng Ôn Đình nổi lên một vòng tình cảm khó nói nên lời, giống như núi lửa bộc phát, trào ra, nóng rực, chính cô cũng không che giấu được.

Nhịn không được, ở môi anh thăm dò, hôn một cái, Ôn Đình rốt cục cũng tìm được ý muốn của bản thân mình: “Thẩm Hoài Cảnh, cho em một chút thời gian.”

(Lúc này Ôn Đình đã chấp nhận tình cảm của Thẩm Hoài Cảnh nên xưng anh em luôn nhé.)

Khoẻ miệng của Thẩmnh hiện ra một nụ cười, ôn hòa vỗ vỗ đầu cô: “Đi đi, kết thúc sớm một chút, buổi trưa còn có thể cùng nhau ăn cơm”

Editor:

Sắp có biến lớn... Sắp có biến lớn..

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cùng Diệp Lan gấp mặt xong, Ôn Đình đang định về phòng làm việc, thì nhận được điện thoại của Vi Thiên, hẹn cô buổi trưa cùng nhau ăn cơm. Ôn Đình nghĩ đến Thẩm Hoài Cảnh, cuối cùng giữa Thẩm Hoài Cảnh và Vi Thiên, chọn Vi Thiên.

Lần trước Ôn Đình mời Vi Thiên ăn lẩu, lần này Vi Thiên mời cô ăn cơm Tây, nói là muốn cải thiện khẩu vị của cô.

Ôn Đình đến địa điểm đã hẹn, Vi Thiên đã ở đây. Cô lần là vừa mới làm tóc, mái tóc dài thẳng mượt thêm một phần tóc uốn lộn dưới đuôi, làm cho khuôn mặt gãy thơ của cô càng thêm quyến rũ.

Sao với lần trước hai người gấp mặt còn chút đồ phòng, lần này thì là vô dã mà không sợ rồi, giống như tình địch cùng nhau ăn cơm là chuyện không thể bình thường hơn.

Vi Thiên đã sớm mở xong một chai rượu đỏ, lúc này nhân viên phục vụ đi đến và muốn giúp Ôn Đình rót rượu. Ôn Đình khoát khoát tay: "Buổi chiều tôi còn phải đi làm, uống say sẽ bị đuổi việc."

Vi Thiên khinh bỉ nhìn cô một cái: "Cô không phải dựa vào Cửu ca để ăn cơm sao? Chỉ cần phát huy bản chất tình nhân của cô là được, còn làm bộ công cái gì việc nhà."

Đường như nhân viên phục vụ đã thấy quen rồi, nghe quen rồi, nên khi nghe được lời Vi Thiên nói cũng không có phản ứng gì.

Ôn Đình nhũn mày, muốn nói Vi Thiên lần trước gấp cô còn bụng giả đồ, lần này đã hoàn toàn buông thả bản thân. Đây là đối với cô trái tim đã buông xuống hay là bắt đầu dợt sóng mới?

Vi Thiên cũng không ép cô, nhận lấy rượu đỏ tự rót cho mình, chậm rãi từ tốn nói: "Trác Hải phản bội Từ lão Tứ."

Ôn Đình tay dừng lại, Vi Thiên nhìn về phía cô, trong mắt mang theo khôn khéo: "Ôn Đình, có phải cô lợi dụng tôi?"

Đôi mắt Ôn Đình đảo lòng vòng, cảm lý nước trái cây trên bàn lên nhấp một miếng: "Vi tiểu thư cũng đừng ngậm máu phun người, tôi có cái gì tốt lợi dụng cô."

Vi Thiên hừ một tiếng: "Được rồi, đừng giả bộ, Từ lão Tứ đã đến chỗ ba tôi phát bực. Tôi còn nghĩ, cô không có chuyện gì mà mời tôi ăn cơm chứ, còn "Ngẫu nhiên gặp" Trác Hải, thì ra là thế."

Đầu bàn đến, Ôn Đình bắt đầu ăn: "Tôi cái gì cũng đều không thừa nhận, cô đừng vu oan cho người tốt."

Vi Thiên liếc mắt, da mặt đủ dày.

"Tôi nói dạng người như cô, làm sao có thể ở bên cạnh Cửu ca đến tận bây giờ? Liên Hiền tính tình như thế cũng cho phép cô đi theo Cửu ca?" Vi Thiên quả thực rất buồn bực.

"Người như tôi? Tôi là hạng người gì?" Ôn Đình mỉm cười nhìn cô ta.

Một câu phá hỏng Vi Thiên, Vi Thiên khoát khoát tay, cô thẳng rồi.

Ôn Đình ăn đồ ăn, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Vi Thiên: "Thật ra, ngược lại tôi rất hiểu kì cô là người như thế nào? Có như thế mà tâm bình khí hòa(*) cùng tôi ăn cơm, chẳng lẽ trong lòng không có một chút u uất?" Lần đầu tiên gặp mặt, Ôn Đình cảm giác có gì này nọ nhất định là yêu thầm Thẩm Hoài Cảnh rồi, cho nên mới sẽ nhìn nhìn "Hoa tâm" của Thẩm Hoài Cảnh, thế nhưng, bây giờ cô không lý giải được.

()Tâm bình khí hòa: tức là tâm thái ổn định, có thể ngay trong cuộc sống đạt đến cảnh giới "Được không vui, mất không buồn, không bởi tốt xấu của ngoại vật và được mất của bản thân mà buồn mà vui".*

Lúc lần đầu tiên gặp Vi Thiên, Ôn Đình đối với tình yêu nam nữ cũng không có lý giải sâu, nhưng bây giờ không giống nhau. Nếu như là cô, nhất định sẽ ghen ghét đến phát điên, nhưng mà Vi Thiên lại không có một chút gì làm cho cô cảm thấy có ta đang ghen tị.

Vi Thiên cắt miếng bò bít tết, cũng không ngừng đầu lên: "Tôi chỉ là tương đối rộng rãi mà thôi, còn nữa cô đừng quên, sau này tôi sẽ gả cho Thẩm Hoài Cảnh. Cho nên, cô cố mà trân trọng cuộc sống bây giờ đi."

Sau này tôi sẽ gả cho Thẩm Hoài Cảnh, câu nói này Vi Thiên nói với cô không chỉ một lần. Bây giờ nghe tôi, không hề giống là báo cho Ôn Đình biết, mà là lập đi lập lại lời nói cho chính cô nghe, giống như cho chính cô tăng thêm lòng tin, giống như nói nhiều đến, thành sự thật.

"Thật ra cô thế nào cũng không thích Thẩm Hoài Cảnh chứ?" Ôn Đình thân nhiên nói.

Vi Thiên tay run một cái, dao cắt trên miếng sắt phát ra âm thanh chói tai, ngừng đầu nhìn về phía Ôn Đình: "Đừng có dùng những lời này thăm dò tôi, tôi mới là bà Thẩm chính thức."

Ôn Đình nhún nhún vai, lại một lần nữa khẳng định suy nghĩ của mình. Nếu như là cô, cô hạ độc hạ độc chết lòng cô ta cũng có, chứ mà với tình địch ngồi cùng một chỗ bình thân ăn cơm như thế này? Đương nhiên là không.

Cùng Vi Thiên ăn cơm xong, Ôn Đình dự định về phòng làm việc. Từ nhà hàng Tây đến trạm xe buýt có khoảng cách nhất định, Ôn Đình chậm rãi tản bộ đi qua, dù sao thời gian đi làm buổi chiều cũng còn khá nhiều, đi bộ một chút tiêu hóa cũng tốt.

Đi bộ, dường như trong lúc lơ đãng Ôn Đình quay đầu lại. Buổi trưa, trên đường người không nhiều, phía sau cô cũng chỉ có một hai người đi đường.

Ôn Đình nắm chặt túi trong tay, thoáng bước nhanh hơn. Từ sau khi Diệp Lan nhận ra cô là Khâu vũ, trong lòng của cô vẫn có chút cảnh giác, nếu đặt là trước kia, cô đã sớm rời thành phố này đi.

Mấy ngày nay, không phải là lần đầu tiên cô phát giác được có người đi theo cô, nhưng mà cô còn ôm một tia hi vọng, có lẽ là thần kinh của cô quá nhạy cảm, nhưng bây giờ giống như cô không lừa được mình.

Ôn Đình giả bộ điểu nhiên như không có việc gì, quẹo vào một cái lối nhỏ, ven đường đều là Từ Hợp Viện(*) cũ kỹ. Nhìn thấy một căn nhà, cánh cửa mở ra, nhanh chóng đem mình nhủ vào phía sau cánh cửa. Chuyện như vậy ở sáu năm qua cô đã làm vô số lần, quen tay hay việc, ở phương diện này cũng có tác dụng a, Ôn Đình cười cười tự giễu.

Trên đường nói rất nhanh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Ôn Đình không nhìn thấy gương mặt hẳn ra sao, chỉ nghe âm thanh bước chân đến rất gấp gáp, sau đó vang lên âm thanh gọi điện thoại: "Này, người tôi làm mất dấu rồi, anh đem ảnh chụp gửi tôi cho ông chủ xem chưa? Người phụ nữ đó không phải Đường Ninh? Bên kia đưa ảnh chụp là ảnh chụp lúc mười mấy tuổi, với bây giờ khác nhau rất lớn, trong video mặt lại quá mơ hồ, nhìn không rõ lắm, nhưng mà tôi biết chỗ cô ta làm việc, tôi đến công ty đợi cô ta, anh làm cho đối phương xác định một chút, tôi rất nhanh thì có thể bàn giao công việc."

Hồ hấp của Ôn Đình trì trệ, đầu vàng mắt hoa. Đường Ninh, anh ta gọi cô là Đường Ninh. Rốt cục, Đường gia vẫn tìm tới sao?

Hồ hấp của Ôn Đình dồn dập, trong đầu loạn thành một đống. Đường Ninh, cả đời này cô không muốn nghe nhất là tên này, cô muốn nhất vĩnh viễn quên tên này.

Không thể, không thể, cô không thể để Dĩ Nam trở lại Đường gia, không thể, cô sẽ không để cho Dĩ Nam trở lại cái Đường gia lạnh lẽo đó.

Ngoài cửa đã không còn tiếng động, người đàn ông bước đi. Ôn Đình cảm thấy toàn bộ sức lực của cơ thể đã cạn kiệt, ôm đầu gối ngồi xồm trên nền đất, tay có chút run. Mẹ sau khi chết, còn có đứa trẻ vừa ra đời không kịp mở mắt thì đã chết, không ngừng hoảng loạn trước mắt cô. Ác mộng nhiều năm như vậy, ở bên Thẩm Hoài Cảnh thật lâu đều đã không nhớ gì cả.

"Cô gái, có sao thế, không khỏe sao?" Một ông lão hơn bảy mươi tuổi từ trong nhà ra, vừa hay nhìn thấy Ôn Đình dựa vào trên cửa.

Ôn Đình chậm rãi lắc đầu, đứng lên lưng la lưng lay ra của lớn. Ngoài cửa mặt trời mùa đông, giống như không có nhiệt độ, chiếu vào người cô, làm cho cô lạnh đến rung mình một cái.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm, chạy ra hẻm, trên đường gọi xe, trở về nhà Thẩm Hoài Cảnh, nhanh chóng thu thập đồ dùng của cô với Dĩ Nam. Cuối cùng nhìn thoáng qua cuộc sống hơn hai tháng ở đây, rốt cục cũng không quay đầu lại, quyết tuyệt rồi đi.

Sáu năm, cô vô số lần đi qua như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm giác đau lòng.

*

Thẩm Hoài Cảnh ở vẫn phòng phát ngốc cho tới trưa, chính là đợi đến lúc Ôn Đình hẹn người khác cùng đi ăn cơm trưa, cho anh leo cây. Thẩm Hoài Cảnh nhìn thấy tin nhắn kia, cũng mất hứng ăn cơm trưa, chân dài chéo lại gác lên trên bàn, thân thể nửa dựa trên ghế sofa, luôn cảm thấy trong lòng có chút bối rối, loại cảm giác này, đã rất nhiều năm chưa từng có qua.

Liên Hiền ế ế bước vào, nhìn dáng vẻ của Thẩm Hoài Cảnh liền vui vẻ: "Cừu ca, đáng vẻ bị vứt bỏ này của anh giống hết oán phu, nhưng mà, người phụ nữ của anh bỏ anh để đi cùng tình địch của cô ấy đầu trí đầu pháp, đối với anh mà nói, cũng là rất mất mặt chứ?"

"Tình địch?" Thẩm Hoài Cảnh nhu mảy nhìn cậu ta.

Liên Hiền nhún nhún vai: "Ôn Đình cùng Vi Thiên đi ăn cơm." Anh đi đến gara của Vi Thiên rửa xe, vừa vận dụng phái Vi Thiên trở về. Đặc biệt cùng anh khoe khoang, có với Ôn Đình cùng nhau ăn cơm, cũng không biết có cái gì tốt để khoe.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cậu ta một cái, khép đôi mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay cái được cái gõ lên mặt bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Liên Hiền quăng mình xuống ghế sofa, bắt lấy cái gối, thì thầm nói: "Buổi tối hôm qua ngủ quá muộn, ngủ bù."

Thẩm Hoài Cảnh không thèm quan cậu ta, trầm mặc hồi lâu, nhìn đồng hồ. Đã hơn một tiếng đồng hồ làm việc, đứng lên đi ra văn phòng hướng xuống dưới nhìn nhìn. Ôn Đình vẫn chưa đến, không khỏi nhủ mảy lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho Ôn Đình.

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin gọi lại sau, sorry..."

Thẩm Hoài Cảnh nhủ mảy, Ôn Đình không phải là người làm việc không có chuẩn bị, cô mặc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, tại một số phương diện cũng có thể nói rất nghiêm trọng. Mỗi lúc trời tối, chuyện cuối cùng cô làm chính là đem di động sạc pin, mặc kệ trong điện thoại di động còn dư pin ít hay nhiều, nhất định phải sạc. Cô nói mới sáng, nhìn thấy lượng điện tràn ngập, trong lòng của cô mới có cảm giác an toàn. Đêm qua anh tận mắt nhìn thấy di động của cô sạc đầy pin, cho nên nhất định không phải là điện thoại hết pin làm tắt máy. Vì vậy, chính cô đã tắt máy di động?

Vi sao? Chẳng lẽ lại là vì tránh anh?

Suy nghĩ này làm cho chân mày của Thẩm Hoài Cảnh nhu càng sâu, hai tay chống lấy lan can phát lạnh.

Liên Hiền ngủ một giấc hơn một giờ, dụi dụi con mắt, bước ra văn phòng của Thẩm Hoài Cảnh, thì nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh chống đỡ lan can ngăn người. Thẩm dò đi xuống xem, dưới lầu không có bóng dáng của Ôn Đình, tất cả mọi người không dám thở mạnh một tiếng, yên lặng mang mang lục lục công việc.

Liên Hiền đụng anh một cái: "Cừu ca."

Thẩm Hoài Cảnh không nhúc nhích, Liên Hiền lại đụng anh một cái: "Cừu ca?"

Thẩm Hoài Cảnh giống như mới phản ứng được, chậm rãi xoay người lại nhìn cậu ta một cái, đột nhiên không nói một lời chạy xuống dưới lầu. Liên Hiền không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là ngay lập tức đi theo sau lưng Thẩm Hoài Cảnh xuống lầu.

Thẩm Hoài Cảnh lên xe, khởi động xe, Liên Hiền nhảy lên xe vào ghế cuối cùng, xe lao vào vệt ra ngoài. Liên Hiền còn chưa ngồi xuống, đầu đâm vào bên trên kính chắn gió, phát ra tiếng vang "Đông", không khỏi nhe răng nhếch miệng.

Trong lòng Thẩm Hoài Cảnh không thể ức chế cuồng loạn, sắc mặt càng ngày càng khó coi, dưới chân chân ga càng giẫm mạnh. Liên Hiền cầm tay nắm, sắc mặt trắng bệch: "Cừu ca đây là nói cái gì đấy."

Ngày bình thường đi hơn nửa giờ lý trình, bây giờ Thẩm Hoài Cảnh dùng hai mươi phút liền tới nhà. Xe còn chưa dừng hẳn, Thẩm Hoài Cảnh đã mở cửa xe đi ra ngoài, gương mặt lạnh lùng của cửa nhà, đi thẳng đến phòng Ôn Đình trên lầu hai.

Phòng Ôn Đình so với lúc trước cũng không có sự khác biệt, Liên Hiền theo sau lưng thờ hồng học lên lầu: "Sao thế, Cừu ca?"

Thẩm Hoài Cảnh phất chốc kéo ra từ quần áo, bên trong ngoại trừ một vài thứ của anh, đồ của Ôn Đình đều không thấy.

Sắc mặt của Thẩm Hoài Cảnh đã khó coi đến cực điểm, cứng đờ cầm điện thoại di động lên, gọi cho chủ nhiệm lớp của Ôn Dĩ Nam.

"Thẩm tiên sinh a, anh nói Ôn Dĩ Nam. Lúc chiều, em ấy nói người không khỏe, đi về nhà nghỉ ngơi rồi."

Thẩm Hoài Cảnh cúp điện thoại, đến phòng Ôn Dĩ Nam, quả nhiên đồ dùng cũng đều không thấy.

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó, quanh người giống như nổi lên mưa to gió lớn, đi, cô ấy vậy mà không chào hỏi một tiếng liền đi.

Người phụ này, thật coi anh là giấy mà. Muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?

(*) *Từ Hợp Viện: là kiểu kiến trúc nhà ở truyền thống của người Trung Quốc. Nó nổi tiếng với kiểu cấu trúc nhà cửa theo nguyên lý âm dương của trường phái Đạo gia, ngũ hành, cân bằng lâu dài, luân lý đạo đức và phong thủy.*

Editor:

Ôn Đình đã bỏ nhà trốn đi rồi... Thẩm Hoài Cảnh sẽ làm gì đây???

Chương sau sẽ biết ☐.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mây Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: ☐

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Hiền cũng nhận ra điều gì đó, như vậy: "Cô ấy có thể quay lại căn phòng trước kia không?" Nói xong câu này, thì Liên Hiền biết mình nói nhầm. Nghĩ đến trước đó, Thẩm Hoài Cảnh muốn anh tra những chuyện kia, cảm thấy Ôn Đình này

không đơn giản.

Thẩm Hoài Cảnh không nói một lời quay người ra cửa, ngồi vào tay lái phụ, trầm giọng nói: "Đi chỗ Vi Từ Minh."

Liên Hiền không dám nói lời nào, trầm mặc lái xe đến biệt thự Vi Từ Minh ở sườn núi.

Khi nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, Vi Từ Minh đặc biệt cao hứng: "Tiểu Cửu a, sao cậu lại tới đây, cũng không lên tiếng kêu gọi."

Thẩm Hoài Cảnh gương mặt lạnh lùng: "Vi Thiên đâu?"

"Cậu tìm Thiên Thiên?" Vi Từ Minh nhìn ra sắc mặt cậu ta không tốt: "Cậu tìm Thiên Thiên làm gì?"

Thẩm Hoài Cảnh nhàu mày, đẩy ông ta ra, đi vào trong nhà. Vi Thiên vừa vận từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh kêu một tiếng: "Cửu ca."

Thẩm Hoài Cảnh tiến lên một bước, ngăn cô ở đầu bậc thang, hai mắt sắc bén, mang theo lửa giận: "Hôm nay cô nói cái gì với Ôn Đình?"

"Nói cái gì là nói cái gì?" Vi Thiên theo bản năng lùi lại một bước. Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Thẩm Hoài Cảnh như vậy, không tự chủ có chút sợ hãi.

Sắc mặt của Thẩm Hoài Cảnh tái xanh, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Không nói gì, vì sao cô ấy lại bỏ đi?"

Vi Thiên không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, hơi ngơ ngẩn: "Bỏ đi? Cái gì bỏ đi?"

Hai tay Thẩm Hoài Cảnh chống hông, quanh thân tàn ra một chút hơi thở âm trầm cổ găng đè nén. Trực giác Liên Hiền thấy không ổn lắm, tiến lên một bước ngăn ở giữa hai người, đem Vi Thiên ra sau lưng bảo vệ: "Cửu ca, anh bình tĩnh một chút ha."

Thẩm Hoài Cảnh đã ở thời điểm cực hạn của bạo lực, đẩy Liên Hiền ra, bóp lấy cổ Vi Thiên, con mắt đỏ lên: "Nói, đến cùng cô nói cái gì với cô ấy?"

Nhìn thấy đáng sợ phát điên này của Thẩm Hoài Cảnh, Vi Thiên ngược lại trấn định lại, ngược cổ nhìn anh, quật cường nhếch môi không nói lời nào.

Vi Từ Minh bước lên phía trước, trầm giọng quát lớn: "Thẩm Hoài Cảnh, thả con gái tôi ra."

Thẩm Hoài Cảnh một tay hất tay Vi Từ Minh ra, con mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Vi Thiên: "Nói, đến cùng nói cái gì với cô ấy?"

Vi Thiên cắn thật chặt môi dưới, thở hổn hển, trong mắt mang theo một chút nước mắt, chính là không mở miệng.

Liên Hiền nhàu mày, tiến lên bắt lấy tay Thẩm Hoài Cảnh, dùng sức nắm lấy: "Cửu ca, anh bóp cổ cô ấy, cô ấy làm sao nói, buông cô ấy ra trước."

Thẩm Hoài Cảnh liếc cậu ta một cái, tay Liên Hiền dùng sức đem anh đẩy ra, đem Vi Thiên kéo đến một bên. Vi Thiên che lấy cổ, không chịu được ho khan.

Liên Hiền cúi đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Lúc trưa cô ăn cơm với Ôn Đình, có cùng nhau nói chuyện gì hay không? Có phải đã nói lời gì không nên nói với Ôn Đình hay không?"

Vi Thiên nhìn đáng vẻ của Thẩm Hoài Cảnh, đại loại đã đoán được xảy ra chuyện gì, lạnh lùng nhìn anh: "Anh cảm thấy coi như em nói cái gì với cô ấy, với tính cách của cô ấy, cô ấy sẽ nghe em?"

Liên Hiền suy nghĩ một chút, quay người đối diện Thẩm Hoài Cảnh nói: "Cửu ca, Vi Thiên không phải người như vậy. Ôn Đình cũng không phải loại người một hai câu thì có thể bị dao động."

Thẩm Hoài Cảnh bực bội nói lòng cá vạt, quay người đi ra ngoài.

Liên Hiền nhìn thoáng qua Vi Thiên, thấp giọng nói: "Nghỉ ngơi thật tốt ha." Quay người đuổi theo.

Vi Thiên sờ lấy cổ thỉnh thoảng truyền đến cảm giác đau, nhìn về phía Vi Từ Minh, trào phúng cười: "Đây chính là người ba muốn con gái?"

Vi Từ Minh im lặng nửa ngày, đôi mắt nhìn qua: "Có thể không phải Thẩm Hoài Cảnh, ai cũng có thể, cũng không thể là Liên Hiền."

Vi Thiên nhìn Vi Từ Minh, cười lạnh liên tục, quay người lên lầu.

*

Ra khỏi biệt thự, Thẩm Hoài Cảnh lạnh lùng nói: "Đi tìm Từ Kinh."

Liên Hiền gạt đầu, khởi động xe xuống núi.

Từ Kinh đang ở bên trong một câu lạc bộ giải trí, trái ôm phải ấp. Thẩm Hoài Cảnh trực tiếp một cước đạp cửa ra, khuôn mặt bình tĩnh đi vào. Từ Kinh bị người cắt ngang việc tốt, sắc mặt tự nhiên không vui: "Thẩm Cửu, cậu làm quái cái gì vậy?"

Người bên cạnh Từ Kinh đứng lên ngăn trước mặt Thẩm Hoài Cảnh. Liên Hiền bắt đầu từ lúc này thì tức sôi ruột không có chỗ giải tỏa, vừa vận cổ luyện tập, tiến lên một cước đem người đạp ngã. Thẩm Hoài Cảnh đi lên trước mấy bước đứng ở trước mặt Từ Kinh, nắm vật áo của anh ta cầm lên, trong mắt là lửa giận muốn giết người: "Người đâu?"

"Người nào? Thẩm Cửu cậu nói điên cái gì?" Từ Kinh một quyền đánh tới mặt anh, Thẩm Hoài Cảnh quay đầu đi, một tay bắt lấy cổ tay của anh ta một cái, dùng sức đặt cánh tay của Từ Kinh ra sau lưng của anh ta. Từ Kinh nghe răng nhếch miệng quát to một tiếng: "Đầu!"

Thuận tay cầm chai bia lên, đập vào góc bàn một cái, Thẩm Hoài Cảnh dùng chai vỡ kẻ vào cổ Từ Kinh, mắt đỏ hồng, mỗi câu mỗi chữ: "Người đâu?"

Xúc cảm chai bia lạnh buốt kẻ trên cái cổ yếu ớt, Từ Kinh xuất mồ hôi lạnh cá người. Giống như trở lại lúc trong lao, anh ta mang theo đám người đi bắt nạt anh, chẳng trai mới đến, chẳng trai mang theo ánh mắt lạnh lẽo, quật cường bây giờ giống nhau như vậy.

Tuy nhiên, chẳng trai vào mới trưởng thành năm mươi tám tuổi chỉ đem bàn chải đánh răng bẻ gãy, không lưu tình chút nào cắm vào bà vai anh ta. Tình huống đó khiến anh ta bây giờ nhớ lại, tìm đập nhanh không thời, hai chân không khỏi hơi phát run, giọng nói run run: "Tiểu... Tiểu Cửu... Tôi... Tôi không biết cậu đang nói cái gì?"

Thẩm Hoài Cảnh hít sâu một hơi thật sâu, tay dùng sức nhấn xuống, một dòng nước nóng theo từ cổ chảy xuống.

Khoé mắt của Từ Kinh nhìn xuống, lúc nhìn thấy trên áo sơ mi trắng có máu đỏ tươi, con mắt đảo một vòng, xem ngất đi.

Liên Hiền chân đạp lên sườn người dưới chân: "Nói, hôm nay các người có làm cái gì không?"

Người đó hoảng sợ nhìn thoáng qua Từ Kinh, run run rẩy rẩy: "Liên... Liên ca... Không có, chúng tôi chẳng hề làm gì, cả ngày ở đây bồi tiếp Từ ca vui chơi, không có rời đi đâu."

Mất thấy Thẩm Hoài Cảnh đã mất lý trí, Liên Hiền đi qua, ngăn tay Thẩm Hoài Cảnh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Cửu ca, Ôn Đình là trở về thu dọn đồ đạc rồi mới đi, thoát nhìn vẫn là khá thông thả, hẳn không phải là Từ lão Từ."

Ánh mắt Thẩm Hoài Cảnh sắc bén nhìn chằm chằm Từ Kinh nửa ngày, đến nỗi toàn bộ phần lưng Từ Kinh bị mồ hôi lạnh đổ ướt đầm, mới ném chai bia trên tay đi. Cúi người xuống đối mặt với Từ Kinh, giọng nói lạnh lẽo: "Từ Kinh, tôi cho anh biết, đừng có trêu chọc tôi nữa, tôi sẽ không dễ cho anh yên."

Không lưu tình chút nào buông tay, Thẩm Hoài Cảnh tiện tay đem chai vỡ trong tay đập lên vách tường, phát ra tiếng vang lạnh lạnh, làm cho Từ Kinh nhẹn không được run lên một cái.

Thẩm Hoài Cảnh nhận lấy khăn tay trong tay Liên Hiền, lau tay một chút, gương mặt lạnh lùng đi ra cửa, Liên Hiền ở trên thân người kia đạp một cước, đi theo ra ngoài.

Thẩm Hoài Cảnh đứng bên ngoài cầu lạc bộ, quanh người không che giấu được cơn nóng giận. Liên Hiền đi qua, nhìn về phía anh, nhàn nhạt trần thuật một sự thật: "Cửu ca, anh mất lý trí rồi." Liên Hiền thờ dãi ở trong lòng. Khi nào thì Thẩm Hoài Cảnh cũng biết rồi loạn tắc lòng, còn bởi vì một người phụ nữ.

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó trầm mặc, không nói gì.

Liên Hiền do dự một hồi, vẫn là mở miệng: "Cửu ca. Ôn Đình người này, cũng không đơn giản, nhưng chỉ là một người phụ nữ, còn là một người phụ nữ cùng anh tâm không đồng nhất, không cần thiết..." Câu sau Liên Hiền cũng không nói ra miệng, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết.

Thẩm Hoài Cảnh liếc cậu ta một cái, cái nhìn này không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, Liên Hiền nhìn xem, trong lòng chấn động.

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay móc bao thuốc lá từ trong túi của Liên Hiền, đốt một điếu, hít một hơi thật sâu, giọng nói lạnh lùng: "Thẩm Hoài Cảnh tôi nhận định người, chính là chạy đến chân trời góc biển, đào sâu ba thước, tôi cũng tìm ra cô ấy."

Liên Hiền sững sờ một chút, tròn mắt có chút thà xuống. Một người đàn ông lạnh lùng không dụng tâm cảm, khi đã dụng thì là tình cảm sâu nhất đậm a. Ngược lại, Ôn Đình đối với anh, tình cảm cũng không có khác sâu như vậy, bằng không cũng không sẽ dứt khoát bỏ đi. Liên Hiền nghĩ được như vậy, thâm sâu lại không khỏi thờ dãi.

Ngón tay thon dài của Thẩm Hoài Cảnh cầm điều thuốc, bực bội hít một hơi lại một hơi, trong mắt tán ra ánh sáng thâm trầm, lạnh lẽo. Ôn Đình, được lắm, tốt nhất trốn thật xa, đừng để anh tìm thấy.

"Tôi, kêu ba tôi hỗ trợ điều tra một chút, chỉ cần ở thành phố A, sớm muộn cũng tìm được."

"Bây giờ cô ấy đã rời thành phố A." Thẩm Hoài Cảnh chắc chắn nói.

"Rời đi? Tôi gọi điện thoại để bọn họ kiểm tra sân bay với nhà ga." Liên Hiền cầm điện thoại di động lên.

Thẩm Hoài Cảnh cảm thấy cổ áo khó chịu, giặt mấy lần, cái loại cảm giác làm bực tức trong lòng kia vẫn chưa làm dịu được. Không nhịn được đem cả vạt kéo trực tiếp giặt xuống, tiện tay ném xuống đất: "Vô dụng, cô ấy sẽ không đi máy bay hay xe lửa, lại nói cô dẫn theo Dĩ Nam, cũng không thể ngồi máy bay hay xe lửa được." Ôn phía Nam không có thể chứng minh thư, sở hộ khẩu, đừng nói máy bay, xe lửa, bến xe có thể cô cũng sẽ không đi. Có lẽ chỉ là tùy tiện ngồi xe khách qua đường.

Thẩm Hoài Cảnh nòn nóng vô vô tóc, buộc mình trấn định lại: "Cô ấy nhất định là gặp chuyện gì đó, tôi cảm thấy cô ấy đang luôn trốn người. Cậu tìm người điều tra xem thêm, chúng ta tìm không thấy người, cũng không thể để những người kia đoạt người trước. Còn có, tìm người đem toàn bộ nội tình Đường gia đào ra."

"Đường gia?" Liên Hiền khó hiểu.

"Đường gia thành phố G, gọi điện thoại cho Thiệu Thành Hi giúp đỡ điều tra." Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh thâm trầm.

Liên Hiền nhủ mảy. Đường gia, sao lại dính líu quan hệ với Đường gia đây.

*

Buổi tối về đến nhà, trong nhà rất quạnh quẽ, Khương Hoài Nhân ôm Khương Hoài Bắc ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy anh trở về, chạy tới: "Cậu, Dĩ Nam không thấy, chị Đinh Đinh cũng không thấy, bọn họ đi đâu?"

Thẩm Hoài Cảnh xoay người, đem Khương Hoài Bắc ôm vào trong ngực, sờ sờ tóc Khương Hoài Nhân trấn an, giọng nói cố gắng làm cho mình lộ ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì: "Bọn họ có việc gì đó, cần phải đi nhà bà con một chuyến, không bao lâu bọn họ sẽ trở về."

Khuong Hoài Nhân sừng sốt một chút, trong mắt lóe sáng: "Không có khả năng, chị Đinh Đinh nói bọn họ không có bà con."

Trong lòng Thẩm Hoài Cảnh đã loạn thành một mớ hỗn độn. Vốn định lấy tinh thần mạnh mẽ an ủi Khương Hoài Nhân, bị cô hỏi một câu, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên mở miệng thế nào, nhìn không được néo néo mảy.

Trong nháy mắt Khương Hoài Nhân hiểu rõ chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, nghĩ đến những lời Ôn Đình đã nói trước kia với cô, cắn môi dưới, im lặng lên lầu.

Khuong Hoài Bắc còn nhỏ, không hiểu nhiều như vậy, ôm cổ Thẩm Hoài Cảnh, chớp mắt: "Cậu, khi nào chị Đinh Đinh và anh Dĩ Nam trở về?"

Thẩm Hoài Cảnh ôm chặt cậu, thấp giọng nói: "Rất nhanh."

Tay nhỏ mềm mềm của Khương Hoài Bắc sờ sờ mặt của anh, nội thanh nội khí: "Cậu, người không vui sao?"

Thẩm Hoài Cảnh hôn mặt cậu một cái: "Không có." Anh không có không vui, chỉ là lửa giận tồn lại rất lớn, chút lửa thiêu này anh đã bực bội không thôi. Nếu như bây giờ người phụ nữ đó ở bên cạnh, nhất định anh sẽ nhìn không được tự tay bóp chết cô.

Editor:

Chủ nhật 2 chương nhé mọi người.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm qua mưa xuống một đêm, đến sáng trời mới dần dần tạnh, một cơn mưa nhận một trận lạnh, trời càng ngày càng lạnh.

Tường đồ ngồi trắng ở tầng dây nhà trệt, nhìn nước mưa cọ rửa xuống, đặc biệt trong trẻo. Dưới mái hiên càng chảy xuống những giọt nước tí tách, ở trên mặt đất bùn đất nện lên từng cái từng cái ồ nước nhỏ.

Ôn Dĩ Nam từ trong nhà đến chỗ vòi nước trong sân lấy dây nước ấm, định trở về phòng.

Di chủ nhà trọ mà bọn họ thuê lại căn phòng này từ trong phòng cầm thao đi ra: "Dĩ Nam a, hôm nay bệnh của chị cháu đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Ôn Dĩ Nam lắc đầu: "Hạ sốt rồi, nhưng cổ họng vẫn còn khàn, đêm qua ho một đêm."

Di Dương nhíu mày: "Bệnh này đã hơn nửa tháng, sao lại không thấy khá đấy? Chờ một lúc anh Hiểu Phong cháu trở về, truyền nước thêm cho chị cháu, không thể bởi vì con bé không muốn tiêm thì không tiêm, bệnh nhiễm xuống hỏ đồ rồi."

Ôn Dĩ Nam gật đầu: "Phải, cảm ơn di Dương."

Di Dương khoát khoát tay: "Không có gì, giữa trưa cháu cũng không cần đi mua cơm, đi đã làm cơm cho bọn cháu, chị cháu phải uống chút gì đó lỏng lỏng."

"Cảm ơn đi." Ôn Dĩ Nam vào phòng, không bao lâu bước ra, cầm chút tiền trong tay đưa cho di Dương đang rửa rau: "Di, tiền này người cầm lấy, mấy ngày nay cháu với chị cháu làm phiền người với anh Hiểu Phong."

Di Dương nhìn thấy tiền trong tay của cậu, làm bộ tức giận: "Cháu làm cái gì vậy a, không phải là việc thêm đôi bữa mà, cháu đứa nhỏ này, cảm về, cảm về."

"Di, người nhận cái đi, bọn cháu không thể ăn chùa uống chùa, như vậy trong lòng bọn cháu rất áy náy." Bên kia truyền đến, Ôn Đình khàn khàn cổ họng, nói dứt lời lại ho khan vài tiếng.

"Sao cháu dậy rồi?" Di Dương lau tay bước qua: "Bên ngoài này vẫn còn mưa, cháu không mặc thêm quần áo."

Ôn Đình khẽ mỉm cười: "Không sao đâu, không khí trời mưa cực kì trong lành."

Ôn Đình lấy tiền từ trong tay Ôn Dĩ Nam nhét vào trong tay di Dương: "Tiền này người nhận lấy, bọn cháu cũng an tâm."

Di Dương không thể làm gì: "Được rồi, được rồi, đi nhận, cháu nhanh vào phòng đi, đi đi giúp cháu nấu chút cháo."

Ôn Đình che miệng ho khan vài tiếng, sắc mặt nhìn trắng bệch trắng bệch.

Ôn Dĩ Nam đi vào phòng, để cô nằm dài trên giường, mở nước lấy thuốc cho cô uống, sờ thử trán cô một chút, cảm giác hơi nóng, không khỏi thờ dãi.

Ngày hôm đó, sau khi bọn họ rời khỏi thành phố A, tùy tiện lên một chiếc xe khách qua đường. Trong hai ngày, đổi mấy chiếc xe, cũng không biết đang đi đâu. Ngồi chiếc xe cuối cùng, lúc đi ngang qua một thị trấn, xe vút ra neo, không còn cách nào, hai người ở bên trên thị trấn tìm một cái khách sạn nhỏ không cần thẻ chứng minh thư. Có lẽ là quá ẩm ướt, cộng thêm Ôn Đình có chút sợ hãi và mệt nhọc, ban đêm ngủ không ngon, sau khi ở một đêm, Ôn Đình bệnh, phát sốt lặp đi lặp lại. Ôn Dĩ Nam không có cách nào, liền ở bên trên thị trấn thuê phòng nhà đi Dương để trông không dùng ở lại. Cũng may con trai đi Dương, Dương Hiểu Phong là bác sĩ trên trấn, kê toa thuốc, tiêm cho Ôn Đình, cái gì cũng thuận tiện rất nhiều.

"Chị, chị ngủ một chút được không?" Ôn Dĩ Nam nhìn cô, tầm mắt dày đặc quầng thâm mắt, trong lòng nổi lên từng trận đau: "Em ngồi ở bên cạnh chị không đi, chị thử ngủ một giấc, bằng không em đi tìm anh Hiểu Phong xin một ít thuốc ngủ được không?" Ôn Dĩ Nam biết Ôn Đình hơn nửa tháng này, ngoại trừ lúc phát sốt, hôn mê, thật ra cả đêm đều ngủ không được, cho dù lúc mẹ mản cũng không ngủ.

Ôn Đình cảm thấy sức lực của mình đã gầy vò tới cực điểm, suy yếu gât đầu: "Chị không uống thuốc ngủ, em ngồi ở đây đi, đừng đi."

Ôn Dĩ Nam gật gật đầu, đắp chăn cho cô, mở thêm điện: "Chị ngủ đi, em nhất định ở đây chờ chị tỉnh lại, không rời đi." Nói xong, Ôn Dĩ Nam cầm tay cô.

Ôn Đình cầm tay Ôn Dĩ Nam để vào lòng, cảm thấy trong lòng an tâm một chút, nhìn gương mặt tuấn lãng của cậu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hơn ba giờ, Ôn Đình tỉnh vô số lần. Cơ hồ khoảng mười phút, lúc sắp ngủ, thì cô giật mình một cái tỉnh lại, mơ hồ nhìn Ôn Dĩ Nam một chút, sau đó lại nhắm mắt lại. Cũng may thời gian ở giữa có hơn một tiếng ngủ say, đây đã là khoảng thời gian cô ngủ nhiều nhất ở thời điểm này.

Đi Dương lặng lẽ tiến đến nửa đường nhìn thoáng qua, thấy cô đang ngủ, thì đem cháo đặt lên bàn, lặng lẽ đi ra ngoài.

Lúc Ôn Đình tỉnh lại là hơn một giờ chiều, khi cô mở mắt ra rất thanh tỉnh, Ôn Dĩ Nam nhìn cô nhẹ nhàng hỏi: "Ngủ thiếp đi sao, chị?"

Lúc này Ôn Đình kinh ngạc một chút, mới chậm rãi nhìn về phía Ôn Dĩ Nam, khàn giọng nói: "Dĩ Nam, có cảm thấy chị rất ích kỷ hay không?"

Ôn Dĩ Nam sống sờ: "Chị nói cái gì, chị?"

Ôn Đình nắm tay cậu thật chặt: "Nếu như năm đó chị không mang em đi, Dĩ Nam, em sẽ là tiểu công tử được yêu thương nhất của Đường gia, em sẽ có tương lai tốt đẹp, em sẽ không trải qua thời gian lang bạt kỳ hồ(*) này. Lúc đó em chỉ là cậu nhóc chín tuổi, là chị quá ích kỷ, đem thù hận của chị áp đặt lên người em"

() Lang bạt kỳ hồ: tức là tình trạng lang thang, không ổn định, nay đây mai đó.*

Năm đó biết mẹ không còn, cô bị phần đến cực điểm, không quan tâm, lên dẫn Dĩ Nam đi. Lúc ấy cô chỉ muốn có chết cũng không cho em trai cô ở lại chỗ này, không thể để cho Đường gia tốt hơn, lại không để ý đến ý nghĩ Ôn Dĩ Nam chỉ có chín tuổi.

Ôn Dĩ Nam cảm ngực tay cô lại. Mặc dù cậu chỉ mười lăm tuổi, người cũng đã cao một mét tám, tay cũng rất lớn, có thể rất dễ dàng đem tay Ôn Đình bao bọc, ngữ khí chậm chạp lại kiên định: "Chị, mặc dù em chỉ có chín tuổi, nhưng em biết em đang làm cái gì, em chưa từng hối hận khi đi theo chị, chị với mẹ mới là người thân nhất của em, không có mẹ, em cũng chỉ có chị."

Ôn Đình nhắm mắt lại lặc đầu: "Dĩ Nam, chị cảm thấy chị có khả năng hối hận, chị mệt rồi. Nhiều năm như vậy, chị chưa từng mệt mỏi như bây giờ, chị không biết chị làm như vậy ý nghĩa ở đâu." Nước mắt của Ôn Đình không kiềm được thuận theo khe mắt chảy xuống, chất lỏng ấm áp từ khuôn mặt đó chảy xuống cổ, biến thành lạnh buốt. Cô không muốn Ôn Dĩ Nam sống như thế này, tuổi thơ của em ấy đã bị cô hủy, tương lai của em ấy không thể lại bị cô hủy.

Trong lòng Ôn Dĩ Nam rất khó chịu, đưa tay lau đi nước mắt của cô, cố gắng đè nén âm thanh nghẹn ngào trong mình: "Chị, em đã trưởng thành, em có thể bảo vệ chị, em sẽ không trở lại Đường gia, em sẽ không để cho chị biến thành mẹ thứ hai." Bây giờ bọn họ trở lại Đường gia, Ôn Đình ắt sẽ bị Đường gia dùng để uy hiếp cậu. Giống như mẹ năm đó, bị giam trong căn phòng giam lạnh lẽo, nếu như là vậy, thì chị của cậu cả đời này xong rồi.

Ôn Đình cười khổ một tiếng, mở to mắt: "Dĩ Nam, chị cảm thấy chị đã không còn sức lực đi nữa."

Sinh bệnh con người sẽ yếu đuối, nhất là một người có quyền luyện sau này.

Ôn Đình chưa từng trải qua thời khắc chán nản như thế này. Trước kia cô nghĩ đến đi bất cứ chỗ nào cũng tốt, tóm lại cô với Dĩ Nam cùng một chỗ, bọn họ là người thân nhất trên thế giới này. Nhưng bây giờ thì sao, cả đêm cô đều nhớ lấy một người, nhớ ngực của anh ấy, nhớ hơi thở của anh ấy, nhớ nụ cười không nhiều của anh ấy, nhớ khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của anh ấy.

Loại cảm giác này quá tra tấn người, tra tấn tinh thần cô, lao lực quá độ. Có nhớ anh, nhớ đến phát điên, toàn bộ màu sắc rực rỡ của thế giới cũng không bằng nơi thành phố kia của anh ấy, không bằng nửa giường của anh ấy.

Ôn Dĩ Nam giờ tay lên nắm lấy tay cô, ngữ khí kiên định: "Chị, chị tin tưởng em, em có thể bảo vệ chị, từ giờ trở đi, để em dẫn chị đi theo có được không?"

Ánh mắt của cậu ở trong cái thời tiết mưa dầm rả rích này nhìn chiều lấp lánh, với một chút ánh sáng ấm áp, mang lại chút ánh sáng cho trái tim u ám của cô, em trai cô đã trưởng thành.

Ôn Dĩ Nam học bộ dáng ngây thơ của Ôn Đình, sờ sờ tóc của cô, đối với cô cười. Âm thầm thì, cậu sẽ làm cho chị của cậu trở thành người hạnh phúc nhất thế giới này, cậu sẽ đem cô trở về bên cạnh Thẩm ca, đạt được nó, bọn họ phải mất gì đó.

Ôn Đình thu lại tâm tình, đưa tay vỗ vỗ đầu của cậu, cười cười: "Chị đói rồi."

Ôn Dĩ Nam đứng dậy đi hâm cháo cho Ôn Đình, Ôn Đình ăn một chút cháo, cảm thấy dễ chịu rất nhiều. Ngoài phòng mưa cũng ngừng, mặt trời mọc, Ôn Đình xuống giường, cảm thấy ngủ một chút này, trên người có chút sức lực, ra ngoài phòng.

Đi Dương thấy khi trời khá hơn, lấy quần áo buổi trưa dọn vào đem ra phơi nắng, sân nhà đi Dương có tấm kính lớn, bị ánh nắng buổi chiều chiếu vào, cả sân có cảm giác ấm áp.

Ôn Đình bước tới giúp đi phơi quần áo, hai người nói chuyện câu đùa câu không.

"Đứng rồi, đi gọi điện thoại cho Hiểu Phong, nó nói một lát sẽ trở về, truyền cho cháu một bình nước, cháu phải tự mình yêu quý thân thể này, không được bỏ bê." Đi Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hơi trắng bệch của cô, không khỏi có chút đau lòng.

Nghĩ đến tiền, Ôn Đình cảm thấy toàn thân mình khẽ run rẩy, qua loa cười cười, không nói gì.

"Hiếm khi hôm nay Ôn Đình im lặng như vậy, vậy mà không có từ chối." Một giọng cười của người đàn ông vang lên.

Đi Dương quay đầu cười: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới rồi."

Ôn Đình cũng quay đầu, nhìn thấy Dương Hiểu Phong, xấu hổ cười: "Bác sĩ Dương nói đùa rồi." Sờ lên tay bị kim tiêm, Ôn Đình không tự chủ đau thật. Mạch máu trên tay cô, tiêm rất khó tìm, mỗi lần đều phải đâm hai ba lần, kim mới có thể tìm đúng chỗ, cô thì không tìm, chết cô cũng không muốn tiêm.

Dương Hiểu Phong đẩy gọng kính mắt trên sống mũi, trêu chọc: "Nhìn dáng vẻ giống như từ cõi chết trở về của Ôn Đình, tôi cảm thấy tôi giống như là buổi trưa canh ba khám nhân đạo phủ."

Dương Hiểu Phong là người da trắng sạch sẽ, đeo cặp mắt kính gọng vàng, một người rất thanh tú, đến ngay cả nói đùa cũng có một chút hơi thở nho nhã.

Đi Dương với Ôn Đình đều cười.

"Trở về phòng đi, tiêm xong vừa vận ăn cơm chiều." Đi Dương nói.

Ôn Đình nhìn mặt trời một chút, tính toán: "Thôi đi, ngay tại trong sân đi, toàn ở trong phòng buồn tẻ, cháu đều muốn mốc meo, trong sân cũng rất ấm áp."

Từ trong nhà Ôn Dĩ Nam đem cái ghế dựa ra, đưa chân cho cô, trải thư thư phục phục. Dương Hiểu Phong phối thuốc, ở đối diện cô ngồi xuống, kéo cánh tay trắng nõn của cô cột dây thun lại, vỗ vỗ, bắt đầu nhiệm vụ gian khổ mỗi khi chích, tìm mạch máu.

Ôn Dĩ Nam đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn, nhìn đặc biệt khẩn trương, đi Dương không khỏi cười: "Cháu nhìn dáng vẻ đó của Dĩ Nam, giống như người tiêm không phải cháu, mà là em cháu."

Ôn Đình cười nhìn Ôn Dĩ Nam một chút, Ôn Dĩ Nam ngại ngừng gõ đầu một cái, mặt có chút đỏ lên.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng lớn đập cửa "Ba ba", Ôn Dĩ Nam vội nói: "Cháu đi mở cửa."

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: □

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ôn Dĩ Nam chạy đến cửa lớn mở cửa. Lúc nhìn thấy người đứng ngoài cửa, rõ ràng sững sốt một chút, đôi mắt liên chớp đến mấy lần, đứng ở đó ngơ ra, mấp máy môi mở miệng: “Liên ca... Thẩm ca.”

Liên Hiền nhìn thấy Ôn Dĩ Nam ngẩn người, cảm thấy nhẹ nhõm. Sau đó thả lỏng, liền oán giận thật sâu, một bàn tay hung hăng tiến lên đập vào bả vai của cậu, mắng: “Tên tiểu tử thôi nhà cậu, có thể nhảy nhót rồi ha, vị đại tiểu thư “tìm đường chết” nhà cậu đâu?”

Ôn Dĩ Nam thấp thỏm nhìn thoáng qua gương mặt bình tĩnh của Thẩm Hoài Cảnh, người đứng bên cạnh Liên Hiền, nuốt một chút nước miếng.

“Dĩ Nam, bên ngoài là ai nha? Sao không bước vào?” Di Dương một bên kêu một bên đi ra, nhìn thấy mấy người xa lạ đứng ở cổng, cũng sững sốt một chút. Những người kia mặc đồ tây đen, nhìn người cao lớn, di Dương hơi đề phòng: “Các người tìm ai?”

“A...A di, bọn họ... bọn họ là chị cháu, bạn của chị cháu.” Ôn Dĩ Nam hơi cả lăm, áo nã vô xuống đầu. Thật sự là không biết nên nói thế nào, dứt khoát vô đã mà không sợ rồi, tranh ra chỗ cổng: “Thẩm ca, vào rồi nói nhé!”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn nhết cậu một cái, vừa bước vào ngưỡng cửa, qua bức tường bình phong, đôi mắt thăm trầm trong sân quét qua, vừa vặn nghe được thanh âm ‘Hồn đồi’ quen thuộc, kêu một tiếng: “Đau.”

Trong sân hai tay gào nắm, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, con người của Thẩm Hoài Cảnh trong nháy mắt trở nên tối. Liên Hiền từ phía sau anh bước tới, chỉ cảm thấy hình như trời đất trở nên lạnh lẽo, không khỏi rung mình một cái: “Cửu ca, sao không vào?”

Giọng nói quen thuộc, Ôn Đình không khỏi ngẩn đầu, vừa vặn đối đầu một đôi mắt đỏ nổi lên mưa to gió lớn. Ôn Đình gạt lấy mình, bàn răng rút về tay, không cần thận đập vào đầu gối trên bàn, phát ra tiếng vang nặng nề, Ôn Đình đau đến nhe răng nhếch miệng.

Thẩm Hoài Cảnh lạnh lùng liếc cô một cái, không lưu tình chút nào liền quay người đi ra bên ngoài. Ôn Đình bàn răng đứng lên, đứng quá gấp, chân lại đụng phải mặt bàn, cô đau than nhẹ một tiếng, che lấy đầu gối, ứa ra mồ hôi lạnh.

Dương Hiểu Phong vội vàng đỡ lấy cô: “Sao thế, đập ở đâu rồi?”

Trong chớp mắt, đã không thấy bóng người của Thẩm Hoài Cảnh. Liên Hiền bước đến, thấy cảnh này, nhìn không được hừ lại hừ: “Ui, Ôn đại tiểu thư, trôi qua những ngày tháng thong dong, vui vẻ này, đây là bước vào chốn đao nguyên, không bỏ đi chứ?”

Ôn Đình đứng ở đó, cảm thấy có chút không chân thực, vừa rồi hình như cô là trông thấy Thẩm Hoài Cảnh? Là ảo giác sao?

Liên Hiền thấy cô ngốc, sững sờ đứng ở đó, nhìn không được đỡ trán, đi tới, ngón tay ở trước mắt cô quơ quơ: “Sao thế? Choáng váng?”

Ôn Đình rốt cục lấy lại tinh thần, phản ứng không kịp: “Các anh làm sao ở đây?”

Nói đến đây cái, Liên Hiền nhìn không được cười lạnh hai tiếng, ánh mắt ở trong sân dạo qua một vòng: “Xem ra cô sống rất tốt, làm khổ Cửu ca như người bị điên tìm cô khắp nơi, huyền nào người ngã ngựa đổ, cô còn không biết xấu hổ hỏi

chúng tôi làm sao ở đây?”

Ôn Đình nghe vậy trong lòng run lên một cái, đôi mắt hướng công nhìn thoáng qua, tiếp theo cúi đầu, trầm mặc, giống như là một học sinh tiểu học phạm sai lầm

Liên Hiền một bụng lời nói đến yết hầu, nhìn bộ dáng này của cô, sững sờ nói không nên lui, nửa ngày biệt xuất một câu: “Cô làm Cứu ca tức giận bỏ đi, còn không đi ra xem xem?”

Ôn Đình xoắn ngón tay, ngẩng đầu nhanh chóng liếc anh một cái, tiếp theo cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Anh không thấy được anh ấy giống như muốn giết người vậy à.”

Liên Hiền cười lạnh vài tiếng: “Nếu cô đi, cô có thể bị một dao đâm chết, lưu lại toàn thây. Nếu cô không đi, chính là thiên dao vạn quả, ngũ mã phanh thây, cô xem mà quyết định đi.”

Ôn Đình đứng ở đó do dự, hốt hoảng, một khắc này nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, có chút chấp nhứt trong nháy mắt sụp đổ, không còn tồn tại.

Ôn Dĩ Nam ra cửa, thì nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh đứng ở góc tường không xa kia hút thuốc, chậm rãi đi qua, kêu một tiếng: “Thẩm ca.”

Thẩm Hoài Cảnh ngẩng đầu nhìn cậu một chút, lại thả xuống mắt. Ôn Dĩ Nam mới phát hiện ở cằm anh râu ria rậm đen, trong mắt mang theo tơ máu, một dáng vẻ tiêu tụy đến cực điểm.

“Còn tốt chứ?” Thẩm Hoài Cảnh mở miệng hỏi cậu, giọng nói khàn khàn, cùng với Ôn Đình đau cổ họng không kém cạnh.

Ôn Dĩ Nam gật gấu: “Em rất tốt, nhưng chị em không tốt lắm.”

Thẩm Hoài Cảnh hít một hơi khò, không nói chuyện. Anh không mùi, nhìn thấy bình truyền nước treo trên tường ở sau lưng cô, nhìn thấy trên bàn bày biện kim tiêm, còn nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô.

Người phụ nữ này thật có thể chịu đựng được, chạy trốn, sinh bệnh, dường như không tệ.

Ôn Dĩ Nam chán chừ một hồi, lại nói: “Thẩm ca, thật ra chị em rất nhớ anh.”

Thẩm Hoài Cảnh cup mắt xuống suy tư, mặt không biểu tình, chỉ là nhìn kỹ điều thuốc cầm dưới tay có chút gấp.

Khí thế trên người Thẩm Hoài Cảnh thật sự quá mức dọa người, Ôn Dĩ Nam không biết nên nói cái gì, đứng ở bên cạnh anh, không nói chuyện.

Một vài người đàn ông đi đến bên họ: “Thẩm tiên sinh, các người đang muốn tìm người đứng không?”

“Phải, làm phiền mọi người.”

“Không phiền, không phiền. Thẩm tiên sinh còn có phản phó gì cứ việc nói, chúng tôi nhất định giúp ngài làm thỏa đáng.”

“Không có việc gì, mọi người đi về trước đi.” Thẩm Hoài Cảnh ném đi đầu mẩu thuốc lá trong tay, dùng chân giẫm lên. Sau đó quay người, đi vào trong cửa.

Lúc vào cửa, vừa vận dụng phái Ôn Đình từ trong sân bước ra. Ôn Đình khó khăn phanh lại bước chân, xấu hổ nhìn anh, áp ứng: “Anh. . .anh. . .”

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, nỗi lòng phun ra hai chữ lạnh như băng: “Im miệng.”

Ôn Đình bán nạng che miệng lại.

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh dời đi chỗ khác, giọng nói lãnh lẽo không mang chút tình cảm nào: “Từ giờ trở đi, đừng có nói chuyện với anh, cách xa anh một chút.”

Thẩm Hoài Cảnh nói xong câu này, nhìn có một chút cũng chẳng muốn nhìn, trực tiếp bước vào sân.

Ôn Dĩ Nam ở phía sau anh bước đến, nghe nói như thế, lại nhìn thấy bộ dáng Ôn Đình hơi không được tự nhiên, vội vàng hoà giải: “Chị, anh Hiểu Phong còn chờ đây, mình tiến trước có được không?”

Ôn Đình nhìn thoáng qua bóng lưng lạnh lẽo của Thẩm Hoài Cảnh, ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Hay là hôm nay không tiến đi.”

Thẩm Hoài Cảnh đang lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại, nghe nói như thế, trực tiếp đem điện thoại di động ném lên trên bàn, phát ra âm thanh lớn.

Ôn Đình bị giật nảy mình, hít sâu một hơi: “... Nếu không vẫn là tiến đi.”

Ôn Đình run run rẩy rẩy ở chỗ đối diện Dương Hiểu Phong ngồi xuống, vươn tay. Dương Hiểu Phong một tay nắm tay của cô, Ôn Đình liền run rẩy, lặng lẽ nhìn thoáng qua Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh đứng ở cửa phòng lại đốt một điều thuốc, khuôn mặt bình tĩnh, giống như một tòa băng điêu khắc, ủa ra khí lạnh.

Ôn Đình cúi đầu xuống, Dương Hiểu Phong tiêm ba lần mới vào, Ôn Đình khó lòng chịu đựng không có một tiếng ‘hồ’, cho đến khi máu trở về ống tiêm. Dương Hiểu Phong dán băng dính lên, khen ngợi cô: “Không tệ, hôm nay rất dũng cảm.”

Liên Hiền ngồi xồm một bên, cười trên nỗi đau của người khác: “Ôn Đình a, chắc chắc, đây chính là báo ứng a, ông trời thật là không bạc đãi một người tốt, cũng không buông tha một người xấu nha.”

Ôn Đình: “...”

“Sao nào, không phản đối chứ? Nhưng mà, cô thật sự là người cho đến tận bây giờ, có lá gan lớn nhất tôi gặp qua. Ngày lễ, ngày tết, rằm tháng giêng, cộng thêm thanh minh, tôi sẽ đúng giờ thấp nhang cho cô.”

Ôn Đình yếu ớt liếc anh ta một cái, vẫn như cũ không nói lời nào.

Liên Hiền cảm thấy không có ý nghĩa, ngược lại nhìn về phía Dương Hiểu Phong: “Vị bác sĩ này họ gì? Tôi họ Liên, hẳn hạnh được biết anh.”

Dương Hiểu Phong bắt tay với anh ta, hai người nói chuyện: “Hai vị là bạn của Ôn Đình?” Dương Hiểu Phong hỏi.

Liên Hiền lắc đầu: “Không phải, kẻ thù.”

Dương Hiểu Phong sững sờ một chút, nhìn về phía Ôn Đình. Ôn Đình đang nhìn trộm Thẩm Hoài Cảnh, không thấy được ánh mắt của Dương Hiểu Phong. Trong lòng Dương Hiểu Phong thất vọng một chút, tiếp theo cười nói: “Liên tiên sinh thật biết nói đùa.”

Liên Hiền lắc đầu, lớn tiếng nói: “Việc liên quan một cái mạng, tôi cũng không dám nói đùa.”

Ôn Đình nhìn không được quay đầu trừng mắt, liếc anh ta một cái, tư vị trong lòng không nói ra được. Cô không phải là không tưởng tượng đến việc nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, nhưng thật ra việc đó cũng là rất lâu sau này. Cái này chỉ mới có nửa tháng ngắn ngủi, anh vậy mà tìm tới. Cho tới bây giờ Ôn Đình không nghĩ tới phải làm thế nào đối mặt với Thẩm Hoài Cảnh như thế này.

Liên Hiền nhún nhún vai, cho cô một cái ánh mắt tự cầu phúc.

Ôn Đình dựa vào ghế, tâm tình đặc biệt phức tạp. Lúc mấy năm trước cô đều như thế trôi qua, xưa nay không cảm thấy mình đúng hoặc sai. Thế nhưng lần này, nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, cô cảm thấy mình đã làm một việc trái với lương tâm mà, trong lòng đặc biệt áy náy.

Cô nhìn thấy anh kiềm chế tức giận, nhìn thấy anh tiêu tụy, nhìn thấy đôi mắt vẫn vẹn tia máu, trong lòng của cô đau, đau dữ dội, đau khổ tột cùng.

Một chút tình cảm khó diễn tả bằng lời, giống như núi lửa phun trào, lửa nóng bùng nổ kia lẫn lộn trong lòng cô, đem tim cô đốt cháy nóng rực nóng rực.

Ôn Đình dần dần bình tĩnh trở lại, trong sân chỉ có tiếng nói của Liên Hiền với Dương Hiểu Phong. Sau đó có cuộn tròn ở trên ghế, nhìn một bên mặt của Thẩm Hoài Cảnh, mí mắt dần dần nặng nề.

Dương Hiểu Phong nhìn thấy Ôn Đình ngủ thiếp đi, hơi kinh ngạc. Làm bác sĩ, anh biết khoảng thời gian này Ôn Đình mất ngủ rất nghiêm trọng, bởi vì ngủ không yên, làm cho thân thể càng suy yếu, cho nên bệnh cũng không khỏe được. Bây giờ nhìn cô ngủ ngon như vậy, đối với Liên Hiền lắm cái xuyt.

Liên Hiền liếc người phụ nữ đang ngủ ngon một cách bình yên một cái, trong lòng một vụn đàn đầu để công lao chạy qua. Người phụ nữ này tâm là biển cả làm a, thật CMN rộng lớn, không nhìn thấy Cứu ca của anh hận không thể bóp chết bộ dáng kia của cô sao, lại còn có thể ngủ?

Editor:

Bắt đầu từ chương 30 Hi sẽ đăng bên Wordpress nha mọi người.

Ai muốn đọc nhanh và nhiều thì hãy đến Wordpress của Hi nhé.

Ai còn chưa biết cách set pass bên Wordpress thì hãy đọc bài "Pass Pass Pass" nha.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó, trầm mặc hút mấy liều thuốc, đầu thuốc lá cuối cùng trực tiếp dùng ngón tay trỏ với ngón cái đập tắt, ném vào thùng rác.

Liên Hiền nhìn chặc chặc lên đầu. Thẩm Hoài Cảnh cũng không có thói quen hút thuốc. Ở trong tù, lúc mẹ của Khương Hoài Nhân chết, lần cuối cùng không nhìn được, đoạn thời gian đó là lúc anh hút dữ dội nhất, gần một năm. Mỗi ngày ba bốn bao, qua đoạn thời gian đó, sau một ngày nào đó, Thẩm Hoài Cảnh lại đột nhiên không hút thuốc lá.

Nói cho cùng, thật ra anh biết tự hạn chế, một người đối với bản thân rất nghiêm khắc. Đời này làm cho anh mất đi lí trí như thế, Liên Hiền chỉ gặp qua hai người, một là chị của anh, một chính là Ôn Đình.

Thẩm Hoài Cảnh đứng thẳng người, đối với Liên Hiền thân nhiên nói “Đi thôi.”

“Đi?” Liên Hiền sững sờ: “Bây giờ? Ôn Đình còn đang truyền nước đấy, đi như thế nào?”

Thẩm Hoài Cảnh dẫn đầu cất bước, lạnh lùng nói: “Có đi hay không?”

Liên Hiền nhìn thoáng qua Ôn Dĩ Nam, nhìn Thẩm Hoài Cảnh đây là ý định tự mình rời đi?

Thẩm Hoài Cảnh đi hai bước, ở trước mặt Ôn Dĩ Nam dừng lại. Từ trong túi móc ra một cái điện thoại di động đưa cho cậu: “Cất kỹ, bên trong có đoạn ghi âm, em nghe một chút.”

Ôn Dĩ Nam bị động tiếp nhận điện thoại, Thẩm Hoài Cảnh lại nói thật nhỏ: “Tìm chỗ ẩn nấp cho cô ấy.” Sau đó cũng không quay đầu lại, bước đi.

“Thảm ca.” Ôn Dĩ Nam mờ mịt nhìn về phía Liên Hiền.

Liên Hiền bắt đầu đi như nhún vai, đi theo sau lưng Thẩm Hoài Cảnh đi ra ngoài. Xem ra lần này Thẩm Hoài Cảnh là thật bị làm phát giận.

Ôn Dĩ Nam vào nhà đem tấm chăn nhỏ ra đắp lên cho Ôn Đình, sau đó vào nhà ấn mở điện thoại Thẩm Hoài Cảnh đưa cậu. Tìm tới đoạn ghi âm, vừa mở lên là mùi phản tiếng la hét: “Ôn Dĩ Nam. Anh đi đi, cả đời này, bản tiểu gia cũng không muốn tiếp tục gặp anh, anh tuyệt đối đừng lại xuất hiện ở trước mặt tiểu gia ta. Nếu không bản cô nương gặp anh một lần sẽ đánh anh một lần, rút gân của anh, lột da của anh, uống máu của anh, đem anh chém thành muôn mảnh, thả vào vực sâu vạn trượng, để anh vĩnh viễn không thấy mặt trời.”

Nghe đến Khương Hoài Nhân hai tay chống nạnh, bộ dáng tự xưng ta nộ khí mười phần, Ôn Dĩ Nam bắt đầu cười.

Thẩm Hoài Cảnh vừa đi, không bao lâu, Ôn Đình liền tỉnh lại, đầu của cô luôn hướng đến chỗ Thẩm Hoài Cảnh vừa đứng. Vừa mở mắt ra, nơi đó người nào cũng không có. Ôn Đình không khỏi có chút hoảng hốt, cô giống như là mơ tới Thẩm Hoài Cảnh đã đến, là cô mơ sao? Vì sao cảm giác chân thật như vậy?

Ôn Đình dùng một cái tay chống đỡ ngồi xuống, Ôn Di Nam vội vàng bước tới: “Chị, cảm thấy thế nào?”

Ôn Đình trừng mắt nhìn, tỉnh táo lại, thì thào: “Anh ấy đâu?”

Ôn Di Nam biết cô nói chính là Thẩm Hoài Cảnh, che giấu ho khan một tiếng: “Hắn là có việc gì, đi trước.”

Ôn Đình ngán người, mí mắt sụp xuống, khó nén thất vọng, không hiểu có loại cảm giác ưu thương hoa trong gương, trắng trong nước (*).

() Hoa trong gương, trắng dưới nước: Ý chỉ những thứ tốt đẹp có thể ngắm nhìn và cảm nhận nhưng lại không thể chạm vào, cũng được dùng để ví von cảnh tượng hư ảo, không có thật.*

Ban đêm, Ôn Đình nằm ở trên giường nhìn lên trần nhà, một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu kêu loạn, giống như có ngàn vạn tiểu nhân đang nói chuyện, bắt không được trọng điểm, tìm không thấy đại khái, chỉ là mỗi một câu bên trong đều có ba chữ, Thẩm Hoài Cảnh!

Ôn Đình cảm thấy não người đau nhức.

Lúc Ôn Di Nam nhận điện thoại của Thẩm Hoài Cảnh, đã là hơn mười hai giờ khuya. Cúp điện thoại, Ôn Di Nam khoác áo khoác ra ngoài phòng.

Ôn Đình cũng chưa ngủ, loáng thoáng nghe được âm thanh rời giường Ôn Di Nam ở gian ngoài, vốn cho là cậu đi nhà vệ sinh, chỉ sau chốc lát cậu trở về, truyền đến âm thanh có gắng đè thấp nói chuyện. Ôn Đình từ trên giường ngồi dậy, ban đêm rất lạnh, chân trượt đến bên hông, run lập cập.

Ôn Đình và Ôn Di Nam ở chính là hai phòng. Ôn Đình ở phòng trong, Ôn Di Nam ở phòng ngoài, vốn là một phòng ngủ, một phòng bếp, nhưng Ôn Di Nam đã trưởng thành, hai người không tiện ở một phòng. Di Dương liền đem một cái giường khác trong nhà chuyển vào, đem phòng bếp trước đó đổi thành một gian phòng ngủ.

Cũng may, nhà di Dương cũng coi như giàu có, phòng ở trang trí cũng không tệ lắm, hai người ở cũng coi như thoải mái.

Cửa phòng ngủ bị người đẩy ra, thấy một bóng hình rõ ràng bước vào mang theo luồng không khí lạnh lẽo.

Trong phòng mặc dù mờ tối, gần như không thấy rõ, nhưng Ôn Đình vẫn một chút liền nhận ra bóng người này là Thẩm Hoài Cảnh, tìm không khỏi ‘Bịch bịch’ nhảy dựng lên.

Thẩm Hoài Cảnh giống như không nhìn thấy người ngồi trên giường, còn cúi áo ra, sau đó đi đến bên giường vén chăn lên trên, nằm xuống.

Trên người anh rất lạnh, vừa lên tới, thì cảm giác một thân hơi lạnh, Ôn Đình run run một chút, theo bản năng đem chăn trùm lên trên người anh.

Ôn Đình ngủ là cái giường một người ngủ, Thẩm Hoài Cảnh đáng đáp cao lớn, hai người liền có cảm giác rất chen chúc. Vì phòng giữa Thẩm Hoài Cảnh rơi xuống, Ôn Đình dùng sức hướng bên tường xê dịch vào, nhịn không được mở miệng: “Không phải anh đi rồi sao?”

Trong bóng tối, âm thanh rất rõ ràng, khăn khăn mang theo chút giọng mũi.

Lúc đầu Thẩm Hoài Cảnh nằm ngang một hướng lên trên, nghe được có hỏi, trở mình đem cái ột đưa cho cô.

Ôn Đình chep chep miệng, trong lòng cảm thấy khó chịu, cái này rõ ràng là không muốn cùng cô nói chuyện.

Ôn Đình ngồi mấy phút, cảm thấy lạnh, thì cẩn thận nằm xuống, thân thể cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám, hô hấp đều không tự chủ thả nhe.

Ôn Đình duy trì động tác này không biết là qua bao lâu, cho đến khi hô hấp của Thẩm Hoài Cảnh đều đặn, giống như là ngủ thiếp đi. Ôn Đình mới lặng lẽ nhúc nhích đôi chân lạnh lẽo, cổ khẽ động, Thẩm Hoài Cảnh cũng bỗng nhúc nhích, Ôn Đình lập tức không dám động, không dám thở mạnh một tiếng.

Một lát sau, cảm thấy mình sắp bị nín chết, Ôn Đình mới lặng lẽ hít một hơi.

Chậm rãi trở mình, Ôn Đình nhìn phía sau lưng rộng lớn của Thẩm Hoài Cảnh. Rốt cục vẫn là nhịn không được nhẹ nhàng nói: “Thẩm Hoài Cảnh, anh đã ngủ chưa?”

Không ngoài dự liệu, Thẩm Hoài Cảnh không có động tĩnh, Ôn Đình thở dài một hơi, thân thể hướng bên kia. Thẩm Hoài Cảnh rụt rụt. Chăn có chút nhỏ, hai người đắp, ở giữa bám lấy một cái khe hở, gió mát thuận khe hở chui vào, ầm ập trước đó đang từ từ tiêu tan.

Ôn Đình gio tay lên thoáng dừng một chút, sau đó vòng lấy eo của anh, dần lên sau lưng anh. Thân thể Thẩm Hoài Cảnh rõ ràng cứng đờ lại một chút, nhưng vẫn là không có bất kỳ biểu hiện gì. Trong lòng Ôn Đình thoáng thấp thòm một chút, đem chân gạt gạt kéo lên, nhét vào khe hở. Còn tốt, anh cũng không bài xích cô.

Thân thể của anh rất nóng, rất dễ chịu, Ôn Đình hài lòng thở ra một hơi.

“Thẩm Hoài Cảnh, thật ra, em họ Đường, Đường Ninh, là tên em trước kia.” Trong bóng tối, Ôn Đình đột nhiên mở miệng, Thẩm Hoài Cảnh con mắt phút chốc mở ra, mang theo một tia sáng tỉnh mạch.

Đầu Ôn Đình có xát trên lưng anh, tay đặt xuống bụng của anh, giọng nói khàn khàn mang theo chút trống rỗng: “Năm đó mẹ em gái cho Đường Hải chỉ có hai mươi tuổi, vẫn chưa tốt nghiệp đại học, sau đó thì có em với Di Nam.”

“Tất cả mọi người cho là thời gian đó bọn em rất hạnh phúc, đi về có xe đưa đón, trong nhà bảo mẫu người hầu rất nhiều, muốn cái gì có cái đó. Bạn học ghen tị, người xung quanh ghen ghét.” Ôn Đình cười nhạo một tiếng: “Thế nhưng không ai biết, ba em không phải, là Đường Hải. Hàng năm số lần em gặp ông ta đếm trên đầu ngón tay, mấy tháng không gặp ông ta một lần là chuyện thường xảy ra, em đã quen việc mỗi ngày mẹ lấy nước mắt rửa mặt, quen mẹ không có nụ cười trên mặt.”

Ôn Đình nói rất bình tĩnh, cảm xúc không có một tia biến động: “Sau này, Đường Hải trở về, mang về một người phụ nữ mang thai, còn có một đứa con gái chênh lệch em không nhiều. Năm đó, em mười ba tuổi, đứa con gái lớn đó mười tuổi. Mẹ em rất bình tĩnh ki gấy lỵ hôn, cái gì cũng không muốn, chỉ có một yêu cầu, đem em và Di Nam đi.”

“Rồi đi các cung điện tráng lệ kia, mẹ đem hai đứa bọn em đi. Một người phụ nữ, chưa tốt nghiệp đại học đã gả cho người ta, hơn mười năm không có công việc. Thế nhưng mẹ rất vui vẻ, cho dù ở căn phòng nhỏ tối tăm, cho dù mỗi ngày làm việc mười mấy tiếng, cho dù mỗi ngày đều qua rất vất vả, nhưng so với mẹ ở trong cái Thủy Tinh Cung kia vui vẻ, vui vẻ gấp trăm lần.”

Nghe giọng có chút chất, Thẩm Hoài Cảnh trong lòng giật giật, tay đi lên nhẹ nhàng cầm tay của cô. Ôn Đình dùng sức ôm chặt eo của anh: “Sau đó, thì gặp chú, lúc ấy chú chỉ có hai mươi tám tuổi, hòa hoa phong nhã, dương quang suốt khí, tốt nghiệp đại học danh tiếng, có tiền đồ thật tốt. Thế nhưng hết lần này tới lần khác yêu mẹ em, một người hơn ba mươi tuổi, đã sinh hai đứa con.”

Ôn Đình thở dài một hơi: “Thật lâu sau này, mẹ nói, cả đời này chú bất hạnh nhất chính là gặp bà.”

“Thế nhưng rất hạnh phúc, năm năm đó, là thời gian hạnh phúc nhất của em và mẹ. Thẩm Hoài Cảnh, anh biết đó có bao nhiêu hạnh phúc không? Chính là mỗi ngày rời giường nhìn thấy ánh nắng đều mỉm cười, mỗi ngày không khí đều tràn ngập hương hoa, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mẹ cười. Đó chính là thời điểm em thấy mẹ cười đẹp nhất.” Ôn Đình trong giọng nói mang theo mỉm cười, có thể thấy được lúc đó cô trải qua vui vẻ đến cỡ nào.

“Em nghĩ rằng cuộc sống sẽ tiếp tục như vậy, thế nhưng cuộc sống luôn không như ý mình. Đột nhiên có một ngày, Đường Hải tìm tới, yêu cầu đem Di Nam đi, mẹ đương nhiên không đồng ý...” Có lẽ là nghĩ đến sự việc khi đó, Ôn Đình im lặng một lúc, Thẩm Hoài Cảnh xoay người, đem cô ôm vào trong ngực, tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô.

Anh khẽ vuốt mang cho cô an ủi rất lớn, Ôn Đình ủ ủ trong ngực anh: “Sau đó chú bị liên lụy, mất công việc, họ hàng xa lánh, sự nghiệp dốc sức nhiều năm qua, một lần sụp đổ. Di Nam với mẹ bị ép đem về Đường gia. Cuối cùng, mẹ không thể không thỏa hiệp, nhưng đưa ra yêu cầu chính là bỏ qua cho chú, sau đó để cho em đi nơi khác học đại học.”

“Lại lại sau đó, mẹ mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, cuối cùng...” Ôn Đình nhắm đôi mắt lại, cắn chặt môi dưới. Thời điểm cô nhận được thông báo lên trở về, nhưng không còn cơ hội nhìn thấy nụ cười của mẹ nữa.

Thẩm Hoài Cảnh tay vỗ vỗ bên mặt của cô, lau đi nước mắt trên khóe mắt của cô, nói thật nhỏ: “Được rồi, đừng nói nữa.”

Ôn Đình dựa trong ngực anh, cảm thấy có chút hoảng hốt. Nhiều năm như vậy, những chuyện này có nghĩ cũng không dám nghĩ, bây giờ lại có thể ở trước mặt một người không có chút khúc mắc nào nói ra. Loại cảm giác nhẹ nhõm đó giống như một bao quần áo nặng nề ở trong lòng được phóng thích ra, giống như rốt cục trên thế giới này cũng có một người có thể cùng cô chia sẻ, gánh chịu tất cả. Làm cho cô có một loại cảm giác không chân thực, đó chính là cô cũng không còn tiếp tục cô độc.

Ôn Đình bình phục tâm tình một chút, đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng cái cảm mang theo gốc rễ rủa của Thẩm Hoài Cảnh. Cảm nhận được ở giữa lòng bàn tay gai đâm, cảm nhận được nhiệt độ anh, cảm thấy tìm mình bị lấp tràn đầy, loại cảm giác này rất lạ lẫm, lại rất hấp dẫn người ta.

Ôn Đình khẽ thở dài một hơi, chút tình cảm có cũng không còn cách nào trốn tránh, đó chính là có thật sự yêu người đàn ông trước mắt này, tránh cũng không thể tránh, cũng không muốn lại tránh.

“Thẩm Hoài Cảnh...” do dự một hồi, Ôn Đình lại một lần nữa mở miệng, thành khẩn nói: “Em biết chuyện lần này là em không đúng, em xin lỗi anh.”

Thẩm Hoài Cảnh không nói gì, Ôn Đình đợi đại loại, anh vẫn là không có động tĩnh, ngay lúc có đợi sắp ngủ thiếp đi, Thẩm Hoài Cảnh mới mở miệng, giọng nói có chút cứng rắn, lạnh lẽo: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Ôn Đình có chút mơ: “Sau đó cái gì? Anh cảm thấy em xin lỗi không đủ chân thành tha thiết, thế em xin lỗi một lần nữa.”

Thẩm Hoài Cảnh cười lạnh một tiếng, buông lỏng tay, xoay người đưa lưng về phía cô: “Im miệng đi.”

Ôn Đình: "...” Cô lại nói sai cái gì sao? Mới vừa rồi còn tốt mà, sao lại chọc vào vảy của anh ấy rồi?

Ôn Đình nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cái gì sau đó, cuối cùng quyết định đi ngủ. Trời đất bao la không bằng đi ngủ là lớn nhất.

Editor:

Cuối tuần, cuối tháng vui vẻ nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm hôm sau, đi Dương vừa ra cửa phòng, thì nhìn thấy Ôn Đình cầm theo một túi đồ lớn từ ngoài sân bước vào. Trên mặt mang theo nụ cười đó búng, nhìn tinh thần đặc biệt tốt.

"Ôn Đình à, cháu đi đâu vậy?"

Ôn Đình giờ giờ cái túi trong tay: "Di Dương, cháu đi mua điểm tâm, đi gọi bác sĩ Dương cùng đến ăn nhé."

Dương Hiểu Phong lau mặt từ trong nhà đi ra, nhìn dáng vẻ yếu đuối ngày xưa của cô đã thay đổi, cười nói: "Nhìn tinh thần không tệ."

Ôn Đình cười đến mặt mày cong cong, nhắc cánh tay lên tới mười phần sức sống: "Bệnh đã khỏi, bây giờ cũng có thể đi lên núi đánh lão hổ."

Trong ấn tượng Dương Hiểu Phong, Ôn Đình là một cô gái nhu mì, nói tới nói lui rất ôn hòa, cười lên cũng rất ôn hòa, đối với người nào cũng khách sáo. Cho tới bây giờ chưa thấy qua một mặt tràn ngập sức sống của cô như thế, cũng không thấy qua cô cũng biết đùa, không khỏi có chút kinh ngạc.

Ôn Đình đem cái túi để lên trên bàn trong sân, bắt đầu bày ra. Đồ súp, bánh quẩy, cháo, sữa đậu nành, hoành thánh mì, trứng gà quán bình. Rực rỡ muôn màu bày ra cả bàn.

"Sao có mua nhiều như vậy, mấy người chúng ta sao có thể ăn hết." Dương Hiểu Phong nhìn một bàn điểm tâm, có chút bật cười: "Đây là khỏi bệnh rồi, định có một bữa cơm no đủ, đem trước đó đều bù lại sao?"

Ôn Đình nói đùa: "Có dự định như vậy."

Di Dương từ trong phòng bếp lấy bát ra, đem đồ ăn từ trong túi đồ ra, một bên trách cứ: "Đưa nhò này, cái này cũng mua nhiều lắm chứ."

Ôn Đình le lưỡi một cái, cô chạy hơn nửa thị trấn, đem tất cả các loại bữa sáng đều mua một phần. Vì mua những bữa sáng này, thế là bắt đầu từ năm giờ sáng cô đi khắp nơi xếp hàng. Đương nhiên, vì đồ một người, cô vui vẻ chịu đựng.

Ôn Đình Nam xoa tóc ngập một cái từ trong nhà đi ra: "Chị, khi nào thì chị ra ngoài, sao em không biết?"

Ôn Đình chào hỏi cậu: "Em ngon như vậy, không kêu em, đến đây, ngồi xuống ăn sáng đi."

Ôn Đình vừa dứt lời, Thẩm Hoài Cảnh sửa sang lại ống tay áo từ trong nhà đi ra. Quần đen áo đen, lộ ra dáng người cao ráo thẳng tắp, so với bữa sáng trên bàn còn đến tú sắc khá xa(*)).

(*)Tú sắc khá xa: Một vẻ đẹp làm người ta nhìn không biết đối.

Di Dương và Dương Hiểu Phong rõ ràng sốt một chút, Ôn Dĩ Nam vội vàng giải thích: "Di Dương, thật ngại quá. Đêm qua lúc Thẩm ca đến hơi trễ, cháu không có nói với người."

Di Dương vội vàng khoát khoát tay: "Không có gì, không phải chuyện lớn gì, chỉ là phòng các cháu nhỏ, cháu nói cho đi một tiếng, cũng có thể mượn chỗ chúng tôi một chút."

Ôn Dĩ Nam sờ sờ chớp mắt, Thẩm ca cậu khẳng định không ngại chen chúc, nhưng là lời này đương nhiên không thể nói ra miệng, nói sang chuyện khác: "Di Dương, anh Hiểu Phong, ngồi xuống ăn sáng đi."

Mọi người ngồi xuống. Ôn Đình đánh giá Thẩm Hoài Cảnh một phen, mặt không có biểu hiện gì, trong lòng quẹo mấy cái cua quẹo, cũng đoán không ra anh đang suy nghĩ gì, dứt khoát không đoán nữa. Lấy khuôn mặt bước tới: "Anh rửa mặt trước hay ăn sáng trước?"

Thẩm Hoài Cảnh nhận nhặt liếc cô một cái, khinh thường phản ứng của cô, đi thẳng tới chỗ vòi nước, vén tay áo lên định rửa mặt. Ôn Đình vội vàng ngăn anh lại: "Đợi...đợi...lạnh..." Sau đó nhanh chóng cầm một phích nước nóng đổ vào trong chậu, lại đổ chút nước lạnh, pha pha, thử nhiệt độ nước một chút: "Được rồi, rửa đi."

Thẩm Hoài Cảnh im lặng nhìn cô một cái, sau đó vung nước trong chậu lên bắt đầu rửa mặt. Ôn Đình lại chạy vào phòng cầm khăn lau mặt của cô ra, làm một bộ dáng cô vơ hiên đứng ở một bên, chờ đợi lão già rửa mặt xong, đem khăn mặt đưa lên: "Lau lau."

Thẩm Hoài Cảnh lại nhìn cô một chút, ánh mắt có chút thâm thúy. Ôn Đình từ đầu tới cuối duy trì một khuôn mặt tươi cười. Thẩm Hoài Cảnh giống như nhìn thấu cô đang suy nghĩ gì, hừ lạnh một tiếng: "Bàn chải đánh răng."

Ôn Đình vỗ đầu một cái: "Anh xem trí nhớ này của em, phát sốt làm cho đầu óc hồng rồi, quên mua bàn chải đánh răng cho anh."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn lướt qua chiếc cốc súc miệng trên bàn, ngửi khí vẫn lạnh băng như cũ: "Cái nào là của em?"

Ôn Đình hơi khó hiểu, vẫn đưa tay chỉ vào cốc súc miệng màu lục lục màu lam của cô. Thẩm Hoài Cảnh thần sắc lạnh nhạt, cầm lấy cốc súc miệng của cô múc nửa cốc nước lạnh, đối diện cô duỗi duỗi tay. Ôn Đình vội vàng cầm lấy phích nước nóng pha chút nước nóng, sau đó tro mắt nhìn Thẩm Hoài Cảnh bôi chút kem đánh răng lên trên cây bàn chải đánh răng của cô, để vào miệng của anh, đánh đánh lên răng.

Nhìn bàn chải đánh răng của mình đứng ở trong miệng anh chuyển động vừa đi vừa về, một tia đỏ từ cái cổ sau đó lan ra đến lỗ tai, hun đỏ lên cả khuôn mặt của cô. Cảnh này so với Thẩm Hoài Cảnh hôn cô còn kích thích hơn.

Dù Ôn Đình da mặt dày, cũng không ở nổi nữa, mặt đỏ tới mang tai đi đến trước bàn cơm ngồi xuống.

Động tác hổ trợ giữa hai người tất cả đều rơi vào tầm mắt của ba người còn lại. Di Dương nhỏ giọng nói: "Ôn Đình a, Thẩm tiên sinh này đối tượng của cháu?" Hôm qua thì bà hoài nghi, nhưng là ngại không hỏi ra lời.

Đối tượng? Ôn Đình ngờ ngác một chút, tiếp theo kịp phản ứng đối tượng nghĩa là bạn trai. Đối tượng, mối quan hệ của cô với Thẩm Hoài Cảnh là như thế nào? Cái này thật đúng là khó nói mà. Trước kia có thể nói là quan hệ hợp đồng, sau này là quan hệ phụ thuộc, lại sau này là không có thành tình một đêm hay tình nhân. Đương nhiên, Thẩm Hoài Cảnh rất bài xích tình một đêm hay tình nhân. Đoạn quan hệ này, của hai người là quan hệ như thế nào?

Ôn Đình cảm thấy có chút đau đầu.

Di Dương thấy Ôn Đình không nói lời nào, cho là có cái gì bí mật khó nói: "Ôn Đình a, có phải bọn cháu cãi nhau hay không, cho nên cháu rồi nhà trốn đi nha?"

Ôn Đình nghĩ nghĩ, miễn cưỡng tiếp nhận thuyết pháp này: "Coi là như thế."

Di Dương trong lòng thở dài, mặc dù bà biết Ôn Đình khẳng định là có chuyện gì cho nên mới mang em trai theo đến trấn này thuê phòng ở. Nhưng bà thật rất thích cô gái Ôn Đình này. Bà thủ tiết nhiều năm, Dương Hiểu Phong để cho tiện chăm sóc bà, công việc từ đi bệnh viện lớn, trở lại trên trấn rồi cái chỗ khám bệnh.

Còn trai của bà thành tích cao, ngoại hình cũng rất tốt, tự nhiên mắt cao hơn đầu, các cô gái không lọt vào mắt nó, nhưng Ôn Đình không giống. Lời nói cử chỉ, trong lúc khoát tay, xem xét chính là rất có giáo dục tốt. Bà cũng nhìn ra Hiểu Phong đối với Ôn Đình cũng có chút cảm tình, vốn định tác hợp một chút cho hai người, bây giờ xem ra là không thể nào.

Dương Hiểu Phong đang im lặng ăn sáng, không nói chuyện.

Thẩm Hoài Cảnh rửa mặt xong đi đến bên cạnh Ôn Đình ngồi xuống. Ôn Đình lập tức chân chó bùng một phản cháo tới: "Cháo hay sừ đậu nành?"

Thẩm Hoài Cảnh lạnh nhạt vờng qua tay cô cầm lên phần sừ đậu nành chấm trên bàn. Ôn Đình le lưỡi một cái đem cháo để trước mặt mình, sau đó lại đổ súp, bánh quẩy đẩy tới trước mặt Thẩm Hoài Cảnh: "Anh thích ăn cái nào? Bánh quẩy ở đây rất truyền thống, ở chỗ chúng ta không ăn được. Còn có súp này, rất nhiều nước. Đứng rồi, ở đây còn có..."

Thẩm Hoài Cảnh nghiêng đầu không mang theo bất cứ tia cảm tình nào liếc cô một cái. Ôn Đình ho nhẹ một tiếng, cười ngược ngạo: "Anh muốn ăn cái gì ăn cái đấy, em không nói lời nào, không nói lời nào."

Di Dương nhìn thấy thái độ của Thẩm Hoài Cảnh, âm thầm lắc đầu, đáng tiếc thay Ôn Đình.

Ôn Đình âm ỉ ăn bữa sáng, đặc biệt nhớ đến đoạn thời gian Thẩm Hoài Cảnh động kinh kia. Bây giờ suy nghĩ một chút, đoạn thời gian đó quả thực là thiên đường nha. Đáng tiếc, bị chính cô làm mất rồi.

Đang trầm mặc ăn sáng, Liên Hiền bước vào, kêu to: "Ui, ăn điểm tâm đây, có phần của tôi hay không?"

Ôn Dĩ Nam vội nói: "Liên ca, đến đây, cùng ăn đi."

Liên Hiền khoát khoát tay: "Đùa thôi, anh là người bỏ dối mình sao. Ăn rồi." Liên Hiền đi lên phía trước, cầm túi lớn trong tay đưa đến trước mặt di Dương: "Dì, cảm ơn thời gian qua đã chăm sóc Dĩ Nam và Ôn Đình của bọn cháu." Nói đến Ôn Đình, thì Liên Hiền hơi nghiêng răng nghiêng lợi: "Đây là một chút tâm ý nhỏ nhỏ, xin người nhận lấy."

Di Dương từ chối với anh ta một phen, không lay chuyển được đành phải nhận.

Liên Hiền ở bên tai Thẩm Hoài Cảnh nói gì đó, Thẩm Hoài Cảnh đứng lên, không nói một lời đi ra ngoài. Ôn Đình vội vàng đứng lên, mang theo vội vàng: "Anh đi đâu vậy?"

Thẩm Hoài Cảnh không chú ý đến cô. Hồ hấp Ôn Đình có chút gấp rút, có chút co rút đứng ở đó, lại không biết nên nói cái gì.

Đi vài bước, Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Ôn Đình, mặt không biểu tình: "Vi tiền anh đâu?"

Ôn Đình sốt sột một chút, tiếp theo xấu hổ gãi gãi đầu, từ trong túi áo trên móc ra một cái ví da màu đen, gượng cười hai tiếng: "Tiền của em đều ở chỗ Dĩ Nam, buổi sáng đi mua điểm tâm, em ấy còn đang ngủ, em liền từ trong túi anh lấy ví tiền."

Thẩm Hoài Cảnh làm biếng nhìn cô, quay người đi.

Ôn Đình vội vàng giơ túi tiền kêu: "Vi tiền anh không cần rồi?" Thẩm Hoài Cảnh đã đi ra bức tường xây ở cổng. Ôn Đình vênh vênh miệng, thu tay lại: "Thật ra anh đem mặt khẩu thể lưu lại nha."

Liên Hiền giơ cho cô một ngón cái: "Ôn Đình a, tôi đề nghị cô dùng sức "Làm" một lần, xem xem ranh giới cuối cùng của Cừu ca là ở đâu, như thế sau này cô có thể "Làm" không chút kiêng kỵ."

Ôn Đình liếc mắt: "Anh biết đằng sau chữ "Làm" kia là chữ gì không?"

"Chữ gì?"

"Làm chết, làm chết, "Làm" với "Chết" là tương liên, tôi lại không ngốc."

Liên Hiền cười nhạo một tiếng: "Cô vậy mà biết đằng sau chữ "Làm" là chữ "Chết", cũng là không dễ a."

Liên Hiền đi ra ngoài, Ôn Đình bước lên phía trước ngăn anh ta: "Cái đó... tiểu Nhân với tiểu Bắc vẫn tốt chứ?" Những ngày này cô thật sự rất lo lắng cho Khương Hoài Nhân với Khương Hoài Bắc, nhưng hôm qua gặp Thẩm Hoài Cảnh quá mức lạnh ngác, với lại anh không nói chuyện với cô, cho nên không có cơ hội hỏi.

Liên Hiền ngoài cười nhưng trong không cười: "Còn biết quan tâm tiểu Nhân với tiểu Bắc? Không bằng cô chạy xa một chút, xem xem tiểu Nhân với tiểu Bắc có tốt không."

Một câu phá hỏng Ôn Đình, Liên Hiền đưa lưng về phía cô, khoát khoát tay: "No zuo no die (*) nha."

(*) No zuo no die: Không làm không chết (Câu này tác giả dùng tiếng Anh và tiếng Trung để nói.)

Ôn Đình phiền muộn, nhìn bữa sáng trên bàn kia một chút. Thẩm Hoài Cảnh uống một ngụm sừ đậu nành, còn lại không ăn một miếng, uống phí tâm ý của cô, vừa sáng sớm chạy ngược chạy xuôi một phen.

Ôn Đình đang rất ưu thương, Liên Hiền lại quay lại, cầm lấy một cái túi trong suốt đổ chút súp và bánh quẩy, lại lấy sừ đậu nành mà Thẩm Hoài Cảnh chưa uống xong cùng cầm đi ra ngoài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn âm u của Ôn Đình trong nháy mắt chuyển sáng, lộc cộc chạy theo Liên Hiền ra ngoài. Thẩm Hoài Cảnh đang đứng ở bên cạnh xe gọi điện thoại. Ôn Đình đối diện anh vẫy vẫy tay, một mặt ý cười: "Hoanh nghênh ban đêm lại đến nha."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn sang, cô đứng trước cửa bằng đồng sơn đỏ. Mặc áo lông màu lam nhạt mỏng, tóc buộc ngắn ngang cổ bởi vì ăn sáng không tiện, dùng một cái kẹp hoa hồng bằng nhựa kẹp tóc. Khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, phối hợp với động tác cười "Kính bĩ" của cô, cực kỳ giống loại phụ nữ ở ven đường kiếm khách, một đêm năm mươi đồng.

Sắc mặt của Thẩm Hoài Cảnh trong nháy mắt đen nhánh, hung hăng trừng cô một cái, lên xe, cửa xe bị đóng lại phát ra tiếng vang lớn, trút sự bất mãn của anh.

Ôn Đình giống như không thấy được sắc mặt không vui của anh, đặc ý cầm ví tiền của anh quay vào nhà.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ấn điểm tâm xong, Dương Hiểu Phong đề nghị Ôn Đình truyền thêm một chai nước nữa, như vậy bệnh mới hết hoàn toàn. Ôn Đình nghỉ ngơi, cảm thấy anh ta nói có lý, liền đi theo Dương Hiểu Phong đến phòng khám của anh ta.

Trên đường đi phòng khám bệnh, Dương Hiểu Phong mở miệng: "Ôn Đình, Thẩm tiên sinh này không phải người bình thường chứ?" Trang phục của anh ta, khí thế, lái xe, còn có mấy ngày nay ở cửa nhà anh đi đi tới tới mấy đợt người, tất cả đều là nhân vật có mặt mũi trong huyện.

Hôm nay trên trán là phiên chợ năm ngày một lần, Ôn Đình đang nhìn xem bốn phía. Khi nghe được Dương Hiểu Phong nói, sững sốt một chút, tiếp theo quay đầu nhìn anh ta, cười: "Quả thực không tầm thường, tính khí lớn, không biết cười, kiêu ngạo, khó hầu hạ, ngoại trừ khuôn mặt, không tìm ra một chút ưu điểm nào."

Trong giọng nói của Ôn Đình mang theo khinh bỉ, lại không che giấu được ngẩng khí ngọt ngào của cô. Dương Hiểu Phong che giấu sự mất mát của mình, giọng nói cố gắng nhẹ nhàng: "Cô không phải rất thích anh ta chứ?"

Ôn Đình dừng một chút, nghiêng đầu, hoạt bát nói: "Rất rõ ràng?"

Dương Hiểu Phong nhìn cô cười, ánh mắt nhu hòa: "Phải, rất rõ ràng. Anh ta vừa đến, bệnh của cô liền khỏe." Người bệnh, rất vi diệu, có đôi khi so với lòng người càng có thể biểu đạt tình cảm của mình.

Ôn Đình cúi đầu cười cười, không nói chuyện.

Dương Hiểu Phong đưa tay hờ vòng lấy bờ vai của cô, ngăn đám người bên trên phiên chợ chen chúc, giống như nói đùa: "Tôi còn tưởng rằng tôi sẽ có cơ hội theo đuổi cô, bây giờ xem ra giống như khả năng không lớn."

Trong lòng Ôn Đình kinh ngạc nho nhỏ một chút, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu hiện dư thừa gì, mỉm cười nhún nhún vai: "Bác sĩ Dương, anh thật sự cần nhắc tôi. Tình tình tôi như vậy, ngoại trừ Thẩm Hoài Cảnh, trên đời này thật đúng là không có mấy người chịu đựng được, người thông minh tự mình hiểu lấy nhà." Ôn Đình làm bộ thờ dài, giống như thật đáng tiếc.

Dương Hiểu Phong liếc có thật sâu một cái, cười ra tiếng: "Quả thực, đã nhìn ra. Trước đó mấy ngày có đều là giả bộ, nhìn ôn nhu hào phóng, Thẩm tiên sinh vừa xuất hiện, liền hiện nguyên hình."

Ôn Đình cũng cười, trong lòng lại là có chút phát khổ. Thẩm Hoài Cảnh ở lại đây cái gì cũng không nói. Không nói đem có trở về, cũng không đề cập tới bất kỳ yêu cầu gì, sao có sao không biết trong lòng của anh nghĩ thế nào. Thế nhưng là có lại không thể cho anh bất kỳ đáp lại nào, thừa nhận yêu anh là một chuyện, nhưng ở cùng anh là một chuyện khác. Con đường phía trước nên đi như thế nào, chính cô cũng mơ hồ.

Xuyên qua phiên chợ cách đó không xa thì đến phòng khám bệnh Dương Hiểu Phong. Dương Hiểu Phong phối thuốc cho Ôn Đình, treo truyền nước lên, thi anh ta vội vàng rời đi. Ôn Đình ngồi ở trên giường trong phòng khám, nhìn phiên chợ bên ngoài rộn rịp rạo rạo, có chút phiền muộn. Cô không thể mãi giả ngốc như thế này, kia Thẩm Hoài Cảnh lại nghĩ như thế nào? Đôi khi cô sợ anh đối với cô là nhất thời xúc động, chỉ là chủ nghĩa quỷ phá của dân ông. Thế nhưng có đôi khi cô lại mong chờ anh chỉ là nhất thời xúc động, như vậy hai người ai đi đường nấy, cuộc sống có ít lựa chọn cho những tình huống khó xử này, sẽ đơn giản rất nhiều.

Hôm nay là ngày lành tháng tốt, mấy chiếc xe trang trí hoa tươi từ đám người chậm chạp đi qua phiên chợ. Có một số đứa trẻ nhìn qua cửa sổ xe xem có đầu chó đáng yêu gì, có người từ trong xe ném kẹo mừng ra, người chung quanh hô nhau chạy tới, cướp nháo, có người kêu to: "Chúc mừng chúc mừng, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử."

Xe hoa dừng ở ven đường trước cửa một gia đình, tiếng pháo nổ lộp bộp vang lên, chủ trì hôn lễ cầm microphone nói. Chủ rể ôm cô dâu từ trong xe ra, nhất thời dùng sức quá lớn, lộ ra một chút eo, trong đám người bộc phát ra một trận tiếng cười.

Ôn Đình nâng má, khoe miệng hơi nổi lên một nụ cười. Cô dâu mới mặc váy cưới trắng nõn, mang theo nụ cười ngại ngùng ôm cổ chú rể. Ôn Đình chưa thấy qua hôn lễ nồng thôn, cho nên cảm thấy rất hứng thú nhìn thật lâu, bọn họ ở trước cửa làm rất nhiều nghi thức sau đó mới vào cửa. Đến khi Ôn Đình truyền nước xong, sau đó rút kim, đã có nhiều người kể cả cô dâu chú rể đã thay quần áo, đi đến nhà hàng bên cạnh phiên chợ.

Phiên chợ dần dần tàn đi. Ôn Đình từ phòng khám bệnh của Dương Hiểu Phong ra, đứng tại ven đường nhìn thật lâu. Cô dâu chú rể đứng ở cổng nhà hàng, lục tục ngo ngoe có bà con đến đây chúc mừng đám cưới bọn họ, trên mặt bọn họ đều mang nụ cười chúc phúc. Cô dâu mặc một chiếc váy đỏ chói, đặc biệt đẹp.

Quý thân xui khiến Ôn Đình thuận theo đám người đi vào. Bên ngoài phòng tiệc cưới có một cái bàn có một người lớn tuổi ngồi ở đó ghi tên, nhận tiền. Ôn Đình lấy tất cả tiền trong ví Thẩm Hoài Cảnh đưa cho người đó, người viết sách dán sừng sột một chút, ngẩng đầu nhìn Ôn Đình một chút: "Cô gái này, tên gọi là gì?"

Ôn Đình nghĩ nghĩ: "Thẩm Ngao Kiều."

"Thẩm Ngao Kiều? Trong chữ nào?"

"Ngao của kiều ngao, Kiều của thẹn thùng."

Người kia lắc đầu, trong lòng ngầm bụng, đó là cái tên gì? Nhất bút nhất hoạ đem danh tự viết lên sách dán đỏ chói. Có thể do người viết sách dân cho hôn lễ, chữ đương nhiên vô cùng đẹp. Ôn Đình nhìn mấy chữ kia, trong lòng thoáng qua một dòng nước ấm.

Trên mặt người kia mang theo nụ cười hòa ái: "Đi vào đi, cô gái, ăn uống ngon miệng."

Ôn Đình đi vào, trong đại sảnh bố trí đặc biệt vui mừng, âm nhạc bên trong đang phát bài hát 《 Rốt cục đợi em đến 》, trên màn hình là các hình chụp của cô dâu chú rể. Ôn Đình tìm một vị trí trong góc ngồi xuống.

Hôn lễ rất nhanh bắt đầu, mặc dù tiếng phổ thông của người chủ trì không cho là nói được, thậm chí mang theo khẩu âm rất dày đặc, nhưng rất biết khuấy động bầu không khí. Trong đại sảnh một mảng tiếng cười vui, cô dâu từ cổng hoa hướng chú rể đi tới, âm nhạc đổi thành 《 Kết hôn khúc quân hành》. Chú rể nắm tay cô dâu đặt ở trong tay, hai người đối mặt, nhìn nhau cười ngại ngùng.

Ôn Đình cảm thấy hốc mắt có chút ướt át, người chủ trì cầm tờ giấy tiếng phổ thông không nói, nói lời tâm tình cảm động lòng người. Chẳng biết tại sao, nước mắt Ôn Đình muốn ngăn cũng không nói thì rơi xuống.

Đây chính là cuộc sống đơn giản nhất thế giới, những gì cô muốn có, nhưng cô không thể có được nó.

Ôn Đình bước ra khỏi phòng tiệc. Sau lưng, người chủ trì hỏi: "Cô dâu, cô có nguyện ý để người đàn ông này trở thành chồng của cô hay không, cùng anh ấy ký kết hôn ước. Bất luận khỏe mạnh hay bệnh tật, hoặc bất luận vì lý do gì. Điều yêu thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, chấp nhận anh ấy, vĩnh viễn chung thủy với anh ấy cho đến hết cuộc đời."

"Tôi nguyện ý."

"Chú rể, anh có nguyện ý để người phụ nữ này trở thành vợ của anh hay không, cùng cô ấy ký kết hôn ước. Bất luận khỏe mạnh hay bệnh tật, hoặc bất luận vì lý do gì. Điều yêu thương cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, chấp nhận cô ấy, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy cho đến hết cuộc đời."

"Tôi nguyện ý."

Ôn Đình quay đầu nhìn thoáng qua hai người đang ôm nhau hôn nhau trên đài, sau đó bước ra phòng tiệc. Bên ngoài trời xanh không mây, xanh chói mắt.

Ôn Đình ngồi xuống bậc thềm trước cửa hàng đóng kín bên đường, nhắm mắt nhìn đám người xung quanh lui tới. Cũng không biết trải qua bao lâu, cho đến khi có người gọi cô: "Ôn Đình!"

Ôn Đình hoảng hốt quay đầu, là Liên Hiền với Ôn Đình Nam.

Liên Hiền thoáng qua một cái đến, chi tiết rèn sắt không thành thép quát: "Có đi ra ngoài có thể nói trước một tiếng không? Chúng tôi đều cho là cô mất tích? Có thể mang điện thoại hay không? Cô có biết chúng tôi tìm cô, tìm đến muốn điên rồi?"

Ôn Đình Nam sắc mặt trắng bệch bước tới, mang theo sự hãi:" Chị, chị đã đi đâu. Anh Hiểu Phong nói chị đã sớm rời phòng khám bệnh. Tại sao chị không nói một tiếng nhà, làm em sợ muốn chết, em cho là chị xảy ra chuyện gì nữa a." Ôn Đình Nam đem cò trên dưới đánh giá một phen, thấy cô không có việc gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Đình mới giật mình, mình ra ngoài cho tới trưa, nương nương xin lỗi: "Thật xin lỗi, chị quên thời gian."

Liên Hiền gọi điện thoại, chỉ chốc lát sau, bóng dáng cao ráo của Thẩm Hoài Cảnh đi ra từ một dãy nhà. Anh không có mặc áo khoác, cà vạt lỏng lẻo rớt rớt, cúc áo sơ mi mở mấy cái, mang trên mặt một chút hơi thở ngọt ngào kiêu kiêu.

Ôn Đình không khỏi co rúm lại một chút.

Thẩm Hoài Cảnh sai bước đi tới, nhìn thấy Ôn Đình ngồi tốt ở chỗ đó, tất cả lo lắng hóa thành kira giãn ngáp trời, nắm lấy cổ tay cô kéo cô lên, đôi mắt đỏ bừng: "Ôn Đình, đến cùng em muốn gì? Em cảm thấy hơi một chút là mất tích, chơi rất vui phải không? Em cảm thấy như vậy là có ý gì?"

Kiểm chế mấy ngày nay, cùng một lúc bùng nổ ra, khàn giọng gào thét, nắm tay cô đẩy ra bên ngoài: "Đi a, đi a, đi xa xa a, mắt không thấy tâm vị tình, đi a."

Liên Hiền cho tới bây giờ chưa thấy qua hóa khí lớn như thế của Thẩm Hoài Cảnh, anh sợ anh ta khước chế không được động thủ, bước lên phía trước ngăn giữa hai người: "Cứu ca, bớt giận."

"Bớt giận? Tôi có gì phải tức giận?" Thẩm Hoài Cảnh cười lạnh: "Tôi có tư cách gì tức giận?" Thẩm Hoài Cảnh một cước đá vào thùng rác ven đường, thùng rác phát ra tiếng vang nặng nề, lưng lay mấy cái mới đứng vững.

Thẩm Hoài Cảnh xoay người rời đi, Liên Hiền kêu lớn anh: "Cứu ca, anh đi đâu vậy?"

"Đừng đi theo tôi." Giọng nói Thẩm Hoài Cảnh lạnh lẽo, nhanh chân hướng lối rẽ phía trên bước đi.

Ôn Đình cắn cắn môi dưới, cất bước đi theo. Ôn Đình Nam muốn theo đi, Liên Hiền ngăn cậu lại, lắc đầu.

Thẩm Hoài Cảnh đi vài bước, phút chốc dừng lại, quay đầu, lấy mặt lạnh nhìn cô, mỗi câu mỗi chữ, mang theo u ám: "Anh nói, đừng đi theo anh."

Ôn Đình dừng bước lại, cùi đầu xoắn ngón tay, không nhìn anh cũng không nói chuyện.

Thẩm Hoài Cảnh không thêm đề ý cô, cất bước đi. Anh vừa đi, Ôn Đình cũng đi theo anh, ba phen mấy bận, Thẩm Hoài Cảnh mặc kệ cô, tùy ý cô đi.

Hai người dọc theo đại lộ đi một khoảng thời gian, Thẩm Hoài Cảnh lại quẹo lên một cái lối nhỏ. Bước chân Thẩm Hoài Cảnh lớn, lại đang nổi nóng, đi vừa nhanh vừa vội. Thân thể Ôn Đình ban đầu không tốt, lại sinh bệnh, chỉ có thể chạy chậm đi theo anh, một môi có chút thở không ra hơi.

Cũng không biết đi được bao lâu, chung quanh dần dần không có người ta, cây cối dần dần nhiều hơn, mặt trời cũng rơi xuống, đám mây ở chân trời hơi đỏ lên, các nhánh cây khô nằm rải rác trên bùn, toàn bộ đường đều bị bao phủ ở trong một mảnh vàng sáng ửng đỏ. Ôn Đình cảm thấy nếu như có thể như vậy đi theo phía sau anh đi tiếp, cũng rất tốt.

Cho đến khi Ôn Đình cảm thấy lòng bàn chân mình đều lấm lem, Thẩm Hoài Cảnh mới ngừng bước lại.

Ôn Đình vội vàng đỡ lấy thân cây không ngừng thở phì phò. Đi xa như vậy, toàn thân Ôn Đình ra mồ hôi, không khỏi cảm áo kéo kéo xuống, một trận gió mát thổi vào cổ, đặc biệt dễ chịu.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn động tác của cô, rớt cục vẩn là nhìn không được. Khuôn mặt bình tĩnh đi tới, dùng sức đem áo cổ che kín, lực đạo bàn tay không nhẹ, sắc mặt cũng khó nhìn, Ôn Đình cũng không dám nói chuyện, con mắt dính ở trên mặt anh, không nở lời, tùy ý anh "Ghim chết" cô.

Thẩm Hoài Cảnh không nhìn tầm mắt của cô, buông tay ra, giọng nói lạnh buốt: "Em đi theo anh làm gì?"

Ôn Đình bình phục nhịp tim quá nhanh một chút, vẫn là không kim chế được run chân, ở bên trên một tảng đá lớn ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, bị Thẩm Hoài Cảnh dùng sức kéo lại, găm nhẹ: "Em lại muốn sinh bệnh nữa phải không?"

Ôn Đình thuận thế ôm lấy eo của anh, ôm thật chặt: "Thẩm Hoài Cảnh, chúng ta nói chuyện có được không?"

Thẩm Hoài Cảnh lúc đầu nghi đẩy cô ra, nghe được cô nói, tay dừng một chút, cuối cùng không đẩy cô ra được, giọng nói cố gắng lạnh lùng: "Nói chuyện gì?"

Ôn Đình cắn môi, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, do dự nửa giây, mới nhỏ giọng nói: "Thẩm Hoài Cảnh, mấy ngày nay em suy nghĩ rất nhiều, chuyện của em em đã nói với anh. Em sợ hãi, em không thể đem Dĩ Nam ra cạy. Thành phố A cách thành phố G hai giờ lộ trình, bọn em tránh lâu như vậy, em không thể cho phép Dĩ Nam về Đường gia. Anh biết Đường gia, nếu như bị Đường gia tìm tới, em với Dĩ Nam căn bản cũng không có năng lực chống chọi với bọn họ, em..." Ôn Đình càng nói càng loạn, cuối cùng cũng không biết mình nói thứ gì, những vấn đề này quấn quanh ở trong nội tâm cô rất lâu, lại mãi không tìm thấy một biện pháp tốt để giải quyết.

Thẩm Hoài Cảnh đẩy cô ra, quanh thân đều lạnh xuống, mặt không biểu tình: "Cho nên?"

Ôn Đình đứng ở đó, giống như một đứa trẻ bị lạc đường, trong mắt ngậm lấy nước mắt, thì thầm: "Em cũng không biết."

Nếu như cô cùng Thẩm Hoài Cảnh trở về, Đường gia tìm tới cô chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, chớ đừng nói chỉ bây giờ Đường gia đã có tung tích của cô. Cô sợ cô và em trai sẽ trở lại Đường gia, nếu như Thẩm Hoài Cảnh vì cô cùng Đường gia thành thù, cô sợ hãi Thẩm Hoài Cảnh sẽ là chủ thứ hai, cô sợ hãi tất cả mọi người sẽ găm lên vết xe đổ.

Còn cô, cô sợ hơn nữa, cô ở trong lòng Thẩm Hoài Cảnh cũng không có quan trọng như vậy. Cô sợ cô bỏ ra tất cả, cuối cùng lại mất nhiều hơn được. Trong thế giới thực dụng này, bèo nước hai người gặp nhau, có mấy người sẽ nguyện ý vì đối phương trả giá tất cả.

Cô sợ có một ngày anh sẽ hối hận, như thể rốt cuộc cô sẽ không có đường lui.

Đột nhiên, Thẩm Hoài Cảnh giống như một con sư tử nổi giận, trong mắt hiện ra lửa giận khiến người ta sợ hãi. Cô đang suy nghĩ gì, anh so với cô còn rõ ràng, nói trắng ra chính là không tin anh.

Thẩm Hoài Cảnh hít một hơi thật sâu, cố gắng đem lửa giận đè xuống: "Em đến cùng là muốn gì? Có phải căn bản em liền không nghĩ đến việc yêu cầu anh giúp đỡ em, chia sẻ với em phải không?"

Ôn Đình nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất, nước mắt liền thuận khoe mắt rơi xuống, lắc đầu: "Em không biết, em thật không biết, em chính là muốn ở cùng một chỗ với anh."

Cô không biết nên như thế nào cho phải, cô cảm thấy cuộc sống của cô đi vào một đầu trong ngõ cụt. Trong ngõ hẻm đều là rồi rầm thành một đoàn, làm sao cũng không giải được. Cô không biết làm sao giải, lo lắng không chịu nổi, lại có một sợi dây thừng mạch lạc rõ ràng, chính là nguyện vọng mãnh liệt nhất trong đáy lòng cô.

Thẩm Hoài Cảnh tức giận đã đến cổ họng, lại bói vì một câu nói của cô mà sống sờ ở đó.

Editor:

Hôm nay là ngày đặc biệt của Hi nên Hi bung chương nhé.

☐ **Mini Game** ☐

Câu hỏi: Hôm nay là ngày đặc biệt gì của Hi?

Bạn nào cmt câu trả lời chính xác và sớm nhất Hi tặng Phiên Ngoại "Dĩ Nam và Hoài Nhân" nhé.

Chỉ 1 người duy nhất thôi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình ngồi xuống ở ven đường, ôm lấy đầu gối, vùi đầu giữa hai chân, giọng nói ừ rừ: "Thẩm Hoài Cảnh, anh có thể làm cho Di Nam ra nước ngoài không? Em ấy ra nước ngoài, Đường gia muốn tìm em ấy sẽ khó hơn rất nhiều."

"Thẩm Hoài Cảnh, em không thể đem Di Nam ra cược, chỉ cần em ấy đi, em an tâm rồi, em muốn ở cùng một chỗ với anh."

"Thẩm Hoài Cảnh, em đã yêu anh rồi, làm sao bây giờ?"

"Thẩm Hoài Cảnh..."

Ôn Đình ngẩng đầu lên, một cái bóng đen che xuống, một đôi môi mềm mại ngăn chặn lời nói tiếp theo của cô. Chán Ôn Đình mềm nhũn, ngã ra phía sau, một bàn tay to lớn đỡ lưng cô, đem cô ôm vào trong lòng.

Nụ hôn của anh có chút gấp rút, mang theo hơi thở nóng bỏng, trên cằm là những gốc râu rìa cứng ngắc, đâm cô đau. Ôn Đình không khỏi đẩy ngực của anh, nghiêng đầu tránh môi của anh. Thẩm Hoài Cảnh lại không cho cô đạt được, một tay đè lại sau gáy cô, lưỡi cạy mở hàm răng cô chui vào, quấn lấy lưỡi của cô đẩy đưa. Ôn Đình ngửa đầu, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, miệng nhỏ mở ra một chút, tiếp nhận môi lưỡi nóng ướt của anh.

Thẩm Hoài Cảnh ôm cô thật chặt trong ngực, giống muốn đem cô hòa vào trong cơ thể. Môi lưỡi từ trên môi của cô chệch hướng, hôn qua khuôn mặt của cô, ở trên vành tai của cô mát thỏa thích một chút, cuối cùng giống như cho hà giãn, hung hăng cắn một cái. Ôn Đình đau, khẽ run rẩy, rụt lại ở trong ngực anh.

Thẩm Hoài Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, bàn tay nắm lên cằm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh. Mắt đen của anh mang theo hào quang thâm trầm. Ôn Đình không khỏi có chút trốn tránh.

Thẩm Hoài Cảnh mới đặt lên môi cô, trầm thấp mở miệng: "Em có tin anh không?"

"Hả?" Trong mắt Ôn Đình hiện ra mê mang.

"Có tin anh không?" Tay Thẩm Hoài Cảnh có chút dùng sức, Ôn Đình hơi bị đau, không khỏi cắn trên môi anh một cái.

Thẩm Hoài Cảnh không nhúc nhích, tùy ý cô cắn, lại chấp nhất vấn đề trước đó: "Có tin anh không?"

Ôn Đình nghe rõ vấn đề, nhưng không nói lời nào, mở ra con mắt khác.

Thẩm Hoài Cảnh xốc cô lên đứng vững, hai tay đáng mặt cô, ép cô nhìn anh, ánh mắt tập trung: "Có tin anh không?"

Ôn Đình bị ép nhìn thẳng anh, lại cố chấp nhếch môi, không nói lời nào.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô, hai người lẳng lặng nhìn nhau nửa ngày, Ôn Đình thua trận, nhượng mắt: "Anh sẽ giúp Di Nam sao?"

Thẩm Hoài Cảnh khieu khích khuôn mặt của cô, giọng nói lại chìm ba phần, mang theo trọng lượng thiên quân: "Em có tin anh không?"

Anh không trả lời vấn đề của cô, lại chấp nhất với vấn đề của anh. Ôn Đình nhìn anh, trong mắt mang theo gầy dựa.

Thẩm Hoài Cảnh xích lại gần cô, ở môi cô liếm láp lấy, mơ hồ không rõ mồm miệng: "Nói tin."

Ôn Đình nhịp tim đập rất nhanh, trong lòng tê tê ngửa ngửa, một loại cảm giác không thể nói rõ được cũng không thể diễn tả được. Gió thu lạnh rung, lá cây khô héo từ trên cây rơi xuống, xoáy trong không trung. Phòng thủ sau cùng trong lòng Ôn Đình cũng bị phá vỡ, cuối cùng thở dài một hơi, nhắm mắt lại: "Em tin."

Nói ra chữ "Tin" này, rốt cục cô cũng không còn đường lui lại.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn mặt cô, giọng nói rõ ràng mà kiên định: "Nhất định phải nhớ kỹ lời hôm nay em nói, bất kỳ lúc nào, đều phải nhất định nhớ kỹ, hiểu không?"

Thẩm Hoài Cảnh không đợi cô trả lời lại, dùng sức đem cô ôm vào trong ngực, một lát sau, tay Ôn Đình đi lên dùng sức ôm lấy anh. Bất kể như thế nào, giờ khắc này, anh cũng yêu cô, chỉ cần Dĩ Nam rời đi, bất luận sau này sẽ thế nào, cô cũng sẽ không hối hận.

Lẳng lẳng ôm một lát, Thẩm Hoài Cảnh buông cô ra, nhìn cô. Ôn Đình không khỏi có chút ngượng ngùng, mở ra con mắt khác. Quanh người Thẩm Hoài Cảnh ôn hòa rất nhiều, đưa tay bóp cằm cô một chút, hừ một tiếng.

Ôn Đình vì che giấu bối rối của mình, ho nhẹ một tiếng, sờ lên cái cằm anh bóp qua: "Râu mép của anh quá cứng, đều đó."

Thẩm Hoài Cảnh cũng nhìn thoáng qua, đứng là bị anh đâm có chút đỏ, tay để lên trên vuốt vuốt cho cô, trong miệng lại lạnh lẽo cứng ngắc: "Đáng đời."

Ôn Đình bủn rủn môi lên, có một loại dự cảm không tốt, Thẩm Hoài Cảnh động kinh rồi cuộc không quay lại rồi.

Gầy vò thời gian dài như vậy, Ôn Đình cảm thấy toàn thân bủn rủn, không khỏi dựa vào người Thẩm Hoài Cảnh: "Một môi quá nha."

Thẩm Hoài Cảnh nắm ở eo cô, đem trọng lượng thân thể của cô đặt trên người anh, cảm lấy tay cô, trên tay cô một mảnh tím xanh, hôm qua anh nhìn thấy, liều mạng nhịn xuống mới không biểu hiện ra sự quan tâm của mình.

Ôn Đình nhìn dáng vẻ của anh, khoe miệng có chút ý cười, đá đá chân, phản nản: "Hôm qua chân còn đá lên bàn, đầu gối đều xanh."

Thẩm Hoài Cảnh liếc có một cái, ném tay của cô đi. Ôn Đình cắt một tiếng, oán giận lằn nữa, Thẩm Hoài Cảnh động kinh thật sự theo gió chạy đi rồi.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn sắc trời đã lờ mờ một chút, nói: "Về thôi."

Ôn Đình yếu ớt nhìn anh: "Em thật sự đi không được rồi." Cô đây không phải là nũng nịu, thân thể ban đầu không tốt, đi gần hai tiếng, không nói không có nghỉ ngơi, còn đi rất nhanh, cộng thêm vừa rồi một phen "Chân tình bộc lộ" kia, toàn thân khung xương đã vỡ tan.

Thẩm Hoài Cảnh mắt đen nhìn thẳng cô: "Nói hay, anh có thể công em."

Ôn Đình vui vẻ ra mặt: "Thật sao?"

Thẩm Hoài Cảnh mặt không đổi sắc: "Nhưng mà anh có điều kiện."

Nụ cười của Ôn Đình biến mất, nghĩ đến cái điều kiện Thẩm Hoài Cảnh bắt cô lột vò của thịt và tôm kia, than thở một hơi: "Điều kiện gì?"

"Từ hôm nay trở đi mỗi lúc trời tối làm một bản kiểm điểm."

"Kiểm điểm, kiểm điểm gì?"

Thẩm Hoài Cảnh cười lạnh một tiếng: "Cam đoan với anh sau này không bỏ nhà trốn đi nữa."

Ôn Đình cười gượng hai tiếng: "Không cần thiết chứ... Miệng nói ra cũng không đại diện cho chân thành... Có tâm là được."

Thẩm Hoài Cảnh liếc có một cái, xoay người rồi đi, Ôn Đình vội vàng đuổi theo, chưa từ bỏ ý định đạp lấy cánh tay của anh: "Thật muốn như thế?" Nào của cô lấp đầy, giống như dáng vẻ của học sinh trường tiểu học viết bản kiểm điểm, liền đau đầu.

Thẩm Hoài Cảnh không lên tiếng. Ôn Đình theo bên người đi vài bước, cảm thấy mình sắp tan ra thành từng mảnh, cuối cùng bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Được, được, em đồng ý là được rồi."

Thẩm Hoài Cảnh mới nhàn nhả dừng bước lại, quay người ôm cô đặt lên trên góc cây chết khô ven đường. Ôn Đình ở trên cao nhìn xuống anh, bủn rủn: "Nói cho cùng, anh chính là không tin em." Còn làm cái gì kiểm điểm, Thẩm Hoài Cảnh cái tên này đủ hắc.

Thẩm Hoài Cảnh hừ, cười một tiếng: "Em nói đúng, chính là không tin em. Em nhớ kỹ, uy tín của em ở chỗ anh đã phá sản."

Ôn Đình giận không chỗ phát tiết, bỏ một lúc này buộc cô nói tin anh, bây giờ đưa cô đến nơi này liền thay đổi bộ mặt. Thẩm Hoài Cảnh anh nha, trong nhà anh là trở mặt làm giàu a.

Thẩm Hoài Cảnh xoay người sang chỗ khác, Ôn Đình lo lên lưng của anh, hai tay ôm lấy cổ của anh, dùng sức lắc một chút. Thẩm Hoài Cảnh tay đặt ở trên đùi cô giờ lên vô mong cô một cái, cảnh cáo: "Có đi hay không?"

Ôn Đình hừ một tiếng, không cam lòng buông lỏng tay, Thẩm Hoài Cảnh nhẹ nhàng đem cô công lên, lúc trên đường đi lui tới, vừa đi vừa nói: "Bắt đầu hôm nay a."

"Cái gì?" Ôn Đình không hiểu.

Tay Thẩm Hoài Cảnh dùng sức đem cô xóc lên một chút, Ôn Đình lưng lay một chút, gạt nãy mình, vội vàng dùng lực ôm chặt cổ của anh: "Anh đừng dọa em, em sợ độ cao."

Thẩm Hoài Cảnh bóp có một cái: "Dừng già bỏ, hay là đem em quăng xuống."

Ôn Đình không thể làm gì, đầu dựa vào bà vai anh, nhìn một bên mặt tuần tú của anh, qua loa mồm miệng: "Em cam đoan sẽ không bỏ nhà trốn đi nữa."

"Không được, mỗi lần không thể ít hơn ba trăm chữ."

Ôn Đình xù lông lên: "Thẩm Hoài Cảnh, sao anh không đi ăn cướp nha."

Thẩm Hoài Cảnh làm bộ muốn đem cô quăng xuống. Ôn Đình sợ, xi hơi tê liệt ngã trên lưng anh, vắt hết óc học hành cả đời: "Em, Ôn Đình, ba chữ, cam đoan, năm chữ, đời này, thậm chí kiếp sau, thậm chí kiếp sau sau nữa, cái này có năm mươi chữ chứ, tuyệt đối, kháng định, nhất định, không có khả năng bỏ nhà trốn đi nữa, một trăm có chứ?"

"Em sai rồi, quá sai, sai không hợp lẽ thường, sai không thể nói lý, sai không thể tha thứ, một trăm năm mươi chứ?"

"Em để mọi người lo lắng, em để Thẩm Hoài Cảnh tiền sinh ôn tồn lễ độ, anh tuần tiểu sai phát giận như thế. Thẩm tiền sinh bị em bức thành một bệnh nhân tình địa tính phân ngao kiểu xà tình(*) này." Ôn Đình nói đặc biệt lưu loát.

() Xin lỗi mình bỏ tay với cái bệnh này, không hiểu gì luôn...*

Thẩm Hoài Cảnh nghiêng đầu, mắt lạnh đối mặt của cô, Ôn Đình trong nháy mắt ngậm miệng, đối với anh cười cười lấy lòng: "Cái này bao nhiêu chứ?"

"Hai trăm năm mươi, còn thiếu năm mươi." Thẩm Hoài Cảnh lạnh giọng.

Ôn Đình đối diện sau gáy của anh làm cái mặt quý, anh mới là hai trăm năm mươi a.

"Em sau này nhất định làm gương tốt, hết sức đem Thẩm tiền sinh mang về vì thực hiện bốn cái hiện đại hoá, thêm mắm thêm muối chính xác là trên đường..."

Giọng nữ khàn khàn mang chút vui sướng ở trên con đường nhỏ yên tĩnh, ánh nắng mờ nhạt đem hai cái bóng trùng điệp càng kéo càng dài, cho đến khi thấy không rõ, giống như đi tới cuối cùng chân trời.

Hai người trở lại trên trần, đã là sau bữa cơm chiều, mặc dù thời tiết tương đối lạnh, nhưng trên quảng trường nhỏ có không ít người hoạt động sau bữa ăn, còn có cô chú đang ở quảng trường nhảy múa. Ôn Đình nhìn bốn phía một chút, đưa tay đem mũ áo lông trùm lên trên đầu.

Thẩm Hoài Cảnh nghiêng mắt thấy được động tác của cô, hỏi: "Lạnh?"

Ôn Đình đem mặt chôn ở chỗ bà vai anh, ồm ồm: "Không lạnh, chính là nhiều người như vậy, em được anh công đi, có chút ngại, đem mặt che lại, thì người khác không nhìn thấy em là ai."

Thẩm Hoài Cảnh có chút ghen lời: "Em có thể xuống tự mình đi."

Ôn Đình ôm chặt cổ của anh: "Không sao a, dù sao người ta chỉ có thể nhìn thấy mặt của anh, nhìn không thấy mặt của em."

Thẩm Hoài Cảnh, đặc biệt muốn đem cô quăng xuống.

Đến cửa nhà di Dương, Thẩm Hoài Cảnh đem cô đặt trên bàn ở ven đường, sau đó quay người ngẩng đầu đối mặt với cô. Ôn Đình che đầu bên trong mũ, cúi đầu nhìn anh mỉm cười, đưa tay: "Anh định đem em quăng xuống sao?"

Thẩm Hoài Cảnh không nói chuyện, nhìn cô thật sâu. Ôn Đình ngửi được một tà không giống tức giận, thấp thòm nói: "Sao thế?"

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay ôm cô xuống, nói khẽ: "Có người muốn gặp em."

Ôn Đình chớp mắt: "Có người muốn gặp em? Ai? Tiểu Nhân tiểu Bắc sao?" Ôn Đình đặc biệt kinh hi: "Anh đem bọn chúng đến sao?"

Ôn Đình đẩy Thẩm Hoài Cảnh ra, liền chạy vào trong sân, một bên bước vào sân một bên gọi: "Tiểu Nhân, tiểu Bắc."

Trong sân người đang ngồi nghe được giọng nói của cô ngừng đầu, Ôn Đình đi qua bức tường bình phong ở cổng, cùng người đó bốn mắt nhìn nhau.

Ôn Đình bước chân dừng lại, sững sờ tại đó, nhìn xem người đó kinh ngạc, hô hấp đều ngừng lại, trong nháy mắt mắt đỏ ngầu, nước mắt trào ra ngoài. Nhiều năm qua kiểm chế tâm tình, giờ khắc này nhìn thấy người này thì hoàn toàn sụp đổ. Ôn Đình ôm đầu gối, chậm rãi ngồi xuống, nghẹn ngào lên tiếng.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: □

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Ưông Ủy Phàm nhìn thấy Ôn Đình, bàn tay xuôi ở bên người có chút phát run, một lát sau, ông đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh Ôn Đình, ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, giọng nói nghẹn ở cổ họng: "Ninh Ninh."

Cách xưng hô này đã tám năm. Ôn Đình ngẩng đầu, hai mắt mờ mờ lưng roi nước mắt nhào vào lòng ông: "Chú."

Ưông Ủy Phàm ôm lấy cô, nước mắt thuận khóa mắt rơi xuống: "Ninh Ninh, chú tới rồi, đừng sợ."

Thẩm Hoài Cảnh dựa trên tường ở cổng, nghe trong sân kiểm chế tiếng khóc, từ trong túi móc ra một điều thuốc, đôi mắt nhìn bóng đèn lấp lóe sắp hư ngoài sân, mặt ẩn trong màn đêm, nhìn không rõ thần sắc.

Thẩm Hoài Cảnh hút ba điều thuốc ở bên ngoài, đợi đến khi âm thanh bên trong dần dần tan biến, mới cất bước đi vào. Ôn Đình đã ngừng khóc, kéo Ôn Dĩ Nam qua đẩy đến trước mặt Ưông Ủy Phàm: "Chú, đây là tiểu Dục." Dĩ Nam hóa ra tên

là Đường Dục, mẹ hi vọng người em ấy có thể sáng như tên, cuộc sống tươi sáng.

Uông Ủy Phàm trêu mếu nhìn cậu, đưa tay muốn ôm cậu, cuối cùng vẫn thu tay về: "Tiểu dục đã lớn như vậy." Ông sợ là sớm đã quên ông là ai chứ.

Ôn Dĩ Nam đối với ký ức về Uông Ủy Phàm khá mơ hồ. Lúc mẹ dẫn theo hai người quen biết Uông Ủy Phàm, cậu mới hai tuổi, năm năm sau tách ra, bắt quí cậu chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ ký có một người như vậy, lại không nhớ rõ ngoại hình. Nhưng là những năm này Ôn Đình có kẻ lại, Uông Ủy Phàm đã thành trụ cột tinh thần của bọn họ. Vì vậy, lúc này nhìn thấy ông, cũng không có cảm giác xa lạ gì, ngược lại rất thân thiết, rất an tâm.

Ôn Dĩ Nam xoay người, nhẹ nhàng ôm lấy Uông Ủy Phàm: "Chú."

Uông Ủy Phàm sững sốt một chút, nước mắt ở khóe mắt nhịn xuống, về ôm lấy cậu. Ôn Đình quay đầu chỗ khác lau một chút nước mắt.

Thẩm Hoài Cảnh bước đến, ho nhẹ một tiếng, cắt ngang hình ảnh ba người một nhà vui vẻ. Uông Ủy Phàm nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, lúc đầu nhơ nhĩ hiện lãnh trong nháy mắt trở nên hơi lạnh nhạt: "Thẩm tổng, xuất hiện rồi?"

Uông Ủy Phàm năm nay chỉ mới bốn mươi một tuổi, ngoại hình cương kinh thon gầy, mặt mày rất tuấn mỹ, mang một dáng vẻ thanh lịch nho nhã, lúc mặt lạnh xuống, thì có trí nhiều hơn thương nhân một phần.

Thẩm Hoài Cảnh đi tới, đưa tay cầm lấy tay Ôn Đình đang ngồi bên cạnh Uông Ủy Phàm lên, đem tới bên cạnh chỗ ngồi vừa này, sau đó ở vị trí cũ của cô ngồi xuống. Nhìn thẳng ông, ngữ khí nhàn nhạt: "Lời này của Uông tiên sinh là có ý gì, tôi không hiểu lắm."

Uông Ủy Phàm cười lạnh một tiếng: "Thẩm tổng làm gì mà dám làm không dám chịu, nếu không phải cậu, tôi và tiểu Ninh cũng không cho tới ngày hôm nay mới có thể gặp mặt chứ?"

Ôn Đình nghe được như rơi vào trong sương mù, đưa tay kéo Thẩm Hoài Cảnh: "Chuyện gì xảy ra?" Cô vừa mới khóc, giọng nói ồm ồm mang chút khàn khàn. Thẩm Hoài Cảnh liếc có một cái, cầm lấy phích nước nóng rót một chén nước để vào trong tay cô, không nói chuyện.

Uông Ủy Phàm đem động tác của Thẩm Hoài Cảnh thu hết vào mắt, trên mặt bất động: "Tiểu Ninh, con hẳn còn chưa biết a. Thật ra trước đó mấy ngày, chú đến tìm bọn con, thế nhưng có người nhất quyết cản trở ta gặp bọn con, con đoán người này là ai?"

Ngữ khí của Uông Ủy Phàm rõ ràng người này chính là Thẩm Hoài Cảnh, Ôn Đình nhìn thoáng qua người bên cạnh, sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh nhạt nhẽo, rũ mắt không nói.

Ôn Đình hình như có chút sáng tỏ, hình như là lại không rõ, không hiểu ra sao.

Uông Ủy Phàm đứng lên: "Tiểu Dục, không, tiểu Ninh tiểu Dục đã là lúc trước, chú vẫn là gọi con là Dĩ Nam đi. Dĩ Nam, đi thu dọn đồ đạc, con và chị con bây giờ cùng chú về nhà."

Ôn Dĩ Nam nhìn thoáng qua Ôn Đình, lại liếc mắt nhìn Thẩm Hoài Cảnh, do dự không nhúc nhích.

Liên Hiền đứng bên cạnh, sờ lên chóp mũi, bước lên một bước, cười ha hả: "Uông Tổng, sao phải làm cho khó xử như vậy, phải không? Tôi cũng coi là bạn cũ, có hiểu lầm gì đó ngồi xuống nói một chút."

"Nói? Lời này của cậu nói ngược lại tôi thật có chút không rõ. Liên tiên sinh mấy ngày trước, lúc gặp tôi, không phải còn uy hiếp tôi, không cho phép tôi gặp Ôn Đình sao?"

Liên Hiền nóng rồ: "Uông tiên sinh, tôi nói chuyện nhưng phải bằng lương tâm nha, tôi lúc nào uy hiếp ông? Tôi thế nhưng là tâm bình khí hòa cùng ông nói chuyện."

Ôn Đình nghe như đã hiểu, chính là Uông Ủy Phàm tìm được cô muốn gặp cô, bị Thẩm Hoài Cảnh cản lại.

"Chú, chú tìm thấy con như thế nào?" Ôn Đình có chút bực bội.

Nói đến cái này, Uông Ủy Phàm thở dài một hơi: "Kể từ sau khi biết con mang tiểu Dục đi, chú liền trăm phương ngàn kế muốn tìm đến bọn con, đáng tiếc luôn tra không được tung tích của bọn con. Cho đến khoảng thời gian trước, công ty của bọn chú làm một hoạt động trang sức, chú vô tình thấy được một đoạn video..." Uông Ủy Phàm dừng một chút, mới nói: "Người trong video nhìn rất giống con."

Video? Trang sức? Mặt Ôn Đình đỏ lên, hẳn là lần trước Khuông Hoài Nhân muốn chiếc vòng tay, sự kiện cổ với Thẩm Hoài Cảnh lên khán đài hôn nhau kia mà.

"Vì vậy, chú cho người của chú tìm con, thật vất vả mới có chút manh mối. Chú muốn tự mình đi gặp bọn con, ai biết rằng bọn con đã không thấy tăm hơi."

Ôn Đình tâm tư xoay chuyển một chút, một kỳ vọng nho nhỏ: "Người đàn ông lần trước đi theo con là người của chú?"

Uông Ủy Phàm gật gù đầu: "Phải."

Ôn Đình cảm thấy tảng đá lớn trong lòng lập tức rơi xuống, có loại cảm giác "Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" (*).

(* *Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: Trong hai câu: Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (tạm dịch: Núi cùng nước tận ngỡ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng). Ý là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rừng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng.*

Lời nói của Uông Ủy Phàm xoay chuyển: "Nhưng mà, sau đó Thẩm tổng cản trở, tôi rất không hiểu?"

Ôn Đình vội vàng giải thích: "Anh ấy có khả năng cho là chú sẽ làm hại bọn con, cho nên..."

Uông Ủy Phàm cười, đôi mắt sáng ngời: "Phải không? Chú cho rằng Thẩm tổng hẳn không phải là người bị động chứ, chẳng lẽ không có tìm người điều tra Đường gia? Không có điều tra thân phận tiểu Ninh? Sợ là đã sớm biết, chỉ là giấu diếm mà thôi?"

Thẩm Hoài Cảnh ngồi ở đó, vẫn như cũ không có mở miệng.

"Biết thân phận tiểu Ninh, lại không nói, cản trở chúng tôi gặp mặt? Thẩm tổng đang có ý đồ gì, tôi còn thực sự đoán không ra đây." Uông Ủy Phàm hí mắt nhìn anh, mang theo đề phòng với cảnh cáo.

Lúc này Ôn Đình gần như đã hiểu, đối với Uông Ủy Phàm, Thẩm Hoài Cảnh cũng không có phủ nhận, đó chính là thừa nhận. Cho nên cũng không phải do cô nói cho anh biết sự việc của Đường gia, anh mới biết được. Trước khi anh đến gặp cô đều đã điều tra rõ, biết tất cả mọi chuyện điều kiện tiên quyết, anh không cho Uông Ủy Phàm gặp cô. Vì vậy, mục đích của anh là gì?

"Được rồi, trời rất tối rồi. Ôn Đình, Dĩ Nam, cùng chú về nhà đi, tài xế ở bên ngoài chờ chúng ta." Uông Ủy Phàm lại một lần nữa mở miệng.

Thân hình Thẩm Hoài Cảnh có chút cứng ngắc, gương mặt lạnh lùng, quanh người còn có chút hơi thờ ơ ảm, anh nheo mắt, không thấy rõ biểu tình gì.

Ôn Đình liếc anh một cái, đảo mắt, nhìn anh lần nữa, Thẩm Hoài Cảnh rốt cục ngừng đầu, đối diện tầm mắt của cô. Ôn Đình lạnh nhạt nhìn thẳng anh ba giây đồng hồ, sau đó không nhìn anh nữa, khoắc lên cánh tay Uông Ủy Phàm: "Chú, hôm nay quá muộn rồi, bọn con còn có nhiều đồ dùng phải thu dọn, và lại làm phiền đi Dương thời gian dài như vậy, cũng muốn cùng với bà nói lời tạm biệt đáng hoảng. Cho nên, buổi tối hôm nay bọn con ở lại một đêm cuối, buổi sáng ngày mai cùng người trở về, có được không?"

Uông Ủy Phàm nghĩ nghĩ, cúi đầu nhìn có: "Tiểu Đình, lần này chú thật vất vả tìm được bọn con, chú bây giờ có đủ năng lực bảo vệ bọn con, chúng ta người một nhà sẽ không bao giờ tách ra."

Ôn Đình lại có chút nước mắt, cổ nén nước mắt: "Được, chú, chúng ta người một nhà cũng không cách xa nữa."

Uông Ủy Phàm một tay dắt cô, một tay dắt Ôn Dĩ Nam đem hai người mang ra sân, mới mở miệng: "Tiểu Đình, Thẩm Hoài Cảnh người này..."

"Không đơn giản." Ôn Đình cười nói tiếp.

Uông Ủy Phàm sững sốt một chút, trong mắt mang tới một vòng nho nhỏ kinh ngạc: "Cho nên?"

Ôn Đình ngửa đầu nhìn ông, cười không màng danh lợi: "Chú, năm đó mẹ cũng nói chú thật không đơn giản."

Lần này Uông Ủy Phàm kinh ngạc nhưng thật lâu, mới gạt mình hoàn hồn, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Chú và mẹ con... Tiểu Ninh trưởng thành rồi, có chú ý của mình, nhưng nhớ kỹ, chú vĩnh viễn là hậu phương vững chắc của bọn con."

Ôn Đình gật gù đầu: "Con biết. Chú."

Đưa Uông Ủy Phàm lên xe, Uông Ủy Phàm kéo cửa xe xuống: "Buổi sáng ngày mai chú tới đón bọn con, mặc kệ như thế nào, phải về nhà trước."

Ôn Đình gật gù đầu: "Được."

Tiền Uông Ủy Phàm đi, Ôn Đình trở lại trong sân, Thẩm Hoài Cảnh đã không ở đó. Liên Hiền nhìn thấy Ôn Đình trở về, con mắt vẫn nhìn chăm chăm cô, quan sát sắc mặt của cô. Ôn Đình liếc qua, Liên Hiền đứng thẳng người: "Cái kia... tôi còn có chuyện, tôi đi trước." Cứu ca, người ừ cậu phúc đi.

Ôn Đình nhìn xung quanh, mới nhìn thấy Thẩm Hoài đang nấu ăn trong phòng bếp. Bọn họ trở về muộn, tất cả mọi người đã ăn xong cơm tối. Thân người anh cao lớn ở trong phòng bếp có chút chật hẹp, có vẻ hơi không hài hòa, nhưng lại hài hòa dị thường. Đèn chiếu sáng vào trên người anh, ở trên tường chiếu xuống một cái thân ảnh dài hẹp, ánh đèn chập chờn, làm cho bên trong lòng người dâng lên một chút thế tục khói lửa ảm áp.

Ôn Đình nhìn thân ảnh của anh sững sốt trong chốc lát mới hồi phục, đi đến chỗ đi Dương từ biệt.

Di Dương ở đó ngây người một thời gian dài. Lúc Ôn Đình ra, Thẩm Hoài Cảnh đang đứng trong sân hút thuốc. Không biết nguyên nhân là cô quá mức quen thuộc với anh, hay là hơi thở của anh quá mạnh, Ôn Đình rõ ràng cảm giác được anh rất bức bối.

Ôn Đình đi qua, trực tiếp lấy điều thuốc trong tay anh đập tắt, ném vào trong thùng rác: "Bình thường không phải anh không hút thuốc sao? Học ở đâu những tật xấu này?"

Thẩm Hoài Cảnh im lặng mấy giây: "Em."

Ôn Đình: "... Em đói rồi."

Thẩm Hoài Cảnh làm mà soi đơn giản, ban đêm Ôn Di Nam cũng không có ăn quá nhiều, cho nên ba người cùng nhau ăn. Thẩm Hoài Cảnh từ trước đến nay ít nói, không nói lời nào, Ôn Đình cũng im lặng, bầu không khí có chút ngưng đọng. Ôn Di Nam ôm bát nhanh chóng ăn xong, sau đó rời khỏi nơi thị phi này.

Cơm nước xong xuôi, Ôn Đình rửa bát, sau đó trở về phòng thu dọn đồ đạc. Thẩm Hoài Cảnh ngồi trên giường im lặng nhìn cô đi qua đi lại, mắt đen theo cô tới lui cũng không ngừng chuyển động.

Ôn Đình cảm từng cái từng cái quần áo xếp xong bỏ vào vali, lúc đứng dậy Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên đưa tay kéo lấy cổ. Ôn Đình kinh ngạc nhìn anh: "Sao thế?"

Chân mày Thẩm Hoài Cảnh hơi nhu lại, dường như hạ quyết tâm: "Em không có cái gì muốn hỏi hoặc là muốn nói?"

Ôn Đình đối diện ánh mắt của anh: "Anh muốn cho em nói gì?"

Hai người đối mặt mười giây, trầm mặc nhìn nhau, Thẩm Hoài Cảnh buông lỏng tay, không cao hứng: "Tiếp tục thu dọn đi."

Ôn Đình đối với anh làm cái biểu cảm kinh thường, thờ dài thờ ngắn: "Cũng không biết là ai buộc em nói tin tưởng anh ấy, đến lúc tin tưởng anh ấy, chính anh ấy lại không tin."

Bàn tay Thẩm Hoài Cảnh bên người nắm chặt lại, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, giống như ánh sáng trong bóng tối.

Anh đứng lên, đi đến phía sau chỗ Ôn Đình đang thu dọn đồ đạc, đem cô ôm vào trong ngực, Ôn Đình bị anh làm giật nảy mình: "Anh làm gì vậy?"

Thẩm Hoài Cảnh ôm chặt cô, đầu đặt ở đầu vai cô, nghiêng đầu hôn mặt cô một cái. Khóe miệng Ôn Đình nổi lên một vòng nụ cười, lại ra vẻ ghét bỏ đẩy mặt anh ra: "Đảm chết rồi, đúng rồi, di Dương cho em mượn cây dao cạo râu, em sẽ cạo cho anh nhé."

Thẩm Hoài Cảnh đáp lại, cũng không có ý định buông cô ra, Ôn Đình dùng sức mở cái ôm của anh, ra ngoài lấy một chậu nước nóng vào.

Thẩm Hoài Cảnh ngồi trên ghế, Ôn Đình đem khăn nóng đắp lên trên mặt của anh, cho anh chườm nóng, khăn mặt phủ lên ngũ quan anh, cũng che đi đôi mắt đào hoa có thể nhìn thấu lòng người của anh.

Ôn Đình đứng ở đó nghĩ nghĩ, đưa tay bóp lấy cổ của anh, cúi người ghé vào lỗ tai anh, lời nói mang theo uy hiếp: "Nói, anh đến cùng suy nghĩ cái gì?" Cô trầm mồi vẫn không lí giải được. Trước không nói không phải anh đã sớm biết chuyện của cô, cho dù không biết, sau này cô cũng nói cho anh biết, anh hẳn phải biết tầm quan trọng của chú đối với cô, tại sao muốn cản trở bọn họ gặp mặt đây?

Thẩm Hoài Cảnh nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt khí khăn mặt hơi say rượu, không nói chuyện.

Ôn Đình thấy anh không có phản ứng, đưa tay ấn lên trên khăn lau mặt của anh ấn xuống, giống như cho hả giận, thuận tay xoa xoa hai cái trên mặt cho anh, mới đem khăn mặt cầm lên ném qua một bên.

Ôn Đình cầm lấy kem cạo râu bôi lên chỗ cằm anh. Thẩm Hoài Cảnh mắt nhắm lại không có mở ra, giọng anh khàn khàn: "Nếu như chú em đến, có phải em sớm cùng ông ấy trở về"

Ôn Đình chuyển chú bôi kem cạo râu, thuận miệng nói "Đương nhiên." Đã đây không phải là người của Đường gia, hơn nữa còn là chú, cô đương nhiên không có nhiều lo lắng như vậy. Nghĩ đến chuyện này, tay Ôn Đình không khỏi có chút dùng sức, anh nhất định giấu diếm cô, hại cô xoắn xuýt như thế, phi đi nhiều tâm tư như vậy.

Thẩm Hoài Cảnh im lặng mấy giây, giọng nói lạnh mấy phần: "Ôn Đình, em nhớ kỹ, hai chúng ta mới vừa muốn cùng nhau sống hết cuộc đời. Bất luận bất cứ lúc nào, người em tin tưởng nhất phải là anh, anh không thích em đối với người khác tin tưởng hơn anh, em rõ chưa?"

Ôn Đình dừng lại, động tác trên tay chậm rãi ngừng lại, lời này là có ý gì?

Ôn Đình nhìn anh nhắm chặt hai con ngươi, suy tư một lát. Đột nhiên nhưng, hôm nay sở dĩ cô có thể gặp chú, là bởi vì cô thừa nhận có tâm tư với anh, cô đồng ý phải tin tưởng anh, đồng ý phải ở cùng anh.

Nếu như gặp chú sớm, cô sẽ không ép mình thấy rõ được tình cảm của mình đối với anh, sẽ không đối với anh tin tưởng như thế, sẽ không giống như bây giờ đối với anh không giữ lại chút nào.

Anh muốn chính là cô bởi vì tin tưởng anh mà cùng anh trở về, chứ không phải bởi vì chú.

Thẩm Hoài Cảnh người này, tâm tư chỉ sâu, là cô vạn vạn chỗ không kịp. Chuyện Từ Kính lần trước, chuyện lần này, tất cả mọi chuyện anh đều rõ ràng sáng tỏ, anh đều nắm trong bàn tay, anh lại che giấu, sau đó từng bước một đạt tới mục đích anh mong muốn.

Thẩm Hoài Cảnh mở to mắt, đối diện đối mặt trong veo của Ôn Đình.

Ôn Đình đứng ở đó không nhúc nhích, Thẩm Hoài Cảnh ngồi ở đó cũng không hề động, bầu không khí có chút ngưng đọng, không khí trong phòng đều lạnh rất nhiều, lúc đầu nóng hơi hơi giờ đã không có nhiệt khí.

Đến cùng cũng không biết qua bao lâu, Ôn Đình đưa tay, bóp kem cạo râu ra đẩy tay, chét lung tung lên mặt Thẩm Hoài Cảnh, trút cơn giận của cô. Trên mặt Thẩm Hoài Cảnh trong nháy mắt bị bọt màu trắng bao trùm, lông mày đều thành trắng.

Thẩm Hoài Cảnh híp mắt, bắt lấy tay đang làm loạn của Ôn Đình hướng trong ngực kéo một cái, liền hôn lên, nụ hôn của anh lộn xộn, bọt biển trên mặt cọ trên mặt cô, hai người đều dính một mặt kem cạo râu.

Ôn Đình vùng vẫy, đập mạnh, không cẩn thận đụng phải chậu nước rửa mặt bên cạnh, bình lạnh bang lang, chậu rửa mặt rớt xuống đất, nước văng đầy mặt đất, tiếp theo cái ghế cũng ngã.

Ôn Di Nam ở bên ngoài nghe được âm thanh đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người ở một chỗ ôm nhau, một thân một mặt màu trắng bọt biển, còn có một chỗ bữa bọt. Sừng sốt một chút, xấu hổ ho hai tiếng, nhanh chóng quay người đi ra ngoài.

Ôn Đình tức giận đẩy người đang giam cầm eo cô ra, bung chậu rửa mặt lên, đi ra ngoài: "Tự mình cạo đi, không hầu hạ."

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mây Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ban đêm, nằm trên giường, Ôn Đình nhìn lên trần nhà, khẽ nói: "Nếu như em nhất định không cùng anh trở về, anh định làm gì? Nhất định không cho chú gấp bọn em?"

Thẩm Hoài Cảnh im lặng một hồi, trầm thấp "Ừ" Một tiếng.

Trong bóng tối, Ôn Đình không khỏi nhếch miệng: "Sau đó thì sao?"

Thẩm Hoài Cảnh xoay người lại, đưa lưng về phía cô: "Kéo dài thời gian."

Ôn Đình nhìn không được liếc mắt, cũng không có quá nhiều cảm xúc. Nếu như không phải vì sự kiên trì của anh, có lẽ cô sẽ lựa chọn dần dần xa lánh anh, cho đến khi thành người lạ.

Nhưng bây giờ đã hứa hẹn với anh, mặc kệ anh làm cái gì, cô cũng không thể hối hận.

Ôn Đình thờ dài một hơi: "Thẩm Hoài Cảnh, ngày bình thường nhìn anh một bộ dạng cao lạnh, đến khi làm việc gì thật sự không biết xấu hổ." Đầu chỉ có từng đó không biết xấu hổ, quả thực là không tiết tháo.

Thẩm Hoài Cảnh hừ lạnh một tiếng: "Xấu hổ đều không được việc."

Ôn Đình bó tay rồi, đưa chân đạp anh một cái: "Thẩm Hoài Cảnh, có phải anh đã yêu em rồi?"

Thẩm Hoài Cảnh nghe vậy, thân thể bỗng nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Ôn Đình chính là thuận miệng nói, cũng không cần hỏi là vì sao, trở mình đưa lưng về phía anh, ai oán: "Ngủ không được làm sao bây giờ?"

"Ừ, vậy anh ngủ trước." Thẩm Hoài Cảnh đoán được cô sẽ ngủ không được. Hôm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, cô có thể ngủ mới là kỳ lạ à.

Ôn Đình hừ một tiếng, cuộn tròn thân thể, nhìn bức tường ngăn người.

Thẩm Hoài Cảnh từ mình, từ phía sau đưa cô ôm vào trong ngực, lấy tay che đôi tay lạnh buốt của cô, thì thầm vào tai cô: "Đừng tùy tiện tin tưởng bất kỳ ai, bao gồm người em cảm thấy thân thiết."

Ôn Đình cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ "Ừ" Một tiếng.

Thẩm Hoài Cảnh lại nói "Ngoại trừ anh."

Ôn Đình không nói chuyện, khẽ miệng nhìn không được lại giường lên.

Một lát sau, Ôn Đình lại mở miệng: "Anh đã ngủ chưa?"

Thẩm Hoài Cảnh không nói lời nào.

Ôn Đình tại trong ngực anh giật giật: "Bằng không em làm kiểm điểm cho anh nhé?"

"Anh không muốn nghe."

Ôn Đình bâu mỗi một chút buồn ngủ đều không có, không khỏi xoay qua xoay lại, giống như con côn trùng nhích tới nhích lui. Thẩm Hoài Cảnh bị cô gây vò có chút phiền, hai chân kẹp lấy thân thể của cô, ở bên tai cô uy hiếp: "Yên tĩnh chút đi, không là đem em quăng ra ngoài."

Ôn Đình trong nháy mắt thành thật, nhưng mà cũng chỉ có vài giây đồng hồ, đột nhiên mỉm cười: "Nếu không anh quăng em ra ngoài đi, vừa hay em có thể đi bộ đi bộ."

Thẩm Hoài Cảnh mờ to mắt, bắt đầu đi: "Im miệng đi."

Ôn Đình lại hưng phấn, từ trong ngực anh chui ra, chống lên người anh nhìn anh: "Thẩm Hoài Cảnh, bằng không trò chuyện ba mươi đồng vậy." Ngoại trừ số tiền dự lễ cưới hôm nay, trong ví Thẩm Hoài Cảnh còn có hơn ba mươi đồng tiền lẻ.

Thẩm Hoài Cảnh im lặng, đột nhiên ngồi dậy, đưa cô đặt ở dưới thân, trong bóng tối con mắt sáng rực nhìn cô, mang theo ánh sáng khiến người ta run sợ.

Ôn Đình theo bản năng rụt rụt người: "Làm gì?"

"Làm chút gì đó mà có thể khiến em im lặng." Thẩm Hoài Cảnh dè người hôn lên môi của cô. Ôn Đình cười một tiếng, hai tay vòng lấy cổ của anh, đáp trả nụ hôn.

Lúc đầu, Thẩm Hoài Cảnh chỉ nghĩ cảnh cáo có một chút, cô lại thuận theo, làm cho anh có chút động tĩnh. Mỗi lần dọc theo cổ của cô đi xuống, trong chân tay cũng thuận theo vạt áo cô chui vào, đến chỗ đó, đẩy lên lừa cháy hừng hực.

Hơi thở của anh gần trong gang tấc, cùng hơi thở trên người cô dung hợp lại cùng nhau, biến thành bầu không khí mập mờ như buổi tối hôm ấy. Ôn Đình hơi khó nhịn, vận vẹo thân thể một cái, ôm chặt cổ của anh, hai tay len vào trong tóc đen của anh, thân thể đi lên dính sát anh.

Thẩm Hoài Cảnh nhẹ nhàng gặm nuốt ở xương quai xanh của anh, mang chút kiềm chế thờ dốc, khiến Ôn Đình run rẩy một hồi. Ôn Đình dựa vào một tia lý trí cuối cùng đẩy anh, thờ phỉ phò: "Thăm...Thăm...Thẩm Hoài Cảnh, dừng... Dĩ Nam, ở bên ngoài..."

Thẩm Hoài Cảnh dừng lại động tác vuốt ve, đôi mắt nóng bỏng thoáng khỏi phục chút lý trí, đem trọng lượng ép xuống, dựa ở hông vai của cô, thờ nhẹ nhàng, hỗn hển.

Hồ hấp của Ôn Đình cũng có chút không thuận, tay đặt trên lưng anh có chút chặt. Trong đêm tối rất yên tĩnh, hồ hấp của hai người càng rõ ràng, cảm xúc bị điều động, có đôi khi rất khó lảng lại, nhất là đàn ông. Với lại là một người đàn ông bình thường, Thẩm Hoài Cảnh cũng không ngoại lệ, ở bên cạnh cô càng muốn lảng lại, loại cảm giác nhỏ xiu kia liền càng hiện rõ. Mùi thơm nhàn nhạt của cô hấp dẫn toàn bộ giác quan của anh, làm cho hồ hấp của anh ngày càng nặng nề.

Anh nằm ở trên người cô, biến hóa trên người anh so với cô càng rõ ràng. Ôn Đình dụng cánh tay như lửa nóng của anh, nhờ giọng nói "Anh, vẫn ổn chứ?"

Thẩm Hoài Cảnh không có trả lời, chỉ là mỗi lần lại thuận bên tai của cô hôn lên, lưu luyến không bỏ, mang theo nồng đậm ham muốn.

Phòng ngủ của bọn họ với giường của Ôn Dĩ Nam chỉ có cách nhau một bức tường, nói lớn hơn một chút bên ngoài sẽ nghe rõ, huống chi là loại động tác lớn này, còn lại là ban đêm yên tĩnh. Với lại nơi này không có điều hòa, bắt đầu vào mùa đông trời rất lạnh. Những chuyện này Thẩm Hoài Cảnh đều rõ ràng, đương nhiên sẽ không chọn làm gì với cô ở đây, cho nên rất gian nan để nên bán rắng của mình.

Mặc dù Ôn Đình ngoài miệng không có giữ cửa, luôn luôn đem "Lam lục", "Con vịt" Đều treo ở bên miệng, nhưng có đôi vói mấy chuyện này chỉ biết trong sách vở, chỉ cảm thấy Thẩm Hoài Cảnh giống như càng ngày càng khó chịu, ôm cô cọ qua cọ lại, mọi nơi nào đó giống như khiêu cầu, càng trưởng càng lớn.

Ôn Đình nằm cứng ngắc nằm ở đó, không dám thở mạnh, trên mặt giống như đốt lửa, nóng hôi hổi. Lần trước là cô trong tình huống say rượu, có chút cảm giác không quá rõ ràng, mà bây giờ cô đặc biệt tỉnh táo. Hơi thở nóng rực của anh thổi vào lỗ tai của cô, sắp đưa cả người cô hòa tan.

Thẩm Hoài Cảnh từ trên cô nghiêng đầu hôn môi của cô, bàn tay nắm tay cô dôi xuống dưới. Ôn Đình bị anh hôn đến thất điên bát đảo, cho đến khi tay chạm đến một vật lửa nóng, mới giật mình, theo bản năng rút tay. Thẩm Hoài Cảnh nắm chặt tay của cô lại không cho cô động.

Trong bóng tối, ánh mắt nóng rực nhìn cô, mang theo một chút khó nóng cùng nhìn nhìn mong chờ. Ôn Đình không dám nhìn thẳng anh, nhắm chặt đôi mắt lại, thấy chết không thẹn, buông lỏng tay.

Không biết qua bao lâu, anh ở bên tai cô dè nén âm thanh than nhẹ một tiếng. Ôn Đình cắn chặt môi dưới, trên mặt đỏ bừng một mảng.

Một lát sau, truyền đến âm thanh anh xuống giường, không biết làm cái gì, lại lên giường, đem cô ôm vào trong ngực, đắp chăn, ở trên trán cô hôn xuống một cái.

Ôn Đình nhất định không dám mở mắt, cũng không dám nhìn anh. Một lát sau, truyền đến giọng nói có chút khàn khàn của Thẩm Hoài Cảnh: "Còn muốn nói chuyện phiếm không?"

Ôn Đình nín chặt đôi môi, cũng không dám mở miệng nữa.

*

Sáng sớm hôm sau, Ưông Ủy Phàm tới sớm đón Ôn Đình với Ôn Dĩ Nam. Thẩm Hoài Cảnh nhìn thấy ông, sắc mặt có chút khó coi.

Ưông Ủy Phàm xe dừng ở bên ngoài, Liên Hiền lái xe cũng dừng ở bên ngoài, một trước một sau.

Ưông Ủy Phàm với Thẩm Hoài Cảnh đều nhìn Ôn Đình, ý tứ rất rõ ràng, xem Ôn Đình lựa chọn muốn ngồi chiếc xe nào.

Ôn Đình đứng ở cổng, nuốt nước miếng một cái, sao cô cảm giác cái này giống như được hỏi "Mẹ chồng với con dâu rơi xuống nước thì cứu ai trước".

Ôn Đình đứng ở đó khoảng chừng ba phút, một bước cũng không có bước. Ưông Ủy Phàm mở miệng: "Tiểu Đình, tiểu Nam, lên xe."

Thẩm Hoài Cảnh liếc qua, Ôn Đình quả thực là sợ, đứng ở đó không dám cử động.

"Ai, cô gái." Một giọng nói có chút quen quen. Ôn Đình ngẩng đầu, một cái nhìn quen mắt nhưng lại không nhớ nổi gặp qua ở đâu. Lão tiên sinh đi ngang qua cánh cửa, lão tiên sinh đặc biệt kính hi: "Cô gái, tôi nhớ ra cô, cô không phải là Thẩm Ngao Kiều sao? Thẩm Ngao Kiều, cái tên này rất độc đáo a, mọi người đêm qua đều nói tôi cô, cô ở trong nhà bác sĩ Dương sao? Hôm qua cô gửi tiền mừng cưới thế nhưng là quá nhiều..."

Ôn Đình cùng người bắt chuyện kia gượng cười, liền cảm giác một đôi mắt lạnh lẽo, bên tai truyền đến âm thanh nguy hiểm: "Thẩm Ngao Kiều?"

Ôn Đình kéo Ôn Dĩ Nam: "Đi đi, ngồi xe chú, nhanh, nhanh..."

Ôn Đình phóng lên xe Ưông Ủy Phàm, Ưông Ủy Phàm cười cười, vẫy kêu lái xe đem hành lý lên xe, mở cửa tay lái phụ ra ngồi vào.

Ôn Đình kéo cửa xe xuống, chân mặt nói thật nhanh: "Xuống cao tốc, anh chờ em một chút, em muốn trước cùng anh trở về nhìn tiểu Nhân tiểu Bắc một cái." Nói xong lời này, Ôn Đình nhanh chóng kéo cửa sổ xe, không dám nhìn mặt đen thành than của Thẩm Hoài Cảnh.

Xe nhanh như chớp lái đi, để lại một làn khói tiêu tan theo gió.

Liên Hiền đã cười đến gặp cả người lại: "Thẩm Ngao Kiều, Thẩm Ngao Kiều, ha ha ha ha ha Ôn Đình thật tài tình, ha ha ha ha..."

Thẩm Hoài Cảnh nhàn nhạt liếc mắt qua, Liên Hiền nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, ngồi thẳng lên, sửa sang lại quần áo một chút, giống như con chó mô hình: "Cứu ca, ta cũng đi thôi."

Tài xế rống rã đi hơn tám tiếng, mới trở lại thành phố G, đã là hơn ba giờ chiều. Ôn Đình nói với Ưông Ủy Phàm một tiếng, thì ngồi xe của Thẩm Hoài Cảnh đi trường học đón Khương Hoài Bắc với Khương Hoài Nhân.

Lúc đến trường học, vừa vận lúc nhà trẻ tan học, trước đón khương Hoài Bắc. Khương Hoài Bắc dù sao cũng còn là trẻ nhỏ, thời gian dài như vậy không gặp Ôn Đình, ôm cô khóc "Oa oa", nhưng tới khi Khương Hoài Nhân ở đây lại không được. Có vẻ ra của trường, nhìn thấy Ôn Đình với Ôn Dĩ Nam đứng ở cửa trường học, khuôn mặt nhỏ lập tức thay đổi, quay người hướng trong trường học chạy.

Ôn Đình đuổi theo, bị bảo vệ cổng ngăn lại, phụ huynh không thể tùy tiện vào trường học. Ôn Dĩ Nam còn có thể học sinh, đối diện Ôn Đình nói: "Chỉ, mọi người về trước đi, chờ một lúc em đưa tiểu Nhân về."

Nhìn Ôn Dĩ Nam vào trường học, Ôn Đình ôm chặt Khương Hoài Bắc, bủu bủu môi: "Xong rồi, lần này đặc tội với tiểu Nhân, thăm rồi..."

Thẩm Hoài Cảnh hừ lạnh một tiếng: "Đáng đời."

Ôn Đình đẩy anh một cái: "Anh, sao anh lại như vậy a, còn bỏ đá xuống giếng."

Thẩm Hoài Cảnh khoe miệng nhện không được hiện lên một nụ cười, đưa tay lên sờ tóc của cô. Ôn Đình đẩy tay anh ra: "Tiểu Bắc, đi, về nhà, không để ý cậu em."

"Thẩm Ngao Kiều." Thẩm Hoài Cảnh nhả mở miệng. Ôn Đình vội vàng xoay người, cười tươi như hoa: "Thẩm tiên sinh, về nhà thôi."

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay véo mặt của cô: "Cái miệng lưỡi dẻo quẹo, tật xấu này là cứu không nổi, phải không?" Thật sự là cái gì cũng dám nói, Thẩm Ngao Kiều như vậy cũng nói được, xem ra anh còn quá nuông chiều cô.

Ôn Đình ở chỗ anh không nhìn thấy, chep miệng, người này thật nhỏ mọn.

*

Ôn Dĩ Nam vào trường học đuổi theo Khương Hoài Nhân. Đang ở trong thời gian tan học, ngoại trừ tan học về nhà, các lớp cao trung tự học buổi tối, còn có học sinh ở trọ tại trường đều trên đường đến nhà ăn. Cho nên trong sân trường rất nhiều người, đại đa số đều mặc đồng phục xanh lam, nhìn đều lớn giống nhau.

Ôn Dĩ Nam nhìn bốn phía vài vòng, cũng không thấy bóng dáng Khương Hoài Nhân, nghĩ nghĩ, cất bước đi đến sân chơi trường học. Trên sân tập có bạn học chơi bóng rổ, đá banh, còn có bạn học cõ động viên nữ ở bên cạnh, rất náo nhiệt.

Ôn Dĩ Nam đang nhìn nơi hẻo lánh trên bên khán đài, phát hiện Khương Hoài Nhân, đi qua. Khương Hoài Nhân cuộn thành một cục nhỏ núp ở trên ghế ngồi, vùi đầu ở bên trong đầu gối, cũng không thèm nhìn cậu.

Ôn Dĩ Nam đứng ở đó nhìn cô nửa ngày, sau đó sát bên cô ngồi xuống, lẳng lặng không nói chuyện.

Khương Hoài Nhân đợi nửa ngày, Ôn Dĩ Nam lại một chút động tĩnh đều không có, rốt cục nhịn không được, ngẩng đầu, thờ phỉ phò, đôi mắt to sáng ngời nhìn cậu chăm chăm "Anh ngồi ở đây làm gì, em không vui khi thấy anh."

Ôn Dĩ Nam cười: "Sân trường là của mọi người, anh ngồi ở đâu là chuyện của anh."

Khương Hoài Nhân tức điên lên, đứng lên liền muốn đi ra ngoài. Ôn Dĩ Nam đuổi chân dài ra, đặt cong lên trên ghế hàng phía trước, vừa vận ngón cản đường đi của cô.

Chân của cậu dài, cong lên không khác biệt lắm cao tới eo của cô. Cô muốn ra ngoài, hoặc là từ trên ghế leo đi ra, hoặc là từ trên người cậu bò đi qua. Khương Hoài Nhân tức giận không chỗ bộc phát: "Lấy chân của anh ra, em muốn đi ra ngoài."

Ôn Dĩ Nam cười nhu mày: "Chân này làm sao thả cũng là chuyện của anh."

Khương Hoài Nhân hoàn toàn xù lông lên, tức giận nhưng lại không biết làm sao phát, kìm nén đến khuôn mặt nhỏ đó bùng, cuối cùng xem xét một cước đá ở trên bàn chân Ôn Dĩ Nam. Người Ôn Dĩ Nam run một cái, chân lại đặt ở đó không nhúc nhích.

Khương Hoài Nhân ra không được, khí tức ở nguyên chỗ càng không ngừng xoay quanh: "Anh tránh ra, để cho em ra ngoài, em không muốn nhìn thấy anh. Anh, người này sao vô lại như vậy, không biết xấu hổ, lưu manh, du côn, ác ôn, lưu manh, nghịch tử." Khương Hoài Nhân nói đến những lời vô vị này, miệng nhỏ bakabaka, lưu ghê gớm.

Chân mày Ôn Dĩ Nam cau lại: "Khương Hoài Nhân, những lời này em học từ ai? Con gái nhà đáng hoàng, nói chuyện thô lỗ như thế."

Lời này của Ôn Dĩ Nam không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa. Khương Hoài Nhân trong nháy mắt bùng nổ: "Anh mới thô lỗ a, cả nhà anh đều thô lỗ, thô lỗ anh còn tới tìm em làm cái gì? Hoa khôi lớp các anh bên kia mới không thô lỗ, anh đi tìm cô ấy nha. Khoảng thời gian này cô ấy không thấy anh, còn đi theo em tìm anh, anh đi tìm ấy nha, cô ấy là thực nữ, anh đừng có khuôn mặt chết ở đây, anh đi ra, đi ra."

Editor:

Hôm nay mọi người đọc truyện đã không nè???

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Chương 36: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lời này của Ôn Dĩ Nam không thể nghi ngờ là đồ đầu vào lừa. Khương Hoài Nhân trong nháy mắt bùng nổ: "Anh mới thô lỗ a, cả nhà anh đều thô lỗ. Thô lỗ anh còn tới tìm em làm cái gì? Hoa khôi lớp các anh bên kia mới không thô lỗ, anh đi tìm cô ấy nha. Khoảng thời gian này cô ấy không thấy anh, còn đi theo em tìm anh, anh đi tìm cô ấy nha, cô ấy là thực nữ, anh đừng có khuôn mặt chết ở đây, anh đi ra, đi ra."

Ôn Dĩ Nam nhìn dáng vẻ xù lông của cô, không khỏi nhui mày, ngược lại rất nghe lời, đứng lên liền đi.

Khương Hoài Nhân mắt chói sáng, giống như một cú đâm mạnh vào trên bóng, mềm oặt, không có chút điểm nào dùng lực, một hơi xương mắc ở đầu cổ họng, khuôn mặt nhỏ chợt đỏ bừng.

Mất thấy Ôn Dĩ Nam đã đi ra ngoài xa mấy bước, Khương Hoài Nhân tức giận nắm lấy cặp sách ném về anh: "Ôn Dĩ Nam, anh đi đâu vậy?"

Khương Hoài Nhân cho dù rất tức giận, lại sợ làm anh đau, không dám dùng sức ném cặp sách lên người anh. Cho nên cặp sách ở sau lưng Ôn Dĩ Nam rơi xuống một tiếng "Lạch cạch", cặp sách không có kéo hết, đồ vật bên trong rơi là tà trên đất.

Ôn Dĩ Nam nghe được âm thanh nhưng cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi lên phía trước. Khương Hoài Nhân thấy anh không nhìn cô, khó thở, oán hận, dậm chân mấy lần, chạy lên trước: "Ôn Dĩ Nam, anh đứng lại."

Khương Hoài Nhân vừa dứt lời, Ôn Dĩ Nam phất chốc dừng bước lại, quay lại nhìn cô. Khương Hoài Nhân không nghĩ tới anh nghe lời như thế, vậy mà đứng lại thật. Bởi vì quán tính, trong lúc nhất thời hăm không được bước chân, trực tiếp hướng phía trước nhào vào trong ngực anh.

Ôn Dĩ Nam đưa tay nâng eo của cô, rũ mắt nhìn cô, giọng nói mang theo ẩn ý cười: "Cẩn thận một chút."

Khương Hoài Nhân giống như bị điện giật, đẩy anh ra, mặt đỏ tới mang tai, trừng to mắt che giấu ngại ngùng của mình: "Anh làm gì đột nhiên dừng lại."

Khoẻ miệng Ôn Dĩ Nam mỉm cười, vô tội nói: "Em kêu anh đi anh liền đi, em kêu anh dừng anh liền dừng, có gì không đúng sao?"

Khương Hoài Nhân cứng họng, đôi mắt liền chớp đến mấy lần, lại một câu cũng không nói nên lời, lời này nghe giống như không có gì sai, nhưng dù sao cảm giác mình bị đùa giỡn.

Ôn Dĩ Nam tiến lên một bước, ở trước người cô đứng lại, đưa tay vén mấy sợi tóc rối bù của cô, giọng nói ôn hòa: "Anh sai rồi, anh xin lỗi em có được không?"

Anh đứng ở trước người cô, khuôn mặt thiếu niên tuổi tác tuấn lãng tuấn đạt ngược ánh sáng, phác họa đường nét đẹp đẽ, toát ra hơi thở của ánh nắng thanh xuân. Con ngươi màu đen như mực, không chớp nhìn cô một cái, giống như đem cô nhìn vào trong lòng. Khương Hoài Nhân cảm thấy tim đập lộn xộn, không khỏi né tránh ánh mắt anh, trở lại đi thu dọn sách vở trên đất.

Ôn Dĩ Nam ngồi xuống giúp cô nhặt, một bên nhặt một bên nói: "Tiểu Nhân, sau này mặc kệ đi đâu, anh đều sẽ nói cho em"

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúng lúng của Khương Hoài Nhân đã dịu đi, nhưng vẫn mạnh mẽ: "Anh thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó, có liên quan gì với em, vì sao anh muốn nói với em, em cũng không phải là ai của anh?"

Ôn Dĩ Nam tay dừng lại: "Khương Hoài Nhân."

Khương Hoài Nhân nghe được giọng cô vẻ hơi trầm thấp của anh, trong lòng nhảy dựng lên, anh ấy có phải muốn nói cái gì?

Một bàn tay thon dài trắng nõn đưa đến trước mặt cô, giọng nói có chút không vui: "Khương Hoài Nhân, đây là cái gì?"

Khương Hoài Nhân chăm chú nhìn qua, một lá thư màu xanh lam, xích lại gần, còn có thể ngửi đến mùi thơm nhàn nhạt. Khương Hoài Nhân nghiêng đầu nhìn chữ phía trên, kiểu chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn cách viết rất dụng tâm, lại không che giấu được chữ viết của anh khó coi sự thật, "Khương Hoài Nhân (Nhân)".

Trên mặt Khương Hoài Nhân vui mừng, phản ứng đầu tiên đây là thư Ôn Dĩ Nam đưa cô, nhưng một giây sau liền đem ý nghĩ của mình phủ định. Đây là từ trong cặp sách của cô tìm ra, thế nào lại là anh đưa cô đây? Với lại chữ viết của Ôn Dĩ Nam rất đẹp, mới không phải cái kiểu chó bỏ này đâu.

Khương Hoài Nhân không cao hứng: "Em làm sao biết đây là cái gì."

Nụ cười trên mặt Ôn Dĩ Nam đã sớm biến mất không thấy gì nữa, cầm lấy khuôn mặt mờ lá thư ra, từ bên trong lấy ra một trang giấy màu hồng phấn mang theo cánh hoa giấy triển khai viết thư. Liếc mắt mấy cái đọc nhanh như gió, sắc mặt càng ngày càng không tốt, sau khi xem xong đem trang giấy cả lá thư đồng loạt nhét vào tay Khương Hoài Nhân: "Cái này đều vì bạn trai, khó trách không để ý anh."

Khương Hoài Nhân nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung trong thư, trước mặt khắc còn chau mày, Vương Qua này là ai? Một giây sau cười hi hi: "Đúng a, con người của em từ trước đến nay luôn đi trước thời đại, trong lớp bọn em đã có ba cặp, em cũng không thể lạc hậu chứ. Bọn em nói chuyện cũng không bao lâu." Khương Hoài Nhân đếm trên đầu ngón tay cộng lại: "Ồ, cũng năm sáu bảy tám ngày thôi."

Ôn Dĩ Nam liếc mắt nhìn chăm chăm "Cuối đến ngọt ngào" của người nào đó một chút, cầm cặp sách của cô lên: "Ừ, vậy chúc mừng em, hiện tại có thể về nhà chứ?" Thật coi anh là ngốc nha, thư tình kia nửa đoạn biểu đạt bản thân mình ái mộ cô, phần sau từ tình cũng nhắc "Phong cách Quỳnh Dao" "Sống cạn đá mòn vĩnh viễn không hối hận, núi đao biển lửa chết vì cậu". Một câu cuối cùng là Khương Hoài Nhân, có lẽ cậu không biết tớ là ai, nhưng tớ đã thích cậu thời gian rất lâu, thứ sáu có rảnh không? Chúng ta có thể gặp mặt một lần không? Tớ đợi cậu ở sân chơi trong buổi học chiều thứ sáu, không gặp không về.

Cái này đều nói chuyện năm sáu bảy tám ngày, hai người còn chưa gặp mặt qua, yêu đương bằng niềm tin sao? Cũng đủ thời thượng.

Khương Hoài Nhân đi theo sau lưng Ôn Dĩ Nam, thay đổi tức giận trước đó, tâm tình đặc biệt tốt, trong giọng nói mang theo hào hứng: "Ôn Dĩ Nam, hôm nào em giới thiệu các người biết nhau ha?"

Ôn Dĩ Nam đi ở phía trước, nhàn nhạt đáp lời: "Được, hẳn là quen biết một chút, anh mời cậu ta ăn cơm."

Ôn Dĩ Nam bình tĩnh kích thích Khương Hoài Nhân, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: "Vậy bọn em cảm ơn anh trước."

Ôn Dĩ Nam quay đầu nhìn cô cười đến mặt ớn hòa: "Không cần khách sáo."

Khương Hoài Nhân nhìn dáng vẻ không thêm quan tâm của anh, trong lòng đặc biệt vận vẹo, không khỏi hung hăng nguyền anh một cái, thờ phỉ phò đi đến trước mặt. Đầu gối góc, đầu gối u cục, đồ dằn, bạn trai cô Khương Hoài Nhân nhất định phải là thông minh cực điểm, mới không muốn thích một người cái gì cũng đều không hiểu, ngu dân đây.

Editor:

Hôm nay Hi buồn quá nên tặng mọi người chương này.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khương Hoài Nhân ở chỗ Ôn Di Nam hao phí một chút sức lực, sau đó nhìn thấy Ôn Đình, thật sự sức cũng không còn bao nhiêu, nhưng vẫn cố gắng kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn biểu đạt bất mãn của mình. Ôn Đình cẩn thận từng li từng tí móc ra một vật đưa đến trước mặt cô: "Tiểu Nhân, đây là vé vào cửa buổi hòa nhạc của Hằng Vũ Hằng, em xem một chút."

Khương Hoài Nhân nghe được tên Hằng Vũ Hằng, đôi mắt lập tức sáng lấp lánh: "Hằng Vũ Hằng?"

Ôn Đình thấy sắc mặt của cô buồm lòng, trong lòng vui mừng, vội vàng gật đầu: "Đúng, đúng, chính là ngôi sao em thích kia, Hằng Vũ Hằng." Khương Hoài Nhân ở tuổi này, thích theo đuổi ngôi sao, cô thích nhất chính là Hằng Vũ Hằng này, đã nhiều lần nói muốn đi nghe buổi hòa nhạc của anh ấy. Nhưng bây giờ Hằng Vũ Hằng chủ yếu đóng các bộ phim truyền hình, đã không thường tổ chức buổi hòa nhạc, cho nên Khương Hoài Nhân cảm thấy thật đáng tiếc.

Khương Hoài Nhân mím môi một cái, cố gắng ức chế lấy vui mừng của mình, ánh sáng trong mắt lại biến mất. Ôn Đình đem phiếu vào cửa nhét vào trong tay cô: "Kìa... Cái gì... Bằng không sau này em nhìn biểu hiện của chị?"

Khương Hoài Nhân bước một bước, nắm chặt vé vào cửa trong tay, thuận xuống bậc thang: "Đây là chị nói, sau này nếu chị lại làm như thế, em sẽ không để ý tới chị."

Ôn Đình liên tục không ngừng chăm sóc, Khương Hoài Nhân lúc này mới lộ ra nụ cười: "Phiếu này là đầu tháng sau, chúng ta cùng đi nha?"

Ôn Đình vội vàng lắc đầu: "Chị đã qua cái tuổi theo đuổi ngôi sao rồi, hay là em cùng Di Nam đi thôi."

"À? Đi xem buổi hòa nhạc của Hằng Vũ Hằng." Liên Hiền từ lâu hai xuống tới: "Này không phải đang có tin đồn anh ta đồng tính sao? Còn có thể bắt đầu biểu diễn hòa nhạc rồi?"

Khương Hoài Nhân trong nháy mắt xù lông lên: "Ai đồng tính? Anh ấy mới không phải đồng tính đâu, chú chó nói nhầm, đều là truyền thông viết linh tinh, nếu chú lại nói xấu anh ấy, con sẽ tức giận."

Liên Hiền biểu lộ một mặt khoa trương: "Đầu năm nay họ lực fan hâm mộ thật sự là quá mạnh mẽ, ảnh chụp kia thể nhưng là có mắt có mũi, cùng một người đàn ông ôm ấp một cái."

Khương Hoài Nhân hừ hừ một tiếng: "Cho dù anh ấy thật sự thích đàn ông, chúng con cũng ủng hộ anh ấy. Người đều có quyền lợi tự mình lựa chọn, người đồng tính sở dĩ đã trôi qua áp lực. Cũng là bởi vì loại người mắt hẹp như họ ở sau lưng người này nói kia, người ta chọn đàn ông làm phiên họ ăn uống sao? Thế nhưng là cũng là bởi vì họ, nước bọt của họ tạo thành ít nhiều tổn thương."

Liên Hiền tròn mắt hốc mồm, bất quá anh chỉ nói một câu thật lòng thôi mà.

"Khương Hoài Nhân." Thẩm Hoài Cảnh đứng ở cửa thư phòng, chân mày hơi nhíu lại.

Khương Hoài Nhân xẹp xẹp miệng, đầu cúi nghiêng xuống: "Xin lỗi, chú Liên."

Liên Hiền khoát khoát tay, lắc lắc người hướng thư phòng đi: "Bản thiếu gia muốn đích thân đem người vu khống hãm hại Hằng Vũ Hằng đồng tính ra. Đồng chí nhỏ Khương Hoài Nhân, con đợi đến lúc đó cảm động rơi nước mắt với chú đi."

Liên Hiền vào thư phòng, Thẩm Hoài Cảnh hướng bàn đọc sách ngồi xuống, liếc anh một cái: "Không phải nói cậu đi thăm dò sự việc của Hằng Vũ Hằng sao? Còn ở lại đây làm cái gì?"

Liên Hiền ngã xuống ở trên ghế sofa: "Tôi cũng chỉ là nói nói mà thôi, cùng tôi có lông gì quan hệ."

"Hàng Vũ Hằng là anh rể của Thiệu Thành Hi, nợ Thiệu Thành Hi một ân tình, hiểu không?"

"Nợ Thiệu Thành Hi ân tình? Có làm được cái gì? Anh cùng anh ta quan hệ cũng xem là tốt, đâu cần dùng lấy lòng?" Liên Hiền không để ý.

Thẩm Hoài Cảnh hơi mất kiên nhẫn: "Muốn cậu đi thi đi, đông dài cái gì."

Liên Hiền xẹp miệng: "Đừng cho là tôi không biết, còn không phải là vì Ôn Đình. Anh a chính là..."

Thẩm Hoài Cảnh lặng lẽ quét tới một cái, Liên Hiền ấy ấy ngậm miệng, đứng người lên đi ra ngoài: "Tôi đi tìm Từ lão Từ. Nha, Từ lão Từ cái tên ăn chơi này xem có thể làm chút chuyện đứng đắn không."

"Dị một chút."

Liên Hiền vội vàng lại, mang theo nước mắt: "Cừu ca, anh không nỡ tôi?"

Thẩm Hoài Cảnh cũng không thêm nhìn cậu ta: "Mấy ngày nay cậu nghĩ một chút biện pháp, tìm người xem, mau chóng đem Ôn Di Nam đưa đi nước ngoài."

Liên Hiền đáp lời, sau đó ra phòng sách.

*

Thẩm Hoài Cảnh ở trong phòng sách một khoảng thời gian. Lúc ra, vốn nên là vô cùng náo nhiệt nay trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, nhìn bốn phía một vòng, cũng không nhìn thấy bất kỳ ai. Lông mày Thẩm Hoài Cảnh không khỏi hơi nhàu lên, vội kêu bảo mẫu tới: "Người đâu?"

Bảo mẫu là sau khi Ôn Đình đi, Thẩm Hoài Cảnh tìm đến giúp đỡ chăm sóc Khương Hoài Nhân và Khương Hoài Bắc, nhìn thấy sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh có chút không vui, cẩn thận mở miệng: "Vừa rồi có chiếc xe tới đón Ôn tiểu thư, Ôn tiểu thư để cho tôi nói với tiên sinh, cô ấy dẫn theo tiểu Nhuần tiểu Bắc đến nhà chú cô ấy, để ban đêm tiên sinh nghỉ ngơi sớm một chút."

Thẩm Hoài Cảnh nghe xong lời này, sắc mặt biến thành màu đen, khí tức quanh người giống như nổi lên mưa to gió lớn. Người phụ nữ này thực là có can đảm, vừa mới cùng anh bảo đảm, cái này lại không thấy.

So với Thẩm gia thanh thanh lãnh lãnh, Uông gia bên này là vô cùng náo nhiệt. Uông Úy Phàm rất thích trẻ con, Khương Hoài Bắc đáng yêu hiểu chuyện mà, mở miệng một tiếng chú Uông, gọi Uông Úy Phàm trong lòng ngọt ghê gớm, Khương Hoài Nhân từ trước đến nay thích náo nhiệt, Uông Úy Phàm lại bình dị gần gũi, còn đặc biệt đến phòng bếp làm bánh gato nhỏ phình hoạt hình cho Khương Hoài Bắc Khương Hoài Nhân, đồ đến Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc đặc biệt cao hứng.

Sau khi Khương Hoài Nhân hiểu rõ quan hệ của Ôn Đình với Uông Úy Phàm. Bất quá Uông Úy Phàm trông một người giống như ngoài ba mươi tuổi, gọi một tiếng "Uông gia gia", một tiếng gọi này làm toàn bộ cái bàn đều yên lặng. Khương Hoài Nhân giọng cười mấy tiếng: "Kia... cái gì..., bối phận không thể loạn."

Uông Úy Phàm cười ha ha: "Được, được, gia gia cũng rất tốt."

Ôn Di Nam ở dưới đáy bàn cho Khương Hoài Nhân cái tán thưởng. Khương Hoài Nhân nguyệt cậu một cái. Nếu không phải vì cậu cô, cô mới không chịu thua thiệt đâu.

*

Khoảng thời gian này Thẩm Hoài Cảnh đã rất tức giận. Sau khi đón Ôn Đình trở về, Ôn Đình không có ở chỗ anh ngủ qua một đêm. Uông Úy Phàm trực tiếp đem người nhận được về chỗ của ông, mỹ danh này viết "Khue nữ chưa xuất giá không thể ở trong nhà người đàn ông xa lạ."

Ôn Đình, Ôn Di Nam không ở nhà, ngay tiếp đó Khương Hoài Bắc Khương Hoài Nhân cũng không trở lại, trong nhà thanh thanh lãnh lãnh thì thừa chính anh. Một ngày hai ngày anh còn có thể miễn cưỡng hiểu được, dù sao Uông Úy Phàm cũng coi là ba của cô, lần trước việc anh ngăn cản hai người gặp mặt, trong lòng Uông Úy Phàm còn tức giận, khó xử một chút, anh cũng có thể chấp nhận.

Nhưng là thời gian dài, Thẩm Hoài Cảnh kiên nhẫn đã dùng hết, lửa giận càng phát ra lớn hơn.

Đến tận nay, đã ba bốn ngày Thẩm Hoài Cảnh không có nhìn thấy Ôn Đình.

Hôm nay, Thiệu Thành Hi đến thành phố A, Thẩm Hoài Cảnh nhận được tin tức gọi điện thoại cho anh. Sau khi cúp điện thoại, Liên Hiền lái xe, hai người đi khách sạn lớn nhất thành phố A.

Không bao lâu, Thiệu Thành Hi liền đến, mang theo mấy người, trong đó một người chính là cả ngày xuất hiện trên TV Hàng Vũ Hằng, thần tượng của Khương Hoài Nhân, một người phụ nữ khác chính là vợ mới cưới của Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý, khoảng thời gian trước, anh gặp qua ở sân bay.

Thẩm Hoài Cảnh hết giờ đầu, xem như bắt chuyện qua, trên mặt luôn luôn lãnh đạm cũng không có quá nhiều biểu lộ.

Thiệu Thành Hi quen biết Thẩm Hoài Cảnh cũng không phải một ngày hai ngày, đã biết rõ tính nết của anh, không để ý, ở đối diện anh ngồi xuống, hai tay chấp lại, ưu nhã đặt ở trên đùi, nhìn thẳng anh.

Thiệu Thành Hi người này, nhân trung chỉ long(*), ngoại hình cũng đẹp vô cùng. Khuôn mặt của anh ta không giống với khuôn mặt quá đẹp của Thẩm Hoài Cảnh, mà là một loại tuấn lãng, bên trong nho nhã mang theo một loại tính lưu manh, theo cách Liên Hiền trực bạch nói chính là ngày quân tử.

() Nhân trung chỉ long: "Rỗng giữa loài người". Ý nói là người có tài năng hoặc dụng mạo hoặc bất cứ thứ gì nổi bật hơn người.*

Liên Hiền chào hỏi mọi người ngồi xuống: "Các vị tùy tiện ngồi, tôi đi lấy chút đồ uống đến cho mọi người."

Mọi người trong phòng tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống, Thiệu Thành Hi nhìn mấy nhân ảnh, đi thẳng vào vấn đề: "Đồ đâu?"

Thẩm Hoài Cảnh nhân nhặt liếc anh ta một cái, lại ở chỗ Hàng Vũ Hằng nhìn qua một vòng: "Chúng ta đều là người làm ăn, hẳn đều biết đạo lý trên thế giới này không có bữa ăn nào miễn phí."

Thiệu Thành Hi cười: "Cũng phải, anh nợ tôi một món nợ ân tình, lần trước đã trả, bây giờ đến lượt tôi nợ anh một ân tình."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua Hàng Vũ Hằng: "Anh hẳn phải biết, chuyện lần này của anh ta trong đối phó quá giải quyết, cũng không phải là một cái chứng cứ thì có thể giải quyết." Hàng Vũ Hằng bây giờ là một đại minh tinh phong mang vô hạn, thế lực tốt, Weibo fan hâm mộ năm sáu ngàn vạn, tương lai rộng mở. Nhưng gần đây lại dính tin đồn đồng tính, mà lại là cùng người đàn ông ở trên ghế sofa thân mật, bị chụp phát tán lên mạng. Bây giờ tất cả sách báo, trang mạng anh ta đều lên trang nhất, hình tượng bị tổn hại rất lớn.

"Cho nên, tôi đem tất cả người trong cuộc cũng biết rõ tình huống mang tới, anh đã mở miệng, đương nhiên có thể có biện pháp giải quyết, mà lại không có nỗi lo sau này, đúng không?" Khoé miệng Thiệu Thành Hi có chút treo một vòng ý cười, trong mắt mang theo cơ trí.

Thẩm Hoài Cảnh biểu lộ rất đậm mực, giọng nói cũng là: "Cho nên, anh hẳn phải biết ân tình này anh nợ tôi lớn bao nhiêu."

Thiệu Thành Hi hơi nheo mắt: "Cho nên, anh nhất định có chuyện rất quan trọng cần tôi giúp đỡ, vì vậy mới sẽ hao hết tâm lực như thế."

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, một người lạnh lùng, một người lạnh nhạt, trong không khí giống như lưu động hơi thở gì khác.

Hàng Vũ Hằng không nhận được giải giải đầu, mở miệng muốn nói chuyện, người đại diện mặt bên dè tay anh ta lại, đối với anh ta ra hiệu lắc đầu cảnh cáo. Thiệu Thành Hi chỉ nói tới lấy chứng cứ, cũng không có nói ai giữ, sau khi đến, mới biết được người này đúng là Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh người này, ở giới doanh nhân rất có danh tiếng, đường đi hắc đạo bạch đạo cũng rất nhiều, bối cảnh rất sâu, cũng không phải là đối tượng có thể tùy tiện nói đặc tội.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, phá vỡ gọn sóng trong phòng. Ở cửa thò vào một cái đầu nhỏ nhỏ: "Cậu."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn sang, lông mày có chút nhàu: "Sao con lại tới đây?"

Liên Hiền bung cả phê bước vào, xẹp xẹp miệng: "Ôn Đình đưa tiểu Bắc tới."

Chân mày Thẩm Hoài Cảnh nhu sâu hơn: "Người phụ nữ kia đâu?"

Người đàn ông đem cả phê đặt lên bàn, ho nhẹ một tiếng: "Hình như có ấy có chuyện gì đặc biệt quan trọng, cho nên đem tiểu Bắc thả xuống liền vội vội vàng vàng đi."

Thẩm Hoài Cảnh mất sắc tinh mịch, người phụ nữ này thật sự khiêu chiến sự nhẫn nại của anh. Thiệu Thành Hi để Hàng Tiểu Ý bề Khương Hoài Bắc đi ra ngoài, Liên Hiền cũng đi theo đi ra ngoài.

Trong phòng còn lại mấy người đàn ông bọn họ, Thẩm Hoài Cảnh đem video Liên Hiền cảm tới từ chỗ Từ lão Từ giao cho Thiệu Thành Hi: "Tôi đề nghị đợi sự việc của các người đến mức cực điểm, công khai cái video này là tốt nhất." Hàng Vũ Hằng cùng người đàn ông chụp ảnh nhưng thật ra là một cái cá gọi là "Anh ta thích đàn ông" thật ra chính là người ngồi đối diện Thẩm Hoài Cảnh, Thiệu Thành Hi. Ảnh chụp kích thích trên ghế sofa là sau khi hai người uống say, Hàng Vũ Hằng xuống giường đi vệ sinh, bị trượt chân ở trên người Thiệu Thành Hi, mới chụp ra ảnh kích tình của hai người trên ghế sofa.

Lúc ấy chó săn ở bên ngoài quay video nhưng thật ra là thuộc hạ Từ Kính, Liên Hiền tra một chút thì tra ra. Dù sao Hàng Vũ Hằng ở thành phố A bị chụp ảnh, ở địa bàn của mình, sự việc vẫn là làm rất dễ.

Thiệu Thành Hi nhận USB, hơi híp mắt: "Anh muốn tôi làm cái gì?" Thẩm Hoài Cảnh cũng không phải là một người nguyên ý tìm phiền toái tới cửa. Nếu trước kia, chuyện này nếu là anh tìm anh ta giúp đỡ, có lẽ anh ta sẽ đồng ý, nhưng là để Thẩm Hoài Cảnh tự mình chủ động mở miệng đến giúp anh, đó là điều không thể.

Thẩm Hoài Cảnh đứng lên: "Lo khôi phục trước là được." Đường gia sớm muộn phải chống lại, cho nên đương nhiên hẳn là sớm làm dự định.

Thẩm Hoài Cảnh một bộ dạng tiền khách, Thiệu Thành Hi đương nhiên đã nhìn ra, đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, giống như lo lắng nói: "Sẽ không phải là chuyện quan hệ của người phụ nữ trước kia kêu tôi giúp anh điều tra chứ? Cũng Đường gia có quan hệ? Nếu thật là cùng Đường gia có quan hệ, tôi phải suy nghĩ một chút."

"Anh không có chỗ cần nhắc." Thẩm Hoài Cảnh từ tốn nói, đi lên trước mở cửa phòng: "Đi thông thả."

Một đoàn người ra khỏi phòng, đi thàng mấy hồi lâu, mới từ trong thang máy bước ra. Thẩm Hoài Cảnh liên liếc nhìn người phụ nữ đứng trong đại sảnh khách sạn.

Ôn Đình dường như thần giao cách cảm, ngoài nhìn sang, nhìn thấy người đàn ông thần thần tý trang màu đen từ trong thang máy đi tới, giống như gặp quý, nhanh chóng đem đồ trên bàn nhét vào cặp của Khương Hoài Bắc, sau đó thì dắt Khương Hoài Bắc chạy ra ngoài: "Tiểu Bắc, đi nhanh, đi nhanh..." Cô không có nói qua một tiếng với anh liền đi đến chỗ Ưông Ủy Phàm, sợ là anh tức giận gần chết chứ.

Khương Hoài Bắc rất phối hợp với cô, giống như là chạy quen rồi. Thẩm Hoài Cảnh đã đi tới mấy bước, quát khẽ một tiếng: "Đứng lại"

Ôn Đình giống như cái gì cũng không nghe thấy, mang theo Khương Hoài Bắc nhanh như chớp chạy ra khỏi khách sạn, vừa vận một người trên chiếc xe taxi xuống, hai người chui vào, xe taxi nhanh chóng chạy đi.

Mặt Thẩm Hoài Cảnh đều đen.

Thiệu Thành Hi đi tới, nhìn thoáng qua chỗ Ôn Đình biến mất, nhẹ nhàng cười cười: "Người a, đòi này tuyệt đối không nên nói mạnh miệng, một người phụ nữ liên lộ tâm tư."

Đôi mắt lạnh lùng của Thẩm Hoài Cảnh nhìn qua. Thiệu Thành Hi nắm tay vợ mình, hơi đắc chí: "Đi thôi, về nhà."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn bọn người Thiệu Thành Hi đi, cầm điện thoại di động lên bấm số điện thoại của Ôn Đình. Trong xe taxi, Ôn Đình nhìn thấy điện thoại của Thẩm Hoài Cảnh, mí mắt nhảy mấy cái, nhát điện thoại bằng da đầu: "Hey."

Thẩm Hoài Cảnh nghe được giọng nói của cô, cười lạnh hai tiếng, cúp một tiếng đem điện thoại đập máy.

Ôn Đình nghe âm thanh "Tút tut", đối diện khuôn mặt nhỏ đơn thuần của Khương Hoài Bắc, khóc không ra nước mắt, cô cảm thấy cô nhất định là chọc tổ ong vò vẽ.

*

Hơn tám giờ tối, Ưông gia cả một nhà đang vui vẻ hòa thuận ngồi trong phòng khách xem tivi. Ôn Đình lên kút chạy ra ngoài phòng, gọi điện thoại cho Thẩm Hoài Cảnh. Điện thoại vang lên thời gian rất lâu mới nhận, đầu kia truyền đến giọng nói trầm thấp không nhận được của Thẩm Hoài Cảnh: "Cái gì?"

Ôn Đình bĩu môi, đá mũi chân, nhỏ giọng phản nản: "Gọi điện thoại cho anh, anh đây là thái độ gì?"

Thẩm Hoài Cảnh cười lạnh thành tiếng: "Em còn biết gọi điện thoại cho anh? Anh cho là em đã đem con người của anh đều quên mất a."

Ôn Đình hơi xấu hổ, giọng cười hai tiếng: "Làm sao có thể...", Đầu kia đã là tiếng "Tút tut". Ôn Đình há to mồm, người này hôm nay đã là lần thứ hai cúp điện thoại cô.

Ôn Đình nghiêng răng nghiêng lợi, chạy đến trong sân nhỏ đưa chân đi đá hàng rào màu trắng kia, một bên đá một bên nghĩ linh tính: "Thẩm Hoài Cảnh, anh cái tính khí nóng nảy, ngao kiêu khó làm, tâm thần phân liệt, em là đầu óc ngất đi, mới có thể yêu anh."

"Không ổn nhu, không quan tâm, ngoại trừ mắng em chính là cúp điện thoại em, đồ dẫn mới muốn gặp anh đây. Anh cúp điện thoại em, có bản lĩnh cả một đời đừng nhận điện thoại em, em đem tiểu Nhân tiểu Bắc đều mang đi, để anh cả một đời tìm không thấy bọn chúng."

"Cả ngày có một khuôn mặt, em nợ anh gì sao?"

"Em không có nợ anh, là anh nợ em." Một giọng nói lãnh lạnh vang ở sau lưng, Ôn Đình trong nháy mắt cảm thấy rùng mình, cứng ngắc quay đầu xem xem.

Người kia mặc một chiếc áo khoác màu đen, thân hình thẳng tắp đứng ở ngoài sân đèn đường chiếu xuống. Tuyệt rai rác từ trên trời rơi xuống người anh, xoáy xuống dưới ánh đèn đường, rồi lên tóc đen của anh, trên vai, làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng mang theo trào phúng của anh. Ôn Đình run rẩy rùng mình một cái.

Editor:

Nghĩ lễ vui không mọi người ơi.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình xúc động xoay người lại, từng bước một đi tới, cách hàng rào màu trắng nhìn anh: "Anh đến rồi."

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó, khẽ cong ngón tay, đôi mắt đen sắc bén nhìn thẳng cô, cũng không nói gì.

Ôn Đình cười khan một tiếng, gương cười hai tiếng, gương cười mấy tiếng, bầu không khí lỏng tung hờ. Ở sau lưng người nói xấu còn bị bắt gặp, là một loại trải nghiệm như thế nào?

Ôn Đình dùng cả tay và chân từ trên hàng rào leo ra, đi đến bên cạnh Thẩm Hoài Cảnh, nhón chân lên phui phui tuyết rơi trên tóc đen của anh, lại đập đập bờ vai của anh, tìm lời nói: "Tuyết rơi rồi, đây là trận tuyết rơi đầu tiên khi bắt đầu mùa đông cho đến nay chứ."

Con người của Thẩm Hoài Cảnh sụp xuống, mang theo chút ánh sáng mờ mờ.

Thấy anh không ngôn ngữ, Ôn Đình le lưỡi một cái.

Một đóa bông tuyết rơi vào chiếc cổ thon dài của cô, mang đến một chút hơi lạnh, Ôn Đình rung mình một cái, cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, ra đây một hồi, có chút lạnh.

Vén áo khoác của Thẩm Hoài Cảnh lên, Ôn Đình đem cả người mình nhét vào trong ngực anh, một chút hơi thở ấm áp của anh đập vào mặt.

Thẩm Hoài Cảnh dừng một chút, đưa tay đem cô bao lấy trong ngực. Ngoại hình ban đầu của cô vốn nhỏ nhắn xinh xắn, núp ở trong ngực anh thế này, nhìn từ đằng xa giống như tương tiễn trong thân thể của anh. Nếu như không phải trước ngực anh lộ ra nón lông xù, cơ hồ nhìn không ra đây là hai người ôm nhau.

Ôn Đình thoải mái hướng ngực anh ủi ủi, hai tay vòng ra sau ôm lấy eo anh từ trong áo khoác, than thở một tiếng: "Em rất nhớ anh a." Nhớ cái ôm ấp này, nhớ bên nua giường kia.

Cho dù biết trong lời nói của cô ý tứ cũng không thuần túy, Thẩm Hoài Cảnh mặt lạnh nhưng vẫn là không tự chủ ôn nhu, giọng nói cũng mang tới một vòng nhiệt độ: "Nhớ ở đâu?"

Ôn Đình đưa tay chọc vào lồng ngực anh: "Nhớ ở đây."

Chỉ bị cô chọc, Thẩm Hoài Cảnh bỗng nhiên không kịp chuẩn bị, dâng lên một dòng nước ảm, giống như ở mùa đông khắc nghiệt đột nhiên có người đưa cho anh một cái lò sưởi, sấy khô, toàn thân anh đều ấm áp.

Thẩm Hoài Cảnh dốc hết toàn lực áp chế tình cảm trong lòng mình, ngữ khí cố gắng lương bạc: "Em cảm thấy cái miệng của em có bao nhiêu tin tưởng?"

Ôn Đình ở trong ngực anh liếc mắt, lưỡi nhấc giải thích, hai tay đi lên vòng lấy cổ của anh, dựa ở trong ngực anh như thế, cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

Thẩm Hoài Cảnh có chút cúi đầu vừa vận hôn lên môi cô, trên môi là hơi thở quen thuộc, Ôn Đình nhắm mắt lại, cùng anh hôn.

Tuyệt càng rơi càng lớn, rất nhanh thật đấy một tầng rơi xuống mặt đất, một mảnh trắng xóa, ở đèn đường chiếu xuống làm nổi bật lấy ánh sáng trắng.

Uông Ủy Phàm đứng ở dưới mái hiên, nhìn hai người cách đó không xa ôm nhau. Đốt lên một điếu thuốc, dưới đèn đường, bên trong tuyết rơi, hai người ôm lấy nhau. Hình ảnh đó rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người ta không đành lòng quay rầy.

Khoẻ mắt Thẩm Hoài Cảnh liếc về người đàn ông đứng ở đó, buông Ôn Đình ra, vuốt vuốt tóc cô, thuận tay cởi áo khoác để cô mặc vào, sau đó ôm cô đi vào. Uông Ủy Phàm ném đầu mẩu thuốc đi, mặt không biểu tình: "Thẩm Tổng sao rảnh rồi đến đây?"

Thẩm Hoài Cảnh không mặn không nhạt: "Bắt người."

Ôn Đình thoáng vắng một chút, cảm nhận được sóng ngầm trong bầu không khí mãnh liệt, lựa chọn sáng suốt là chạy trốn, mở cửa phòng đi vào, đem hai người ném ở bên ngoài.

Ở bên trong, Ôn Đình cùng Khương Hoài Bắc xem hết một tập phim hoạt hình, đem cậu đó ngồi, lại chờ Khương Hoài Nhân làm xong bài tập về nhà, cùng cô xem hết một tập phim thần tượng. Hai người ngoài cửa mới bước vào, nhìn hai người rất bình thường. Hiếm thấy, Uông Ủy Phàm còn kêu người pha cho Thẩm Hoài Cảnh một bình trà. Ôn Đình ở trên người hai người vừa đi vừa về đánh giá một phen. Uông Ủy Phàm cười: "Bên ngoài tuyết rơi lớn, tối hôm nay đừng đi, để tôi cho người dọn dẹp phòng khách."

Uông Ủy Phàm vừa định vẫy tay gọi người, Thẩm Hoài Cảnh liền nhân dịp nói tiếp: "Tôi ngủ phòng Ôn Đình là được."

Mặt Ôn Đình đỏ lên một chút, chân trên ghế sô pha duỗi ra đá anh một cái. Tiếng cười "Hắc hắc" của Khương Hoài Nhân vang vọng phòng khách. Thẩm Hoài Cảnh mặt ánh mắt nhìn qua, Khương Hoài Nhân nuốt nước miếng một cái, linh lợi đất Ôn Dĩ Nam lên lầu.

Uông Ủy Phàm nhìn thoáng qua mặt đỏ tới mang tai của Ôn Đình, lại liếc mắt nhìn Thẩm Hoài Cảnh, nhường nhường mây, đi ngủ.

Trong phòng khách chỉ còn lại Ôn Đình với Thẩm Hoài Cảnh, Ôn Đình nhịn không được đẩy anh một cái: "Có thể rụt rè một chút không?"

Thẩm Hoài Cảnh liếc cô một cái, bàn tay nhanh như chớp không kịp sờ vào chiếc cổ của cô. Tay anh ý lạnh cứng khiến Ôn Đình run lập cập, theo bản năng rụt cổ né tránh tay của anh, nhìn trên người anh chỉ mặc chiếc áo lông màu đen, mới nhớ tới áo khoác của anh đưa cho cô. Anh cứ như vậy đứng ở bên trên trong đất tuyết gần hai giờ, không khỏi cảm thấy đau lòng. Kéo tay anh qua, dùng hai tay che lấy: "Ngốc hay không ngốc a."

Thẩm Hoài Cảnh ngồi xuống bên cạnh cô, tự nhiên mà đem cô ôm vào trong ngực. Ôn Đình tiến sát vào ngực anh, đem hai cánh tay của anh đều đưa tới nhẹ nhàng vuốt ve. Tay cô nhỏ, tay anh lớn, hai tay của cô cân bằng là bao hết tay anh, che lấy che lấy, Ôn Đình không tự chủ được cùng anh so tay lớn nhỏ. Thẩm Hoài Cảnh bên cạnh nhìn qua, tay của cô dần lỏng bàn tay của anh, một cái trắng nõn mềm mại, một cái thon dài rõ ràng, là phù hợp như thế, không khỏi hợp tay đưa tay đưa tay bao bọc ở trong lòng bàn tay.

Ôn Đình hướng bên cổ anh cọ xát: "Thật ra em cũng đã nói xong với chú, ở đây ở vài ngày sẽ chuyển về. Lúc đầu nghĩ ngày mai sẽ trở về, ai biết được hôm nay anh lại tới."

Sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh dần dần ôn hòa, trầm thấp "Ừ" một tiếng: "Phải không."

Ôn Đình thờ dãi một hơi: "Đương nhiên, không có anh ở bên cạnh, cảm giác muốn ngủ ngon cũng khó khăn."

Sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh hơi đen, liền biết cái miệng này của cô thảo luận không ra lời nói tốt đẹp gì, không khỏi nghiêng đầu ở bên trên vành tai của cô trừng phạt cắn một cái. Cảm xúc tế đại làm cho Ôn Đình mềm nhũn nửa người, trên mặt ửng đỏ một mảnh, nhẹ nhàng đẩy anh: "Ngửa."

Thẩm Hoài Cảnh nắm lấy tay của cô vuốt vuốt, thân thể dần dần ấm áp, liền có chút lười nhác: "Mấy ngày này, em có thời gian mời Vi Thiển ăn một bữa cơm đi."

"Ừ?" Ôn Đình mở to hai mắt, ngồi thẳng lên nhìn thẳng anh, trong mắt mang theo xem kỹ: "Có ý gì?"

Thẩm Hoài Cảnh không khỏi có chút hơi xấu hổ, con mắt khác của anh mở ra, kéo lên tay của cô: "Muộn rồi, đi ngủ thôi."

*

Từ trong miệng của Thẩm Hoài Cảnh, Ôn Đình cũng không hỏi ra cái gì, trong lòng cất nghi vấn. Nhưng vẫn nghe anh, gọi điện cho Vi Thiển, hẹn cô ra ăn cơm. Vi Thiển nghe được giọng nói của cô, nói gần đúng đúng cúp điện thoại, sau ba mươi phút, chạy đến chỗ hai người hẹn nhau.

Không đợi Ôn Đình mở miệng, Vi Thiển đột ập xuống chính là mắng một chập, Ôn Đình có chút không rõ. Theo lời nói nói gần đúng đúng của Vi Thiển, Ôn Đình dần dần sáng tỏ sự việc trái qua, trên mặt hiện lên một vòng xấu hổ. Thẩm Hoài Cảnh, cái tên này là cố ý để cô đến thay anh bị mắng a, bản thân vu oan Vi Thiển người ta, sau đó để cô đến chịu thay. Mặc dù sự việc là bởi vì cô mà nên, nhưng anh tốt xấu cũng cho cô biết một câu nha. Nhìn bây giờ bị mắng thương tích đầy mình, còn không có lý do cái gì, thật sự là quá uất ức.

Ôn Đình đẩy một ly nước qua cho Vi Thiển: "Khát không? Bằng không uống chút nước lại mắng tiếp?"

Vi Thiển bị cô làm tức giận đến khẽ run rẩy, một miếng nước bọt nghẹn ở cổ họng, oán hận nói không ra lời.

May mắn bây giờ Ôn Đình hẹn Vi Thiển ở cái nhà hàng Michelin ba sao này, mặc dù cô hẹn cô ấy tới chỉ bởi vì nguyên nhân không quen nhìn Thẩm Hoài Cảnh, muốn tiêu tiền của anh cho hả giận. Nhưng cũng may chó ngáp phải ruồi, vừa vận cho thấy thành ý cô đối với Vi Thiển.

"Muốn ăn cái gì, cô nhìn thấy người nghèo như tôi mới có tới chỗ tốt ăn cơm như vậy, có thể thấy được một mảnh chân thành chi tâm(*) của tôi đối với cô, phải không?"

(*) *Chân thành chi tâm: Trái tim chân thành.*

Ôn Đình nói sự thật là sự thật. Vi Thiển hưng dữ rồi mừng một cái, kính thường hừ một tiếng, uống một hớp nước thấm cổ họng: "Đừng cùng tôi một bộ này, tôi trừu chọc cô? Thẩm Hoài Cảnh dựa vào cái gì đối với tôi như vậy?" Sự giận dữ của Vi Thiển giảm, khoảng thời gian này cô cũng rất tỳ khuất, nghĩ Vi Thiển cô từ nhỏ cũng được cưng chiều tới lớn, nào từ đâu nhận qua sự sỉ nhục như vậy.

Ôn Đình tất nhiên biết cảm nhận của cô, đặc biệt chân thành nói: "Bằng không tôi với cô đi tìm Thẩm Hoài Cảnh lý luận?"

Vi Thiển hưng hăng trừng cô một cái. Nếu cô dám tìm Thẩm Hoài Cảnh lý luận, còn cần đến đây cùng cô câu nài sao?

Vi Thiển hóa bị phần v lượng cơm ăn, cái gì cũng không thấy, trực tiếp từ bên trên menu tìm bảy tám món đắt nhất, còn muốn một chai rượu đó quý giá. Tim gan phổi thận Ôn Đình co lại co lại. Mặc dù không phải tiền của cô, nhưng là có vẻ như tiền này khá nặng cơ một ngày, đại khái, có lẽ sẽ thật trở thành của cô.

Vi Thiển nhìn đáng về thịt đau của cô, cảm thấy không hiểu sáng khoái, sắc mặt cũng đẹp mắt rất nhiều. Ôn Đình đột nhiên cảm thấy chính mình là cái hồ, từ Thẩm Hoài Cảnh, đến Khương Hoài Nhân lại đến Vi Thiển, không có một người cho cô sắc mặt tốt. Quả nhiên người không làm thì sẽ không chết.

Đồ ăn đem lên, bảy đĩa ra cả bàn, Vi Thiển toàn thân sung sướng ăn. Ôn Đình ăn một miếng là gan đau một chút, uống một ngụm đau dạ dày một chút, từng miếng từng ngụm này đều là tiền.

Vi Thiển được ăn uống vui vẻ, lời nói cũng nhiều: "Tôi quyết định rời khỏi cô với Cửu ca, các người cùng một chỗ tăng tội với nhau đi."

Tăng tội với nhau? Ôn Đình nói rõ cô một chút: "Hình như cho tới bây giờ cô chưa từng tham gia qua."

Vi Thiển ngược mắt trừng cô, vừa định nói chuyện, nhưng ánh mắt của cô lại nhìn một hướng khác, sắc mặt có chút ngưng trệ.

Ôn Đình thuận tầm mắt của cô quay lại nhìn qua, thì nhìn thấy Liên Hiên mặc một bộ âu phục màu lam sáng cùng một người phụ nữ đáng vẻ yếu điệu đi tới, đối với các cô cười hi hi chào hỏi: "Đúng lúc a."

Đôi mắt của Ôn Đình ở trên người phụ nữ bên cạnh anh ta dạo qua một vòng: "Anh tới dùng cơm?"

Liên Hiên nói khẽ với người phụ nữ bên cạnh câu gì đó, người phụ nữ liền gạt đầu đi đến một cái bàn khác cách đó không xa ngồi xuống. Liên Hiên lại gần bên cạnh Ôn Đình nói: "Mẹ tôi ép tôi đi xem mắt, lúc đầu tôi không muốn gặp, nhưng mà gặp mặt một lần cảm thấy cũng được, lấy ánh mắt phụ nữ nhìn xem, thế nào? Ngực đủ lớn, mông đủ đẹp chứ?"

Ôn Đình nhịn không được lật ra bạch nhãn lần thứ n, nhưng mà người phụ nữ Liên Hiên mang đến, nhìn cũng không tệ lắm. Mặt trái xoan, da trắng, con mắt thật to, chính là một mỹ nhân, đáng người cũng không tệ, mà khuôn mặt kiểu ngoan hiền: "Bằng ánh mắt của phụ nữ tôi, cũng không tệ lắm." Ôn Đình đưa cho kháng định.

Liên Hiên cười mở mắt: "Kia... Cái gì, cô dùng thẻ của Cửu ca thanh toán chứ? Lúc đi ra cũng thanh toán cho tôi, nhà hàng Michelin, đắt lắm."

Ôn Đình: "Anh có thể xấu hổ một chút không?"

Liên Hiên nhường nhường lông mày: "Xấu hổ làm được gì?"

Nhìn Liên Hiên trở lại vị trí của anh ta, Ôn Đình không khỏi phi nhỏ: "Thật keo kiệt, khó trách tìm không thấy bạn gái đây."

Ôn Đình tiếp tục ăn cơm, lại đột nhiên phát giác bầu không khí trên bàn giống như có chút kỳ lạ, không khỏi nhìn về phía đối diện, Vi Thiển. Trước kia nói Vi Thiển có tức giận, có không vui, thật ra phần lớn đều là cố ý, cũng không có để cô có cái cảm giác mãnh liệt gì. Nhưng bây giờ, Ôn Đình cảm thấy Vi Thiển đột nhiên trở nên như vậy, mặc dù luôn bình thường cúi đầu ăn cơm, nhưng chính là một chút nhân nhạt nói không nên lời có kỳ lạ gì.

Ôn Đình một bên cắt thịt bỏ bớt tế, vừa thỉnh thoảng nhìn Vi Thiển, liền thấy Vi Thiển bình thường. Trong lúc ăn cơm, thỉnh thoảng ngừng đầu nhìn xung quanh một chút, nhìn ở chỗ nghệ sĩ sắp trai đánh dương cầm một chút, nhìn một chút ngoài cửa

sổ, nhìn nhân viên đi tới đi lui một chút, có đôi khi nhìn Ôn Đình một chút.

Tâm tư của Ôn Đình đi lòng vòng, rất cuộc biết cô kỳ lạ ở đâu. Cô luôn trốn tránh một chỗ, trốn tránh vị trí nghiêng phía trước cô, nơi đó Liên Hiền cùng đối tượng anh ta hẹn hò ngồi. Người nếu như để ý một vật, nếu không phải là không ngừng đi xem, thì không phải là cố gắng trốn tránh, mà Vi Thiên rõ ràng là cái sau.

"Cô không phải là thích Liên Hiền chứ?" Ôn Đình một bên cắn bờ môi, giống như lờ đãng mở miệng.

Vi Thiên đang uống rượu đỏ, "Phốc" Một tiếng phun tới. Nhờ Ôn Đình tránh nhanh, mới không có bị phun trúng mặt, nhưng thức ăn trên bàn lại gặp họa. Tất cả đều bị rượu đỏ dính đến, hai ly rượu đỏ còn bên trong chai rượu đất tiền cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ôn Đình xem chút phun một ngụm lão huyết ra ngoài. Cô chỉ là lóe lên tia sáng, thuận miệng nói, nào biết được trúng chính hồng tâm. Khó trách Thẩm Hoài Cảnh luôn nói cô sẽ bị hủy bởi cái miệng này đây.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: □

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ôn Đình vẫy tay gọi nhân phục vụ viên tới đem đồ ăn xuống, thì con mắt sáng rực nhìn Vi Thiên. Mới đầu Vi Thiên né tránh ánh mắt của cô, nhưng Ôn Đình là ai vậy, là một người thông minh. Vi Thiên bị cô nhìn trong lòng chột dạ, vô đã mà không sợ rồi: "Chính là đã từng thích, thì sao chứ."

"Đã từng thích?" Ôn Đình bắt lấy trọng điểm, trong mắt hiện ra ngon lành bát quái hùng hực. Cái gì gọi là đã từng thích nha? Chẳng lẽ bây giờ không thích nữa, đều thất thủ thành bộ dáng này, còn là "Đã từng", xem cô ngốc nha.

Vi Thiên muốn một chai rượu đỏ nữa, tự rót tự uống. Ôn Đình mi mắt nháy mấy cái, nuốt mấy ngụm máu. Lúc không tốn tiền của bản thân, tất cả mọi người rất hào phóng.

Vi Thiên nhấp một ngụm rượu đỏ, cảm xúc cũng khôi phục, sau đó dựa vào thành ghế sofa, miễn cưỡng nói: "Cô biết ba tôi với Cửu ca quen biết như thế nào không?"

Ôn Đình nghĩ đến lần trước Từ Kinh đã nói qua, vụ Thẩm Hoài Cảnh đã từng ngồi tù kia mà, suy nghĩ một lát: "Trong tù? Ba cô xếp hàng Bạo Đại, Thẩm Hoài Cảnh xếp hàng Bạo Cửu."

Vi Thiên gật gù đầu: "Ừ, vậy cô có biết vì sao ba tôi ngồi tù không?"

Ôn Đình lắc đầu, cô sao biết đây. Chỉ là Vi Từ Minh ngày thường phổ trương, cực kỳ giống Bạo Đại hắc bang trong phim Hồng Kông, khẳng định trước đó đã làm qua chuyện phạm pháp gì.

Vi Thiên uống một hơi nữa ly rượu, miệng cô chút hàm hồ đứng lên: "Là ba anh ấy, Liên Xuân. Ba anh ấy là cảnh sát, đối đầu với ba tôi, điều tra ba tôi rằng cả năm năm mới đưa ba tôi vào tù."

Ôn Đình kinh ngạc há to mồm, nhìn Liên Hiền ngày thường lưu manh vô lại, lại có ba lăm cánh sát.

Tay Vi Thiên đặt ở trên bàn, nâng má, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phấm hồng: "Cừu ca sau khi ra tù, ở gần ba tôi, ngay tiếp theo tôi thường xuyên nhìn thấy Liên Hiền. Mặc dù ba tôi và ba Liên Hiền đối đầu, nhưng cũng sẽ không liên quan đến người đưa trả, cho nên đối với Liên Hiền cũng không tệ. Tôi khi đó vừa mới lên đại học, liền thích loại trai đẹp tòa nắng kia, mang theo chút tình lưu manh. Liên Hiền rất hợp với mẫu hình lý tưởng của tôi.

"Đương nhiên đây chỉ là thăm mền, lúc ấy tuổi còn nhỏ, cũng không biết che giấu. Ba tôi rất nhanh phát giác ra tôi có điểm không thích hợp, trực tiếp nói với tôi, ông sẽ không cho phép tôi có bất kỳ liên quan gì đến Liên Hiền. Lúc ấy tuổi còn nhỏ, đương nhiên không chịu, liền vừa khóc vừa gào với ba tôi, thế nhưng là ba tôi mặc kệ bộ dáng như vậy, đem tôi nhốt ở trong nhà, thế nào cũng phải đem tôi xoay lại."

Ôn Đình nghe được trong lòng nhảy một cái, Vi Thiên nói một hơi nhiều lời như vậy, cái cảm thuyệt tay trượt đến trên bàn, chống đỡ ở trên bàn, một tay ở trên mặt bàn trơn bóng vẽ lên vòng vòng, giọng nói có chút trống rỗng: "Loại chuyện này thật sự rất nhảm chán, nếu Liên Hiền cũng thích tôi, tôi kiên trì kiên trì thì cũng thôi đi. Đáng tiếc chính là anh ấy không thích tôi, cũng không biết tôi thích anh ấy. Cho nên sự kiên trì của tôi rất buồn cười, cho nên chậm rãi chậm rãi, cảm giác liền trở nên nhạt dần." Cứ như vậy Vi Thiên giang tay ra, một dáng vẻ không quan trọng.

Ôn Đình cũng chống cằm: "Liên Hiền không thích cô sao?"

Vi Thiên bị hỏi vấn đề như vậy khó tránh khỏi có chút khó xử, trờng có một chút nhưng vẫn là mở miệng: "Cô nhìn dáng vẻ của anh ấy giống như thích tôi không?"

Ôn Đình nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông cùng nói chuyện cười đùa với người đẹp. Bộ dáng ngày thường Liên Hiền thật giống như không có biểu hiện thích Vi Thiên. Nhưng là ở bên cạnh anh ta, cô cũng chưa từng thấy qua những người phụ nữ khác.

Đôi mắt Ôn Đình chuyển vài vòng, mặc dù Vi Thiên miệng nói tình cảm phai nhạt, không thích, nhưng buổi tối hôm nay cô thất thố như vậy, có thể thấy được đối với Liên Hiền vẫn còn tâm tư, chỉ là bị cưỡng ép nên xuống mà thôi.

Ôn Đình nhìn châu xoay động. Vi Thiên liền biết có đang có ý đồ gì đó, đưa tay chỉ cô: "Tôi cảnh cáo cô, Ôn Đình có dừng nghĩ làm chuyện xấu gì."

Ôn Đình nhún nhún vai làm cái động tác "Who care".

*

Sau khi trở về, Ôn Đình thẳng đến phòng sách của Thẩm Hoài Cảnh. Thấy anh một lần liền lệ rơi đầy mặt nhào tới: "Thẩm tiên sinh...cứu mạng a."

Thẩm Hoài Cảnh nheo mắt, phản ứng đầu tiên trong đầu là né tránh cô, con gấu ôm này, nhưng thân thể đã rất thành thạo đem Ôn Đình ôm vào trong ngực. Ôn Đình khẽ dựa qua, liền ôm chặt cổ của anh, bắt đầu gào khan: "Hôm nay em thật sự thật thời lớn, anh phải thanh toán lại cho em."

Thẩm Hoài Cảnh nhủ mảy: "Thanh toán cái gì?"

Ôn Đình từ trong túi móc ra phiếu thanh toán, bĩu môi: "Anh xem, anh xem, chi phí hôm nay. Vi Thiên mở hai chai rượu đỏ, hai chai rượu đỏ quý. Còn có Liên Hiền, anh ta đoạ dẫm em, nhiều tiền như vậy nha. Thẩm tổng người nhìn xem có thể cho em báo hay không, bây giờ em thật sự là thật đau sắp rút gân..."

Thẩm Hoài Cảnh: "... " Bên trên điện thoại di động của anh đã có tin nhắn báo đến, cô xài hẳn là tiền của anh chứ?

Tiền của anh cô cầm, sau đó kêu anh thanh toán cho cô? Cô là muốn cho anh đi bán thận sao? Quà nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Thẩm Hoài Cảnh khinh thường phản ứng của cô, một tay dùng sức ôm đưa cô ngồi lên đùi, một cái tay khác cầm con chuột tiếp tục công việc.

Ôn Đình ngồi ở trong lòng anh, yên lặng làm tóc. Thật ra cô thích loại cảm giác tĩnh mịch này, buổi tối ấm áp, có một người có thể dựa, không cần nói rất nhiều, chỉ lẳng lặng dựa sát. Là cuộc sống cô đã từng hăm mộ nhất, cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày chính cô cũng sẽ đạt được.

Từ góc độ này của cô nhìn qua, đúng lúc là một bên mặt của Thẩm Hoài Cảnh. Lông mi của anh rất dài rất dài, ở mí mắt tạo ra một mảnh ánh sáng dịu dịu, lông mi kia theo ánh mắt anh chớp động một cái một cái, nhìn trong tim đập thành thạch. Ôn Đình nhìn không được, chồm lên ở trên mí mắt anh hôn một cái.

Nụ hôn nhẹ nhàng nhàn nhạt, vừa chạm liền buông ra. Tay Thẩm Hoài Cảnh cầm con chuột dừng một chút, nghiêng đầu nhìn cô. Ôn Đình đối với anh lộ ra một nụ cười ngọt ngào, quay đầu đi đặt trên bả vai của anh, ánh mắt lại nhìn anh không chớp một cái, bên trong hòa hợp đầy đặc tình nghĩa. Thẩm Hoài Cảnh phát giác có không muốn rời xa, khỏe miệng nhìn không được gương lên, tay đặt ở eo cô dới lên, ôn hòa vuốt tóc cô.

Động tác này giống như là đang sơ một con mèo nhỏ, Ôn Đình không khỏi dễ chịu đem đầu hướng trên tay anh cọ xát. Thẩm Hoài Cảnh không khỏi lại nghiêng đầu nhìn cô, nhìn không được mở miệng: "Đừng trêu chọc anh, anh còn có một ít chuyện chưa xử lý xong."

Ôn Đình mặt ửng đỏ, vẫn là không nhìn được cười: "Được, anh tiếp tục đi."

Thẩm Hoài Cảnh gân nạm đem ánh mắt thả lại trên máy vi tính, Ôn Đình liền dựa vào bả vai anh, nhìn anh bận rộn, cứ như vậy ngồi, một chút cũng không thấy chán.

Thẩm Hoài Cảnh trở lại xem email, lại cảm thấy vấn kiện trên bàn nhìn nhìn, nhìn hồi lâu, một chữ cũng không thấy vào, không khỏi nghiêng đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ lười biếng hơi hip mắt lại gối lên trên bả vai anh. Cô ử ỏi dựa vào anh như thế, thân thể mềm mại hoàn toàn dựa vào anh, loại cảm giác này làm cho trong lòng của anh dâng lên một chút cảm giác thỏa mãn khó nói nên lời.

"Nói chuyện đi." Thẩm Hoài Cảnh thản nhiên nói.

"Không quá rầy anh sao?" Ôn Đình đưa tay ngấp một cái.

"Quen là được rồi." Lúc cái miệng nhỏ này của cô cả ngày không có yên tĩnh, bây giờ trầm mặc, anh cũng có chút không thư thái.

Ôn Đình xẹp xẹp miệng, chưa từ bỏ ý định: "Vây... Vây... Tiền có thể thanh toán không?"

Thẩm Hoài Cảnh bắt đầu dĩ nhủ mảy: "Hay là em đem anh đi bán cho rồi?"

Thẩm Hoài Cảnh loại người này vậy mà lại nói đùa, Ôn Đình quả thực bị anh làm kinh ngạc một chút, một giây sau móng vuốt đã sờ lên mặt của anh, mỉm cười: "Vây... Vẫn là quên đi thôi, dù sao sắc đẹp như vậy không phải tiền có thể mua được."

Sau khi bị đùa giỡn, Thẩm Hoài Cảnh cũng không có phản ứng gì lớn, giống như đã tập mãi thành thói quen: "Không bỏ được, im miệng."

Không bỏ được? Cô cũng không có nói không bỏ được, da mặt này cùng với da mặt cô càng ngày càng dày.

Ôn Đình nắm lấy áo của anh si ngốc cười nửa ngày, cuối cùng dựa ở hóm vai anh thờ, nghĩ nghĩ, lại quanh co lòng vòng mở miệng: "Thẩm tiên sinh, anh với Liên Hiền quen biết như thế nào?"

"Bạn học Cao trung." Thẩm Hoài Cảnh nhanh chóng đảo vấn kiện trong tay, một tay khác đặt ở trên tóc cô trượt đến chiếc cổ cô, xoa nắn, tay của anh cường độ vừa phải, Ôn Đình thoải mái than nhẹ một tiếng.

"Bạn học Cao trung nha." Ôn Đình kéo dài thanh âm, suy nghĩ cách làm sao kéo chủ đề về Vi Thiên, mà không cho Thẩm Hoài Cảnh phát giác ra. Làm thế nào cũng nghĩ không ra giọt nước, không lọt ngón nghề, nghĩ đi nghĩ lại mí mắt không khỏi nặng nề, hơi thở quen thuộc bao vây lấy cô, quay đầu đi lăm vào ngủ say.

Thẩm Hoài Cảnh cảm nhận được bên mặt hồ hấp đều đều, thả vấn kiện trong tay ra, nhẹ nhàng đem cô ôm ngang lên, trở về phòng ngủ.

*

Từ sau khi trở về, Ôn Đình chưa có đến phòng làm việc của Thẩm Hoài Cảnh, càng nghĩ, cảm thấy mình vẫn là phải có một phần công việc. Nhà thiết kế là công việc cũ của cô, cô cũng vui vẻ làm tiếp nữa. Về phần tiếp tục ở phòng làm việc của Thẩm Hoài Cảnh, Ôn Đình ngược lại là không có suy nghĩ nhiều, dù sao da mặt cô đủ dày, không ngại người khác nói có bảm người giàu có.

Ôn Đình trở về, người phòng làm việc cũng không có kinh ngạc. Đột nhiên không thấy cô, Liên Hiền bên trong nói nhà cô có việc nên xin nghỉ, cho nên lúc này cô trở về cũng là chuyện đương nhiên.

Ôn Đình ngồi lại vị trí ban đầu, tiếp tục công việc trước đó, chơi game, ngăn người, đương nhiên lần này còn nhiều thêm một cái nhiệm vụ mới, chính là bắt lấy tất cả cơ hội có thể trông thấy Liên Hiền, quan sát Liên Hiền.

Hoàng Thư Thư ôm một chồng vấn kiện lại gần: "Chị Ôn Đình." Kể từ khi biết Ôn Đình là Khâu Vũ nổi danh lừng lẫy, đối với Ôn Đình xưng hô liền lên một bậc, mặc dù cô so với Ôn Đình còn lớn hơn một tháng.

Ôn Đình ngẩng đầu, chống đỡ cái cằm, có chút buồn ngủ nói: "Sao thế?"

Hoàng Thư Thư nửa ngồi nhìn thẳng cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười: "Kìa...cái gì, trước đó tôi có một khách hàng, em gái cô ấy gần đây sắp kết hôn, sau khi nghe nói chị là Khâu Vũ, liền muốn nhờ chị thiết kế cho một bộ đồ trang sức, chị xem chị có thể nhận hay không?"

Ôn Đình nháy mắt mấy cái: "Cô cùng với cô ấy rất tốt?"

Hoàng Thư Thư gật đầu: "Ừ, lúc trước cô ấy kết hôn đã đến phòng thiết kế chúng ta, lúc ấy tôi tính sai bản thiết kế, bị Hạng Phó tổng giám hưng hăng mắng một trận. Nhưng vị Dương tiểu thư đó, người đặc biệt tốt, không chỉ không mắng tôi, còn kéo dài thời gian, sau này chúng tôi dần dần trở thành bạn tốt."

Ôn Đình gật gật đầu, cô đối với Hoàng Thu Thư rất có cảm tình, cô gái nhỏ không có dáng vẻ giả tạo, máu chó là thông minh, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, liền gật đầu đồng ý.

Hoàng Thu Thư hưng phấn xem chút nhảy dựng lên, mặt mày hớn hớn: "Cám ơn chị Ôn Đình, tôi hẹn chỗ để mọi người gặp mặt một lần."

Ôn Đình gật đầu, quay đầu vừa hay nhìn thấy Liên Hiền quơ chìa khoá vòng nhoáng một cái bước đến, vội vàng bỏ Hoàng Thu Thư, chạy qua: "Liên Hiền."

Liên Hiền liếc xéo cô: "Làm sao? Sẽ không đòi nợ chứ? Có thật sự là quá keo kiệt."

Anh ta không đề cập tới còn tốt, nhắc tới Ôn Đình liền nghĩ đến đêm qua, lập tức đau lòng ngạt thở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thù hận: "Tôi trước cho anh nhớ kỹ, tháng sau theo tiền lương khấu trừ."

Khuôn mặt Liên Hiền lập tức ghét bỏ: "Cô cái người này còn chưa già cho Cửu ca đầu, đã lên cầm quyền phụ nhân trước?"

Ôn Đình mắt tròn trắng: "Sao nào? Qua qua miệng nguyền không được à?"

Liên Hiền nghẹn lời: "Đa mặt thật dày."

Mất thấy Liên Hiền đi lên lầu, Ôn Đình đi theo phía sau anh ta: "Kia...cái gì, anh và cô gái kia đêm qua, các người thế nào?"

Liên Hiền ngậm nga bài hát, thần thể theo tiết tấu dung đưa: "Tan rồi."

Ôn Đình vui mừng: "Vì sao."

Liên Hiền nhún vai: "Quá ngoan."

"Ng ngoan?" Ôn Đình nghĩ nghĩ, đêm qua cô cũng hình dung qua cô gái kia rất ngoan, nhưng mà cô gái kia xác thực rất nhu thuận, hẳn là một loại người rất làm người khác yêu thích kia chứ.

"Anh không thích nhu thuận?" Ôn Đình đi gấp mấy bước, cùng anh ta sóng vai.

Liên Hiền nhàu mày, suy tư: "Không phải không thích quá ngoan, chỉ là có chút quá ngoan, không có kích thích gì, so với cô ấy như thế, tôi vẫn là thích làm một chút."

"Làm một chút?" Ôn Đình cười giống như một con hổ ly ăn vụng, chỉ chớp mắt mình: "Như tôi sao?"

Liên Hiền bước chân dừng lại, mặt không thay đổi nhìn cô, giọng nói cứng nhắc: "Tôi nói chính là làm một chút." Liên Hiền trọng âm đặt ở trên "Một chút": "Nhưng mà, cũng không phải là "Làm chết"."

Ôn Đình "..."

Editor:

Cuối tuần vui vẻ nhé mọi người.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Chương 40: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Hoài Cảnh biết Ôn Đình sốt ruột chuyện Ôn Di Nam ra nước ngoài, cho nên mấy ngày nay luôn đang nghĩ biện pháp. Hôm nay có một chút tiến triển, muốn cùng Ôn Đình thương lượng một chút.

Sau bữa tối, Ôn Đình đổ Khương Hoài Bắc ngủ, Ôn Di Nam gõ gõ cửa phòng sách đi vào.

Thẩm Hoài Cảnh ngẩng đầu, thấy Ôn Di Nam: "Sao thế?"

Ôn Di Nam đứng ở trước bàn sách, có chút do dự: "Thẩm ca."

Thẩm Hoài Cảnh thấy cậu muốn nói lại thôi, có thể thấy được là có lời gì đó muốn nói, để cây viết trong tay xuống, chỉ chỉ cái ghế đối diện: "Ngồi đi."

Ôn Di Nam ngồi xuống, thân thể thẳng tắp, nhếch môi mỉm cười, trên mặt chàng trai mang chút tinh thần phấn chấn thanh xuân.

Thẩm Hoài Cảnh cũng không thúc giục cậu, mà là kiên nhẫn cùng đợi cậu mở miệng. Trầm mặc nửa ngày, Ôn Di Nam mới thấp giọng nói: "Thẩm ca, em không muốn ra nước ngoài."

Lông mày Thẩm Hoài Cảnh hơi nhíu lên: "Vì sao?"

Ôn Di Nam ngẩng đầu đối diện ánh mắt của anh: "Thẩm ca, em không thể bỏ chị em."

Thẩm Hoài Cảnh biết trong lòng của cậu đang suy nghĩ gì, thân nhiên nói: "Cố ấy còn có anh."

Ôn Di Nam lắc đầu, giọng nói có chút khàn khàn: "Thẩm ca, chị ấy là chị em, là người thân duy nhất trên thế giới của em."

Thẩm Hoài Cảnh nhìn chàng trai mười lăm tuổi này, im lặng không nói.

Ôn Di Nam cúi đầu: "Thẩm ca, em đã trưởng thành, em có thể tự mình quyết định, em cũng sẽ không đi." Cậu đi, Ôn Đình liền phải gánh chịu một mình tất cả những chuyện xảy ra. Cho dù chị ấy có Thẩm Hoài Cảnh ở bên cạnh, thế nhưng trên đời này chỉ có cậu và chị mới là người thân, huyết mạch tương liên, người bên ngoài không cách nào thay thế.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn khuôn mặt trầm ổn của cậu không giống với tuổi tác này, ánh mắt có chút xao lãng, không biết nghĩ đến thứ gì, trên mặt hiện lên một vòng trầm tư.

"Thẩm ca, em không phải người chọn cách trốn tránh, có chuyện gì em có thể dám đương. Chị đã vì em hi sinh quá nhiều, bây giờ là lúc em đứng trước người chị. Em không muốn mấy năm sau trở về, xuất hiện sự việc gì để em phải hối hận cả đời." Ai cũng không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, cậu có thể làm là ở bên cạnh bảo vệ chị, cậu không thể để cho chị gánh chịu những chuyện vốn do cậu gánh chịu.

Ngón tay Thẩm Hoài Cảnh có chút cuộn tròn, cup đôi mắt xuống hiện lên một vòng im lặng. Năm đó, anh nhìn thấy đã là cái hộp vuông màu đen.

"Chị em sẽ không đồng ý." Thẩm Hoài Cảnh thân nhiên nói ra trọng điểm. Ôn Đình phí đi nhiều tâm tư như vậy, chỉ là muốn Ôn Di Nam ra nước ngoài. Nếu như cậu không đi, Ôn Đình sợ là muốn nói bảo.

Ôn Di Nam cúi đầu không nói, qua nửa ngày mới nói: "Mặc kệ chị có đồng ý hay không, em đã quyết định." Như Đường gia không tìm tới, cậu có thể đi hoặc ở như vậy, như Đường gia tìm đến, không thấy cậu, bọn họ sẽ làm chuyện gì với Ôn Đình, cậu không đoán được.

Thẩm Hoài Cảnh suy tư một hồi: "Anh biết rồi."

Ôn Di Nam thở ra một hơi, cậu đã nói như vậy, liền đồng ý quyết định của cậu. Thẩm Hoài Cảnh đồng ý, chuyện này xem như thành công một nửa.

*

Ôn Đình hỏi lại, Thẩm Hoài Cảnh liên qua loa vài câu, nói Ôn Di Nam không có sổ hộ khẩu, chuyện này không dễ làm. Ôn Đình mặc dù gấp, nhưng cũng không có cách nào, đành phải chờ.

Không còn mấy ngày nữa là đến năm mới. Ngày năm mới này, đúng lúc là buổi hòa nhạc của Hằng Vũ Hằng, đúng lúc là chủ nhật. Sáng sớm, Khương Hoài Nhân liền dẫn Ôn Di Nam ra ngoài, Thẩm Hoài Cảnh một ngày cũng không thấy bóng người. Ôn Đình ở nhà cùng Khương Hoài Bắc, đến buổi trưa, nhận được điện thoại của Vi Thiên, nói cô ấy bị quẹt xe một chút, đang ở bệnh viện, kêu cô đến một chút.

Ôn Đình gạt này nọ, dẫn Khương Hoài Bắc ra ngoài, nghĩ đến cậu không nhất thiết đến bệnh viện làm gì. Lúc đi ngang qua chỗ của Uông Ủy Phàm, tiện thể đem Khương Hoài Bắc đưa qua, để ông chăm nom một chút. Uông Ủy Phàm đương nhiên vui lòng đến cực điểm, nói thẳng không cần tới đón, để tiểu Bắc ngủ ở chỗ ông một đêm.

Ôn Đình sốt ruột vội vào đến bệnh viện, thì nhìn thấy Vi Thiên thoải mái nhàn nhã dựa vào trên tường bên phải phía cửa sổ đăng ký, sắc mặt hồng nhuận sáng bóng, nào giống đáng về xảy ra chuyện.

Ôn Đình đi qua: "Cô đây là làm bị thương chỗ nào? Chẳng lẽ nội thương? Hoặc là rớt ốc bẻ đầu?"

Vi Thiên cười nói tự nhiên, giờ tay phải ở sau lưng: "Ồ đây."

Trên bàn tay phải của cô quấn một vòng vải màu trắng, nhìn không ra bị thương thế nào, nhưng là toàn bộ bàn tay đều bị quấn lấy, thì hơi khiến người. Ôn Đình lo lắng nói: "Thế nào? Bị thương nghiêm trọng không?"

Vi Thiên khoát khoát tay: "Không sao, không có việc lớn gì mà, chính là một đứa bé chơi xe điều khiển trên đường lớn, tôi thấy chút xù cán lên, vì tránh chiếc xe đó của cậu bé, tôi đâm lên cột điện bên đường."

Ôn Đình mặt xạm lại, cái này thật đúng là bị xe quẹt, nghiêm trọng ghê gớm.

Chị em tốt Vi Thiên giống như nắm ở vai cô: "Chủ yếu là để cô tới giúp tôi lái xe, tay tôi bị thương, không có cách nào lái xe."

Ôn Đình liếc mắt, Vi Thiên đây là cô thiếu nợ cô ta chắc, nhưng mà như là đã tới, cũng chỉ lúc này chỉ có thể làm tài xế miễn phí.

Hai người vừa ra cửa bệnh viện, trên di động Ôn Đình có cuộc gọi đến. Thẩm Hoài Cảnh hỏi có ở đâu, nói Liên Hiền tìm chỗ, cùng nhau đi ăn cơm. Đôi mắt Ôn Đình chuyển vài vòng, thì đồng ý.

Vi Thiên nhìn thấy cô đánh tay lái hướng ngược lại, giờ tay phải nhìn móng tay bị cào xước, thuận tiện nói: "Đi đâu a?"

Ôn Đình mỉm cười: "Ăn cơm."

Vi Thiên cho là chỉ là hai người đi ăn cơm, gật gù đầu: "Ừ, lần này tôi mời cô, lần trước chắc phải đau lòng, ngủ không ngon mấy ngày chứ?"

Chuyện thương tâm bị nhắc đến, Ôn Đình nhìn không được liếc cô một cái. Nói đến việc chọc vào vết thương của người khác, Vi Thiên với cô là tám lạng nửa cân.

Đến chỗ Thẩm Hoài Cảnh nói, hai người xuống xe. Thẩm Hoài Cảnh đứng ở cửa khách sạn, áo khoác màu đen nổi bật lên thân hình thẳng tắp anh lẳng. anh đứng đó như một vị thần giữ cửa, cộng thêm bản thân lại xuất sắc, người ra ra vào vào đều liếc anh một cái. Thẩm Hoài Cảnh giống như không có cảm giác, ánh mắt rơi vào ngon đèn nơi xa, chỉ ngẫu nhiên liếc xe taxi tới lui dừng lại một chút.

Vi Thiên trên xe cũng nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, nhủ thầm: "Không phải hai chúng ta ăn cơm sao?"

Ôn Đình nghe cô: "Cô đừng thuận miệng nói lung tung, tôi cũng không có nói qua là hai chúng ta."

Vi Thiên chán nản, thật cũng không nói cái gì nữa. Chuyện lần trước là Thẩm Hoài Cảnh sai, Vi Thiên cô vẫn chưa tới mức trốn tránh không dám gặp người.

Vi Thiên mở cửa xe, sửa sang lại quần áo một chút, khuôn mặt nhỏ giờ lên, dầm bước chân tự tin, hướng cửa khách sạn đi tới.

Ôn Đình cũng xuống xe, đem trả lại chìa khóa xe cho Vi Thiên, mang trên mặt một loại cảm mạo ngượng ngùng trên lần biểu tình kiêu ngạo, nhỏ giọng nói: "Nhìn người đàn ông đến cửa suất người người oán trách sao? Của tôi."

Vi Thiên dưới chân lao đảo một cái, lập tức bó dí chỉ khất vừa rồi. Cô chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, giọng nói kiêu ngạo bên trong đó, giống như toàn bộ thế giới đều là của cô.

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thấy hai người đi tới, cũng không bối vì nhìn thấy Vi Thiên mà có chỗ kinh ngạc, tự nhiên ôm eo Ôn Đình: "Vào đi."

Vi Thiên nhìn đáng về hai người ôm nhau, nhủ nhủ thầm. Người ta hai người hẹn hò ăn cơm, cô đây không phải bóng đèn sáng loáng sao? Nhưng là nghĩ lại, Thẩm Hoài Cảnh khẳng định càng không nguyện ý muốn cô làm cái bóng đèn này, có thể làm anh ta bực bội, nội tâm cô không hiểu liền cảm thấy vui vẻ. Nghĩ tới những điều này, Vi Thiên lại nhẹ nhõm, thật có hứng đi vào theo.

Vừa vào cửa cô liền sững sờ, Liên Hiền đang nửa tựa ở trên ghế sofa gọi điện thoại, hai chân khoắc lên trên bàn trà nhaoáng một cái, trong giọng nói mang chút không kiên nhẫn: "Mẹ, nếu mẹ lại làm cho con những cái vớ va vớ vẩn đó, con sẽ đi nhảy lầu, con nói được thì làm được."

Không biết bên kia nói cái gì, sắc mặt Liên Hiền nhăn nhó: "Mẹ, người đừng ép con, con nhảy thật."

Một lát, Liên Hiền một mặt nặng nề nhìn điện thoại trong tay bị cúp máy, thật sự là mẹ ruột con nhà, vậy mà mặc kệ con sống chết.

Liên Hiền cất điện thoại, nhìn thấy mấy người tiến đến, lập tức mỉm cười chào đón, cùng các cô chào hỏi. Một bên để nhân viên phục vụ đem thức ăn lên, một bên đẩy Ôn Đình với Thẩm Hoài Cảnh ra, ở giữa ngồi xuống. Đây là một phòng lớn, bàn tròn rất lớn, giữa hai người chỉ ít cách nhau nửa mét. Liên Hiền trực tiếp gạt cái ghế nhét vào giữa hai người, sau đó lấy điện thoại đi động ra cho Ôn Đình xem: "Nhanh, nhìn xem, mẹ tôi tìm cho tôi những cô gái này, cô nhìn xem người nào không tệ, tôi đi gặp."

Ôn Đình nhìn những "Hoàn phi Yến sấu"(*) trên điện thoại anh ta, nuốt mấy ngụm nước bọt, vụng trộm liếc mắt nhìn Vi Thiên. Cô đang uống nước, đôi mắt nhìn bích họa trên tường, nhìn giống như người không có chuyện gì.

(*) Hoàn phi Yến sấu: Trong văn học, Triệu Phi Yến thường được so sánh với đại mỹ nhân thời nhà Đường là Dương Ngọc Hoàn. Câu nói đó nói đến vẻ đẹp đầy đủ của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển như bay như lướt tựa chìm yên.

Ôn Đình xẹp miệng, quay lại tầm mắt, vừa vận đối diện khuôn mặt biến thành màu đen của Thẩm Hoài Cảnh, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Thúc thời vội vàng đứng lên đi đến bên người Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô còn biết phân tặc, hừ một tiếng, đứng lên đem vị trí đưa cho cô, đem cái ghế bên cạnh kéo tới trực tiếp sát bên cô ngồi xuống.

Liên Hiền thấy Ôn Đình không có nghĩa khí chạy, lắc đầu, có khác phái không nhân tính người nhà, ngược lại mỉm cười nhìn về phía Vi Thiên ngồi một bên. Trước đó là Thẩm Hoài Cảnh ngồi ở bên trái Ôn Đình, Vi Thiên ngồi ở bên phải Ôn Đình, Liên Hiền sát bên Ôn Đình. Lần này Ôn Đình đi, trực tiếp quanh cái bàn đối diện, Liên Hiền trở thành ngồi bên cạnh Vi Thiên.

Liên Hiền lại kéo lấy cái ghế hướng phải dời nửa mét, dựa vào Vi Thiên ngồi, đưa điện thoại đi động cho cô: "Lại đây, tiểu Thiên, giúp anh nhìn xem." Liên Hiền người này nói từ trước đến nay không nhất định, lần thứ nhất gặp Vi Thiên, biết tên cô có chữ "Thiên", liền cười toe toét kêu người ta tiểu Thiên. Lúc đó nhiều năm như vậy cũng không thay đổi, Vi Thiên đã tập mãi thành thói quen.

Vi Thiên nâng mí nhìn qua, trên mặt cũng không có biểu hiện quá nhiều, coi là thật tình giúp anh chọn: "Người này không được, nhìn quá nhỏ, người này anh thuộc trâu gà gặm cỏ non, kể tiếp..."

Liên Hiền trượt một trang, Vi Thiên lại lắc đầu: "Không được, phần quá dày, lọc kính đến mãi tám tầng da, anh muốn buổi tối nhìn cô ta, khẳng định đến hù chết, kể tiếp..."

Vi Thiên lộ ra nụ cười, vỗ tay: "Người này đi, người này đi, thật xứng với anh."

Liên Hiền nhìn ảnh chụp kia, khoe miệng gạt một cái, tức giận đưa tay nhéo lỗ tai cô: "Mắt của em không tốt phải không? Đây là mẹ anh."

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Chương 41: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cái khoát tay này của Liên Hiền, cánh tay quần băng gạc của Vi Thiên vừa vặn bị anh làm lộ ra, không khỏi biến sắc, nắm tay cô lên, trầm giọng hỏi: "Tay sao thế?"

Đột nhiên chạm vào, làm cho ánh mắt Vi Thiên lóe lên, trên mặt lại duy trì biểu hiện trước đó, cũng không có gì mềm rút về tay, liền cái tư thế này giật giật: "Không có gì, có ý quần nghiêm trọng một chút, dụ dỗ Ôn Đình làm tài xế cho em mà thôi." Nói xong lời này, mới không để lại dấu vết đem tay rút về.

Liên Hiền hồ nghi nhìn mấy lần, dường như xác định tính chính xác lời nói của cô: "Thật?"

Vi Thiên nhìn anh ta, trong mắt mang theo cảm xúc có chút khó phân thật giả, thản nhiên nói: "Giả."

Liên Hiền tap miệng một chút, nhàu nhàu mày: "Vậy chính là thật rồi."

Ôn Đình nâng má nhìn say sưa ngon lành, đưa tay giật Thẩm Hoài Cảnh một cái, nhỏ giọng nói: "Cuối cùng lời này anh nghe hiểu không?"

Thẩm Hoài Cảnh cầm ly nước lên uống một ngụm, kinh thường không trả lời cô.

Ôn Đình cũng không trông cậy vào anh mà kìm khẩu, chỉ như có điều suy nghĩ nhìn hai người đối diện. Bỏ qua tâm tư nhỏ nhỏ trong lòng Vi Thiên, cứ như vậy nhìn hai người bọn họ, vẫn là rất hợp. Hai người ngồi cùng một chỗ, chủ đề chưa từng đứt đoạn, nói cái gì đều có thể tiếp. Nghĩ đến điều này, Ôn Đình nghiêng đầu nhìn thoáng qua người mặt không biểu tình ăn cơm, hai người bọn họ có phải là thuộc về loại người không có chủ đề kia không? Dù sao mỗi lần nói không được mấy câu, người nào đó sẽ làm cho cô im miệng.

Nghĩ như vậy, nào bỏ của Ôn Đình có thể cùng Thẩm Hoài Cảnh hoán đổi lẫn nhau, không khỏi run lên một cái, quên đi, anh vẫn nên trầm mặc một chút đi.

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay vén tóc ở cổ cô lên một chút, ngón tay xẹt qua vành tai của cô, dường như dừng lại một giây, mới thu hồi tay: "Nghĩ gì thế?"

Ôn Đình nhìn Liên Hiền bởi vì tay Vi Thiên bị thương không thể ăn cơm đang giúp cô chia thức ăn, không khỏi cười tủm tỉm thuận miệng nói: "Nghĩ anh."

Tay Thẩm Hoài Cảnh trì trệ, bên trong mắt đen mang theo một chút ảm áp. Ôn Đình không phát giác mình nói cái gì, hải lỏng cầm lấy đôi đũa gấp một con tôm bóc vỏ đưa tới đĩa nhỏ của Thẩm Hoài Cảnh.

Ôn Đình vừa muốn thu tay lại, đột nhiên bị người nắm cái cảm nghiêng đầu đi, một đôi mắt mòng ở mỗi cô nhẹ nhàng hôn một cái, một giọng nói thanh đậm: "Cảm ơn."

Ôn Đình giật mình nửa ngày, mới phản ứng được Thẩm Hoài Cảnh làm cái gì. Nhìn người nào đó tiếp tục điềm nhiên ăn cơm như không có việc gì, lỗ tai Ôn Đình nhanh chóng phấp hờng, vị tình phân tiền sinh này đây là mở ra người nào thiết? Có làm sao có chút mơ đây?

*

Sau bữa tối, mọi người ra khách sạn, Liên Hiền lái xe Vi Thiên đưa cô về. Thẩm Hoài Cảnh lái chiếc xe trước đó Liên Hiền lái ra, bốn người ở khách sạn tách ra.

Vi Thiên lên xe, Liên Hiền đeo lên dây an toàn: "Em đi đâu?"

"Về biệt thự sườn núi." Vi Thiên một cái tay đeo dây an toàn, làm thế nào cũng không được. Liên Hiền chồm người qua đem dây an toàn kéo ra giúp cô. Anh nhẹ nhàng khoan khoái phát lướt qua gò má của cô, xúc cảm mềm mại, vừa chạm liền tách ra, mặt Vi Thiên có chút đỏ lên, tim không khống chế được nhảy dựng lên. Đã nhiều năm như vậy, vẫn là không chế không nổi sự động lòng của mình.

Có chút cảm giác bị cưỡng ép đè nên dưới đáy lòng. Ngày thường giống như điem nhiên không có việc gì, cách mỗi đoạn thời gian liền cạ ra một cái mềm nhỏ treu chọc một chút. Là nửa đêm trong mơ lần đầu tiên gặp nhau, là lúc duy nhất ảm đạm rơi lệ mong nhớ, là cơn tịch tịch lúc muốn từ bỏ toàn thế giới đi đổi lấy bảo vật.

"Sườn núi?" Liên Hiền ngồi lại, nhàu mày: "Đã trễ như vậy, về sườn núi cái gì, hơn một giờ lộ trình, không phải em có nhà ở đây sao?"

Vi Thiên liếc anh: "Là anh muốn đưa em về, bây giờ lại đổi ý?"

Liên Hiền bị chen họng một chút, đưa tay vỗ đầu cô một cái: "Không lớn không nhỏ."

Liên Hiền bất đắc dĩ khởi động xe, cảm khái: "Em nói em trước kia, một cô gái rất đơn thuần đáng yêu, làm sao bây giờ biến thành như vậy?" Trước kia mỗi lần bọn họ đi biệt thự sườn núi, một cô gái nhỏ mềm mềm mặc váy hoa, luôn yên lặng ngồi ở trên bậc thang lâu hai nhìn bọn họ. Lúc anh rời rồi nhắm chân sẽ quay qua treu đùa cô, khi đó treu đùa mặt cô liền đỏ, nào giống như bây giờ, một cô bé toàn bộ rắc ròi.

Vi Thiên đen mặt: "Em biến thành loại nào?"

Liên Hiền sắc mặt cứng đờ, đưa tay liền va cho mình một cái: "Phì, miệng anh nói nặng thiếu suy nghĩ."

Khuôn mặt nhỏ Vi Thiên đen, lạnh như băng nói: "Bây giờ em không muốn về sườn núi, em muốn về nhà em."

Liên Hiền tự biết đuối lý, không dám đưa lời phản đối: "Bây giờ em ở chỗ nào?"

Vi Thiên đột nhiên cười, cười với sự đáng yêu: "Vừa vặn ngược lại hướng hiện tại với anh, làm phiền anh quay đầu lại."

Vi Thiên nói đùa chi, khỏe miệng Liên Hiền co gắt nửa ngày, cái này anh đều ra đậm, sắp đến phía Nam rồi, đại tiểu thư nói đùa chỉ ở nhất Bắc đầu. Đêm hôm khuya khoắt ở bên trong một thành phố to như vậy Nam xuyên qua Bắc, thật đúng là gay vò người. Nhưng mà, ai bảo miệng anh nói nặng thiếu suy nghĩ đây, Liên Hiền nhận lệnh quay đầu trở lại.

Ngoài cửa sổ đèn neon lập loè nhấp nháy, có bông tuyết bay xuống. Vi Thiên hạ cửa sổ xe xuống, dùng tay đi đón tiểu băng hoa sao sáu cánh đó. Trên tay có quần lấy băng gạc, tương lai cùng bông tuyết hóa vào, cùng màu trắng băng gạc hòa làm một thể, thấm vào một chút ý lạnh, thời tan hơi ẩm của cô bị bên trong xe hun đến phát nhiệt thân thể.

Anh ngồi ở bên cạnh cô, ở ban đêm yên tĩnh này, trong lòng của cô nhộn nhọt ngựa ngựa, một chút cảm xúc phá đất mà lên bị đè xuống, đặc biệt muốn liều lĩnh vì chính mình cố gắng một chút, muốn đem cái cười lên lộ ra hai cái răng mèo của người đàn ông này giữ ở bên người cả đời.

Khoẻ mắt Liên Hiền lườm cô vài lần, thấy cô không có ý định thu tay lại, không khỏi không vui nói: "Lấy tay về, cửa sổ đóng lại, tay còn chưa khô, trang cái phong hoa tuyết nguyệt gì."

Vi Thiên vừa mới thu hồi buồn xuẩn lại, tổn thương trong nháy mắt tiêu tan, tức giận thu tay lại. Liên Hiền đem cửa sổ xe kéo lên, thuận miệng nói "Ba anh giới thiệu cho anh một cô gái pháp y."

Vi Thiên cố gắng đè nén cảm giác khó chịu không thể giải thích được của mình, thản nhiên nói: "Pháp y không tệ a, công việc rất tốt, vẫn là cán bộ nhà nước, thế nào, anh không coi trọng?"

"Không phải." Liên Hiền khoát khoát tay: "Anh còn chưa gặp đâu, anh sợ sau khi kết hôn, cãi nhau, sự tương cộ là thật cần dao chém anh thành muôn mảnh." Nghĩ đến sau khi mình bị chính chính tề tề cắt chém trên giường, nghiêng đón cánh sát ba ba nhà mình phá án, Liên Hiền liền tục không ngừng lắc đầu.

Vi Thiên cười nhạo một tiếng: "Anh xem hồ sơ điều tra tội phạm của ba anh nhiều rồi phải không?"

Liên Hiền không chiếm được sự đồng tình của cô, cắt một tiếng, đánh tay lái: "Còn em thì sao? Trưởng thành, đứng ở Cửu ca này oái oái treo trên cây." Tiểu nha đầu này anh càng ngày càng không hiểu. Thoạt đầu anh cho là cô rất thích Thẩm Hoài Cảnh, bây giờ xem ra cũng là không giống như là thích anh ta, hẳn chỉ là đối với Cửu ca nhất thời mê luyến mà thôi. May mắn chỉ là nhất thời mê luyến, bằng không có Ôn Đình, tiểu nha đầu này còn không phải thương tâm chết nhà.

Nghĩ đến đáng về cô thương tâm đến lệ rơi đầy mặt, Liên Hiền trong lòng chẳng biết tại sao có chút phiền muộn, không khỏi giật giật cả vạt.

Vi Thiên nghiêng đầu nhìn xe bên ngoài: "Cần anh quản à, em thích cảnh sát, anh làm ba anh giới thiệu cảnh sát cho em đi."

Liên Hiền vui về: "Cảnh sát? Ba em không được đem người ta lột da róc xương? Có cảnh sát nào dám đến cửa nhà em?"

Liên Hiền cười không tìm không phải, Vi Thiên đột nhiên lạnh mặt: "Dừng xe."

Liên Hiền theo bản năng đem xe đến ven đường ngừng lại, quan tâm nhìn cô: "Sao thế? Chỗ đó không thoải mái sao?"

Vi Thiên thờ phỉ phờ mở cửa xe: "Mình anh đi thôi, em không ngại."

Liên Hiền một mặt lúng túng, anh treu cô chọc giận cô? Những người phụ nữ này thật đúng là sinh vật kỳ quái, một lời không hợp thì vung mắt, ngăn lại xem mắt trước đó, thật là ngoan ghê gớm, không khỏi có chút hối hận cùng người tan.

Liên Hiền giảm chân ga đuổi theo, hạ cửa sổ xe xuống: "Tiểu Thiên, sao vậy? Anh xin lỗi trước được không?"

Vi Thiên vui đầu đi đường, không để ý anh.

Liên Hiền bắt đầu đi, dừng xe, mấy bước đuổi kịp cô, kéo lấy cánh tay của cô: "Sao vậy? Rốt cục?"

Vi Thiên nhìn đáng vẻ sốt ruột của anh, bình tĩnh chỉ chỉ bằng hiệu trên đỉnh đầu cư xá: "Em đến rồi."

Liên Hiền: "..."

Khóe miệng cô gật nửa ngày, Liên Hiền đối với cô giờ ngón tay cái: "Người đại tiểu thư thẳng rồi. Đi, anh đưa em đi vào, xe anh mượn lái một chút, ngày mai trả lại em."

Vi Thiên nghiêng đầu, khóe miệng nhin không giương lên.

*

Sau khi Liên Hiền cùng Vi Thiên đi, Ôn Đình nhìn quảng trường đối diện khách sạn náo nhiệt một chút, kéo cánh tay Thẩm Hoài Cảnh lại: "Chúng ta đi dạo há trò về nhé."

Thẩm Hoài Cảnh đi theo cô, hai người qua đường cái dọc theo quảng trường chậm rãi đi tới. Hôm nay là năm mới, trên quảng trường rất náo nhiệt, trên cây treo đủ mọi loại đèn đủ màu sắc chọt lóe chọt tắt. Đài phun nước ngập tràn âm nhạc, cột nước theo tiết tấu âm nhạc lúc lên lúc xuống, đúng đưa trái phải, đột nhiên một cái cột nước thẳng tắp thẳng lên giữa không trung giống như đưa vào trong bóng đêm, làm cho mọi người reo hò cổ vũ: "Wow, thật cao a!"

Trên màn hình LED thật lớn, có những quảng cáo về đoàn tu gia đình, trong đám người lui tới đều là khuôn mặt tươi cười, có một vài nhà bước ra cùng nhau, có các cặp đôi hôn nhau, còn có những thanh thiếu niên đang trượt patin trên quảng trường. Toàn bộ không khí nhiệt náo náo, trên mặt Ôn Đình đều là nụ cười, dắt Thẩm Hoài Cảnh nơi này nhìn một chút, nơi kia nhìn một chút.

Tình khi Thẩm Hoài Cảnh hôm nay đặc biệt tốt, tùy ý cô dắt anh đi. Gặp được người bán hoa hồng trên quảng trường, Ôn Đình buông tay Thẩm Hoài Cảnh ra, mua ba đóa hoa hồng, sau đó quay người đưa cho người đi theo sau lưng cô, Thẩm Hoài Cảnh, cười như một bông hoa: "Tặng cho anh."

Cô gái bán hoa kia thấy cảnh này, không khỏi cười ra tiếng, Ôn Đình hướng cô gái nháy mắt mấy cái

Thẩm Hoài Cảnh nhìn ba bông hoa rực rỡ xuất hiện trước mắt, còn có khuôn mặt tươi cười thần thái sáng láng sau hoa hồng, lòng mày hơi nhíu nhíu, nhưng đưa tay nhận lấy. Ôn Đình nhìn không được đưa tay sờ lên cái cảm của anh: "Ngoan."

Thẩm Hoài Cảnh mắt sắc thật sâu, một tay kéo lấy cô tiến vào trong ngực, cúi đầu ở trên lỗ tai cô cắn một cái. Ôn Đình trốn ở trong ngực anh cười khanh khách.

Nơi xa pháo hoa bắn lên bầu trời, mảng lớn đóa hoa mờ mờ ra, phủ lên cả mảnh trời không, nổi bật bỗng bành tán tán bông tuyết, đẹp đến làm người ta nín thở.

Thắm mang vòng qua eo cô từ phía sau, đầu đặt ở trên vai cô. Ôn Đình lui ra sau ở trong ngực của anh, nhìn pháo hoa trên bầu trời từng cái nổi tiếp bắn lên, trong mắt mang theo bình yên ái áp. Ôn Đình từ trong ngực anh ngẩng đầu nhìn anh, mặt mày cong cong, gọi tên anh: "Thẩm Hoài Cảnh."

Tiếng gọi nhẹ nhàng kia, giống như một cây lông vũ nhu hòa phất qua trái tim của anh, nhưng lưu lại vết khắc sâu nhất, ngay tiếp theo đáy lòng đều run rẩy.

Thẩm Hoài Cảnh đem hoa hồng giờ lên che ở chỗ gò má cô, nghiêng đầu hôn cô. Cô có chút ngửa đầu, bờ môi hé mở, mỗi lời của anh đảo qua cánh môi hơi lạnh của cô đi vào, câu lên cái lưỡi của cô vừa đi vừa về thiếu động.

Mùi thơm của hoa hồng tràn ngập trong không gian nhỏ nhỏ, xung quanh là tiếng huyền ảo rộn rộn ràng ràng, pháo hoa một đóa một đóa bay lên không trung, đủ loại ánh sáng đầy màu sắc kia hiện lên trên mặt anh. Khuôn mặt tuấn lãng, lạnh lẽo, cũng rắn phàn chiếu vào đôi mắt hé mở của cô, làm cô điều khắc ở đáy lòng thật sâu, rồi cuộc vui đi không được.

Thẩm Hoài Cảnh đem cô bảo vệ ở trong ngực, nửa kéo lấy cô đi tới bãi đậu xe. Ôn Đình bị anh kéo đi, có chút không tình nguyện: "Chơi một hồi nữa đi, dù sao trong nhà cũng không có ai."

Thẩm Hoài Cảnh mới trên mỉm thật chặt môi dưới, không nói một lời, nhưng bước chân dưới chân lại càng thêm vội vàng. Ôn Đình không rõ nội tình, đành phải mơ hồ đi theo anh lên xe.

Nửa giờ lộ trình, anh lái hai mươi phút. Thẩm Hoài Cảnh một đường không nói gì. Đến cửa nhà, Ôn Đình chưa mở đèn lên, Thẩm Hoài Cảnh đã đề tay của cô lại, sau đó đưa cô bế lên, giẫm lên ánh trăng hướng phòng ngủ của anh đi tới.

Ôn Đình đó mặt giống như muốn nhô máu. Từ sau khi cô trở về, đầu tiên là đến nhà Ưông Ủy Phàm ở một thời gian, sau đó là "Bà đi mỗi tháng" đến thăm, hai người mặc dù cùng ở một phòng, lại chỉ thuần khiết là "Bạn trên giường". Bây giờ, giống như tên đã trên đây, không bán không được.

Thẩm Hoài Cảnh đẩy cửa ra, dùng chân đóng cửa lại, hoa hồng trên tay Ôn Đình trượt xuống mặt đất khi anh bước đi. Đem cô đặt lên giường, Thẩm Hoài Cảnh trực tiếp lấn người đi lên ngăn chặn cô, trong bóng tối, bên trong cặp mắt đào hoa của anh dốt lỏng lỏng, dường như mang theo mọi loại tình nghĩa.

Thân thể như lửa nóng dính sát cô, mang theo nhìn nhìn cứng ngắc. Ôn Đình với mắt đen của anh nhìn nhau, trong trẻo trong mắt mang theo từng tia từng tia e lệ, nhưng không trốn tránh. Tay xuôi ở bên người ngược lại đi lên giúp anh tháo cả vạt. Con người của Thẩm Hoài Cảnh bỗng nhiên trở nên tỉnh mạch, nhìn về phía tâm mắt của cô giống như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Ôn Đình đem cả vạt của anh rút ra ném ở bên giường, tay dọc theo bờ vai của anh đi xuống sờ lên cúc áo sơ mi của anh, một cúc một cúc mở ra. Động tác của cô lại chậm lại một, Thẩm Hoài Cảnh rốt cục chờ không được, bắt lấy tay của cô đặt ở trên đai lưng, còn mình đem cúc áo mở ra, lộ ra lồng ngực cứng rắn.

Tay Ôn Đình đặt trên thắt lưng lạnh lẽo của anh, không khỏi ngón chân đỏ lên, muốn buông tay, lại bị bàn tay của anh đè lại. Anh nghiêng đầu ngấm lấy vành tai mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng liếm láp, hơi thở nóng ướt đánh vào bên trong tai của cô: "Giúp anh tháo thắt lưng"

Ôn Đình toàn thân run rẩy một chút, một chút cảm giác xa lạ giống như giật điện làm cho tay chân của cô có chút nhũn ra, nhưng vẫn dò mặt, tay run nắm lấy thắt lưng tháo ra, đem khóa kéo phía dưới kéo ra. Đầu ngón tay không cần thận chạm đến nơi nào đó, giống như bị kim đâm nhanh chóng rút tay về, đầu cũng dừng mờ, không dám nhìn mặt anh.

Thẩm Hoài Cảnh không khỏi cười cười, buông lỏng thân thể đặt ở trên người cô, giọng nói khàn khàn: "Lần trước em với nó đã từng tiếp xúc thân mật, sao lần này sợ rồi?"

Cho dù bây giờ Ôn Đình xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn nhìn không được cái lạ: "Bình thường cũng không thấy anh nói nhiều từ như vậy...a..."

Thẩm Hoài Cảnh đã chặn môi cô, hôn thật sâu, bàn tay cách lớp áo xoa lên chỗ cao ngất kia. Ôn Đình khó nhịn vận vẹo một chút, cuối cùng tràn ra một tia kháng nghị.

Thẩm Hoài Cảnh ngồi dậy, đem cô ngồi dậy, cặp mắt đào hoa có chút đỏ lên: "Cởi quần áo ra." Quần áo mùa đông, quá cứng không tốt lắm

Trong phòng không có mở đèn, giẫm bớt chút ngưng ngưng của Ôn Đình, quay người đưa lưng về phía anh cởi quần áo, cho đến cuối cùng chỉ mặc bộ quần áo bó sát. Mượn ánh đèn ánh trăng ngoài cửa sổ, cảm giác bờ vai trắng mịn của cô được phủ lên một tầng mỏng lung. Thẩm Hoài Cảnh phía sau ôm lấy cô, lồng ngực dán lên phía sau lưng cô, da thịt không có khoảng cách chạm vào nhau, làm cho đôi phương đều giật cả mình.

Thẩm Hoài Cảnh nhẹ nhàng hôn lên bà vai mượt mà của cô, nhẹ nhàng gặm nuốt lấy, thuận bà vai sau lưng cô xuống đến eo của cô, nơi này là một điểm mẫn cảm của cô, Ôn Đình thân - ngấm một tiếng mềm nhũn ở trong ngực anh, sắc mặt hồng nhuận, trong mắt mang theo tình - dục mỏng lung.

Đế cô nằm ngang trên giường, Thẩm Hoài Cảnh ngồi dậy, cởi quần áo ra, sau đó bám vào người cô ôn nhu tiến vào. Hôn môi của cô, đem cô vui vẻ nuốt vào.

Ngoài cửa sổ tuyết lớn đầy trời, một mảnh trắng xóa, trong phòng lại nóng bỏng vào mùa hè, ba đóa hoa hồng rải rác trong góc, mùi thơm lãng lãng tàn ra thấm vào người.

Editor:

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặt trời bắt đầu mọc lên, một tia sáng xuyên qua rèm cửa chưa kéo căng chiếu đến, rắc vào hai người đang ôm nhau ngủ trên giường.

Ôn Đình đưa tay che mắt, mơ hồ một hồi, mới miễn cưỡng mở mắt ra, hơi híp mắt lại nhìn ra ngoài từ khe hở rèm cửa. Ngoài cửa sổ một mảnh trắng xóa, bao phủ trong làn áo bạc, tuyết lớn giã cành, rì rào rơi xuống.

Ôn Đình có một khắc thất thần, giống như không biết mình đang ở đâu, người bên cạnh nhẹ nhàng nhúc nhích, đầu hướng chỗ vai cô cọ cọ. Một mảnh ấm áp lướt qua vành tai của cô, khiến tinh thần cô một trận đập dờn. Ký ức đêm qua, đau nhức trên thân thể cũng theo đó ập đến, trên mặt một mảnh màu ửng đỏ.

Đưa tay nhìn đồng hồ đeo tay một cái, chỉ mới hơn sáu giờ. Vào đồng trời cũng chưa sáng, chỉ là tuyết sáng quá mức loá mắt mà thôi. Mặc dù thân thể đau nhức, Ôn Đình rốt cuộc ngủ không được nữa, mắt có chút nhìn người bên cạnh đang yên tĩnh ngủ.

Không thể nghĩ ngờ ngoại hình đẹp mắt của Thẩm Hoài Cảnh, làm cho người ta kinh diễm. Nhưng ngày thường hơi thở trên người quá mức lạnh lẽo, làm cho người ta thật không dám nhìn thẳng mặt anh. Mà thật ra mắt của anh thuộc dạng kiên nhẫn mà nhìn, càng nhìn càng đẹp mắt, càng nhìn càng làm cho người ta trầm mê. Nhất là lúc ngủ, lạnh lẽo cứng rắn quanh người buông xuống, chỉ còn một mảnh mềm mại, làm cho người ta không nhịn được nghĩ... Kinh bạc.

Ôn Đình nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, ngón tay chạm lên cánh môi mát lạnh của anh, lướt dọc theo vành môi anh, xúc cảm mềm mại ấm áp, làm cho người ta lưu luyến quên lối về. Ôn Đình rốt cuộc nhịn không được, nghiêng đầu khẽ hôn một cái, còn chưa kịp ngẩng đầu lên, cũng đã bị người nào đó ôm đầu ngấm lấy cánh môi. Một người vốn đang ngủ xoay người đem cô đặt ở dưới thân.

Nụ hôn áp đảo ngăn chặn âm thanh phản kháng của cô, tay trong chân tách ra hai chân cô ra, liên tục đến nơi nào đó. Ôn Đình bị anh hôn đến có chút động tĩnh, hai tay ôm lấy cổ anh, nụ hôn của anh thuận rơi xuống cổ cô. Hôn qua xương quai xanh tinh xảo của cô, nhẹ nhàng gặm nướ một phen, lưu lại từng cái từng cái vết đỏ. Thân thể của Ôn Đình không khỏi có chút ươn lên tìm kiếm nụ hôn của anh.

Người đàn ông mới biết được mùi vị, hương hồ còn vừa sáng sớm, lúc dễ động tĩnh nhất. Trong lúc nhất thời không chế không nổi ham muốn của mình, đem hai chân cô vòng ở ngang hông của anh, eo ưỡn một cái, liền muốn tiến vào. Chỗ kia chỉ đụng một cái, Ôn Đình liền nhàu mày kêu ra một tiếng "Đau". Thẩm Hoài Cảnh lập tức dừng động tác lại, vài giọt mồ hôi trên trán, trong mắt mang theo ảo não. Đêm qua là lần đầu tiên của cô, với lại còn bị anh muốn nhiều lần liên tiếp như thế, khẳng định là bị thương, không thể phóng túng như thế.

Thẩm Hoài Cảnh cúi đầu liếm láp nhẹ nhàng môi cô một phen, từ trên người cô lật qua, nằm ngửa một bên, nhẹ nhàng thở phò phò, sắc mặt Ôn Đình như ráng. Thẩm Hoài Cảnh đưa tay kéo chăn lên bao phủ cô một chút, sau đó xoay người xuống giường bước vào nhà vệ sinh.

Ôn Đình quần chân nằm ở đó nửa ngày, xoay người đem mặt vùi vào trong chăn, cười trầm thấp.

Một lát sau, Thẩm Hoài Cảnh ra khỏi nhà vệ sinh. Anh tắm rửa một cái, quần áo cũng mặc xong, quần tây đen, áo lông cừu màu xám tro. Từ trước đến nay anh thích mặc đồ màu đen, chính xác với mọi người rất lạnh lùng, làm cho người ta cảm giác xa cách. Sau khi thay áo lông cừu, cảm giác lạnh lùng lưng giảm xuống, có nhiều cảm giác ấm áp, các ngày trong tuần không dễ nhìn thấy.

Ôn Đình vẫn nằm lì ở trên giường, tư thế nghiêng đầu, không chút kiêng kỵ đánh giá anh. Thẩm Hoài Cảnh chỉnh sửa ống tay áo xong, đi tới, cúi đầu nhìn cô, bên trong mắt đen giống như tỏa ra ánh sáng lung linh, Ôn Đình vừa mới trút bỏ đi dẫy sóng lại mặt lần nữa mảnh liệt mà ra, khó được có chút hơi phôi quay đầu đi chỗ khác.

Thắm Hoài Cảnh ngồi xuống giường, đưa tay vuốt ve tóc của cô, giống như là đang vuốt ve một con mèo nhỏ. Ôn Đình dễ chịu than thở một tiếng. Tay Thắm Hoài Cảnh thuận theo một góc chân trượt vào, đặt ở trên sống lưng lưng trần của cô. Bàn tay ấm áp làm Ôn Đình cứng người, cảnh giác nhìn anh: "Anh làm gì vậy?"

Thắm Hoài Cảnh ngoắc ngoắc môi, tay cô chắt dùng sức vuốt lưng cho cô, tay của anh ấm áp hữu lực, từ chỗ đuôi xương cụt của cô đi lên cường độ xoa nắn vừa phải, chỗ mỏng eo bị vô mớ, cảm giác đau nhức không khỏi tốt lên rất nhiều, theo nhau mà đến một loại cảm giác khác khác. Ôn Đình không được tự nhiên vận vẹo thân thể một cái, dè dặt tay anh, trầm trầm nói: "Em ổn rồi."

Tay Thắm Hoài Cảnh dừng lại, không biết nghĩ đến cái gì, trong mắt lóe lên một tia ý vị thâm trường, cũng không có điểm phá, thu tay lại: "Em ngủ thêm một chút, anh đi làm điểm tâm."

Ôn Đình cúi đầu không nói chuyện, tay Thắm Hoài Cảnh trên lưng cô lưu luyến một phen, mới đứng dậy đi ra ngoài.

*

Vào bữa sáng, Ôn Đình lại một lần nữa may mắn gặp được Thắm Hoài Cảnh tỉnh phân(*). Người trước đó giống như trở về, ôn nhu giúp cô múc cháo, thổi nguội, để mức hoa quả lên trên bánh mì, chiên trứng gà để ở trên đĩa của cô, còn cầm một ly sữa bò nóng tới. Bữa sáng phong phú, để cô lựa chọn.

() Tình phân: mình không hiểu chính xác là gì, nhưng dựa theo tình huống thì giống như nói đến "một nhân cách khác của một người".*

Ôn Đình mừng khắp khối, Thắm Hoài Cảnh như thể mời cho cô một tá.

Đang ăn cơm, Ôn Đình nhớ tới việc Ôn Dĩ Nam ra nước ngoài. Bây giờ cũng coi như cô và Thắm Hoài Cảnh đã ổn định, việc của Ôn Dĩ Nam nhất định phải nhanh chóng làm cho xong: "Dĩ Nam, chờ mấy ngày nữa có thời gian chị đi mua vài thứ cho em, chờ em ra nước ngoài dùng. Em xem em cần mua thứ gì, ghi danh sách ra cho chị."

Nghe nói như thế, tay Ôn Dĩ Nam ngừng trệ, không khỏi ngẩng đầu nhìn Thắm Hoài Cảnh một chút.

Thắm Hoài Cảnh khẽ cau mày, Ôn Đình thấy một người không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Dĩ Nam: "Sao thế?"

Ôn Dĩ Nam hít sâu một hơi, chuyện này sớm muộn phải nói, bằng không thừa cơ hội này thẳng thắn đi.

"Chị, em quyết định không ra nước ngoài."

Ôn Đình sững sốt một chút, cho là mình nghe lầm: "Cái gì?"

Ôn Dĩ Nam mỉm môi, đem lời lặp lại một lần. Ôn Đình nhìn ánh mắt kiên định của em trai nhà mình, bắt đầu lo lắng: "Vì sao?"

Ôn Dĩ Nam cúi đầu, không nói nữa, nhưng thái độ của cậu đã nói rõ hết thảy. Ôn Đình không khỏi nhàu mày: "Dĩ Nam, đến cùng xảy ra chuyện gì?" Cô sắp xếp lâu như vậy, còn một chút cuối cùng, vậy mà em ấy nói với cô là không đi.

Ôn Dĩ Nam ngẩng đầu nhìn cô một chút, bờ môi giắt giắt, dường như muốn nói cái gì, cuối cùng không hề nói gì ra, lại cúi đầu, có chút quá giả mồm, thực sự không biết nên mở miệng như thế nào.

Ôn Đình nhàu mày càng sâu. Khương Hoài Nhân cúi đầu tính toán an, giắt giắt ống tay áo Ôn Dĩ Nam.

Ôn Đình nhìn thấy động tác nhỏ của hai người, trong lòng bỗng nhiên thất lại. Nghĩ đến trước đó em ấy và Khương Hoài Nhân cùng nhau tiếp xúc, chẳng lẽ hai người thật sự yêu sớm. Ôn Dĩ Nam bởi vì Khương Hoài Nhân mà không đồng ý ra nước ngoài?

Nghĩ đến điều này, Ôn Đình chỉ cảm thấy có chút không có lý do gì để bức mình. Cô cho là Ôn Dĩ Nam đã trưởng thành, biết nặng nhẹ, lại không nghĩ rằng vậy mà xử sự theo cảm tính, ánh mắt thiên cận như vậy. Trong lòng Ôn Đình bị đè nén, lại không dễ làm Khương Hoài Nhân với Ôn Dĩ Nam nói ra, nhưng lại khác chế không được tính tình của mình. Trong lòng cô lo sợ nhiều năm như vậy, mất nhiều khí lực như vậy. Lúc trước tiếp cận Thắm Hoài Cảnh cũng vì để cho em ấy ra nước ngoài, kết quả em ấy lại không biết dụng tâm của cô.

Ôn Đình hít mấy hơi thật sâu, cũng không thể làm dịu tức giận bấy giờ của cô, ném đi muỗng trong tay "Àm" Một tiếng, đứng dậy đi lên lầu.

Ôn Dĩ Nam phút chốc đứng lên, muốn đi lên theo. Thắm Hoài Cảnh dè vai cậu lại, lắc đầu: "Đi học đi, việc còn lại giao cho anh."

Ôn Dĩ Nam có chút âm đạm: "Thắm ca, chị tức giận rồi."

Thắm Hoài Cảnh vỗ vò vai của cậu: "Nhớ kỹ, em là một người đàn ông, tự mình quyết định thì bất cứ khi nào cũng không được hối hận."

Nhìn Ôn Dĩ Nam với Khương Hoài Nhân ra ngoài, Thắm Hoài Cảnh lên lầu, vào phòng ngủ Ôn Đình. Ôn Đình đã thay xong quần áo đi làm, thấy Thắm Hoài Cảnh bước vào, nhàn nhạt nhìn anh: "Đừng nói chuyện, bây giờ cái gì em cũng không muốn nghe."

Thắm Hoài Cảnh cũng không giận, tính tình tốt đáp lời: "Được."

Thắm Hoài Cảnh như thể thuận theo, ngược lại Ôn Đình không vui, bực bội ném khăn quàng cổ trong tay đi, không ngừng đi lòng vòng trong phòng, quanh người tàn ra một loại nôn nóng bất an.

Thắm Hoài Cảnh đứng ở đó nhìn cô một hồi, đi qua đem cô vào trong ngực. Ôn Đình vùng vẫy một hồi không có kết quả, cũng bất động.

Thắm Hoài Cảnh cũng không nói chuyện, chỉ vuốt ve lưng cô, đợi đến cô dần dần bình tĩnh trở lại, mới nói khẽ: "Đi thôi, thuận đường anh đưa em đến phòng làm việc."

Ôn Đình ở trong ngực anh nửa phút, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh sớm đã biết việc Dĩ Nam không muốn ra nước ngoài, đúng không?" Lấy năng lực làm việc của anh, việc ra nước ngoài hẳn anh sớm đã làm xong, thế nhưng khoảng thời gian này anh luôn luôn qua loa với cô.

Thắm Hoài Cảnh im lặng nửa ngày, vẫn giắt đầu, thừa nhận.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, đẩy anh ra, quay người đi ra ngoài. Thắm Hoài Cảnh bất đắc dĩ kéo lấy cánh tay của cô: "Ôn Đình!"

Ôn Đình rút tay ra khỏi cánh tay ngăn chặn của anh, thở ra một hơi: "Bây giờ em rất bực bội, anh tuyệt đối đừng quan tâm, dễ dàng nhóm lửa trên người."

Thắm Hoài Cảnh lái xe đưa Ôn Đình đến phòng làm việc. Bởi vì tuyết rơi trên đường, cho nên đi có chút chậm, gần một giờ lộ trình, nhưng một đường lại không nói gì.

Bởi vì hôm nay không phải thứ ba, cho nên Thắm Hoài Cảnh phải về công ty. Lúc đến, Thắm Hoài Cảnh chỉ có thể trở mắt nhìn Ôn Đình xuống xe, cuối cùng vẫn nhìn không được, đưa tay nắm lấy tay cô.

Ôn Đình quay lại, mặt không thay đổi nhìn anh: "Bây giờ em không muốn nói chuyện."

Hai người đối mặt một lát, Thắm Hoài Cảnh buông tay, Ôn Đình xoay người rời đi. Thắm Hoài Cảnh thở dài một hơi. Ôn Đình ngày bình thường nhìn tùy tiện, nói chuyện không đứng đắn, nhưng người càng là như vậy, nóng giận càng khó dỗ a.

Đang lúc Thắm Hoài Cảnh cau mày, cửa xe chỗ ghế phụ lại một lần nữa bị mở ra, một cái đầu nhỏ thò vào, ở mỗi anh nhanh chóng hôn một cái, sau đó mặt không thay đổi, đóng cửa xe đi.

Thắm Hoài Cảnh khó được sững sốt ở đó.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôn Đình đến phòng làm việc, vừa ngồi xuống không được bao lâu. Hạng Vi đã đi qua, ném một chồng tài liệu: "Ôn Tổng giám, làm phiền cô giúp tôi sao chép một chút."

Ở bên trong phòng làm việc, mặc dù Ôn Đình "Bám vào" Thẩm Hoài Cảnh, bản thân cũng là Khấu Vũ nổi tiếng, nhưng ngày thường cũng không có ý lại sùng mà kiêu, nói chuyện khá tốt, với lại biểu hiện tương đối lười biếng, không cầu tiến, không phải chơi game, thì là ngồi ngẩn người, cho nên mọi người cũng dần dần không để ý đến tính cách mạnh mẽ của riêng cô, đối với cô cũng càng ngày càng thoải mái hơn, cũng quen với việc thỉnh thoảng gọi người đứng đầu bộ phận thiết kế.

Những vấn đề sao chép này của Hạng vi, pha cà phê, cái chuyện nhỏ gì, trước kia Ôn Đình đều không quan tâm. Hôm nay Hạng Vi lại vừa vận dụng phải hợc sủng, Ôn Đình bật máy tính lên, cũng không ngẩng đầu lên: "Không rảnh."

Hạng Vi bị ghen hợc một chút, trên mặt có chút không nộh được, ngoài cười nhưng trong không cười: "Ôn Tổng giám cái giá thật lớn."

"Hạng Phó Tổng giám cái giá cũng không nhỏ." Ôn Đình thêm chữ "Phó" này, Hạng Vi xanh cả mặt, nhưng cũng không dám cùng cô vạch mặt, tức hỏn hỏn bỏ đi.

Ôn Đình mở trò chơi ra nhìn, lạnh nhạt chơi tiếp. Hạng Vi ở bàn làm việc của mình nhìn bên mặt trầm tĩnh của cô ở đằng trước, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhanh đến giữa trưa, chàng trai tươi hoa đem tới một bó hoa to Huân Y Thảo. Ôn Đình nhìn thấy bó hoa kia, khỏe miệng nộh không được vểnh lên, tiếp theo xụ mặt xuống, mặt lạnh ký tên, đem hoa cẩn thận "Ném" trên bàn.

Buổi chiều vừa vào giờ làm, thời gian này người vốn không nên xuất hiện ở đây thì dạo bước đi đến. Vừa mới ăn xong cơm trưa không bao lâu, tất cả mọi người còn đang nói chuyện phiếm, Thẩm Hoài Cảnh vừa bước vào, toàn bộ trong phòng trong nháy mắt im lặng.

Thẩm Hoài Cảnh đi tới, nhìn thoáng qua người phụ nữ đang nộh má lười nhất ngồi xem máy vi tính, sau đó đi đến ghế sofa dành cho khách ngồi xuống, cầm điện thoại đi động lên chơi.

Ôn Đình khỏe mặt liếc về anh bước đến, giả bộ như không nhìn thấy, tiếp tục chơi Liên(*) của cô.

(*) Liên Liên: hình như tên trò chơi thì phải.

Không khí bên trong phòng làm việc trong nháy mắt trở nên có chút quỷ dị. Tất cả mọi người ngồi tại trên vị trí của mình cúi đầu làm việc chính mình, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Có người bụng ị cà phê đi qua đưa cho Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh gặt đầu cái, để điện thoại đi động xuống, cầm lấy quyển tạp chí trên bàn nhìn nhìn.

Mặc dù đối mặt Ôn Đình ở trên máy vi tính, nhưng tâm trí đã sớm trôi dạt đến trên người Thẩm Hoài Cảnh cách đó không xa. Anh đang đổ cô, cho dù anh cũng không có làm gì sai, lại hạ thấp người đến đổ cô. Mặc dù kỹ thuật đổ người không thành thạo, không có đồ ngon đồ ngọt, chỉ là yên lặng ngồi ở đó, lại làm cho trong lòng Ôn Đình hiện ra một dòng nước ấm khó nói nên lời.

Rút cục, Ôn Đình thở dài một hơi, đứng lên, đi qua đứng trước mặt anh, cúi đầu nhìn anh: "Trong công ty không bận sao?"

Thẩm Hoài Cảnh ngồi trên sofa ngẩng đầu nhìn có, trong đôi mắt đẹp tỏa ra ánh sáng lung linh, mang theo ý cười nhỏ nhỏ không dễ thấy được: "Bận."

Ôn Đình mở ra con mắt khác, nhin không được cười khê. Thắm Hoài Cảnh đứng lên, đưa tay xoa xoa tóc cô: "Đi thôi, anh dẫn em đi chỗ này."

Thắm Hoài Cảnh nắm tay Ôn Đình ra khỏi phòng làm việc. Ở cửa ra vào ngừng lại, quay người ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu phòng làm việc, giọng nói trầm thấp: "Ôn Đình, chị anh tên Thắm Thanh Mạn."

Ôn Đình thuận theo mắt anh nhìn qua, trên bảng hiệu năm chữ to "Phòng làm việc Thanh Mạn". Giờ khắc này cô rất cuộc biết vì sao trong các sản nghiệp, Thắm Hoài Cảnh lại thích phòng làm việc không lợi nhuận này.

Nơi Thắm Hoài Cảnh dẫn cô đến là nghĩa trang ở vùng ngoại ô. Đang trên đường đến, hơi thở trên người Thắm Hoài Cảnh càng ngày càng bị đè nén. Ôn Đình không khỏi nắm đôi tay lạnh buốt của anh.

Thắm Hoài Cảnh nắm ngực lại tay cô, sắc mặt hơi dễ chịu, nắm tay của cô từng bước một đi lên. Người phụ nữ trên bia mộ cũng không phải lần đầu tiên Ôn Đình nhìn thấy, ở trong nhà bà Khương cô đã thấy, ở trên tấm ảnh của Khương Hoài Nhân cô cũng đã thấy. Ôn như đầu đang, mang theo nụ cười nhẹ nhàng, cùng Thắm Hoài Cảnh có năm phần giống nhau, rất xinh đẹp.

Thắm Hoài Cảnh mang hoa bách hợp đến đặt trước bia mộ, nhẹ nhàng nói: "Chị, em tới thăm chị."

Anh nắm tay Ôn Đình: "Chị, đây là Ôn Đình, em dẫn cô ấy đến gặp chị"

Ôn Đình cúi đầu: "Chị, chào chị. Em là Ôn Đình."

Thắm Hoài Cảnh đứng ở đó nhìn anh chụp trên bia mộ rất lâu, không nói gì, đứng nghiêm như vậy ở đó, quanh người tản ra lạnh lùng với xa cách. Trong lòng Ôn Đình không khỏi nhảy dựng mấy lần. Thắm Hoài Cảnh như thế làm cho người ta cảm thấy mặc dù hai người gần trong gang tấc, lại giống như cách thiên sơn vạn thủy, là cô chạm không tới.

"Chị, em muốn kết hôn với Ôn Đình, chị vui không?"

*

Trên đường trở về, một đường không nói chuyện, Ôn Đình thỉnh thoảng nhìn Thắm Hoài Cảnh trầm mặc một chút. Thắm Hoài Cảnh im lặng lái xe, đèn đường một cái tiếp một cái sáng lên, trôi vào đông giống như mang lên một chút áp.

Thắm Hoài Cảnh dừng xe lại ở ven đường, đưa tay kéo Ôn Đình qua, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Nụ hôn này dường như mang theo mưa to gió lớn, trút cơn hỗn loạn mãnh liệt trong lòng anh. Ôn Đình nhẹ nhàng ôm cổ anh, tùy anh hôn như vậy.

Đôi khi, không cần nói thêm cái gì, cũng không cần bực bực coi lòng quá nhiều. Có hiểu, anh cũng hiểu, lúc này, có lẽ là thời điểm thích hợp nhất để ở bên nhau.

Lúc về đến nhà, tài xế đón bọn Ôn Dĩ Nam tan học về vừa vặn gặp phải. Ôn Đình liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Hoài Nhân khóc, nhường mảy, bước lên hỏi: "Làm sao thế này?"

Hốc mắt Khương Hoài Nhân sưng đỏ, mang nước mắt chưa khô trên mặt, nhìn Thắm Hoài Cảnh sau lưng Ôn Đình, giọng nói có chút khàn giọng sau khi khóc lớn: "Cậu, con có lời muốn hỏi cậu."

Thắm Hoài Cảnh cũng nhủu mày lên: "Chuyện gì?"

"Cậu đã từng ngồi tù, phải không? Cậu không phải vì muốn giết ba con nên mới ngồi tù, phải không? Là cậu hại chết mẹ con, phải không? Là cậu đem bà nội mang đi, không cho bà thấy bọn con, phải không?" Cho dù trong giọng nói mang theo run rẩy nhỏ xíu, nhưng Khương Hoài Nhân mỗi chữ mỗi câu lại rõ ràng dị thường, truyền vào trong lỗ tai mỗi người ở đây, giống như một cái búa nện vào trong lòng của mỗi người.

Đôi mắt Thắm Hoài Cảnh có chút nheo lại, sắc mặt trở nên xám xanh, trong giọng nói mang theo nguy hiểm nồng đậm: "Ai nói với con?"

Khương Hoài Nhân bị hơi thở lạnh lẽo đột nhiên tản ra trên người anh dọa đến lui lại một bước, nhưng quật cường như cũ nhìn anh: "Con chỉ muốn biết có phải không?"

Thắm Hoài Cảnh đối mặt với cô một lát, ánh mắt nghiêm nghị, quanh thân trở nên lạnh lùng dị thường, không nói một lời mở cửa phòng đi vào.

Nước mắt trong mắt Khương Hoài Nhân từng giọt rơi xuống. Ôn Đình ôm Khương Hoài Nhân vào trong ngực, đối mặt nhìn về phía Ôn Dĩ Nam, nhỏ giọng hỏi: "Sao thế?"

Ôn Dĩ Nam đem sự việc nói một lần, Ôn Đình mới biết được. Hóa ra là lúc tan học sẽ chiều hôm nay, tài xế đến muộn một chút, bọn họ ở cửa trường học chờ, một người đàn ông bước tới nói chuyện với bọn họ. Người đàn ông đó chính là ba biến mất sáu năm trước của Khương Hoài Nhân.

Vào nhà, Ôn Đình vắt khăn nóng cho Khương Hoài Nhân lau mặt, trời rất lạnh, cô khóc lâu như vậy, mặt đều cứng đờ. Ôn Đình một bên cho cô lau mặt, một bên nói khẽ: "Tiểu Nhân."

Không đợi Ôn Đình nói dứt lời, liền bị Khương Hoài Nhân cắt ngang: "Có phải chị muốn nói không thể tin lời nói từ một người, sau đó liền suy sụp? Giống như Ôn Dĩ Nam nói."

Ôn Đình nhìn thoáng qua Ôn Dĩ Nam đứng ở một bên, Ôn Dĩ Nam cúi thấp đầu không dám nhìn cô.

"Em cũng không đưa ra kết luận." Khương Hoài Nhân cúi đầu: "Em chỉ là hỏi cậu, cậu có thể giải thích, vì sao không giải thích?" Đối với bà cô, trong ánh tượng của cô cũng không tốt, bởi vì mỗi lần nhắc đến ông ta, mẹ sẽ luôn khóc thút thít. Có nhìn ra mẹ rất hận ông ta, cho nên xưa nay cô không cho rằng người đã bỏ mẹ là bà của cô.

Ôn Đình thờ dài một hơi, không biết nên mở miệng thế nào.

Ôn Đình đi gõ cửa phòng sách, cửa phòng bị khóa trái, trong phòng một chút âm thanh cũng không có.

Ôn Đình bất đắc dĩ, đành phải trước đem bọn Khương Hoài Bắc ăn cơm tối xong, lại trấn an Khương Hoài Nhân một chút. Sau khi đem Khương Hoài Bắc dỗ ngủ, Ôn Đình lại đi gõ cửa phòng sách, vẫn như cũ không có chút âm thanh nào.

Ôn Đình đứng một hồi, ở vách tường đối diện trước phòng sách ngồi xuống, hai tay ôm lấy hai chân, cái cằm đặt ở trên đầu gối, ngăn người nhìn cửa phòng đóng chặt yên lặng.

Không biết qua bao lâu, từ bên trong cửa mở ra, bóng dáng cao lớn của Thắm Hoài Cảnh đứng ở trước cửa, một vùng tối tăm căn phòng phía sau anh. Anh, người này giống như là từ trong đêm tối đi tới, mang theo hơi thở u ám hắc ám.

Ôn Đình từ trên đầu gối ngẩng đầu nhìn anh, Thắm Hoài Cảnh mặt không thay đổi nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm: "Anh đã từng ngồi tù, năm năm, cố ý đã thương người, anh đúng là muốn giết hẳn, nhưng mà chỉ là dao đâm thật mà thôi, bây giờ em cũng biết rồi, còn ở đây làm gì? Em đi đi."

Thắm Hoài Cảnh nói xong "Phanh!" Một tiếng, đem cửa phòng khóa lại.

Ôn Đình nhìn cửa phòng lại bị đóng chặt một lần nữa, trừng mắt nhìn, đầu giật giật tìm cái tư thế thoải mái, lại một lần nữa ngăn người nhìn cửa phòng.

Qua mấy phút, cửa phòng lại mở ra một lần nữa, Thắm Hoài Cảnh bực bội bởi bởi tóc có chút tán loạn, không kiên nhẫn: "Không phải cho em đi sao? Sao em còn ở đây?"

Ôn Đình ngẩng đầu: "Em đang chờ anh cùng về phòng nghỉ ngơi"

Thời gian ở thời khắc này giống như đứng im bất động, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, đôi mắt có tòa sáng không rãnh, thậm chí mang theo một chút buồn ngủ mông lung.

Lạnh lẽo quanh thân Thắm Hoài Cảnh có chút tiêu tán, bước lên một bước, trên cao nhìn xuống cô: "Em không sợ anh?"

Cô ngồi ở đó ánh mắt vừa vờ dỗi diện ngón tay có chút cuộn lên của anh, ngón tay của anh thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, rất khó tưởng tượng một đôi tay như vậy sẽ đi cầm dao. Ôn Đình đưa tay dùng ngón tay câu ngón út anh, nói khẽ: "Thắm Hoài Cảnh, hôm nay có phải có thể miễn đi bản kiểm điểm mỗi ngày hay không?"

Thần thể Thắm Hoài Cảnh hơi run một chút: "Em có ý gì?"

Ôn Đình kéo tay của anh đứng lên, đưa tay sờ lên khuôn mặt lạnh lẽo của anh, đối mặt nhìn anh: "Thắm Hoài Cảnh, biết những chuyện này, em chi đau lòng, không sợ hãi, muốn mỗi ngày làm bản kiểm điểm cho anh, anh nghe có mệt không?"

Ôn Đình tiến sát trong ngực của anh, nhẹ nhàng vòng lấy eo của anh: "Sau này không nên tùy tiện nói ra loại lời này với em, em sẽ đau lòng, em sẽ làm thật." Anh rõ ràng chính là sợ cô rời đi, nhưng lại như vậy đẩy cô ra. Cô vẫn cho là anh bất ká xâm phạm, cho tới bây giờ không nghĩ tới anh cũng sẽ có một mặt yếu đuối, yếu đuối làm cho cô đau lòng đến nghẹt thở.

*

Đêm, im lặng tĩnh mịch, trước cửa sổ sát đất, hai người ngồi dựa sát vào nhau, trong phòng phía sau không có một đèn, chỉ có ánh đèn ngoài cửa sổ phản chiếu trên mặt hai người, có chút ngột ngạt, lại có chút kiềm chế.

Lúc Thắm Thanh Mạn mang Thắm Hoài Cảnh theo vào thành phố, Thắm Hoài Cảnh chỉ mới mười hai tuổi, gặp được bà Khương chủ nhà thuê tốt như vậy, Thắm Thanh Mạn cảm thấy mình rất may mắn. Bằng vào học thiết kế chuyên nghiệp, đến một công ty thiết kế đài ngộ rất tốt làm, mọi thứ đều rất tốt, hơn nữa Thắm Hoài Cảnh học giỏi nhiều mặt, là thiên tài số lượng có hạn trong miệng giáo viên. Thắm Thanh Mạn nghĩ mặc dù bà mẹ mất sớm, chính cô để cho em trai ăn nhiều cay đắng nhưng trời cao đã đóng một cánh cửa của cô, chung quy vẫn lưu lại một cánh cửa sổ cho cô.

Cuộc sống càng ngày càng tốt, bà Khương cố ý tác hợp Thắm Thanh Mạn với con trai duy nhất Khương Ngọc Đạt của bà. Khương Ngọc Đạt nặng lòng tham chơi, không học vẫn không nghề nghiệp, nhưng Thắm Thanh Mạn từ nhỏ thiếu sự áp của gia đình, cộng thêm bà Khương lại đối tốt với cô, Khương Ngọc Đạt mặc dù nói chuyện không đầu, nhưng rất biết dỗ con gái vui vẻ, cho nên thuận lý thành chương, hai người kết hôn, cuộc sống hai năm đầu coi như không tệ.

Nhưng sau khi sinh Khương Hoài Nhân, Khương Ngọc Đạt bản tính dần dần lộ ra, bắt đầu đối với Thắm Thanh Mạn quyền đâm cước đá, tùy ý nhục mạ, sau khi uống rượu xong về nhà liền đem Thắm Thanh Mạn trút giận.

Hơn nữa, đem hồ bằng câu hữu(*) của mình về khinh bạc Thắm Thanh Mạn. Nếu không có bà Khương bảo vệ, những ngày của Thắm Thanh Mạn đã sớm không có cách nào trôi qua.

(*) *Hồ bằng cầu hữu: Bè mà không phải bạn, bạn xấu.*

Thẩm Thanh Mạn vì phòng ngừa Thẩm Hoài Cảnh biết những chuyện này, đem anh đưa đến ký túc trường học, mấy tuần lễ mới có thể về nhà một lần. Nhưng mà giấy không thể gói được lửa, trên người cô tím xanh, vết bầm trên mặt, Thẩm Hoài Cảnh cũng không phải là đồ đàn, sao lại nhìn không ra.

Năm đó, Thẩm Hoài Cảnh mười tám tuổi, trong trường học đã cử đi thông tri, đại học giỏi nhất cả nước. Nhưng mà chính là một ngày thứ sáu kia, anh về nhà, Khương Ngọc Đạt dẫn theo mấy người đàn ông tới nhà, vui chơi cười đùa, nhục mạ Thẩm Thanh Mạn. Thẩm Hoài Cảnh không thể nhịn được nữa, cầm con dao gọt trái cây trên bàn ăn đâm vào người Khương Ngọc Đạt.

Thẩm Hoài Cảnh cười tự giễu: "Anh rất tinh táo, cho tới bây giờ anh đều biết anh muốn làm gì. Lúc đó, anh chính là muốn hấn chết, để cho chị anh được giải thoát, cho dù là mạng của anh."

Cố ý đã thương người, khiến người tổn thương nghiêm trọng, xem chút từ vọng. Ở tù năm năm, trước lúc anh ra tù một năm, Khương Ngọc Đạt bị bà Khương đuổi ra khỏi nhà lên về nhà cường gian Thẩm Thanh Mạn. Một năm sau, Thẩm Thanh Mạn hạ sinh Khương Hoài Bắc, khó sinh mà chết. Lúc chết còn đang kêu tên Thẩm Hoài Cảnh. Một tuần sau, Thẩm Hoài Cảnh ra tù, một lần cuối đều bỏ qua.

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay ôm lấy Ôn Đình, vui đầu trong cổ cô, nước mắt nóng hổi nhỏ xuống trên cổ cô, giống như sắp chảy vào tim cô. Ôn Đình ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của anh, hai mắt đầm lệ: "Thẩm Hoài Cảnh. Sau này, anh có em."

Editor:

Chương mới mọi người ơi.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biệt thự Từ Kính.

"Tứ ca, lại há miệng ra, em đút anh ăn." Một người phụ nữ mặc dài đen rúc vào trong ngực Từ Kính, cầm một quả nho trong tay đút đến miệng người đàn ông đang mở ra trên ghế sofa ăn.

Từ Kính cười ái muội, ngậm nho hướng ngoài miệng người phụ nữ hôn tới: "Lại, bảo bối, cùng nhau ăn."

Đem người phụ nữ để xuống ghế sofa, bàn tay ở trên cặp đùi trần trụi của người phụ nữ, không ngừng vuốt ve. Người phụ nữ cười yêu kiều, ôm lấy cổ của anh ta, nũng nịu: "Tứ ca, anh hư quá."

Lúc hai người đang muốn quay cuồng, thì trên cửa truyền đến tiếng đập cửa. Sắc mặt Từ Kính lạnh lẽo: "Gi thế, không có chuyện thì rút ngay cho lão tử."

Người ngoài cửa không nói chuyện, chỉ lại gõ gõ cửa. Từ Kính tức hồn hèn từ trên người phụ nữ lật lại: "Lần tới đây, nếu không có việc gì quan trọng, tôi lộn da của cậu ra."

Người gõ cửa bước vào, cúi đầu: "Tứ ca, có người muốn gặp anh."

"Ai?" Từ Kính sờ soạng bộ ngực của người phụ nữ, vẫn chưa thỏa mãn.

"Là anh rể của Thẩm Hoài Cảnh."

"Anh rể Thẩm Cửu?" Từ Kính khinh bạc ngừng động tác trên người phụ nữ, lông mày nhàu lại: "Không phải lúc Thẩm Cửu ra tù, hẳn liền chạy trốn sao? Sao lại đến đây? Cũng không sợ Thẩm Cửu giết chết hẳn."

"Nghe nói là không có tiền, muốn quay lại kiếm chút tiền, lại sợ Thẩm Hoài Cảnh tìm thấy hẳn, cho nên muốn tìm Tứ ca che chở một chút."

Đôi mắt Từ Kính híp híp, nghĩ nghĩ, cười lạnh một tiếng: "Đề hẳn vào đây."

Từ Kính khoát tay để người phụ nữ quần áo không chỉnh tề bên người ra ngoài, cầm lấy bật lửa đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, trong mắt mang theo một chút lạnh lẽo không rõ ràng.

Cũng không bao lâu, người khi nãy dẫn một người đàn ông gầy gò bước vào. Khương Ngọc Đạt nắm tay chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, mái tóc đã hơi bạc trắng, nhìn kỹ xuống dưới, có thể nhìn ra lúc tuổi trẻ ngoại hình cũng tuấn tú, nhưng bây giờ mặt lại đầy gân nan vát và, mang theo bộ dáng thận trọng hèn mọn.

Từ Kính hai chân gác lên trên bàn trà, mắt liếc nhìn hẳn, phun ra một vòng khói, mỗi câu mỗi chữ: "Khương - Ngọc - Đạt."

Khương Ngọc Đạt cúi đầu khom lưng: "Phải. Tứ ca, tôi là Khương Ngọc Đạt. Nghe qua đại danh Tứ ca, hôm nay có thể nhìn thấy Tứ ca, cũng là phước đức ba đời của tôi."

Từ Kính nhìn đáng vẻ nịnh nọt của hẳn, cười: "Nói hay, nói hay. Lại, lại, ngồi đi."

Khương Ngọc Đạt thụ sùng nhục kính, cẩn thận ở một bên ghế sofa ngồi xuống. Ngồi xuống thì liên tục không ngừng biểu hiện thành ý: "Tứ ca, tôi biết ngài với Thẩm Hoài Cảnh ở giữa có khúc mắc, tôi với Thẩm Hoài Cảnh ở giữa cũng không đối trời chung, hai đứa con của tôi còn đang ở chỗ cậu ta. Cậu ta hẳn không thể giết chết tôi, cho nên, tôi nhất định sẽ tốt khi đi theo Tứ ca."

Từ Kính hút khói, thần sắc bí hiểm dưới ánh đèn, nhìn không ra cái gì.

Khương Ngọc Đạt thấy anh ta không nói lời nào, cũng không dám mở miệng nữa, cẩn thận ở bên cạnh gương cười, trên thân đã toát mồ hôi lạnh. Từ Kính ở thành phố A có tiếng là tâm ngoan thủ lạt(*), sờ soát một cái, chính hẳn là tự tìm cái chết.

() Tâm ngoan thủ lạt: Thủ đoạn ngoan độc.*

"Người là chồng Thẩm Thanh Mạn?" Từ Kính đem thuốc dập tắt, vẩy vẩy tay, có người rót cho anh ta một ly rượu đỏ.

Khương Ngọc Đạt vội vàng gật đầu: "Đứng đúng, nhưng mà người phụ nữ đó đã chết cách đây sáu năm."

Từ Kính lắc lắc chất lỏng màu đỏ sẫm, nhấp một miếng, nhàu mày: "Thật là khó uống."

Tìm Khương Ngọc Đạt nhấp một cái, người toát ra mồ hôi lạnh.

"Người đi ra ngoài trước đi." Từ Kính khoát khoát tay với Khương Ngọc Đạt.

Khương Ngọc Đạt còn muốn nói điều gì, nhưng thấy Từ Kính rõ ràng không muốn đề ý đến dáng vẻ của hẳn, không dám nói nữa, đành phải đầy bụng nghĩ nghĩ đành phải đi ra ngoài. Không biết Từ Kính có ý giữ hẳn lại hay không, nếu không phải hẳn đi vào đường cùng, muốn quay về lợi dụng hai đứa nhỏ kia Thẩm Hoài Cảnh một khoản tiền, đánh chết hẳn hẳn cũng sẽ không quay về. Phải biết lúc trước Thẩm Hoài Cảnh định giết hẳn thật, nếu không phải hẳn tránh một chút, cái mạng này của hẳn sớm đã không còn. Bây giờ nhất định phải tìm một đối thủ mới còn với Thẩm Hoài Cảnh, không phải hẳn còn chưa cảm tới tiền, đoán chừng đã bị Thẩm Hoài Cảnh giết chết.

Chờ Khương Ngọc Đạt ra ngoài, Từ Kính buông ly rượu đỏ trong tay ra, thần nhiên nói: "Đem người đưa đến chỗ đó của Thẩm Cửu."

"Đưa đến chỗ đó của Thẩm Cửu?" Người kia không rõ: "Vi sao? Người này có lẽ sẽ có ích với chúng ta. Tứ ca, không phải anh vẫn luôn nghĩ hạ bệ Thẩm Hoài Cảnh sao? Hai đứa nhỏ kia rõ ràng chính là uy hiếp của Thẩm Hoài Cảnh, vì sao chúng ta không nắm bắt cơ hội này?"

Từ Kính lúi ra sau nằm trên ghế sofa, đôi mắt miễn cưỡng nhìn về phía cậu ta: "Cậu cảm thấy quan hệ của tôi với Thẩm Cửu như thế nào?"

Người kia nghĩ nghĩ: "Không tốt. Tứ ca không chào đón anh ta, anh ta đối Tứ ca cũng không khách khí." Hai năm này Từ Kính với Thẩm Hoài Cảnh minh tranh ám đấu, toàn bộ thành phố A đều biết.

Từ Kính cười, đôi mắt híp lại: "Tôi đã kêu cậu ta một tiếng Thẩm Cửu, chính là thừa nhận vị trí Bão Cửu của cậu ta, có thể chúng tôi không quen nhìn lẫn nhau, có thể vì lợi ích ra tay đánh nhau, không từ thủ đoạn, tóm lại đều là tiền. Thế nhưng trên đời này, tất cả liên quan tới tiền đều là chuyện nhỏ, chuyện gì là chuyện lớn, tình cảm mới là chuyện lớn."

Người kia nhàu mày: "Tứ ca, em không hiểu."

Từ Kính khoát khoát tay: "Đem người đánh một trận sau đó đưa đến chỗ đó của Thẩm Cửu đi"

Người kia cho dù không hiểu cho lắm, nhưng vẫn là nghe theo chỉ thị của Từ Kính, đi ra ngoài, gọi điện thoại cho Liên Hiến.

Từ Kính nửa nằm ở trên ghế sofa, nhìn bóng đèn neon lúc sáng lúc tối ngoài cửa sổ, thờ dài một hơi. Lúc thiếu niên, ba mẹ anh ly hôn, mẹ tái hôn, anh đi theo bà sinh sống. Bao nhiêu năm chưa từng ăn qua đồ ăn nóng hổi, chưa từng mặc qua một bộ đồ ấm áp.

Sau khi ba anh sớm rời đi, anh càng thành đứa trẻ không nhà. Thế nhưng là năm đó, lúc người phụ nữ kia đem quần áo đưa cho Thẩm Cửu, cũng đưa cho anh một bộ đồ giữ ấm. Bộ đồ giữ ấm kia, bây giờ còn đang ở tận dưới đáy tủ của anh, nhiều năm như anh cũng không dám lấy ra nhìn thêm lần nữa.

So với Thẩm Cửu, anh ra tù sớm hơn một năm. Thẩm Cửu nhờ anh chăm sóc tốt cho chị của cậu ta. Anh đồng ý, nhưng lại không để ở trong lòng. Ngược lại Thẩm Thanh Mạn thỉnh thoảng làm con xom sẽ đưa qua cho anh, còn để anh về đến nhà ăn bữa cơm. Thế nhưng anh đã đồng ý Thẩm Cửu phải chăm sóc chị của cậu ta, cuối cùng lại thất hứa với cậu ta. Nếu như anh để tâm một chút, có lẽ không một lần nữa bị tên súc sinh Khương Ngọc Đạt này làm tổn thương. Cái người ôn nhu đó, cuối lên đôi mày cong cong, có lẽ bây giờ có ấy sẽ sống tốt trên thế giới này.

Thẩm Cửu trước đó sẽ gọi anh một tiếng Tứ ca, thế nhưng là đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh cũng không nghe được cậu ta kêu một tiếng Tứ ca.

Từ Kính cầm ly rượu đỏ trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, một giọt nước mắt theo khuôn mặt rơi xuống.

*

Sáng sớm, Liên Hiến đến Thẩm gia sớm. Đêm qua lúc nhận điện thoại bên kia của Từ Kính, giật nảy mình. Bọn họ tìm Khương Ngọc Đạt, tìm sáu năm, cũng không tìm được, này sao lại đột nhiên xuất hiện.

Thẩm Hoài Cảnh từ cầu thang xuống tới, Liên Hiến chào đón: "Cửu ca."

Thẩm Hoài Cảnh khoát khoát tay: "Người ở đâu?"

"Từ Kính nói đem người đưa tới, trời quá muộn rồi, tôi không cho, vẫn đang ở chỗ anh ta."

Thẩm Hoài Cảnh gật đầu: "Cậu đi xem trước, một lúc tôi qua sau."

Liên Hiến nhàu mày: "Bây giờ anh không đi?" Thẩm Hoài Cảnh tìm Khương Ngọc Đạt sáu năm, trong sáu năm này không ai dám ở trước mặt anh nhắc đến tên hẳn. Bây giờ tìm được, anh cho là anh ta sẽ không chế không nói, cho nên đây cũng nguyên nhân anh không để cho người ta đưa Khương Ngọc Đạt tới. Thế nhưng bây giờ Thẩm Hoài Cảnh trấn tĩnh như thế, ngược lại làm anh có chút đoán không ra.

Thẩm Hoài Cảnh không nói chuyện, Liên Hiến cũng không hỏi nhiều, lái xe đi đến chỗ Từ Kính.

Bầu không khí ăn điểm tâm có chút ngưng trọng. Ở giữa Khương Hoài Nhân với Thẩm Hoài Cảnh, ở giữa Ôn Đình với Ôn Dĩ Nam, ngoại trừ Khương Hoài Bắc ăn thật vui vẻ, bốn người còn lại ăn vào đều vô vị.

Sau khi ăn điểm tâm xong, nhìn chị em Khương gia định đi học, Thẩm Hoài Cảnh nhàn nhạt mở miệng: "Cậu đã giúp các con xin nghỉ, hôm nay đi thăm bà nội các con."

Khi nghe nói được đi thăm bà nội Khương, đôi mắt Khương Hoài Nhân với Khương Hoài Bắc sáng lên, bọn họ lâu như vậy không gặp bà nội Khương, đều rất nhớ bà.

Trong lòng Ôn Đình nháy một cái, có chút lo lắng nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh. Thẩm Hoài Cảnh nắm chặt tay của cô, không nói gì.

Bây giờ bà Khương ở một viện dưỡng lão ngoại thành, một viện dưỡng lão tốt nhất thành phố A. Hoàn cảnh tốt, phục vụ tốt, điều kiện chữa bệnh cũng tốt, rất nhiều người cố gắng đều vào không được.

Đến bên ngoài phòng bà Khương, Khương Hoài Nhân nắm tay Khương Hoài Bắc cao hứng bưng bưng chạy vào, Thẩm Hoài Cảnh dừng chân lại.

"Sao thế?" Ôn Đình nhìn anh.

Thắm Hoài Cảnh lắc đầu: "Anh ra ngoài hít thở không khí, em vào trước đi."

Nói xong, Thắm Hoài Cảnh cũng đi xuống lầu. Ôn Đình nhìn bóng lưng cô đơn của anh, trong lòng đau đớn co rút một chút.

Đẩy cửa phòng ra thì thấy bà Khương bị hai đứa bé bỏ nhào cười đến vui vẻ. Khí sắc bà Khương so với trước kia tốt hơn rất nhiều, thân thể nhìn cũng khỏe mạnh rất nhiều, hiển nhiên ở đây cũng không tệ lắm.

Ôn Đình bước đến, cười: "Bà Khương."

Bà Khương thấy cô cũng rất kinh hi: "Ôn Đình a, con cũng tới."

Ôn Đình đem đồ đặt xuống, ngồi xuống giường: "Gần đây người vẫn khỏe chứ?"

"Khỏe, khỏe, rất khỏe."

Bà Khương nhìn thấy chị em Khương gia tất nhiên vui mừng không tưởng, lời káo hai người không buông tay, lại cùng Ôn Đình nói chuyện phiếm vài câu, thời gian nhanh chóng qua đi.

"Bà nội, vì sao cậu không cho bọn con gặp bà, con với tiểu Bắc rất nhớ bà." Khương Hoài Nhân vui đùa trong lòng bà Khương, ôm ồm.

Bà Khương sững sốt một chút, nâng đầu Khương Hoài Nhân lên: "Ai nói với con là cậu con không cho gặp bà?"

"Vậy tại sao mỗi lần bọn con muốn tới thăm bà, cậu đều không cho phép đây?" Khương Hoài Nhân ủy khuất trong mắt đều là nước mắt. Cô cùng tiểu Bắc đi theo bà nội nhiều năm như vậy, dù là lần trước nghe lời Ôn Đình khuyên, cái gai này trong lòng không thể nào vượt qua được.

Bà Khương nghe vậy thờ dãi một hồi, ngừng nửa giây chung quy là không biết nên nói cái gì, ôm chặt Khương Hoài Nhân với Khương Hoài Bắc, yếu ớt nói: "Tiểu Nhân, tiểu Bắc, các con còn nhỏ, có nhiều chuyện đều không hiểu, nhưng bọn con nhất định phải nhớ kỹ, trên thế giới này người đối xử tốt nhất với bọn con ngoại trừ mẹ bọn con ra, chính là cậu. Cậu bọn con đối tốt với bọn con, bà nội cũng không sánh bằng, cho nên mặc kệ lúc nào cũng phải đối xử tốt với cậu. Nghe lời cậu, đừng chọc cậu giận, cậu bọn con bỏ ra quá nhiều cho bọn con rồi, hiểu chưa?"

Cũng không phải là Thắm Hoài Cảnh không cho bọn chúng gặp bà, mà là bà không muốn gặp bọn chúng. Bà chiếm đoạt hai đứa nhỏ nhiều năm như vậy, Thắm Hoài Cảnh không hề nói gì, đã đến lúc trả lại hai đứa nhỏ cho cậu ta rồi.

"Nhưng mà bà nội..." Khương Hoài Nhân ngừng đầu nhìn bà.

Bà Khương chậm rãi lắc đầu, giọng nói khó xử: "Tiểu Nhân, nghe lời bà nội, có một số việc khi bọn con trưởng thành sẽ hiểu, đối xử tốt với cậu, nghe lời."

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ. Thắm Hoài Cảnh đẩy cửa ra, nhìn về phía Ôn Đình, thân nhiên nói: "Đến giờ rồi, cần phải đi thôi."

"Tiểu Cảnh." Bà Khương nhìn thấy Thắm Hoài Cảnh, có chút kích động đứng lên. Thắm Hoài Cảnh mặt không thay đổi đối bà khẽ gật đầu: "Anh ở ngoài cửa chờ mọi người." Tiễn thể đóng cửa lại đi ra ngoài.

Bà Khương chán nản ngồi ở trên giường, tự cười giễu: "Tiểu Cảnh, đứa nhỏ này vẫn không chịu tha thứ ta."

Ôn Đình đi tới, ngồi xổm ở bên cạnh bà, nắm chặt tay của bà, khẽ nói: "Người đứng đau lòng. Hoài Cảnh cũng không phải là nhắm vào người, chỉ là trong lòng anh ấy quá khổ, người cho anh ấy thêm thời gian."

Nghe được cách xưng hô của Ôn Đình đối với Thắm Hoài Cảnh, cũng trong lời nói quen thuộc, liền nghĩ đến thái độ vừa rồi của Thắm Hoài Cảnh đối với cô hoàn toàn khác biệt. Bà Khương trong lòng có chút suy đoán: "Con và tiểu Cảnh..."

Ôn Đình biết bà muốn nói cái gì, nhẹ gật đầu.

Bà Khương vui đến phát khóc: "Khó có được tiểu Cảnh mở lòng đối đãi với một người. Ôn Đình, con nhất định đối xử tốt với nó. Tiểu Cảnh những năm này mang nhiều đau khổ như vậy. Lúc trước đều do ta hại hai chị em bọn họ, nếu không phải ta, tiểu Mạn cũng sẽ không như vậy."

Trong câu nói của bà Khương không có logic gì, Ôn Đình vẫn nghe hiểu, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, trong lòng có chút ngọt ngạt. Nếu như đặt ở vị trí người ngoài nhìn xem, hẳn thấy chỉ là lựa chọn của chị Thắm, với Bà Khương không có quan hệ gì. Thế nhưng đặt ở vị trí của Thắm Hoài Cảnh, Ôn Đình lại không thể dùng trái tim bình thường đi đối đãi.

Nghĩ đến anh trai qua tât, lòng của cô liền co lại co lại đau thương. Ở tù năm năm, đối một chàng trai mười tám tuổi như thế nào? Nghĩ đến lời Từ Kinh nói, cùng những vết sẹo đan xen trên lưng anh, Ôn Đình liền cảm thấy ngạt thở, thống hận con trai Bà Khương, thậm chí nhìn thấy Bà Khương, cũng không còn loại cảm giác thuần khiết trước kia.

Khương Hoài Nhân đứng ở một bên, cắn môi dưới, như có điều suy nghĩ.

*

Từ viện dưỡng lão đi ra, đã qua giữa trưa, Thắm Hoài Cảnh đưa mấy người đến nhà hàng ở trung tâm ăn, thì muốn rời đi.

Ôn Đình đi theo sau anh ra ngoài, nhủu máy: "Anh muốn đi đâu a, trước ăn cơm đi, không mất bao lâu a."

Thắm Hoài Cảnh xoa xoa tóc cô: "Anh có chuyện rất quan trọng phải xử lý, anh sẽ nhớ ăn cơm, em không cần lo lắng."

Thắm Hoài Cảnh quay người muốn đi, Ôn Đình vội vàng kéo anh: "Thắm Hoài Cảnh."

Thắm Hoài Cảnh dừng bước, quay đầu nhìn cô, giọng nói ôn hòa: "Sao thế?"

Ôn Đình lấy ra một chiếc ví nhỏ rất cũ từ trong túi ra, nhét vào tay anh: "Trong này là ngọc Phật nhỏ, trước kia mẹ em đưa cho em, mẹ nói ngọc nuôi người, cho nên mua cho em với Dĩ Nam mỗi người một khối ngọc. Đều nói nam đeo Quan Âm nữ đeo Phật, cho nên của Dĩ Nam chính là một tượng Quan Âm, của em chính là một tượng Phật, em đem cái này tặng cho anh, được không?"

Thắm Hoài Cảnh nhìn vào chiếc ví tối màu trong tay cô, trong lòng lại dường như cuộn qua những cơn sóng bão. Xưa nay cô sẽ không mở lời an ủi anh, lại mỗi thời mỗi khắc đều dùng hành động để cho anh biết cô luôn luôn ở bên cạnh anh.

Ngón tay thon dài cô chút cuộn lại, đem chiếc ví kia nắm chặt trong tay. Thắm Hoài Cảnh đưa tay nắm cầm cô, hưng hăng hôn môi cô, nhẹ nhàng nói: "Ôn Đình, chờ mọi việc kết thúc, thì chúng ta kết hôn, được không?"

Ôn Đình nhẹ nhàng gật đầu: "Được."

Anh vẫn cho là cả đời này anh không thể nào đối diện với những vết sẹo trong đáy lòng mình lần nữa, nhưng mà lúc có một người đứng bên cạnh cùng anh gánh chịu, cho dù sóng to gió lớn nữa cũng không thể đánh bại anh.

Editor:

Tra nam thứ nhất đã xuất hiện và chuẩn bị ăn hành. Mọi người chờ đón xem nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mây Có Thể Không Lọm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Hoài Cảnh lái xe đến chỗ Từ Kính, có người đưa anh đến một căn phòng gần nhất trên lầu ba của biệt thự. Thẩm Hoài Cảnh đứng ở trước cửa, dừng lại mấy phút, mới đưa tay đẩy cửa ra.

Khung Ngọc Đạt nằm co quắp ở một góc bên trong, mình đầy thương tích, trên người trên mặt tím xanh một mảnh, khoe miệng còn dính chút máu, nhìn vật gì cũng không chịu nổi.

Nghe được tiếng mở cửa, Liên Hiền từ trên ghế sofa đứng lên, đập tất thuốc trong tay: "Cứu ca."

Khung Ngọc Đạt nghe tiếng ngừng đầu lên vừa vận dõng đôi mắt đen lạnh như băng của Thẩm Hoài Cảnh. Hoàng sợ mở to hai mắt, hướng góc tường co rúm lại, chút ký ức trước kia ủa tới, làm cho hô hấp của hắn có chút gấp rút.

Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó nhìn, khẽ nheo mắt, khí thế quanh người đột nhiên trở nên dữ dội, tràn ngập một loại cảm giác áp bức làm người ta kinh ngạc.

Cởi áo khoác, tiện tay ném ở trên ghế sofa, Thẩm Hoài Cảnh chậm rãi bước tới, vừa đi vừa đem một bên ống tay áo xắn lên. Khung Ngọc Đạt nhìn anh bước tới, kinh hoàng trốn ra sau: "Thẩm... Thẩm... Thẩm Hoài Cảnh, cậu làm cái gì? Tôi... Tôi... có thể báo cảnh sát..."

Không đợi Khung Ngọc Đạt nói xong, Thẩm Hoài Cảnh đã một cước đá vào lồng ngực hắn. Khung Ngọc Đạt phát ra một tiếng kêu đau. Thẩm Hoài Cảnh cúi đầu nhìn hắn: "Khung Ngọc Đạt, chúng ta đã mười một năm không gặp rồi chứ? Trong mười một năm này, nhưng mà mỗi một ngày tôi đều nhớ anh đấy."

Dưới chân Thẩm Hoài Cảnh cẳng dứng sức, Khung Ngọc Đạt nằm trên mặt đất, nhìn đôi mắt thịnh nộ của Thẩm Hoài Cảnh, sợ hãi tột đỉnh. Thủ đoạn của Thẩm Hoài Cảnh, hắn đã thấm sâu trong người, tay giờ lên ôm lấy chân của anh: "Cậu đây là phạm pháp, Thẩm Hoài Cảnh..."

Thẩm Hoài Cảnh một quyền đánh vào trên mặt của hắn. Lúc trước Khung Ngọc Đạt bị Từ Kính với Liên Hiền đánh cho một trận, thân thể đã rất yếu, cộng thêm Thẩm Hoài Cảnh ra tay tàn nhẫn, trong lúc nhất thời đầu váng mắt hoa, mắt trợn trắng lên, một hơi không kịp thở hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Hoài Cảnh lại nào có ý định dừng lại, ngược lại càng ra thêm sức, từng quyền từng quyền hướng trên người Khung Ngọc Đạt dấm. Những năm phần uất, bất mãn, bị thương cùng bị thương, tất cả đều phát tiết vào những quyền cước này. Trước mặt anh hiện lên khuôn mặt tươi cười của Thẩm Thanh Mạn. Năm đó, từ sau khi chị bị Khung Ngọc Đạt cưỡng gian lần nữa, cuối cùng chị đã không đến thăm anh nữa, người chị đau mà anh thương, cũng không còn rồi.

"Tiểu Cảnh, đây là cháo gạo đậu đỏ mà em thích, ăn nhiều một chút."

"Tiểu Cảnh, lần này chị kiểm kê rất nhiều tiền, em thích nhất bộ sách kia, chị mua về cho em rồi."

"Tiểu Cảnh, đừng làm việc quá sức vào ban đêm, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, ngày mai chị đem đồ ăn ngon đến trường học cho em."

"Tiểu Cảnh, em ở trong đó nhất định phải cải tạo cho tốt, chị chờ em ở ngoài, chị vẫn chờ làm cháo gạo đậu đỏ cho em đấy."

"Tiểu Cảnh..."

"Tiểu Cảnh."

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh đỏ tươi, đều đã dùng hết toàn lực từng quyền từng quyền. Năm đó, vì sao anh không giết hẳn đây?

Khương Ngọc Đạt nằm trên mặt đất không có chút phản ứng nào, nhưng Thẩm Hoài Cảnh không có ý định dừng lại, hiển nhiên đã lâm vào điên cuồng. Liên Hiên thấy thế không ổn, bước lên phía trước nắm chặt cổ tay anh, ngăn cản anh: "Cứu ca."

Thẩm Hoài Cảnh không lưu tình chút nào hất cánh tay anh ta ra, cuồng hống khàn khàn: "Cút."

"Cứu ca, tiếp tục đánh như vậy, anh sẽ đánh chết hẳn." Liên Hiên kéo lấy cánh tay của anh, muốn kéo anh ra.

Thẩm Hoài Cảnh ngừng đầu anh ta, trong mắt mang theo lạnh lùng với oán hận, tiếng nói xé rách: "Buông tôi ra."

Liên Hiên nhìn anh: "Cứu ca."

Thẩm Hoài Cảnh không có tính nhẫn nại, dùng sức một cái quăng Liên Hiên ra ngoài. Trong cơn thịnh nộ của anh, đương nhiên dùng hết toàn lực, Liên Hiên bị anh quăng ngã nhào một cái, lui về sau mấy bước đụng phải đá góc bàn cẩm thạch, đau té một tiếng, mồ hôi nhễ nhãi thấm ra trán.

Bên này Thẩm Hoài Cảnh cầm lấy một ly nước còn chút nóng trên bàn, không chút lưu tình tạt vào mặt Khương Ngọc Đạt. Khương Ngọc Đạt ho khan vài tiếng rồi cục tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc giống như Tu La (hình như là quý A Tu La), không khỏi dọa đến kêu ra tiếng, gầy dựa lấy cầu cứu: "Cứu mạng... Cứu mạng..."

Bàn tay thon dài của Thẩm Hoài Cảnh bóp ở cổ hần, giọng nói trầm thấp mang theo nguy hiểm: "Người cảm thấy kêu cứu có tác dụng?"

Tay Thẩm Hoài Cảnh có chút siết chặt, ngón tay đâm vào cổ Khương Ngọc Đạt. Tay chân Khương Ngọc Đạt bắt đầu gầy dựa, sắc mặt trắng bệch, đầu ngừng lên, miệng mở lớn muốn thở nhưng cổ lại bị siết chặt không thở được.

Khương Ngọc Đạt mắt trợn trắng, từ chỉ gầy dựa cũng bắt đầu dần dần bất lực, tiếng hít thở càng ngày càng nhỏ. Thẩm Hoài Cảnh lạnh lùng nhìn hần, tay càng dùng thêm sức, trong mắt không có một tia cảm xúc. Giờ khắc này anh chỉ muốn bóp chết con người này, đôi lại công bằng cho anh.

Liên Hiên ôm thắt lưng cả nhấc bước tới, đi một bước hít vào một ngụm khí lạnh. Thẩm Hoài Cảnh khốn kiếp quá hung ác, nhưng lúc này không phải là lúc để anh ta phàn nàn. Liên Hiên nắm lấy cổ tay của anh, ngăn cản lực đạo của anh: "Cứu ca, anh tỉnh lại đi, cứu ca."

Thẩm Hoài Cảnh giống như đã không nghe được anh ta đang nói cái gì, cảm giác duy nhất chỉ là dùng sức. Mắt thấy tay chân Khương Ngọc Đạt đã bất động, trong hơi thở cũng không có hơi thở. Liên Hiên gấp, một quyền đánh vào mặt Thẩm Hoài Cảnh: "Thẩm Hoài Cảnh, CMN... anh tỉnh lại đi."

Thẩm Hoài Cảnh bị anh ta đánh một cái lảo đảo, lui lại một bước ngã xuống bức tường sau lưng. Bởi vì quán tính Liên Hiên té nhào trên đùi anh, trên lưng "Răng rắc" Một tiếng.

Thẩm Hoài Cảnh gầy dựa muốn đẩy Liên Hiên ra đứng lên. Liên Hiên đều mạng ôm chân anh, không cho anh đứng dậy. Lúc hai người đang phân cao thấp, điện thoại di động trong túi Thẩm Hoài Cảnh vang lên. Thẩm Hoài Cảnh lại giống như không nghe được, còn muốn. Liên Hiên cả người dứt khoát nhào lên trên người anh, ngăn chặn anh. Vừa rồi Thẩm Hoài Cảnh đã dùng hết toàn lực đánh Khương Ngọc Đạt, cộng thêm tinh thần có chút không tập trung, trong lúc nhất thời không thể động đậy. Liên Hiên thừa dịp này đứng không từ trong túi quần anh lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy tên gọi điện trên điện thoại di động, thở dài một hơi: "Ôn Đình, Cứu ca, Ôn Đình."

Thẩm Hoài Cảnh nghe được tên Ôn Đình, cuồng bạo trên mặt xuất hiện một tia buồn lòng. Liên Hiên vội nhận điện thoại di động, đưa tới lỗ tai Thẩm Hoài Cảnh. Bên kia truyền đến giọng nói của Ôn Đình mang theo ám áp thanh thúy: "Thẩm Hoài Cảnh, anh đang ở đâu, có ăn cơm không? Hay là em gọi thức ăn đem đến công ty cho anh nhé?" Buổi chiều sắc mặt anh không đúng, cô có chút lo lắng.

Giọng nói quen thuộc, Thẩm Hoài Cảnh thoáng hoàn hồn, con mắt cũng có chút tiêu cực, lập tức buồn lòng ra, hơi thở không khỏi có chút gấp rút hỗn hển.

"Âm thanh gì? Thẩm Hoài Cảnh, anh đang ở đâu? Anh không có chuyện gì chứ?" Ôn Đình có chút gấp.

Thẩm Hoài Cảnh chậm rãi cầm điện thoại qua, cố gắng dùng giọng nói bình thường nói: "Anh không sao mà, Liên Hiên kêu cơm, anh ăn rồi, em không cần lo lắng."

Ôn Đình nghe được giọng nói của anh, thở dài một hơi, lại dặn dò một phen mới cúp điện thoại.

Bàn tay Thẩm Hoài Cảnh từ từ trượt xuống, khí lực quanh người đều buồn lòng, dựa ở trên tường há miệng thở phì phò, nửa ngày, Thẩm Hoài Cảnh mới mở miệng: "Từ trên người tôi lăn xuống đi."

Liên Hiên ghé vào đùi anh đau nhe răng nhếch miệng: "Tôi... CMN tưởng... " Dùng sức một cái Liên Hiên ngã ngửa trên mặt đất, kéo đến một trận kêu đau.

Thẩm Hoài Cảnh vịn tường đứng lên, một cước ở ngực Khương Ngọc Đạt thăm dò. Khương Ngọc Đạt hơi mở miệng, một hơi nói tới, lập tức cuồng khộ không chi. Liên Hiên thấy Khương Ngọc Đạt sống lại, thờ nhẹ nhõm một cái thật dài, hữu khí vô lực: "Hừ chết lão tử, cái này gạt mình chỉ ít tồn thọ mười năm."

Thẩm Hoài Cảnh bước tới, kéo Liên Hiên lên, trầm giọng hỏi: "Thế nào, vẫn ổn chứ?"

Liên Hiên sắc mặt tái nhợt lắc đầu: "Không ổn, e là phải đi bệnh viện."

Đưa Liên Hiên đi bệnh viện, chụp X-quang, chấn thương thắt lưng, có chút nghiêm trọng, bác sĩ yêu cầu nằm viện hai ngày. Thẩm Hoài Cảnh im lặng làm thủ tục nằm viện, đưa Liên Hiên đến phòng bệnh, sau đó gọi điện thoại cho Vi Thiên. Chờ Vi Thiên đến, đã hơn chín giờ tối, lúc này Thẩm Hoài Cảnh mới lui xe về nhà.

Ngồi ở trong xe nhìn ánh đèn nhà kia chiếu ra, Thẩm Hoài Cảnh nhìn thật lâu, mới mở cửa xe xuống xe, mở cửa nhà, trong phòng hoan thanh tiểu ngữ(*) đập vào mặt.

(*) *Hoan thanh tiểu ngữ: Nói cười vui vẻ.*

"Tiểu Bắc, em biết vì sao Lão Sói xám luôn luôn ăn không được Cửu vui vẻ không?"

"Bởi vì nếu như Lão Sói xám đem Cửu vui vẻ ăn hết, bộ phim hoạt hình này sẽ kết thúc." Khương Hoài Bắc bĩu bĩu miệng nhỏ.

"Đĩ nhiên không phải rồi." Khương Hoài Nhân cười hắc hắc: "Chỉ cho em biết, tiểu Bắc, Lão Sói xám sở dĩ ăn không được Cửu vui vẻ, là bởi vì Lão Sói xám thích Cửu vui vẻ, cho nên mèo vờn chuột, giống như chơi đùa với nó."

"Khương Hoài Nhân." Khương Hoài Nhân còn chưa dứt lời, thì truyền đến giọng nói của Ôn Dĩ Nam. Khương Hoài Nhân cười hi hi im miệng.

Khương Hoài Bắc mở to hai mắt: "Anh Dĩ Nam, chị nói là có ý gì?"

Ôn Dĩ Nam dùng lại mấy giấy: "Chính là nói Cửu vui vẻ rất thông minh, có thể trí đấu ác đồ. Tiểu Bắc phải học tập Cửu vui vẻ nhiều, không khuất phục trước thế lực xấu xa."

Ôn Dĩ Nam rất xấu hổ giải thích, Khương Hoài Nhân đập đập ghế xô pha cười không điểm dừng.

Tiếng cười của Khương Hoài Nhân đến lúc nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh đứng ở cửa im bật mà dừng: "Cậu."

Ôn Đình nghe được âm thanh, từ trong phòng bếp đi ra, bước tới đón. Còn chưa nói chuyện, thì thấy khóe miệng ứ đọng máu của, nhàu nhày: "Sao thế này?"

Tay nhỏ xoa lên khóe miệng nóng rực của anh, mang đến một tia thanh lãnh. Thẩm Hoài Cảnh nắm chặt tay cô, lắc đầu: "Không có gì a."

Ôn Đình phức tạp nhìn anh một cái, đưa tay cho anh vuốt vuốt, sau đó buông tay ra: "Đói bụng không, lại ăn cơm đi."

Thẩm Hoài Cảnh nhàu nhày: "Mọi người còn chưa ăn cơm? Bây giờ cũng gần mười giờ rồi."

Ôn Đình cười cười: "Đầu bếp Khương Hoài Nhân tự mình nấu cháo cho cậu em ấy, nhất định phải chờ cậu em ấy về cùng nhau ăn, cho nên tất cả mọi người cùng em ấy chưa ăn cơm"

Khương Hoài Nhân mặt ửng đỏ, oán trách trừng mắt liếc Ôn Đình, có chút ngại ngùng cúi đầu xuống.

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh mang theo kinh ngạc, đã bị Ôn Đình dẫn đi nhà vệ sinh rửa tay.

Trong nhà vệ sinh, Ôn Đình nắm tay của anh đưa đến chỗ vòi nước, trên tay của anh sưng đỏ một mảnh, có nhiều chỗ còn rách da. Ôn Đình cẩn thận rửa cho anh: "Đánh nhau?"

Dòng nước ấm áp xối vào vết thương, cho đến lúc này mới có chút cảm giác đau. Thẩm Hoài Cảnh đứng ở đó nhìn người phụ nữ xoay người rửa tay cho anh, nhàn nhạt lên tiếng: "Ừ."

Ôn Đình không nói gì nữa, cẩn thận rửa cho anh, lau sạch sẽ, sau đó đi lấy băng dán cả nhàn dán lên cho anh: "Tiểu Nhân nấu cháo gạo đậu đỏ cho anh, đi ăn thử đi."

Thẩm Hoài Cảnh từ phía sau ôm lấy cô, đầu nằm trên cổ cô, nói thật nhỏ: "Ôn Đình, có em thật tốt." Cũng không cần quá nhiều ngôn ngữ, lại làm cho anh cảm thấy uất ức. Những năm này trải qua nhiều chuyện như vậy, xưa nay anh không cảm thấy trên đời này có cái gì tốt để lưu luyến. Nếu không phải vì Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc, anh ngay cả động lực sống cũng không có. Những năm này anh chính là một cái cái xác không hồn, là một cái máy móc kiểm tiền, chỉ cần cho Khương Hoài Nhân, Khương Hoài Bắc đầy đủ tiền tài, anh như thế nào cũng không quan trọng. Thế nhưng chính người phụ nữ trước mắt này, làm cho anh bây giờ bắt đầu lưu luyến tất cả, muốn cùng cô sống tốt hết cuộc đời này.

Ôn Đình nhẹ nhàng cười cười, trở tay sờ sờ tóc đen của anh: "Được rồi, đi ăn cơm thôi."

Khương Hoài Nhân tự mình múc cháo đưa tới trước mặt Thẩm Hoài Cảnh: "Cậu, đây là con nấu, lần đầu tiên nấu cháo, cậu nếm thử." Ôn Dĩ Nam nói, là trước mắt cô sưng mủ che đầy lòng cô, ở cái gọi là chân tướng trước đó, cô chỉ muốn nghe theo trái tim của mình.

Thẩm Hoài Cảnh buống thông đôi mắt, cảm xúc nhìn không ra, lẳng lẳng múc một muỗng bỏ vào trong miệng, thần nhiên nói: "Không tệ."

Trong mắt Khương Hoài Nhân lóe lên một vòng nụ cười, vui sướng ở vị trí của mình ngồi xuống, mọi người lúc này mới cảm lấy đĩa bắt đầu ăn cơm.

Ôn Đình kẹp một đĩa rau xanh đưa tới bát Ôn Dĩ Nam: "Ăn nhiều một chút."

Ôn Dĩ Nam nhìn thoáng qua Ôn Đình, cảm xúc trong mắt lật qua lật lại, cuối cùng hóa thành một câu: "Cảm ơn chị."

"Cháo này thật là khó ăn nha." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Hoài Bắc thốt khổ đầy bát trước mặt ra: "Hạt đậu này đều không nấu chín. Chị Đình Đình, em không muốn ăn."

"Khương Hoài Bắc." Trong phòng ăn vang lên giọng nói đầy nỗ lực của Khương Hoài Nhân: "Em dám nói chị nấu cháo không ngon? Em phản rồi."

"Chị Đình đình, chị thật hung dữ."

"Tiểu Nhân, tiểu Bắc còn nhỏ, không cần thận nói lời thật lòng, em đừng dễ trong lòng."

"Ôn Dĩ Nam, anh có ý gì? Cái gì là lời thật lòng? Anh nói rõ ràng cho em."

"Anh sai rồi, anh không nên mở miệng lúc này."

Bóng đêm tịch liêu, mùa đông lạnh lẽo, không che lấp được căn phòng ấm áp kia, hòa tan tất cả trái tim đã từng lạnh lẽo. Giờ phút này, giống như hoa nở.

Editor:

Sorry mọi người, hôm nay Hi đăng truyện hơi trễ.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngoài cửa sổ trời băng đất tuyết, trong phòng ấm áp như xuân.

Thẩm Hoài Cảnh ôm Ôn Đình vào trong ngực, từ phía sau lưng nhẹ nhàng tiến vào. Ôn Đình kiểm chế người - rên một tiếng. Thẩm Hoài Cảnh hôn môi cô, bàn tay trên sống lưng mềm mại của cô nhẹ nhàng vuốt ve, làm dịu đi sự khó chịu của cô. Ôn Đình lùi ra sau dựa vào lồng ngực ướt đầm mồ hôi của anh, tay đưa lên vuốt ve mặt anh.

Thẩm Hoài Cảnh lật cô qua, đặt ở dưới thân, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, làm cho hô hấp của anh dồn dập, ấn xuống người cô động một cái. Ôn Đình hừ nhẹ một tiếng, cắn chặt môi dưới để cho mình không kêu ra tiếng. Thẩm Hoài Cảnh tay sờ lên môi của cô, nhẹ nhàng xoa, ngón cô tự cắn mình bị thương. Ôn Đình vô ý thức co chột hé miệng, liếm lấy ngón tay của anh một chút.

Xúc cảm ấm áp, làm con người của Thẩm Hoài Cảnh càng thêm tỉnh mạch nóng bỏng hơn, không khỏi tăng nhanh luật động. Ôn Đình khó nhịn ôm lấy cổ anh, đem thân thể của mình nghiêng đón. Không biết qua bao lâu, Thẩm Hoài Cảnh kiểm nén găm nhẹ một tiếng, nơi nào đó đột nhiên nóng rực làm Ôn Đình leo lên đỉnh khoái cảm. Thẩm Hoài Cảnh áp vào người cô thờ hồn hên. Ôn Đình còn ở lại trong dư vị, đôi mắt nhắm nước không có tiêu cự nhìn anh.

Bàn tay lớn vô thức chạm vào vành tai của cô, nhẹ nhàng xoa răn, xúc cảm mềm mại làm cho người đàn ông vừa mới phát tiết qua một lần tâm viên ý mã(*), không khỏi nghiêng đầu ngấm lấy vành tai của cô, liếm láp gặm cắn. Một trận tê dại chạy qua khắp thân thể, làm thân thể nấn cầm của Ôn Đình lại một lần nữa có phản ứng, không khỏi nhẹ nhàng nhúc nhích. Nơi nào đó của Thẩm Hoài Cảnh lại một lần nữa lên cao, anh ngừng đầu, đôi mắt động tình nhìn cô, trong giọng nói mang theo kìm nén: “Lại một lần nữa được không?”

() Tâm viên ý mã: ám chỉ cái tâm không đứng yên và cái ý phi nhanh như con ngựa.*

Mặt Ôn Đình đỏ bừng, không khỏi mờ ra con mắt khác không nhìn anh, hai tay lại ôm chặt cổ của anh, đem mình đưa lên.

Thẩm Hoài Cảnh gặm cắn vai cô một phen, đưa hai chân cổ vòng lấy eo của anh, lại một lần nữa tiến vào.

*

Sáng sớm, chỉ mới hơn sáu giờ, Liên Hiên liền tỉnh, nhìn trời ngoài cửa sổ còn chưa sáng một chút, nhủ mấy anh tuấn, sau đó đưa tay chọc chọc vào người giường bên. Người không nhúc nhích, Liên Hiên lại chọc chọc, một bàn tay đập vào tay anh, nương theo giọng nói lẩm bẩm: “Đừng quấy rầy tôi ngủ.”

Liên Hiên không thể nhận được nữa, thân thể nằm ngang thân thể hướng xuống gần nan nọ ngứa, thật vất vả để đầu cùng người nằm lý trên giường song song, sau đó ở bên tai người đó hét lớn một tiếng: “Lão tử muốn đi nhà vệ sinh!”

Vĩ Thiên bị anh rống một tiếng chấn động đến khẽ run rẩy, ngồi ngay ngắn, mắt mông lung nhìn qua, thì nhìn thấy một mặt biểu hiện táo bạo của Liên Hiên: “Nếu em không điu anh đi nhà vệ sinh, em sẽ thấy một cái vòi nước bị hỏng.” Hôm qua, ngoại trừ Thẩm Hoài Cảnh điu anh đi nhà vệ sinh một chuyện, cho tới bây giờ anh động cũng không động nha.

Vĩ Thiên khòe miệng co gắt mấy lần, tay động ngăn chặn ngón nghĩ thô tục của anh, yên lặng đứng dậy xốc chân của anh lên: “Đi thôi.”

Liên Hiên nằm ở đó, giăng hai tay ra, giống như đại gia: “Dậy không nổi.”

Vĩ Thiên hít một hơi thật sâu, một bàn tay giờ lên muốn đập một cái. Liên Hiên vội vàng chống đỡ: “Em đập một cái này, coi như mờ ám.”

Vĩ Thiên ngưng động tác lại, con mắt không tự chủ nhìn xuống nửa thân dưới của anh, vội vàng không kịp chuẩn bị, nhất trụ kính thiên کیا lọt vào tầm mắt cô. Nhìn thấy ánh mắt của Vĩ Thiên, Liên Hiên thầm kêu một tiếng không ổn, làm sao đem cái này gốc rạ này quên đi, bản năng hướng bên cạnh nghiêng người, muốn né tránh tầm mắt của cô, không ngờ động tác quá lớn, “Bịch” Một tiếng rớt xuống giường.

Liên Hiên nằm trên sàn mặt đất, sắc mặt trắng bệch, đau đớn trên người đã không đủ để che lấp nội tâm bị thương của anh, chỉ cảm thấy sinh không thể lý, nếu không phải tới hậu quan đầu thân thể anh nghiêng, vận tử mệnh kia hẳn là xong rồi.

Vĩ Thiên không kịp đó mặt, bước lên phía trước điu anh. Liên Hiên trợn mắt, xuất khí lớn hơn tiền khí, giọng nói suy yếu: “Tiểu Thiên, anh nói với em, nếu anh không đi nhà vệ sinh nữa, thật không thể sinh con...”

Vĩ Thiên mặt đỏ bừng một chút đỏ lên, đem anh từ dưới đất đỡ lên. Liên Hiên đau quát thẳng tới khí lạnh: “Nhẹ chút, nhẹ chút, tuyến tiền liệt anh a, thận của anh a.”

Vĩ Thiên không thể nhận được nữa: “Anh có thể im miệng không?”

Mắt Liên Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó bùng gần ngay trước mắt, hậu tri hậu giác người ta vẫn một cô gái chưa lấy chồng, vội vàng im miệng.

Vĩ Thiên đem cánh tay anh khoát lên vai cô. Liên Hiên thuận thể đem trọng lượng của mình đặt trên người cô. Mắt Vĩ Thiên nhìn thẳng phía trước, cố gắng không đi chú ý nơi cao ngất nào đó của anh.

Ngược lại, Liên Hiên một mặt không thêm quan tâm. Đàn ông mà, đây là một điều đáng tự hào, lỗi không nói mới chuyện khủng khiếp.

Liên Hiên treo trên người Vĩ Thiên, ôm thắt lưng ba bước một tiếng “ừ ừ” đi chuyển đến cửa phòng rửa tay, sau đó vịn khung cửa khoát khoát tay: “Chờ gia ở bên ngoài.”

Vĩ Thiên hận không thể một cước đá vào người anh, nhưng là lại sợ vòi nước của anh thật sự bị hủy, đành phải kìm nén nhận xuống, vẫn là không nhận được sau gáy anh tức mất một cái.

Liên Hiên vào nhà vệ sinh, giải quyết xong đại sự sinh lý, một mặt dễ chịu bước ra, ôm bà vai Vĩ Thiên: “Lại, đỡ gia lên giường.”

Vĩ Thiên tự động che chắn người nào đó đang treo trên người mình, bước chân chậm chạp đi đến trước giường, sau đó đứng ở đó, chờ vị đại gia kia ngồi lên. Cái tư thế ôm này của cô, Liên Hiên nghiêng đầu cười hì hì: “Tiểu Thiên, không nghĩ ra đáng về đó mặt của em thật đáng yêu nha, lại còn có chút bộ dáng con gái.” Nói xong, bàn tay to lớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khinh bạc bóp một cái “Chắc chắc, còn rất mượt.”

Vĩ Thiên mặt đỏ lên, tính nhẫn nại rốt cục sử dụng hết, dùng sức một cái đẩy anh ra: “Anh không yên là không...” Con chưa nói xong, đã đột nhiên mất thân bằng bị Liên Hiên kéo đặt ở trên giường, ở nơi nào đó vừa vặn kê kẹp ở giữa hai chân cô. Vĩ Thiên cảm nhận được chỗ kia, quanh người giống như hóa thành nhanh chóng đỏ lên, giống như ngọn lửa đốt dội, thể tứ hung mãnh.

Liên Hiên áp vào người cô Ai yêu thân - Ngâm không thôi, sáng sớm bên trên, liên tiếp va chạm, cả người anh đều nhanh phé đi.

*

Sáng sớm, hai người đến bệnh đưa cơm, lúc vào của thì vừa hay nhìn thấy một màn này. Ôn Đình há to mồm nhìn một đôi trước mắt đầy đưa ngã xuống giường. Hai người này đã tốt lên lúc nào, sao cô không biết?

Ngã xuống giường còn chưa phát hiện có người ở cửa, Vĩ Thiên đẩy anh: “Anh dậy đi, đừng dè em nha...”

Liên Hiên kêu thảm thiết liên tục: “Đừng đẩy, đừng đẩy. Đau, đau...”

Vĩ Thiên nhìn mặt đầy mồ hôi của anh hình như không nói dối, không còn dám cố động mạnh đẩy anh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh, trước thử động một chút, em khó chịu.”

Liên Hiên cau mày: “Anh cũng muốn động nha, đây không phải đau dữ một sao, em trước chờ một hồi, anh trước từ từ...”

Vĩ Thiên không thể làm gì, đành phải lui một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn đó bùng, hạ giọng: “Vây trước tiên anh đem chỗ kia của anh ra đi.” Anh khẽ động, nơi đó liền cọ lấy bắp đùi của cô, rõ ràng có cảm giác vật kia rất lớn.

Ôn Đình nghe được câu này, mặt đỏ đở lên một chút. Cái này, cái này, đây cũng quá táo bạo nha, ở trong phòng bệnh, mặc quần áo bệnh nhân. Chẳng lẽ đây chính là bộ đồng phục hấp dẫn trong truyền thuyết?

Ôn Đình nhón chân lên, tiến đến bên tai Thẩm Hoài Cảnh, nhỏ giọng nói: “Xem ra thật đem thất lưng làm cho bị thương, lại còn muốn từ từ.”

Mặt Thẩm Hoài Cảnh đen lại, đưa tay che đôi mắt nhìn say sưa ngon lành của Ôn Đình, cho dù đó mặt lại. Định nắm tay cô đi ra ngoài nhưng âm thanh bên này đã khiến cho hai người dấy đưa trên giường chú ý.

Vĩ Thiên từ đầu vai Liên Hiên nhìn qua, nhìn thấy hai người ở cửa, sắc mặt lập tức lục xanh lục trắng biến đổi mấy cái nhan sắc, cũng không lo được cái gì, hai tay dùng sức đem Liên Hiên từ trên thân xốc xuống. Liên Hiên không kịp từ trên người cô lăn xuống giường, phát ra một tiếng kêu đau đớn thảm thiết: “Tối, CMN...”

Khuôn mặt Vĩ Thiên đỏ lên, cảm lấy chân trên giường ném lên người Liên Hiên, sau đó từ trên giường đứng lên, đi đến một bên quay lưng đi sửa sang lại quần áo của mình.

Chờ Thẩm Hoài Cảnh giúp Liên Hiên nằm đáng hoàng trên giường, tất cả mọi người đầu vào đây, đã là mười mấy phút sau đó.

Liên Hiên nằm ở trên giường, hai mắt vô thần, tâm như tiêu tụy, mất hết can đảm, sống không bằng chết.

Ôn Đình cười như không cười, đôi mắt không ngừng đảo quanh trên thân của hai người. Vĩ Thiên chạm vào tầm mắt của cô, tự nhiên biết cô đang suy nghĩ cái gì, tức giận hừ lạnh: “Nghe không ra, Ôn đại tiểu thư rất dũng mãnh ha.” Vĩ Thiên đánh đòn phủ đầu, hướng chỗ cổ Thẩm Hoài Cảnh bắt cầm

Ôn Đình sùng sốt một chút, thuận tầm mắt của cô nhìn qua, thì nhìn thấy nẩy cái đầu hôn màu đỏ tím trên cổ Thẩm Hoài Cảnh lộ ra ngoài. Khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, nhưng Ôn Đình là ai, từ trước đến nay da mặt dày, đương nhiên không chịu thiệt thòi, trừng Vĩ Thiên một chút, kéo cánh tay Thẩm Hoài Cảnh lại: “Thế nào, gan tị à? Chúng tôi đây là quang minh chính đại.” Ngu ý, cô cùng vị trên giường này là vụng trộm a.

Vĩ Thiên biến sắc, thờ phỉ phò quay mặt qua chỗ khác, khinh thường phản ứng của cô.

Ôn Đình thẳng được một bậc, cười tùm tùm, khi cần quảng cổ màu xám xuống quần cho Thẩm Hoài Cảnh. Cũng may cô mặc áo cổ cao, không sợ nhìn thấy.

Thẩm Hoài Cảnh cảm thụ động tác của cô, không khỏi nhìn cô một cái, bên trong cặp mắt đào hoa dường như mang theo ý cười, Ôn Đình đối diện anh le le cười. Nếu không phải đêm qua anh không có chút tiết chế nào, thì hôm nay có bị người ta cười chê sao?

Liên Hiền thấy nửa ngày không ai để ý anh ta, đành phải tự mình tìm cảm giác tồn tại, giờ ngón trỏ run run chỉ vào Thẩm Hoài Cảnh: “Ông trời bắt công a, tôi một lòng một ý đối với anh, anh vậy mà xuống tay độc ác, đem tôi đánh đến trọng thương, không cách nào xuống giường, hận chí hận mất tôi bị mù, nhìn người không rõ nha.”

Trong phòng ba người đều kéo khóa miệng ra, ngôn ngữ này sao nghe giống như đang chỉ trích chồng của mình vượt quá giới hạn, bị chồng ruồng bỏ nhốt ở trong nhà cao cửa rộng.

Đêm qua, Thẩm Hoài Cảnh kể lại, Ôn Đình đã biết xảy ra chuyện gì, kỳ thật rất vì Liên Hiền mặc niệm.

Mặc dù trên mặt Thẩm Hoài Cảnh không nói gì, nhưng trong lòng đến cùng là áy náy, mặc cho anh ta chỉ trích, không nói chuyện.

Liên Hiền hừ hừ vài câu, bắt lực khoát khoát tay: “Tiểu Thiên, rót cho già cốc nước, nói chuyện miệng đắng lưỡi khô.”

Vì Thiên liếc anh ta một cái, mặt mũi này thật là lớn, hừ lạnh một tiếng, cầm túi lên chậm rãi đi.

Liên Hiền vội vàng vội gọi: “Tiểu Thiên muội muội, em đứng đi nha, ca còn cần em a.”

Dưới chân Vì Thiên dường như lao đảo một chút, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Khuôn mặt Liên Hiền ai oán: “Muội của ca, sao em có thể rời xa anh.”

Ôn Đình nhìn kéo khóa miệng ra, nhìn bộ dáng hai người kỳ thật vẫn là như lọt trong sương mù, cũng chưa xác định quan hệ. Đôi mắt đi lòng vòng, Ôn Đình vui vẻ rót một ly nước, vịn Liên Hiền cho anh ta uống nước xong, sau đó kéo một cái ghế qua ngồi bên cạnh giường, bắt đầu chiều sâu bất quá.

“Liên Hiền a, gần đây nhất anh có đi xem mắt không?”

Liên Hiền nằm ở đó không thể cử động, đang lo không ai nói chuyện phiếm, đương nhiên sẽ không bỏ qua Ôn Đình. Không ngừng gật đầu liên tục: “Xem rồi, xem rồi, nhưng mà tư sắc đều quá bình thường, không lọt vào được pháp nhãn bán thiếu gia, bị pass mắt rồi.”

Ôn Đình tự động phớt lờ sự tự lýuến của anh ta, đem cháo đồ vào bát, múc một muỗng đưa đến miệng anh ta, dụ dỗ nói: “Thật ra, anh có nghĩ tới hay không, đi xem mắt những người phụ nữ không quen biết, tại sao không chọn một người phụ nữ mà mình quen biết đây? Dù sao quen biết nhiều năm, tính tình bán tính biết rõ hơn, ở chung cũng không cần phải hết tâm tư suy đoán, phải không?”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn Ôn Đình dụ dỗ dứt cháo cho Liên Hiền ăn, sắc mặt có chút khó coi, lại nhẫn nhịn không phát tác, chỉ là khuôn mặt lạnh lùng đứng ở đó.

Liên Hiền khóc mắt liếc đến vẻ không vui mặt của Thẩm Hoài Cảnh, trong nháy mắt cảm thấy cháo trong miệng thơm ngọt gấp trăm lần, vui vẻ hưởng thụ phục vụ của Ôn Đình.

“Tôi cũng muốn a, thế nhưng là bên cạnh tôi có người phụ nữ nào đâu.” Liên Hiền lại ăn một ngụm cháo, liếm mỗi một cái.

“Vậy... Vì Thiên không phải là được sao?” Ôn Đình giống như lơ đãng nói, thuận tay lại dứt cho anh ta một muỗng.

Liên Hiền ngậm lấy cháo, trừng to mắt, mơ hồ không rõ ồn ào: “Tiểu Thiên? Tôi cũng không phải cuồng ngược đãi, làm sao có thể tìm cô ấy? Ba đó của cô ấy thế nhưng sẽ ăn người, dạng ba vợ này chỉ có Cửu ca có thể hưởng thụ, tôi không thể làm được.”

Đôi mắt lạnh lùng của Thẩm Hoài Cảnh lặng lẽ lướt qua, Liên Hiền tự biết nói bậy, vội vàng cứu vãn: “Đương nhiên, bây giờ cũng không thể nào, dù sao Cửu ca đã có cô rồi.” Nói xong còn mập mờ liếc nhìn cổ Thẩm Hoài Cảnh.

Đôi mắt Thẩm Hoài Cảnh lóe lên, gạt một chút khăn tay còn ở trên mặt anh ta: “Hóa ra là gan của cậu nhỏ như vậy? Thật sự là đủ mất mặt. Khó trách Từ lão Tứ luôn nói cậu là nhai giống như phụ nữ, lại có người sợ.”

Một câu nói đó của Thẩm Hoài Cảnh giống như ngòi nổ. Trong nháy mắt nổ tung Liên Hiền: “Ai sợ? Từ lão Tứ là thứ gì? Trên đời này còn có người khiến Liên Hiền tới sợ. Anh chờ xem, tôi để cho anh thấy tôi sẽ giải quyết Vì Lão Đại như thế nào.”

Ôn Đình nhìn Liên Hiền xù lông, yên lặng cho Thẩm Hoài Cảnh một cái tán thưởng, quả nhiên trình độ Cửu ca nhà cô vẫn là cao hơn.

Editor:

Cuối tuần vui vẻ nhé các tình yêu.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bởi vì sai lầm của tài xế hôm đó, trễ giờ đón bọn trẻ tan học, dẫn đến sự việc Khương Ngọc Đạt. Thẩm Hoài Cảnh dứt khoát cho tài xế nghỉ việc, trước khi tìm được tài xế phù hợp, tự mình đưa đón bọn trẻ đi học.

Cũng may không đưa được mấy ngày, trường học đã đến kì nghỉ đông, cũng không ảnh hưởng quá nhiều việc.

Về phần Khương Ngọc Đạt, sau khi bị Thẩm Hoài Cảnh giáo huấn một trận thì đuối đi, lại sắp xếp người mỗi phút nhìn trông ba đứa trẻ. Mặc kệ là Đường gia hay là Khương Ngọc Đạt, Thẩm Hoài Cảnh đều phải đề phòng.

Về phần Liên Hiền. Từ ngày hôm đó, sau khi Vi Thiên từ bệnh viện về, thì không đến bệnh viện nữa. Trách nhiệm chăm sóc Liên Hiền rơi xuống người Thẩm Hoài Cảnh. Mỗi ngày hai người ở trong bệnh viện mất lớn trông mắt nhỏ, sau ba ngày, rốt cục Liên Hiền chịu không được tầm mắt chết kia của Thẩm Hoài Cảnh, sống chết muốn xuất viện. Thẩm Hoài Cảnh không lay chuyển được anh ta, đành phải đồng ý.

Hôm nay xuất viện, Thẩm Hoài Cảnh với Ôn Đình tới đón anh ta. Liên Hiền ôm thắt lưng vịn Thẩm Hoài Cảnh xuống lầu. Ôn Đình hỏi anh ta: “Anh đi đâu vậy, về nhà không?”

Liên Hiền vội vàng lắc đầu: “Về nhà còn không phải để cho mẹ tôi lái nhái chết.” Anh ta lại không ngốc, thật sự về nhà, thì với đáng về trời gà không chặt bây giờ của anh ta, còn không phải như bột nhào trên bảng điều khiển, bị mẹ anh ta tùy ý xoa nắn vo tròn, không có sức lực nào chống trả nữa.

“Vậy đến chỗ chúng tôi đi, tóm lại phải có người chăm sóc anh.” Ôn Đình lại nói.

Liên Hiền ghét bỏ liếc qua Thẩm Hoài Cảnh: “Tôi mới không nhìn tới tầm mắt lạnh của Cừu ca đâu. Được rồi, được rồi.” Liên Hiền không nhịn được khoát khoát tay: “Tôi có chỗ đi, các người không cần phải để ý đến tôi.” Nói xong, vội gọi một chiếc taxi, ôm thắt lưng bỏ vào xe taxi, xe taxi nhanh chóng rời đi.

Ôn Đình bắt đầu đi nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: “Anh ta như thế được không?”

Thẩm Hoài Cảnh cũng không lo lắng, nhìn sắc trời một chút, tiếp theo cúi đầu nhìn về phía Ôn Đình: “Hay là đi xem phim đi, việc của các cặp đôi chúng ta còn chưa làm qua a.”

Ôn Đình cười: “Anh không muốn xem phim thần tượng nữa à?”

Thẩm Hoài Cảnh nhu nhu mày: “Không cần xem lại, cần biết anh đều biết.”

Ôn Đình hiếm khi thấy được vẻ mặt kiêu ngạo của anh như vậy, không khỏi bật cười, kéo cánh tay anh lại: “Được, đi thôi, đi xem phim.”

Mất thấy không còn mấy ngày thì sẽ qua Tết, trên đường rất náo nhiệt, khắp nơi đều trang trí lồng đèn, trên đường cũng rất đông đúc, đều là ra mua đồ Tết. Ôn Đình nhìn thấy tất cả mọi người túi lớn túi nhỏ, chớp mắt nghĩ nghĩ, giật nhẹ ống tay áo Thẩm Hoài Cảnh: “Anh xem chúng ta có cần mua đồ Tết không?” Trước kia lúc sắp ăn Tết, mẹ với chú kiểu gì cũng phải mua quần áo mới cho cô và Dĩ Nam, còn mua hạt dưa, hoa quả khô gì đấy, chờ lúc ăn Tết chiêu đãi khách dùng.

Thẩm Hoài Cảnh không nói chuyện, trực tiếp nắm tay của cô hướng trong trung tâm thương mại đi.

Hai người đi khu trẻ em mua quần áo cho Khương Hoài Bắc trước, sau đó lại đi khu thanh thiếu niên mua áo lông, quần jean cho Khương Hoài Nhân với Ôn Dĩ Nam. Nghĩ đến Khương Hoài Nhân đang ở độ tuổi yêu lam đẹp này, Ôn Đình lại chọn cái váy lông nhung ngắn, với một đôi ủng ngắn hình hành nhất năm này.

Ôn Đình phụ trách ở phía trước xem xem, mua mua, đến lúc trả tiền vẫn là Ôn Đình móc ví mình ra tính tiền. Sau lần Ôn Đình lấy ví tiền của Thẩm Hoài Cảnh đó, thì rốt cuộc anh không muốn lấy về. Ôn Đình đưa anh, anh cũng không cần, mỗi ngày Ôn Đình chỉ lấy chút tiền tiêu vặt.

Cho nên, nhiệm vụ của Thẩm Hoài Cảnh chỉ là xách những túi lớn túi nhỏ đi phía sau cô.

Ôn Đình tay không đi lui về: “Em cũng không nhớ rõ em đi dạo phố như vậy là khi nào nữa.” Những năm này, vợ và kiếm tiền, vợ và đi nơi này nơi kia, quần áo từ trước đến nay đều nhìn kỹ mới trả tiền, nào có thoải mái đi dạo như bây giờ. Mà bây giờ cô có được tất cả như vậy, nguồn gốc đều từ người đàn ông trước mắt này.

Thẩm Hoài Cảnh thấy mặt mày cô cong cong cao hứng thế này, khỏe miệng cũng không nhịn được câu lên một vòng nhân nhật, đối diện cô hất cằm lên: “Lại đây.”

Ôn Đình nghĩ hoặc, lại dừng bước, chờ anh đi tới. Thẩm Hoài Cảnh đi đến bên người cô, xoay người ở mới có hôn một cái. Ôn Đình cười, ôm lấy cổ anh, thoải mái ở trên mặt anh hôn một cái ‘Chụt’.

Một cặp đôi không nhịn được ở trước mặt mọi người thân mật, mọi người cũng không thấy kinh ngạc, chỉ cười cười đi qua. Ôn Đình lại cảm thấy sự ảm áp trong lòng, cô cho tới bây giờ không nghĩ sẽ có một ngày được sống dưới ánh nắng mặt trời, có thể cô tâm tư nhìn lên bầu trời, nhìn mây, cảm thụ được những thứ hoặc những thứ mà người khác đã quen thuộc.

Thẩm Hoài Cảnh đặc biệt thích con người không nhiễm tạp chất này của cô, trong mắt chỉ nhìn thấy nụ cười của anh. Nụ cười trước kia của cô rất giả tạo, sau này cô đối với anh không còn giả tạo nữa, nhưng cũng không thả lỏng, trong lòng vẫn phòng. Nhưng bây giờ cả người cô từ thân đến tim đều là anh, nghĩ đến những điều này, thì trái tim anh tràn đầy.

Ôn Đình ôm lấy cánh tay anh, đầu tựa ở vai anh, cô cảm thấy hiện tại rất vui vẻ, chưa từng vui sướng như vậy.

Ôn Đình chọn âu phục, cả vật với thất lưng cho Thẩm Hoài Cảnh, đem anh đẩy vào phòng thử đồ, nhân viên bán quần áo đứng ở một bên có chút ghen tị: “Bạn trai cô rất đẹp trai a.”

Ôn Đình trong lòng dắc ý một trận, trên mặt lại rất khiêm tốn: “Cũng tạm, cũng tạm, miễn cưỡng có thể nhìn được.”

Thẩm Hoài Cảnh trong phòng thử đồ ra, vừa vận nghe được câu này, không khỏi nhủ thầm. Ôn Đình vội vàng le lưỡi, bước đến, người trước mắt một thân âu phục màu xám đậm, thân hình cao ráo, eo rộng hẹp, móc treo đồ tiêu chuẩn.

Bản thân anh mang theo khí tràng cường đại, âu phục màu xám vốn khá giống âu phục truyền thống, ngày thường lại không thích cười, cảm xúc không lộ ra ngoài, cho nên nhìn có chút lạnh lẽo không dễ tiếp cận. Ôn Đình đi lên trước, bước chân có chút hơi ngừng lại. Thẩm Hoài Cảnh nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười nhân nhật: “Thế nào?”

Nụ cười này của anh, giống như phồn hoa nở rộ, hai cô gái nhân viên phục vụ nhìn, con mắt có chút đắm đuối.

Ôn Đình đi qua, cùng anh dính vào cùng nhau, ngừng đầu cảnh cáo anh: “Không cho cười.”

Thẩm Hoài Cảnh càng cười nhiều hơn, xoa xoa tóc cô: “Sao vậy?”

Giọng nói dịu dàng của anh làm lòng Ôn Đình bỗng dưng nhảy dựng một cái. Thật ra, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, sự dịu dàng của Thẩm Hoài Cảnh như thế vẫn còn ở trên đường.

Ôn Đình nắm lấy thất lưng của anh, nhón chân lên, cố gắng nhìn thẳng anh: “Anh có biết người phụ nữ đeo thất lưng cho người đàn ông là có ý gì không?”

Thẩm Hoài Cảnh lắc đầu.

Ôn Đình cắn cắn môi, con mắt uớt sũng nhìn anh: “Buộc thất lưng của em, thì sau này bị em trối lại, không cho phép động tâm với những người phụ nữ khác, cả đời này chỉ có thể là người của Ôn Đình em”

Cô nhìn anh như vậy, ánh mắt nhìn như hung ác, thực tế là mang theo thấp thỏm, mang theo lo sợ, mang theo không yên lòng. Mỗi một tia mỗi một hào Thẩm Hoài Cảnh đều thấy rõ ràng. Anh còn cho bên trong chút tình cảm này là anh động tâm trước, là anh nỗ lực khá nhiều, cho tới nay đều là anh cưỡng cầu cô. Anh biết Ôn Đình yêu anh, lại luôn luôn không dám tìm tới nghiên cứu phần yếu này là bao nhiêu, bây giờ xem ra, cô yêu cũng không ít so với anh. Loại nhận biết này làm cho lòng anh dâng lên một mảng vui vẻ to lớn, tràn ngập cả người anh, làm anh bỗng nhiên vui sướng.

Dù Ôn Đình da mặt dày, nói xong lời này cũng có chút đỏ mặt, đẩy anh ra, che đầu ngón tay của mình: “Đi thay ra đi, lấy bộ này.”

Thẩm Hoài Cảnh kéo lấy tay mềm mại của cô, tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Ôn Đình sững sốt một chút, quay đầu nhìn anh: “Ừ?”

Thẩm Hoài Cảnh đã quay người bước vào phòng thử đồ. Ôn Đình hậu tri hậu giác anh đang trả lời lời cô vừa mới nói, anh nói “Được”, Ôn Đình đứng ở đó cúi đầu cười. Xưa nay cô không biết cô yêu anh, mà anh cũng vừa mới yêu cô, là một chuyện như thế làm cho người ta vui vẻ.

Nhân viên phục vụ cầm quần áo gói kỹ, Ôn Đình lấy ví tiền ra trả. Nhân viên phục vụ vừa rồi nhìn đáng vẻ hai người thân mật, cảm thấy hai người là cặp đôi yêu đương, bây giờ nhìn nhà gái trả tiền, hơi nghi hoặc một chút, không khỏi nhìn Thẩm Hoài Cảnh nhiều một chút.

Ôn Đình cũng là phụ nữ, làm sao lại không biết các cô đang suy nghĩ gì, không khỏi ôm lấy cánh tay Thẩm Hoài Cảnh, trách mắng: “Sau này đừng để em mua âu phục đắt như vậy cho anh nữa, tiền từ ông già kia làm ra đều tiêu trên người anh, ông già sẽ sinh ngờ.”

Ôn Đình thần lai nhất bút(*), làm cho hai nhân viên phục vụ với Thẩm Hoài Cảnh đều sững sờ. Ngược lại nhân viên phục vụ không cảm thấy kinh ngạc, loại việc bao nuôi tiểu bạch kiểm này các cô cũng thấy nhiều, chỉ là có chút đáng tiếc. Loại người xuất sắc như Thẩm Hoài Cảnh này vậy mà ăn bám phụ bà, không khỏi cảm khái nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

() Thần lai nhất bút: Thủ pháp thần diệu. (có phải là chém gió không mọi người?)*

Thẩm Hoài Cảnh nghe ngữ điệu kinh người của Ôn Đình đã thành thói quen, vậy mà biết nghe lời đáp lại một câu: “Được.”

Lần này đến phiên Ôn Đình kinh ngạc, nhịn không được cúi đầu hé miệng cười, bà vai co lại co lại. Thẩm Hoài Cảnh bắt đầu đi néo néo chớp mũi của cô.

Ra cửa hàng, hai người đem đồ vật lên xe, sau đó đi ăn cơm trưa, thẳng đến xuống dưới mới đi thực hiện chuyện xem phim mà buổi sáng nói. Hai người chọn một bộ gần nhất rất hot ‘Trộm mộ phiến tử’, thấy bộ đáng Ôn Đình xem say sưa ngon lành, rốt cục Thẩm Hoài Cảnh biết người phụ nữ bên người đến cùng thích loại khẩu vị nào, phim điện ảnh.

Ở trong thời gian một ngày này thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt thì đến hai mươi bảy tháng mười hai âm lịch. Trên đường mùi vị Tết càng ngày càng đầy ắp, tất cả mọi người đắm chìm trong niềm vui đón Tết.

Tài xế lái xe của Vi Từ Minh bị kẹt ở đường vành đai phía Bắc, càng đến cuối năm, người trên đường phố càng nhiều, đường thì càng khó đi. Vi Từ Minh hạ cửa sổ xe xuống nhìn một chút, phát hiện nơi này cách chung cư của Vi Thiên chỉ có vài phút, dứt khoát để tài xế ngừng xe ven đường, mình xuống xe, đi bộ đến chung cư của Vi Thiên.

Editor:

Chúc mừng truyện NMSCTKL được 10.000 lượt đọc nên Hi tặng mọi người chương này nhé. Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã ủng hộ truyện Hi edit. Love all. ♥️🍷🍷🍷🍷

Chương sau Vi Thiên - Liên Hiên lên sóng nhà mọi người. Đón xem nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Vĩ Thiên phải phân loại quần áo ra giặt, một số nhét vào máy giặt, một số đặt ở trong tủ, chờ một lát lúc ra cửa thuận tiện đem đến tiệm giặt quần áo.

Quay người nhìn thấy người nừa nằm ở trên ghế sofa ôm nửa quả dưa hấu ăn thoải mái, nhàn nhả, gần không chỗ phát tiết, ném một cái gối qua. Người đang ăn cao hứng giặt náy mình, giờ dưa hấu lên: "Làm gì vậy? Làm hư dưa hấu của anh."

Vĩ Thiên nhìn anh ăn giống như một đứa con nít, không khỏi bất đắc dĩ, lời vừa tới miệng cố gắng nuốt trở vào: "Buổi trưa muốn ăn cái gì?" Hôm đó cô về nhà thì thấy Liên Hiền ngồi ở trước cửa nhà đợi cô, sau đó mặt mày dạng muốn ở đây. Cô đuổi sao cũng không đi, đành phải để cho anh ở đây. Cái gọi là thình thần để đưa thần khó, nhất là người không biết da mặt là gì.

Nhắc đến ăn, Liên Hiền cao hứng: "Hay là ăn lẩu đi?" Giữa mùa đông mà ăn nồi lẩu nóng hổi hồi là hạnh phúc nhất.

"Giữa trưa ăn cái gì lâu, anh quên thất lưng anh còn bị thương à. Lại nói, em cũng không có thời gian hầu hạ anh ăn lẩu, giữa trưa có thể gọi thức ăn bên ngoài cho anh là tốt rồi." Vĩ Thiên trực tiếp từ chối anh, cả ngày trừ ăn ra trong đầu không biết nghĩ cái khác.

Liên Hiền mặt ai oán giá bộ đáng thương: "Tiểu Thiên muội muội, em bỏ được sao?"

Vĩ Thiên đã quen với anh thành thói quen bán manh già vô tội, thỉnh thoảng phản ứng của anh. Đem các loại đồ ăn vặt, đồ uống, điều khiển máy điều hòa từ xa, điều khiển tivi từ xa, sạc pin đều đưa tới bên cạnh anh, để anh vươn tay thì có được, như vậy thì anh khỏi đi lại tới lui lui. Liên Hiền thừa dịp cô tới gần sờ soạng mặt cô một cái: "Tiểu Thiên muội muội quá quan tâm rồi."

Vĩ Thiên đẩy tay anh ra, thường cái khinh khỉnh cho anh, sau đó cầm túi đi ra ngoài.

Vĩ Từ Minh vừa giờ tay lên định gõ cửa, thì bên trong cửa mở. Vĩ Từ Minh nhìn thấy con gái nhà mình, cười, thả tay xuống nói đùa: "Biết ba đến, đặc biệt tới thay ba mở cửa sao?"

Vĩ Thiên không nghĩ Vĩ Từ Minh sẽ đến, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp gạt mình ở đó. Vĩ Từ Minh không phát hiện cô thất thố, lách qua cô vào nhà: "Cũng không biết cái ô nhỏ này của con có gì tốt, thời gian dài như vậy không về nhà, để ba nhìn xem nơi này cất giấu cái gì tốt, sao con lại ở chỗ này?" Nhìn thấy người tùy tiện nằm trên sofa, Vĩ Từ Minh bỗng đứng mở mồm hai mắt, có chút khó tin.

Vĩ Thiên cúi đầu thờ dờ một tiếng, đóng cửa lại quay trở về.

Liên Hiền nhìn thấy Vĩ Từ Minh cũng thật kinh ngạc một chút, tiếp theo lại bình tĩnh, hai tay chống lấy ghế sofa ngồi xuống, mỉm cười chào hỏi: "Vĩ Lão Đại."

Vĩ Từ Minh sững sờ tròn mắt nửa phút, lập tức bạo phát: "Vĩ Thiên, sao cậu ta ở chỗ này của con? Con là cô gái chưa lập gia đình, sao có thể để một người đàn ông ở đây, còn là Liên Hiền."

Vĩ Thiên đứng ở cạnh cửa, trầm mặc ba giây, nói thật nhỏ: "Ba, con là người lớn, vì sao nơi này không thể có đàn ông?"

Vĩ Từ Minh lửa giận ngút trời, trong phòng khách đi tới đi lui: "Ta không phải nói con không thể có bạn trai, chỉ là người đó không thể là Liên Hiền. Ta nói qua bao nhiêu lần, vì sao không nghe?"

Nghe đến mấy câu này, Vĩ Thiên ngay cả lời cũng lười nói, đứng ở nơi đó nhìn mặt tường gần người. Nếu như là sự thật, cô vẫn còn có lập trường vì hạnh phúc của mình tranh thủ một phen, bây giờ là gì? Giữa hai người trong sạch so với giấy trắng còn trắng hơn, muốn tranh thủ cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Nghĩ tới những thứ này, Vĩ Thiên không khỏi cười khổ một cái.

Vì Từ Minh một quyền đánh tới trên bóng, hòa khí không khỏi càng lớn, đem hỏa lực chuyển tới người Liên Hiền. Đôi mắt đỏ lên chăm chú nhìn anh: "Liên Hiền, nói thế nào cậu cũng gọi tôi một tiếng đại ca, làm gì, bây giờ không buông tha con gái tôi? Muốn phụ nữ muốn đến con gái trên đầu của tôi, cậu đem tôi đặt chỗ nào?"

Liên Hiền mồm mồm lỏ tai: "Vi lão Đại, vừa sáng sớm đại hạo khí như thế. Lại, trước lại ngồi xuống uống ly trà hạ hỏa."

Liên Hiền từ trước đến nay cả lo phật pho, Vì Từ Minh cũng không phải ngày đầu tiên biết anh, đương nhiên hiểu anh. Ngược lại anh khuấy động thế này làm cho Vì Từ Minh bình tĩnh lại. So với Vi Thiển, Liên Hiền bình tĩnh, người trưởng bối này, ngược lại anh có chút mất phân tặc.

Cố gắng để lửa giận trong lòng mình xuống, Vì Từ Minh hừ lạnh một tiếng đi qua ghế sofa ngồi xuống, nhìn lướt qua "Hoàn cảnh sinh hoạt" trên ghế sofa thoải mái dễ chịu, trào phúng: "Trước đó vài ngày tôi nghe nói thất lưmg cậu bị thương, xem ra trôi qua không tệ mà." Ông còn nói với Thẩm Hoài Cảnh muốn đi thăm Liên Hiền. Thẩm Hoài Cảnh nói tìm người đầu mà đi, nghĩ không ra ở chỗ này của con gái mình. Nghĩ tới những điều này, Vì Từ Minh đã cảm thấy nôn đến hoảng, ngày phỏng đêm phỏng cướp nhà khó phỏng.

Liên Hiền vừa mới đun một bình nước nóng, lúc này vừa vặn phát huy được tác dụng, thần sắc ung dung pha một bình trà, rót một ly bùng qua cho Vì Từ Minh: "Cảm ơn Vi lão Đại còn lo lắng cho tôi. Da thịt này của tôi dày béo, không phải chuyện lớn gì, nhưng mà Vi lão Đại muốn cho hồng bao, tôi cũng không thể không nhận, phải không?"

Hồng bao? Da mặt này thật sự là xây xi măng. Trong lòng Vì Từ Minh âm thầm nằng một câu, ngoài mặt cười nhưng trong không cười: "Được, hồng bao là nhất định phải có."

Liên Hiền nâng ly trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, lắc đầu ghét bỏ: "Quả nhiên tôi không thích hợp pha trà, quả khó uống, làm hư lá trà này."

Vì Từ Minh nghe anh trái một câu phải một câu, không có một câu cắt vào vấn đề chính, rốt cục vẫn kìm nén không được: "Liên Hiền, cậu giải thích cho tôi một chút, rốt cục đây là chuyện gì?"

Liên Hiền sững sờ một chút, mông lung nhìn về phía Vì Từ Minh: "Giải thích cái gì?"

"Giải thích, giải thích vì sao cậu ở nhà con gái tôi." Vì Từ Minh nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn một quyền đánh vào mặt cậu ta. Bình thường thấy bộ dáng này của cậu ta, còn cảm thấy rất bảnh bao, bây giờ sao nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Nghe được Vì Từ Minh câu nói này, Vi Thiển lặng lẽ nhìn qua.

Liên Hiền nghiêng người vặn thất lưmg, một biểu hiện "Anh ngốc nha": "Tôi cảm thấy mắt nhìn thấy chính là sự thật nha, Vi lão Đại còn trẻ như vậy, chẳng lẽ lại không tin ánh mắt của mình?"

Vì Từ Minh bị anh chọc tức xém chút ngất đi. Quả nhiên, đối mặt Liên Hiền thì ông không nên yêu cầu xa vời có thể cùng cậu ta nói chuyện đàng hoàng. Còn nghĩ duy trì cái phong độ gì, trực tiếp đi đánh một trận là được rồi.

Liên Hiền đặt ly trà xuống nhìn thẳng Vì Từ Minh, bên trên khuôn mặt tuấn tú vẫn là một chiều bài nụ cười: "Vi lão Đại, ban đầu tôi cũng không nghĩ giấu ông, ban đầu nghĩ đến thân thể tôi tốt hơn, thì đi gặp ông. Bây giờ ông đã thấy được, thì tôi cũng thừa nhận, một nam một nữ ở cùng một chỗ, tôi nghĩ ông hẳn rõ ràng rồi chứ?"

"Rõ ràng cái gì?" Vì Từ Minh hừ lạnh một tiếng, dứt khoát ngai bãi: "Một nam một nữ yêu đương, lên giường, ở chung, ở xã hội này đã không còn quan trọng, đây là tự do của Thiên Thiên, tôi sẽ không can thiệp. Nhưng là hôm nay tôi cũng quẳng xuống một câu, ai cũng có thể cưới con gái tôi, chỉ có Liên Hiền cậu là không thể. Chính xác mà nói, chỉ có con trai của Liên Chánh Khải(*) thì không thể."

(*) Tên của ba Liên Hiền: Ở chương 39 tác giả viết ba Liên Hiền tên là Liên Xuân, đến chương 48 tác giả lại viết ba Liên Hiền tên là Liên Chánh Khải. Hoang mang với tác giả quá, Hi để vậy luôn nhé. Giải thích cho mọi người khỏi hoang mang giống Hi Hihì

Vi Thiển cúi đầu, khỏe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, trong mắt lại hiện lên một vòng âm đạm.

Liên Hiền nhìn thoáng qua Vi Thiển luôn cúi đầu không nói, ngồi thẳng người, lui ra sau ghế sofa, cẩn thận đem đôi phải đặt lên đùi trái, động tác mặc dù có chút vụng về, nhưng sau khi bày xong cái tư thế này, khí tràng đột nhiên lập tức mạnh lên, trên mặt cười như không cười: "Vi lão Đại, Liên Hiền tôi những năm này cũng không phải tôi công lẫn lộn, ông đang suy nghĩ gì tôi rất rõ ràng. Nếu tôi khóc lóc van nài không phải muốn Vi Thiển, ông đơn giản chính là mấy loại cách làm. Lấy một sắp tiền nặn tôi, tiền này ông có thể nhận được, thì Vi Thiển con gái của ông, tôi cưới Vi Thiển, sau này tài sản này đều là của tôi, cho nên đừng lấy tiền nói chuyện, không dùng được."

Vì Từ Minh nghe vậy, đôi mắt nhỏ lên, hận không thể một bàn tay bóp chết cậu ta, đây là cậu ta chết thôi đây.

Liên Hiền cười đến vui vẻ, tiếp tục nói: "Loại một cách đơn giản chính là tìm người cảnh cáo tôi, ông nói ông tìm ai? Ông tìm người đánh tôi? Người bên dưới ông, người nào tôi không biết? Lại nói, thế nhưng ông đừng quên ba tôi là cảnh sát. Ông muốn chọc tôi tôi, tôi làm cho ba tôi ngày ngày đi tìm ông uống trà. Dù sao hai người cũng quen, cái thân già này sớm câu thông tình cảm một chút cũng tốt."

Người này quả thực chính là vô lại thêm lưu manh. Liên Hiền, đáng về lộn chết không sợ bóng nước sỏi trời kia của cậu ta còn có chút tàn thương, thật đến trên người mình, thật đúng là mẹ cậu ta biệt khuất.

"Tôi biết, ông còn nghĩ kìm người nhốt tôi lại, làm cho tôi không tìm thấy. Vi lão Đại, này một ít thì ông nghĩ cũng đừng nghĩ, ông có thể đóng, thì tôi có thể mở ra, sau đó hai chúng tôi chạy trốn, cho ông một đứa cháu ngoại chơi đùa. Ông chỉ có một đứa con gái, ngắm lại đến lúc đó bên cạnh ông không có một người, một bộ dáng thế lương chứ, haiz..." Liên Hiền làm bộ thờ dài.

Đối với Vì Từ Minh, Liên Hiền xưa nay không đem thái độ của ông coi là gì. Trong lòng Vì Từ Minh nghĩ thế nào, anh so với ai khác rõ ràng, nhưng mà chỉ là bại dưới tay ba anh, nuốt không trôi khẩu khí này. Thế nhưng đối với anh, Vì Từ Minh là thường thức, không phải những năm này cũng không cho phép anh tự do tới lui nhà ông. Nói cho cùng, chỉ cần anh Liên Hiền thật sự muốn Vi Thiển, tự nhiên anh có biện pháp để Vì Từ Minh thỏa hiệp.

Những câu nói của Liên Hiền đến yếu lực hạ thượng. Vì Từ Minh bị anh chặn lại xém chút bệnh tim tái phát, hít một hơi thật sâu, không thể lảng lự lửa giận của mình, lại hít một hơi, đằng một chút đứng lên, hung hăng trừng mắt tức Vi Thiển đứng bên cạnh: "Con làm gì thì làm đi, ta cho con biết ta sẽ không đồng ý." Sau đó vung cửa rồi đi.

Sau tiếng đóng cửa "Phanh", trong phòng hoàn toàn rơi vào yên tĩnh.

Nửa ngày sau, Vi Thiển vẫn đứng không nhúc nhích, nhàn nhạt mở miệng: "Giữa chúng ta hẳn là không có quan hệ gì, anh dựa vào cái gì nói những điều đó để ba em hiểu lầm?"

Liên Hiền đứng lên vặn vẹo uốn eo thất lưmg có chút cứng ngắt, trêu chọc: "Là hiểu lầm sao? Em, một cô gái trong sạch để một người đàn ông khi huyết tràn đầy ở trong nhà mình nhiều ngày như vậy, sự thật thẳng hùng biện, đây là hiểu lầm? Chẳng lẽ em gặp một người đàn ông thì cho người ta vô nhà." Liên Hiền tự cho là nói cái trò cười buồn cười, bản thân ha ha nở nụ cười.

Anh không thêm quan tâm bộ dáng đối mặt tôn thượng của Vi Thiển, chỉ cảm thấy trong lòng hung hăng bị đâm nẩy cái. Chính là bộ dạng này, đáng về đối với cái gì cũng thờ ơ, giống như trên đời này thì không có cái gì là đáng giá anh để ở trong lòng. Đối với ba cô nói chuyện một chút cũng không quan tâm, chọc tới ông. Quả nhiên, có trong lòng anh không chút quan trọng nào sao?

Vi Thiển trầm mặc một hồi, cười lạnh vài tiếng: "Em chính là người thấy đàn ông thì đem về nhà, bây giờ thì em nhìn anh không vừa mắt, anh có thể đi." Vi Thiển nói xong, mấy bước đi đến trước mặt anh, đẩy anh: "Đi, đi, ra ngoài. Em là phụ nữ như vậy đấy, đứng làm bẩn mắt anh, ra ngoài."

Liên Hiền bị Vi Thiển đẩy lùi ra sau, có chút khó hiểu. Mới vừa rồi còn tốt lắm, đây là thế nào? Sức lực Vi Thiển rất lớn, Liên Hiền nghĩ người đó một hồi, đã bị cô đẩy ra cửa, mở cửa phòng, từng thanh từng thanh đẩy anh đi ra: "Đi thông thả không tiến."

Liên Hiền nhìn cửa ở trước mặt anh "Phanh" Một tiếng đóng lại, trừng mắt nhìn. Quả nhiên, người phụ nữ này có chút không ngoan, cũng rất có thể làm.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Vi Thiển dựa ở trên cửa, nhìn không được uy khuất khóc lên. Tình cảm mấy năm nay kiềm chế, trong nháy mắt đều đổ xuống, yêu một người đàn ông không yêu mình là chuyện đau khổ đến cỡ nào. Lúc trời tối yên tĩnh, cô luôn suy nghĩ, vì sao lại yêu Liên Hiền dạng người như vậy, nếu như là người khác thì tốt biết mấy, nhưng mà vì sao hết lần này tới lần khác là Liên Hiền?

Có có thể vì tình yêu làm bất cứ chuyện gì, cho dù ba không đồng ý, cô cũng sẽ khấn cầu ông, thỉnh cầu ông, dùng cổ chấp của mình đi đã động ba mình. Thế nhưng là để cô làm như vậy điều kiện nhất định là người cô yêu lúc đó cũng yêu cô. Nhưng mà là hết lần này tới lần khác chỉ một điểm này thì cô không có đạt được.

Vi Thiển ngồi trên sàn nhà gào khóc. Mấy năm trước còn tốt, cùng Liên Hiền chi ngẫu nhiên gặp một lần, không có tiếp xúc gì quá lớn, cộng thêm mình cố gắng né tránh anh. Thế nhưng mấy lần ở chung này, cô về nhà một lần liền có thể nhìn thấy anh, một tiếng cười của người đàn ông đó, lòng của cô đều hòa tan, chỉ cần thấy anh, cô đã cảm thấy an tâm trong lòng, trong lòng giống như ăn mật ngọt. Trước kia chi nhìn anh xa xa, nội tâm có liên thỏa mãn, nhưng bây giờ, thấy Thẩm Hoài Cảnh một người như thế vì Ôn Đình thay đổi nhiều như vậy, cô đột nhiên đặc biệt muốn dính ở trong ngực Liên Hiền, dù chỉ có một ngày.

Cũng không biết khóc bao lâu, Vi Thiển khóc mệt, đứng lên đi rót một ly nước uống, nhìn trên ghế sofa trống không, kinh ngạc sững sờ một lát lâu, trái tim trở nên đắng chát. Giờ phút này cô cũng không biết muốn thế nào, quỹ thần nhập tiều sai đến trước cửa mở cửa.

Vốn cho rằng người đang ngồi dựa vào tường đã đi, nghe được tiếng mở cửa ngẩng đầu nhìn có, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung. Nhịp tim Vi Thiển nhảy lên một chút, giọng khàn khàn mở miệng: "Sao anh còn ở đây?"

Liên Hiền một chút thì thấy được hốc mắt cô đỏ đỏ, tự giễu cười cười: "Em nói xem, anh chạm vào cái đinh trên người em hai lần đều không khóc, em 'ngao ngao' khóc cái gì?" Tiếng cô khóc anh ở ngoài cửa đều nghe được.

Vi Thiển không để ý đến anh nói móc, trong tay vừa đi vừa về tán loạn chi có câu anh nói kia 'Anh chạm vào cái đinh trên người em hai lần', Nhịp tim bỗng nhiên tăng tốc, giọng nói có chút phát run: "Lời này của anh là có ý gì?"

Liên Hiền giống như không nghe thấy lời cô nói, cũng không nhìn cô, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà trong hành lang, giọng nói hơi thất thường: “Thiên Thiên, lúc ấy tại sao từ chối anh nha? Anh cho là bốn năm qua, em sẽ thay đổi ý định chấp nhận anh? Thế nhưng em nói đối với anh không có cảm giác, sao lại dễ anh tiếp cận em?”

Liên Hiền xoay đầu lại nhìn cô cười khổ: “Em nói xem, mấy năm này anh thật vất vả buồng em xuống, sao lại trêu chọc anh? Chiều này gây xong, lại không nhận ra, ha ha.”

Ví Thiên chỉ cảm thấy trong đầu ông ong loạn hướng, giống như đột nhiên bắt lấy thứ gì, giống như lại có cái gì không đúng: “Cuối cùng anh đang nói cái gì? Em đã từng từ chối anh khi nào?”

“Đứng rồi, anh quên mất. Em đã nói tất cả mọi người đừng nhắc lại chuyện này, là anh phạm tội, là anh phạm tội.” Liên Hiền đột nhiên trở nên phiền não, đọc theo tường đứng lên: “Thôi đi, anh đi, em nghỉ ngơi một chút đi, chuyện ngày hôm nay mọi người coi như chưa từng xảy ra.”

Liên Hiền oán giận nện một cái lên tường, cũng không đi thang máy, hướng đầu bậc thang đi tới. Không biết khí lực của Ví Thiên từ đâu tới, kéo lấy anh một cái, ngang ngược đem thân thể anh quay lại, cất cao giọng: “Liên Hiền, anh đem mọi chuyện nói rõ, đến cùng là chuyện gì, anh đừng đem thì hậu chụp lên đầu em. Em đã từng từ chối anh khi nào?”

Liên Hiền nhìn khuôn mặt nhỏ của cô ủy khuất, cảm thấy điên như vậy mà không lấy được giải Oscar thật sự. Cười nạo một tiếng: “Bốn năm trước, anh gửi cho em tin nhắn tỏ tình, em nói em không thích anh, hi vọng sau này anh đừng nhắc lại chuyện này, sau này vẫn là bạn tốt. Thế nào? Nhanh như vậy em đã quên lời em nói rồi?”

Năm đó lúc Thẩm Hoài Cảnh ra tù, Liên Hiền còn là cảnh sát, thường xuyên qua lại với Thẩm Hoài Cảnh, thì cũng quen biết Ví Thiên. Lúc đó Ví Thiên lên Đại học, khu vực của Liên Hiền vừa hay là Đại học đó của Ví Thiên. Liên Hiền trong lúc rảnh rỗi, thì chạy tới chỗ Ví Thiên mang cô đi pha trộn, anh coi là tất cả chỉ là nước chảy thành sông, chưa từng nghĩ bị từ chối như vậy. Mà lại sau lần nữa gặp mặt, Ví Thiên bắt đầu xa lánh anh, cho đến hai người dần dần biến mất, anh mới hiểu được, hóa ra tất cả đều là anh tự mình đã tình.

Lúc ấy huyết khí sôi trào, coi tất cả là do môn không đáng họ không đối tượng nên, trong con tức giận từ chức, đến chỗ Thẩm Hoài Cảnh, cùng Thẩm Hoài Cảnh dốc sức làm. Vốn cho rằng tất cả đều buông xuống, thế nhưng chỉ là thân cận nhỏ nhỏ của cô, kiến tạo phòng tắm của anh những năm gần đây đều sụp đổ, quân lính tan rã. Lần này anh thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân mình tuyệt đối không được tái phạm sai lầm lần trước. Thế nhưng lại vẫn không nhận được không muốn mặt dán đi lên. Thế nhưng là kết quả vẫn như vậy, cũng không khác biệt gì.

Liên Hiền hít một hơi thật sâu, đẩy cửa thang lầu ra đi xuống. Cửa trước mặt bị Ví Thiên đóng lại, Ví Thiên đứng không nhúc nhích. Anh nói anh từng tỏ tình với cô? Cô cảm thấy có chút khó tin, hóa ra Liên Hiền từng thích cô sao?

Liên Hiền cũng không lo thất lung không xong, một hơi xuống ba tầng lầu, càng nghĩ càng biệt khuất, cuối cùng vẫn là nhìn không được, quay người đập đập lại chạy tới, đẩy cửa ra, Ví Thiên đứng ở cửa thang lầu vẫn duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích. Liên Hiền cũng không lo được cái gì, hai tay nắm lấy bờ vai của cô: “CMN...anh nói điều này. CMN...ngược lại em nói một câu nha. CMN...chính là hèn. Hôm nay em từ chối anh, thì trực tiếp mở miệng. CMN...còn làm cái gì bạn, đời này cũng đừng thấy.”

Ví Thiên ngược lại tỉnh táo lạ thường, nhìn người đàn ông trước mặt rõ ràng bắt đầu lú lẫn cuồng, trong lòng cuộn cuộn lấy các loại cảm xúc phức tạp. Liên Hiền ngày thường cả lo phát phờ, không tìm giới hạn, thật ra cái người này tâm tư kín đáo, có thể làm cho anh vì có mất lý trí như vậy, có rất vui vẻ.

“Anh là lúc sau Tết bốn năm trước gửi tin nhắn cho em sao?” Ví Thiên rốt cục mở miệng, giọng nói rất bình tĩnh.

Liên Hiền cho là cô sẽ nói cái gì “Em không thích anh, anh đi đi”, không nghĩ tới sẽ là một câu hỏi, sững sờ đáp lại: “Phải. Kỳ nghỉ đông bốn năm trước đó, trước đêm đưa ông Táo một ngày.” Đêm đó, trên dưới tuyết rất lớn, anh ở phòng trực trực ban, bên ngoài có mưa trề đập tuyết lên người tuyết. Anh đột nhiên muốn thả lỏng tâm tư, không nghĩ tới lại bị từ chối. Đêm đó anh nằm trong đất tuyết cực kỳ lâu cũng không thể đem trái tim mình bị đốt tổn thương làm lạnh đi.

Trong mắt Ví Thiên hiện lên sương mù, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Lúc đó, em bị ba em nhốt lại, tất cả điện thoại máy tính đều bị ông tịch thu.”

“Tại sao phải nhốt em?” Theo bản năng Liên Hiền hỏi

Ví Thiên liếc anh thật sâu một cái, yếu ớt nói: “Bởi vì ba em phát hiện, em thích anh.”

Ví Thiên nói xong liền quay người vào cửa nhà. Liên Hiền sững sờ trọn vẹn ba phút, mới hậu tri hậu giác lý giải Ví Thiên là có ý gì. Tin nhắn từ chối năm đó cũng không phải do cô gửi.

Liên Hiền xông vào trong phòng, đem người ôm hôn xuống ghế sofa, không có bất bán nào hôn lấy lung tung. Ví Thiên một bên đẩy anh một bên ủy khuất khóc lên, một bên khóc một bên đánh anh. Cô cho là bọn họ cả đời này cứ như vậy, có lấy chồng, anh cưới vợ, người cô già không thể nào là anh, người anh cưới cũng không thể nào là cô, sau đó đem phần tình cảm này lãng quên theo thời gian. Thế nhưng, giờ này khắc này, cái người mình cẩn thận từng li từng tí không đụng vào lại đem cô ôm vào trong ngực, trong lòng của cô tràn đầy vui sướng to lớn, phần vui sướng này đủ để đem cô thiêu đốt.

Liên Hiền bắt lấy tay cô: “Đừng, đừng đánh nữa, thất lung sắp gãy rồi.”

Lúc này, Ví Thiên mới nhớ đến thất lung của anh còn chưa khỏe, nhanh ngừng tay, hai mắt nhắm lệ mộng lung nhìn anh: “Thế nào, có bị thương không?”

Liên Hiền chống đỡ trán cô nhìn cô, một giây sau, đem cô giam cầm trong ngực thật chặt, phò thiên cái địa (*) hôn lên.

(*) Phò thiên cái địa: Trái khắp trời che kín đất. Ý nói cái thể lớn mạnh.

Bốn năm, đã bốn năm, chỉ là mới bốn năm, bốn năm hay là năm năm, hay là mười năm đã không quan trọng. Quan trọng chính là, mặc kệ qua bao lâu, cô vẫn ở đây, anh cũng vẫn ở đây, bên người cô không có người khác, bên cạnh anh cũng không có ai khác. Mà qua nhiều năm như vậy, cô vẫn yêu anh, anh cũng vẫn yêu cô, trên thế giới còn có chuyện nào so với chuyện này may mắn hơn không?

Liên Hiền cảm thấy tất cả may mắn cả đời này của anh đều dùng ở trên người Ví Thiên, mà anh rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 50

Sáng sớm ngày hai mươi tám tháng chạp (tháng 12 âm lịch), Thẩm Hoài Cảnh với Ôn Đình đi đến chỗ Uông Ủy Phàm trước, mời ông cùng bọn họ đón năm mới. Những năm này, Uông Ủy Phàm một mình đón năm mới, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Buổi chiều, Ví Từ Minh gọi điện thoại kêu Thẩm Hoài Cảnh đến một chuyến. Đêm qua, Liên Hiền đã gọi điện thoại nói chuyện của cậu ta và Ví Thiên, cho nên trong lòng Thẩm Hoài Cảnh đã đoán được. Ôn Đình có chút lo lắng: “Ông ấy sẽ không vẫn là muốn đem Ví Thiên gả cho anh chứ?”

Thẩm Hoài Cảnh cầm lấy áo khoác mặc vào, thuận miệng trả lời: “Có lẽ vậy.”

Ôn Đình lập tức thay đổi sắc mặt, ghét bỏ đẩy anh ra ngoài: “Đi đi, đi đi, đừng trở về.”

Thẩm Hoài Cảnh thuận theo cường độ của cô bị đẩy ra cửa nhà, sau đó trở tay đưa cô tiến vào trong ngực, đè vào tường hôn lên. Ôn vùng vậy qua loa hai lần, ôm lấy cổ của anh hôn đáp lại.

Một nụ hôn, Thẩm Hoài Cảnh buông cô ra, nhìn cảnh mới đỏ chót của cô, trong mắt lóe lên một vòng tia sáng, giọng nói khàn khàn: “Anh rất nhanh sẽ trở về, buổi tối chờ anh ăn cơm tối.”

Ôn Đình chep miệng: “Anh này, đã đi làm còn rảnh cho người khác, còn trở về ăn cái gì cơm nha.”

Bàn tay Thẩm Hoài Cảnh giờ lên nắm cầm của cô, nhìn cô thật sâu. Ôn Đình gượng cười hai tiếng, ở ngoài miệng mình kéo cái khóa kéo. (*Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi*). Thẩm Hoài Cảnh còn chưa hài lòng, kéo cầm cô qua ở mới có mát một chút, mới buông cô ra.

Nhìn anh đi đến bên cạnh xe, Ôn Đình dựa vào cửa đối với anh liếc mắt đưa tình, miệng tiện thể thêm một câu: “Thẩm tiên sinh, hoa đại bên ngoài không nên hái loạn a.”

Bước chân Thẩm Hoài Cảnh không ngừng quay lại hướng cô bước tới. Ôn Đình hét to một tiếng, cười hi hi chạy vào trong nhà.

Khỏe miệng Thẩm Hoài Cảnh không khỏi giương lên, mở cửa xe lên xe.

Ôn Đình cùng Khương Hoài Bắc chơi một hồi. Khương Hoài Bắc mệt mỏi, thì ôm cậu đem lên giường ngủ.

Từ trên lầu đi xuống, Ôn Đình nghĩ đến hay là buổi tối gọi Ví Thiên với Liên Hiền đến nhà ăn lẩu, liền gọi điện thoại cho Liên Hiền. Hôm qua Liên Hiền nháo muốn ăn lẩu, bị Ví Từ Minh cắt ngang, không ăn được. Lời này của Ôn Đình tự nhiên nói đến tìm đem của anh, lập tức đồng ý, nói lập tức đến đây.

Ôn Đình đi nhìn xem đồ ăn trong tủ lạnh một chút, không còn quá nhiều nguyên liệu nấu ăn. Nghĩ đến Liên Hiền có tính động vật ăn thịt, thì bàn giao đi (Bảo mẫu) trông Khương Hoài Bắc, bản thân đi gọi Ôn Di Nam với Khương Hoài Nhân cùng đi siêu thị mua đồ ăn. Đương nhiên chủ yếu là muốn hai người giúp đỡ cầm đồ.

Ba người vừa ra khỏi cửa, thì có người theo sau. Khương Hoài Nhân ghét bỏ nhìn mấy lần, ôm lấy cánh tay Ôn Đình: “Sau này hay là không cần ra khỏi cửa, cảm giác cả ngày bị người giám sát giống như..., rất khó chịu.”

Ôn Đình liếc lại thấy người không xa không gần đi theo ba người, nhún nhún vai, an ủi Khương Hoài Nhân: “Nhìn một chút đi, chờ mọi chuyện kết thúc, thì em được giải thoát.” Khương Ngọc Đạt kia hẳn không phải người hiền lành, nghe Thẩm

Hoài Cảnh nói hẳn đã tìm luật sư định thưa kiện Thẩm Hoài Cảnh. Mặc dù Thẩm Hoài Cảnh cũng không lo lắng việc kiện cáo, nhưng vẫn muốn phòng ngừa hẳn chỗ cùng rút gấu(*), đối với con làm ra việc gì.

()* *Chỗ cùng rút gấu: Ý là Tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.*

Ba người vào siêu thị. Ngày mai là Tết, trong siêu thị người đông nghịt nheét, nhất là khu vực bán hải sản, rau quai, đây áp người. Ôn Đình thật vất vả chen vào, mua chút hải sản, rau quai, còn chen vào đoạt chút tôm biển mới đến. Thẩm Hoài Cảnh thích ăn tôm biển nhất.

Khang Hoai Nhân dắt Ôn Di Nam chọn bánh kẹo. Giống như cô ném vào bên trong xe đẩy, thì giống như Ôn Di Nam thả lại kệ cho cô. Khang Hoai Nhân chọn mười mấy loại, nghỉ đến xe đẩy hẳn đã đầy rồi, nhìn lại, trong xe ngoại trừ rau quả cái gì cũng không có. Khang Hoai Nhân tức thở hỏn hển, thì nhấc tay lên đánh anh: "Ôn Di Nam"

Ôn Di Nam mỉm cười nắm chặt cổ tay của cô, ngăn động tác của cô. Sức lực Khang Hoai Nhân không lớn bằng cậu, cũng không cao hơn cậu, nhảy nhót nửa ngày cô cũng không đánh tới, cuối cùng thở hồng hộc khoát tay: "Em nhận thua."

Ôn Di Nam xoa xoa đầu cô, tay thuận cô tay cô nhẹ nhàng đi xuống nắm lấy tay của cô. Xúc cảm ấm áp, toàn thân Khang Hoai Nhân cứng đờ, tim "Bịch bịch" nhảy dựng lên, trong lòng bàn tay chảy một chút mồ hôi rịn. Lặng lẽ nhìn thoáng qua Ôn Di Nam, thì thấy anh không nhìn cô, nhưng lại tại lại đó thâu. Khang Hoai Nhân không khỏi cúi đầu nhẹ nhàng cười, tay ở trong tay anh nhẹ nhàng cào một chút. Ôn Di Nam khỏe miệng hơi câu.

"Di Nam, tiểu Nhân?" Bên kia truyền đến giọng nói của Ôn Đình, giống như điện giật. Khang Hoai Nhân nhanh chóng hất tay Ôn Di Nam, hướng Ôn Đình chạy tới: "Bọn em ở đây."

Ôn Di Nam nhìn tay mình trống không, cuộn tròn cuộn tròn ngón tay, khẽ thở ra một hơi, điều chỉnh tâm tình quá khẩn trương của mình một chút, mới cất bước hướng chị nhà mình đi đến.

*

Bên kia, Ôn Đình cao hứng đi dạo siêu thị. Vì Từ Minh trong biệt thự lại một mảnh áp suất thấp. *(Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi)*. Vì Từ Minh ngồi ở trên ghế sofa pha dựng râu trũng mắt, chửi ầm lên: "Cậu nói Liên Hiền, tên tiểu tử thời này, làm ai không được? Nhất định phải làm con gái tôi? Cậu biết cậu ta nói với tôi cái gì không? Cậu ta nói chỉ cần cậu ta cưới con gái tôi, thì tiền của tôi đều là cậu ta? Còn nói muốn dẫn con gái tôi bỏ trốn, để cho tôi thành người cô đơn, không người đưa tiễn? Bấy giờ tôi mới biết tiểu tử này lại là đang chủ ý tài sản, với tính khí trước kia của tôi, tôi sớm một dao đâm cậu ta."

Vì Từ Minh dài dòng vắn tắt, Thẩm Hoài Cảnh lại rất lạnh nhạt, hai chân bắt chéo, an tĩnh ngồi ở đó uống trà. Tay thon dài cầm ly trà, quanh thân tàn ra một chút khí tức triền triền, tới Vì Từ Minh bá đạo không hợp nhau.

Vì Từ Minh nói hồi lâu, nhìn người không để ý ông, khó thở: "Tiểu Cửu, cậu ngược nói một câu nha? Liên Hiền thế nhưng là người của cậu, cậu phải xử lý chuyện này cho tôi."

Thẩm Hoài Cảnh khoan thai uống một ngụm trà, nhũu nhũu mảy: "Hàm tài sản của ông."

Vì Từ Minh thoáng vảng một chút, nghẹn lời. Ông chỉ là thuận miệng nói mà thôi. Liên Hiền, tên tiểu tử nếu là tham tiền, cũng không phải là bộ dáng như bấy giờ.

Thẩm Hoài Cảnh đặt ly trà xuống: "Lão Đại, không nói Liên Hiền với Vì Thiên thích hợp không thích hợp, chỉ nói ông với Liên Hiền, ông cảm thấy trên thế giới này còn có người so với Liên Hiền thích hợp làm con rể ông sao?"

Lông mày Vì Từ Minh nhấc ngang đến, liền muốn nổi giận. Thẩm Hoài Cảnh khoát khoát tay: "Chuyện này chính ông quyết định đi. Liên Hiền, tiểu tử đó uy hiếp ông những lời kia, chắc chắn một đầu không kém cũng có thể làm được. Nếu là cậu ta tìm tôi giúp đỡ, xem trên mặt của ông, chắc chắn tôi không giúp."

Vì Từ Minh cảm thấy Thẩm Hoài Cảnh người này còn không tồi, thời khắc mấu chốt vẫn hướng về ông. Lão đại này, không khỏi có chút an ủi.

"Nhưng mà." Thẩm Hoài Cảnh lạnh nhạt lại bộ sung một câu: "Nếu Vì Thiên mở miệng thì tôi không thể không giúp. Dù sao hai chuyện là một, từ đầu ông đã kém một chiều."

Từ hỏn qua, Vì Từ Minh bị Liên Hiền chọc tức thiếu chút nữa mà bệnh tim tái phát. Sau đó lại bị Thẩm Hoài Cảnh, khởi sắc xem chút ngất. Hai cái người này chuyện môn khác ông chú.

Hít mấy hơi thật sâu, bình tĩnh một chút, vẫn tức giận bất bình: "Cậu không phải không biết tôi và ba cậu ta có khúc mắc, cậu cảm thấy tôi có thể cho phép con của ông ta cưới con gái của tôi?"

Thẩm Hoài Cảnh khẽ thở dài một hơi: "Vi lão Đại, bấy giờ cậu ta muốn cưới con gái của ông, là cậu ta yêu cầu ông."

Thẩm Hoài Cảnh nói chút thì ngừng lại, cũng không nói nhiều. Vì Từ Minh nghĩ nửa ngày lại là khai khiếu, trên mặt mặc dù thờ phỉ phờ, trong lòng lại bắt đầu có chủ ý khác. Ông luôn rất xem trọng Liên Hiền, tiểu tử thời này, trước kia còn đang tiếc nuôi vì sao Liên Hiền là con trai của người đó, như bây giờ kỷ thật cũng còn có thể thương lượng mà.

Thẩm Hoài Cảnh thấy Vì Từ Minh đã hiểu rõ, đứng người lên phải phải âu phục, định gọi tử, vừa vận điện thoại đi động vang lên, là Liên Hiền. Thẩm Hoài Cảnh vừa nhận, còn chưa kịp nói, thì bên kia truyền đến giọng nói gấp gáp của Liên Hiền: "Cứu ca, không xong rồi. Ôn Đình với Di Nam bị người cướp đi."

Sắc mặt Thẩm Hoài Cảnh run lên, cầm lấy chìa khóa xe liền đi ra ngoài. Trong điện thoại đi động Liên Hiền còn đang nói: "Đến mười mấy người, bên đường cướp người, mấy người bọn họ căn bản không ngăn được. Có chuẩn bị mà đến, rất nhanh, chúng tôi không đuổi kịp. Tiểu Nhân bị va vào một phát, vỡ đầu. Bấy giờ tôi với Vì Thiên đang ở bên viện với tiểu Nhân đây, anh đến đây trước."

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 51

Vào đông trời tối rất sớm, chỉ mới qua năm giờ, màn đêm đã hạ xuống, trên đường cao tốc hướng thành phố G rất chán. Ngày mai sẽ là hai mươi chín tháng chạp, trên đường đều là trờ về nhà ăn Tết.

Một chiếc xe thương vụ màu đen ở trên đường cao tốc bấp chập một thứ chạy nhanh lầy. Bàn thân sinh động so với xe, nhưng không khí bên trong xe lại có chút lạnh. Ôn Đình được sắp xếp ngồi ở ghế trong cùng, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng lướt qua. Đôi môi nhếch, nắm chặt tay Ôn Di Nam, giống như vừa mới vớt ra từ nước lạnh, quanh thân lạnh buốt.

Có một số việc tránh cũng không tránh được, kiểu gì đến cũng sẽ đến.

Ôn Di Nam cảm giác được toàn thân cô cứng ngắc, rút tay bị cô nắm chặt ra, nhẹ nhàng đưa cô ôm vào trong lòng: "Chị, em ở đây."

Tòa biệt thự Đường gia ở toàn Thành phố G xem như số một số hai. Ba tầng nhà lầu có kính, niềng cái sân thì đã lớn bằng hai cái sân chơi ở trường Ôn Di Nam. Nhìn thấy xe thương vụ lao tới, cửa sắt tinh xảo trực tiếp mở ra, xe không có chút ngần cản nào lái vào. Không bao lâu, thì xe dừng ở trước cửa biệt thự Đường gia.

Ôn Đình ngẩng đầu nhìn cái biệt thự cao tầng đã sống hơn một thập kỷ này, cười lạnh một tiếng.

Hai người bị đưa vào đại sảnh có cái đèn sáng trưng. Trong sảnh có mấy người ngồi trên ghế sofa. Ôn Đình đều biết, chính giữa chính là cái người cô gọi là ba, Đường Hải. Nhiều năm không gặp như vậy, ông cũng không phải là người hăng hái nào đó, nhìn già đi không ít. *(Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi)*. Ở một cái ghế sofa có một người quần áo hoa lệ ngồi, trang điểm tinh xảo, người phụ nữ này là vợ hiện tại của ông, Không Tiểu. Không Tiểu này chính là tiểu tam năm đó ông nuôi dưỡng bên ngoài, sau này đáng đường nhập thất thành người phụ nữ chính thất.

Cô gái ngồi bên cạnh người phụ nữ này không chênh lệch với Ôn Đình bao nhiêu, nếu như Ôn Đình không có nhận lầm, đứa con gái này nhỏ hơn cô hai tuổi gọi là em gái, Đường Vận. Một đứa con gái mười một mười hai tuổi dựa sát vào trong ngực Không Tiểu, kiểm tra rõ ràng là con trai, tới khi sinh ra lại là con gái, Đường Tuyết.

Ôn Đình chỉ nhìn lướt qua, liền đem tất cả mọi người trong phòng thu hết vào mắt, tiếp theo nhìn Đường Hải trên ghế sofa, trong mắt mang theo lạnh buốt, không chút sợ hãi nào.

Đường Hải nhìn thấy hai người bước vào, ánh mắt dừng im ở trên thân cao cao gầy gò của Ôn Di Nam. Đây là con trai mình đã tìm sáu năm, so với sáu năm trước cao hơn một cái đầu, bây giờ nhìn lại cũng cao hơn ông rất nhiều. Con trai Đường gia ông vậy mà lạng thang bên ngoài nhiều năm như thế, nghỉ tới những điều này, Đường Hải liền giận không chỗ phát tiết. Đứng lên, đi đến bên cạnh hai người, thì không nói hai lời, giờ tay tát cho Ôn Đình một bặt tay.

Cái tát này, ông đã dùng hết toàn lực. Ôn Đình bị ông tát cho một cái lao đảo, ngã nhào trên đất, có máu thuận khoe miệng chảy ra.

Ôn Di Nam nhìn thấy Ôn Đình bị đánh, cơn mất lập tức dõ lên: "Ông làm gì vậy? Dựa vào cái gì đánh người?" Ôn Di Nam giờ nắm đấm lên muốn hướng trên người Đường Hải chào hỏi, sau lưng bị hai người đàn ông kéo lấy thân thể. Ôn Di Nam còn muốn gây dựa nhào tới trước, bị Ôn Đình ngăn lại: "Di Nam, yên tĩnh một chút a."

"Chị." Ôn Di Nam tức giận.

Ôn Đình đứng dậy khỏi mặt đất, lau chùi máu từ khoe miệng: "Chị không sao mà." Sau đó khẽ mỉm cười nhìn về phía Đường Hải: "Ba, đã lâu không gặp."

Đường Hải cùng cô nhìn nhau, trong mắt mang theo lửa giận hừng hực: "Đừng gọi tôi là ba, tao không có con gái như mày. Đường Ninh a, Đường Ninh, là gan mày thật sự là đủ lớn, cũng dám tự mình dẫn em trai mày đi. Trước kia tao thật sự quá nuông chiều mày, để mày vô pháp vô thiên, sao mày lại biến thành cái dạng như bây giờ đây?" Đứa con gái này khi còn bé điểm dặm nhu nhả, đặc biệt dụ dăng, ông thật sự là nhìn lầm nó, nghĩ không ra là gan nó vậy mà lớn như vậy, dám đối nghịch với ông.

Ôn Đình trầm thấp cười cười: "Cám ơn ba khách lệ."

"Khích lệ?" Đường Hải gần quá mà cười: "Mấy năm không gặp. Đường Ninh, mày thật để tao lau mắt mà nhìn." Vậy mà bình tĩnh như thế, khó trách mấy năm nay ông tìm cũng tìm không thấy tung tích của bọn chúng, ông thật sự là xem thường

đưa con gái này của ông rồi.

Ôn Đình ngẩng đầu, vẫn nở một nụ cười nhạt: "Cũng tạm thôi, học được từ bà rất nhiều, tôi còn muốn cảm ơn bà vì sự dạy dỗ đây."

"Ha ha" Một tiếng cười lạnh truyền tới. Không Tiểu trào phúng: "Nhìn bộ dạng này, có bây giờ ngoại trừ cái miệng này, cũng không có bản lĩnh gì. Có bản lĩnh cũng đừng để bà cô tìm được nhà, còn không phải xám xịt trở về?" Nói tới chuyện này, thì bà tức giận, đi cũng đứng trở về, đồ dẫn. Đi nhiều năm như vậy, lại còn bị tìm được, hiện tại Đường Dục được tìm trở về, tất nhiên địa vị của hai đứa con gái bà sẽ bị đe dọa.

Ôn Đình đương nhiên biết ý nghĩ của Không Tiểu, không khỏi mỉm cười nhìn qua: "A đi, đã lâu không gặp, nghe ý tứ lời này của đi, là rất muốn Tiểu Dục nha. Bây giờ Tiểu Dục trở về, đi cũng là thay ba cao hứng a?"

Khuôn mặt Không Tiểu biến sắc, có chút phát xanh. Con tiểu tiện nhân này vậy mà không giống bà mẹ vô dụng của nó một chút nào, đều lúc này, vẫn còn có tâm tư đưa bà một quần.

"Lời này của cô là có ý gì. Cô đem người bắt cóc, ngược lại là để ý tới?" Đường Vận không vui, hung hăng trừng mắt liếc Ôn Đình.

Đổi với khiếu khích của Đường Vận, Ôn Đình không để ý cười cười, cũng không tính cùng nó đấu khẩu.

Đường Hải bực bội khoát khoát tay: "Thôi, tắt cả im miệng đi."

Đường Hải ngược lại nhìn về phía Ôn Dĩ Nam, hai tay còn bị người khống chế, có chút thấp thỏm: "Tiểu Dục, còn nhớ ba không?" Nói cho cùng đứa con trai này mới là quan trọng nhất, không có đứa con trai này, chung quy cái gì cũng không thể chiếm được từ chỗ ông già ông.

Ôn Dĩ Nam lẳng lặng nhìn ông, một cái dùng sức, thoát khỏi người kiềm chế cậu, lạnh lùng nhìn ông: "Đương nhiên nhớ, cả đời này không quên được."

Ôn Dĩ Nam bài xích Đường Hải, tự nhiên cảm giác được, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào cho phải. Ôn Dĩ Nam đi đến bên người Ôn Đình, lau sạch nhè nhẹ khóe môi của cô, mang theo lo lắng: "Đau không, chị?"

Ôn Đình trấn an vỗ vỗ tay của cậu, lắc đầu.

Đường Hải đem Ôn Đình nhốt lại, hạn chế tự do của cô, tìm một cái phòng trống đưa cô quá đó, tìm người nhìn cô, không cho phép cô ra khỏi phòng một bước. Mà đối với Ôn Dĩ Nam, thì Đường Hải ôn hòa rất nhiều, để cậu ở bên trong biệt thự, chỉ cần cô người nhìn trông, thì phạm vi hoạt động của cậu lớn hơn rất nhiều. Tóm lại, chỉ cần Ôn Đình ở đó, thì Ôn Dĩ Nam ở đây cũng không đi được.

Ngày tiếp theo là hai mươi chín tháng chạp, Giao thừa, năm nay định mệnh không có ai qua tốt.

Ôn Dĩ Nam ngồi ở trước bàn ăn. Đường Hải gấp cho cậu một đĩa đồ ăn: "Thân thể ông nội con không tốt, đang ở nước ngoài tĩnh dưỡng. Ta không dám nói với ông là con trở về, nếu không ông nhất định quay trở về. Chờ thân thể ông tốt lên một chút, thì ta dẫn con đi thăm ông nội."

"Đây là năm đoàn viên đầu tiên sau khi Tiểu Dục chúng ta trở về. Lại, uống một ly." Tâm tình Đường Hải rất tốt, giờ ly rượu đỏ lên.

Không Tiểu nhìn Ôn Dĩ Nam trong lòng liền không thoải mái, nhưng cũng không có gốc rễ hiện ngay trước mặt Đường Hải, già vờ cười nâng ly: "Hoan nghênh Tiểu Dục trở về."

Người trên cả bàn đều giờ ly rượu lên, chỉ có Ôn Dĩ Nam ngồi ở đó không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn xem cái hình tượng có vẻ ảm áp này.

Đường Hải đặt ly rượu xuống: "Sao thế, Tiểu Dục?"

"Chị của tôi đâu?" Ôn Dĩ Nam lạnh giọng hỏi.

"Cẩn sang năm mới rồi, đừng đề cập đến những chuyện không vui này được hay không? Cậu không muốn qua năm mới, chúng tôi vẫn muốn qua đây." Đường Vận không cao hứng ném đĩa đi.

"Những chuyện không vui?" Ôn Dĩ Nam cười: "Nếu chúng tôi là những chuyện không vui, còn hào tâm tổn sức tìm chúng tôi về làm cái gì? Nửa giờ, tôi muốn gặp được chị của tôi."

"Đường Dục." Đường Hải lạnh âm thanh: "Đừng đỡ tính khi trẻ con, chị con rất tốt, ăn con thật ngon, qua mấy ngày tự nhiên con có thể nhìn thấy chị con."

Ôn Dĩ Nam đưa tay nhìn một chút đồng hồ: "Ông còn có hai mươi tám phút."

"Cậu có ý gì? Cậu đang uy hiếp ba? Cậu có tư cách gì?" Đường Vận mỉa mai.

Ôn Dĩ Nam bắt vì sợ động: "Còn hai mươi sáu phút."

Tâm tình Đường Hải rất cục bự cậu búống bình dấy lên, dứt khoát ném đĩa đi, xem cậu đến cùng muốn làm cái gì. Bầu không khí trên bàn ập tức lâm vào bên trong lạnh lẽo.

Ôn Dĩ Nam nhìn vào kim phút không ngừng trôi qua, nửa giờ vừa đến. Ôn Dĩ Nam đứng lên, đối diện Đường Hải cười cười, hai tay bắt lấy khăn trải bàn, bỗng nhiên gạt lại, bát đĩa trên bàn thuận cường độ khăn trải bàn bị xô ra ngoài, rơi xuống đất, kộp kộp nát một chỗ. Không Tiểu với Đường Vận hoảng hốt thét lên, Đường Tuyết càng trực tiếp khóc lên.

Ôn Dĩ Nam vỗ vỗ tay, cúi đầu nhìn về phía Đường Hải, ôn tồn lễ độ: "Tôi muốn gặp chị tôi, buổi tối hôm nay không gặp được chị ấy, ai cũng đừng muốn tốt hơn."

"Con... Con..." Đường Hải bị cậu chọc tức lên con giận dữ, chỉ vào cậu nói không ra lời. Ôn Dĩ Nam cũng không đợi ông nói xong, thuận tay một cái bắt trên bàn rơi xuống bát ném ra ngoài, bắt kia chiếu vào tử rượu pha lê của Đường Hải bay tới. "Lạnh buốt" Một tiếng, mảnh vỡ thủy tinh tử rượu kia rơi đầy đất. Rượu của Đường Hải cẩn thận bề nát một chỗ, trong phòng ập tức lâm vào bên trong mùi rượu ếm dục.

Đường Hải không nghĩ tới cậu dám làm như thế, khi ngón tay phát run: "Trước, đem nó trôi đi cho ta." Những chai rượu đó, rất nhất cũng mười mấy vạn (Một trăm mấy chục ngàn tệ), một đập này của nó, mấy trăm vạn (Mấy triệu tệ) của ông cũng không còn. Trước không nói vấn đề tiền bạc, những chai rượu đó có tiền chưa chắc mua được nha.

Một người vệ sĩ thân hình rắn chắc bước tới, muốn bắt lấy Ôn Dĩ Nam. Ôn Dĩ Nam khinh thường liếc hẳn một cái, một quyền đánh qua hẳn. (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Khoảng thời gian này, cậu đi bộ đội, đi theo đám bọn họ huấn luyện, những người thấy cậu thích học, dạy cậu không ít chiêu sát thương. Một người đánh vài người có thể không được, nhưng một người đánh một người, không làm khó được cậu.

Hai người quay lại mấy lần, thì vệ sĩ đó bị Ôn Dĩ Nam trực tiếp lấy chai rượu bị vỡ, vệ sĩ đó thật không biết làm thế nào với Ôn Dĩ Nam, nhưng Ôn Dĩ Nam không hề cố kỵ. Mấy tên vệ sĩ đó thấy bộ dáng không muốn sống của cậu, cũng không dám tiến lên, đều nhìn về Đường Hải, chờ ông ra hiệu.

"A Hải, nó điên rồi, nó căn bản không xem ông là ba." Không Tiểu ôm Đường Tuyết trốn ở trong góc, thét lên.

"Thế nào? bây giờ có thể đem chị tôi đến rồi chứ?" Cậu đã một ngày một đêm không thấy Ôn Đình.

"Được, được, để ta cho người ta dẫn chị con tới." Đường Hải thỏa hiệp, một bên an ủi Ôn Dĩ Nam, lại âm thầm liếc mắt với những tên vệ sĩ đó một cái. Vệ sĩ gật gật đầu, hai người làm bộ hướng ngoài cửa đi, còn lại mấy tên lặng lẽ vây quanh phía sau cậu.

Ôn Dĩ Nam búống thông đôi mắt hiện lên một vòng tàn khốc, ném đi chai rượu bị vỡ trong tay, thuận tay cầm con dao gọt trái cây trên bàn lên, đùa nghịch cái lưỡi dao, nhấc tay trái lên, ngay trước mặt Đường Hải, dùng dao gọt trái cây ở phía trên ước lượng một chút.

Dọa đến xem chút Đường Hải ngã nhào trên đất, trong mắt mang theo hoảng sợ: "Tiểu Dục, con làm cái gì vậy? Mau bỏ dao xuống, nhanh."

Giống như Ôn Dĩ Nam không nghe thấy lời ông nói, ước lượng ước lượng, trên bàn bày tay nhẹ nhàng quẹt cho một phát. Dao trái cây kia rất sắc bén, rạch qua một cái, thì trên bàn tay một mớ ra máu, đó búng chói mắt.

Đường Hải nhìn thấy máu, xem chút ngắt đi, sợ cậu nhất thời xúc động thật sự đã thương mình: "Để ta cho người ta dẫn chị con đến, để ta cho người ta đi, con đem dao gọt trái cây bỏ xuống. Nhanh...nhanh."

Ôn Dĩ Nam quơ quơ dao gọt trái cây, khuôn mặt đẹp trai còn mang vẻ ngây thơ trên mặt lộ ra một vòng nụ cười không đạt đáy mắt: "Lần này là hai mươi phút, hi vọng ba nhanh một chút."

Những tên vệ sĩ còn không dám làm bộ, nhanh chóng ra cửa. Đường Hải thở hổn hển, không dám tới gần cậu, thận trọng mở miệng: "Vậy bây giờ con có thể đem dao gọt trái cây bỏ xuống chứ? Tiểu Dục, bỏ xuống."

Ôn Dĩ Nam mỉa mai hừ một tiếng, ngược lại nhìn về phía đầu bếp đã bị dọa sợ: "Cá chua ngọt, rau xanh xào súp lơ, gà hầm nấm. Đây đều là món chị tôi thích ăn, nửa giờ, làm phiền bà làm xong, chị tôi đến thì có thể ăn. Đứng rồi hầm cho chị ấy bắt tổ yến nữa, hai ngày nay bị dọa kinh sợ, cần tâm bổ một chút."

Dọa đến đầu bếp kia nuốt nước miếng một cái, vội vàng đáp ứng, bước vào phòng bếp.

Ôn Dĩ Nam ném dao gọt trái cây đi, ở trên ghế số pha ngồi xuống, không quan tâm cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng chùi máu trên tay, chỉ là trầy một chút da mà thôi.

Đường Hải thấy cậu yên tĩnh trở lại, gọi người đem tất cả vũ khí sắc bén cất đi, ngồi trước bàn phụng phịu oán giận. Bị một tên tiểu tử uy hiếp, truyền đi, mặt mũi Đường Hải ông cũng không còn chỗ để, nhất định phải nghĩ biện pháp đem đã tính của tên tiểu tử này thuận phục. Nhưng mà vẫn là phiền phức, mà cái này mâu chốt vẫn ở trên người Ôn Đình.

Ôn Dĩ Nam giống như lơ đãng nhìn lướt qua ông, cái người gọi là ba, trong mắt lóe lên mỉa mai. Thậm chí đã sớm tra rõ, Đường Hải khản trương tìm cậu như vậy, đơn giản chính là lão gia tử Đường gia lập đi chúc. Nếu như không tìm được người trưởng tử đích tôn này của ông về, tất cả gia sản đều quyền góp cho từ thừa. Cho nên ở trong mắt Đường Hải, cậu cũng không phải là con trai, chỉ là một cái công cụ kiếm tiền mà thôi.

Cậu, Ôn Dĩ Nam cũng không phải đứa trẻ con. Nếu như còn bị ông nắm mũi dắt đi, thì ủng hộ cậu đi theo bên cạnh Thậm chí lâu như vậy.

Editor:

Đường gia bắt đầu lên sóng, những bí mật cuối cùng đang dần dần hé lộ.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Giao thừa, Thẩm gia ở thành phố A.

Giao thừa năm nay, Đường gia không an ổn, nơi này của Thẩm Hoài Cảnh đương nhiên cũng sẽ không dễ chịu.

Uông Ủy Phàm trầm mặt: "Tôi phải đi cứu tiểu Nam về. Đường Hải, con người này chuyện gì cũng có thể làm ra." Tiếc nuối năm đó không thể xảy ra một lần nữa.

"Chú Uông, có cách gì hay sao?" Liên Hiền luôn vì chuyện Ôn Đình ở trước mặt mình tro mắt bị người bắt đi, canh cánh trong lòng.

Uông Ủy Phàm trầm mặt. Ôn Đình với Ôn Di Nam ở trên pháp luật là con của Đường Hải. Năm đó Ôn Đình tự mình đem Ôn Di Nam đi, nếu Đường gia thật sự truy cứu tới, ở trên pháp luật, một chút lợi ích Ôn Đình cũng không chiếm được.

"Không có cách nào, trực tiếp cứng rắn tới a, chính là phải đoạt người về. Tôi không thể nhìn hai đứa nhỏ lại chịu khổ." Sắc mặt Uông Ủy Phàm ảm.

"Ôn Đình là người trưởng thành rồi, trước tiên chúng ta có thể đem Ôn Đình ra ngoài không? Dù sao Di Nam cũng là con trai, Đường gia không đến mức đem cậu ấy làm gì." (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Vì Thiển mờ mặt. Có nghe Liên Hiền nói chuyện về Đường gia, rất lo lắng cho Ôn Đình. Loại Đường gia này, trọng nam khinh nữ người ta, cô sợ Ôn Đình lại chịu tổn thương.

"Không được. Chỉ cần Di Nam ở Đường gia, thì Ôn Đình không có khả năng tự mình rời đi. Hơn nữa, Đường gia không có khả năng thả Ôn Đình đi. Di Nam lớn rồi, có ý nghĩ riêng, bọn họ nhất định phải giữ Ôn Đình lại không chể Di Nam." Liên Hiền nói.

Trong phòng khách lăm vào một trận trầm mặc, ngoài phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng pháo nổ, lại không cách nào nhóm lửa cho bầu không khí bên trong phòng có chút đông băng. Đường gia tìm hai người nhiều năm như vậy, làm sao tùy tiện buông tay.

Sao với bọn người Liên Hiền vội vàng, Thẩm Hoài Cảnh lại vô cùng khác thường. Không chỉ không có mất bình tĩnh như lần trước Ôn Đình rời đi, ngược lại đặc biệt tỉnh táo.

"Cứu a, anh không có chuyện gì chứ?" Liên Hiền cẩn thận mở miệng. Bắt đầu từ hôm qua, thì Thẩm Hoài Cảnh tỉnh táo đến dọa người, Liên Hiền tự xưng là còn khá hiểu rõ Thẩm Hoài Cảnh, nhưng mỗi lần gặp chuyện của Ôn Đình, anh vĩnh viễn đoán không được Thẩm Hoài Cảnh đang suy nghĩ cái gì.

Thẩm Hoài Cảnh ngồi trên ghế sofa, bên trên khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn không có biểu hiện gì như trước đây, có một chút ánh sáng lạnh lẽo trong đôi mắt đào hoa.

"Chỉ cần có Ôn Di Nam ở đó, Ôn Đình không có vấn đề gì. Mọi người không cần lo lắng." Rốt cục, Thẩm Hoài Cảnh nhàn nhạt mở miệng.

"Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, có thể làm cái gì?" Uông Ủy Phàm vẫn không yên lòng.

Thẩm Hoài Cảnh không nói chuyện, buông thông đôi mắt, bên trong hiện lên một tia sáng lạnh lẽo. Chỉ là một đứa trẻ cũng đủ làm cho Đường Hải người ngã ngựa đổ.

Thẩm Hoài Cảnh ngừng đầu, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía Vi Thiển: "Chuyện của em với Liên Hiền đã ổn định chưa?"

Vi Thiển không biết tại sao anh lại có câu hỏi này, nhưng cũng biết Thẩm Hoài Cảnh sẽ không làm chuyện gì vô nghĩa, cũng không quan tâm đến việc đó mặt: "Sao vậy, Cứu ca?"

Thẩm Hoài Cảnh gật đầu: "Hay là làm lễ đính hôn đi."

Vi Thiển với Liên Hiền liếc nhau một cái, lúc này làm lễ đính hôn?

"Cứu ca, anh muốn làm gì?" Liên Hiền hỏi thăm.

Khoẻ miệng Thẩm Hoài Cảnh hơi cười, cười lên một tiếng, đứng dậy, chậm tư trật tự sửa sang lại quần áo một chút, cầm lấy áo khoác mặc vào, trông mắt nhìn về phía Uông Ủy Phàm, giọng nói lạnh lẽo không mang bất cứ tình cảm gì: "Lần này, tôi muốn bắt Đường gia trả lại tất cả những gì đã nợ các người."

*

Ôn Đình được dẫn về biệt thự Đường gia. Mặc dù vẫn không được phép ra khỏi phòng, nhưng tóm lại ở dưới tầm mắt của Ôn Di Nam. Mỗi ngày Ôn Di Nam có thể nhìn thấy, cũng coi như yên tâm.

Mùng mười Tết, Ôn Di Nam bị Đường Hải đem đi ra ngoài xã giao. Trưởng tử đích tôn Đường gia trở về, đương nhiên giới doanh nghiệp hưởng ứng vô cùng lớn. Huống chi mấy năm nay, Đường Hải bị người ngoài đồn đại, không sinh được con, bấy giờ con của mình trở về, đương nhiên muốn linh xuất đi khoe khoang một phen. Nói cho cùng, thực chất bên trong Đường Hải vẫn là một người dân ông truyền thống Trung Quốc.

Buổi tối, lúc Đường Hải với Ôn Di Nam trở về Đường gia, Đường gia lại loạn thành một mớ hỗn loạn. Không Tiểu ồm Đường Tuyết trong phòng khách khóc suốt suốt, nhìn thấy Đường Hải trở về, nước mắt xoát một chút chảy ra: "A Hải, anh về rồi, con tiện nhân kia muốn giết tiểu Tuyết a!"

Tóc của Không Tiểu lộn xộn, quần áo không chỉnh tề, toàn thân trên dưới còn ướt sũng. Đường Hải nhìn bộ dáng của bà, nhủ lòng mảy: "Sao lại thế này, đáng về của em còn một chút gì không?"

Không Tiểu ủy khuất nhắm lại tiếng khóc, thút thít đem Đường Tuyết đẩy lên trước: "A Hải, anh xem mặt tiểu Tuyết mặt chút, đây là Đường Ninh đánh. Tầm địa nó quá ác độc, tiểu Tuyết là đứa trẻ nhỏ như vậy, nó cũng động tay được."

"Ba." Đường Tuyết oa oa khóc lớn nhào vào trong ngực Đường Hải: "Là tiện nhân đó đánh con, đau quá."

Đường Hải cau mày đem Đường Tuyết ôm vào trong ngực: "Lại, để ba nhìn xem."

Ôn Di Nam đi theo sau lưng Đường Hải, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Đường Tuyết một dấu bàn tay rõ ràng. Nhủ lòng mảy: "Các người đã làm gì chị tôi?" Ôn Di Nam nói xong liền hướng trên lầu chạy. Một vệ sĩ mặc áo đứng trước cửa phòng Ôn Đình, nhìn thấy Ôn Di Nam xông lên liền muốn can cậu. Ôn Di Nam trực tiếp cho hắn một cước, thì đẩy cửa phòng Ôn Đình ra.

Người quần lấy chân lông quay đầu ngồi ở trên bệ cửa sổ, nhìn thấy cậu, cười nhạt một tiếng: "Di Nam, em về rồi."

Trong phòng một mảnh hỗn loạn, trên giường trên đất tất cả đều là nước, tấm ga trải giường vãn vài khắp nơi, còn có cái ly bị vỡ. Ôn Di Nam ba chân bốn cẳng đi qua: "Chị, chị không có chuyện gì chứ?" Sắc mặt của cô rất yếu ớt, quàng thâm mắt cũng có chút nghiêm trọng, hiển nhiên mấy ngày nay ngủ không được ngon.

Đường Hải cũng theo sau lưng bước vào, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, sắc mặt không vui: "Đây rốt cuộc là chuyện gì? Đường Ninh, con có thể an phận một chút không. Từ khi con trở về, thì cái nhà này không có một thời gian sống yên ổn."

Ôn Đình nhẹ nhàng cười một tiếng: "Vậy ông sẽ thả tôi đi sao?"

Đường Hải bị cô làm ghen nói không ra lời, quay đầu nhìn về phía Không Tiểu, nghiêm nghị nói: "Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Em nói rõ cho anh."

Không Tiểu ồm Đường Tuyết, thút tha thút thít mở miệng: "A Hải, hôm nay đều do tiểu Tuyết không hiểu chuyện, tự mình chạy vào tìm tiểu Ninh chơi. Có thể là tiểu Tuyết ồn ào một chút, thì tiểu Ninh dùng nước lạnh tạt tiểu Tuyết, còn đánh tiểu Tuyết một bạt tay. Trời lạnh như vậy, nếu tiểu Tuyết bị cảm thì làm sao bây giờ? Anh nhìn dấu bàn tay trên mặt tiểu Tuyết, nó vẫn còn nhỏ. Mặc kệ làm cái gì, tiểu Ninh không phải cũng quá độc ác chứ?"

"Đi con nói đúng sự thật không?" Đường Hải nhìn Ôn Đình, trầm giọng: "Có phải con đánh tiểu Tuyết không?"

Ôn Đình liếc Không Tiểu còn có Đường Tuyết trong ngực bà một chút, thật sự là làm biếng mở miệng phản bác, đem đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Đường Hải bị thái độ thờ ơ của cô làm bốc hỏa: "Ta hỏi con, con đây là thái độ gì? Em con còn nhỏ như thế, sao con nhẫn tâm đánh nó?"

Đường Hải vòng qua mảnh kiếng bể trên đất, đi tới trước cửa sổ, muốn đưa tay bắt lấy cánh tay Ôn Đình, bị Ôn Di Nam tay mát lạnh lẹ ngăn cản: "Ông dám đụng vào chị tôi một chút thử xem."

Ôn Dĩ Nam tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, đang là thời điểm phát triển thể chất tốt nhất, có dùng không hết sức lực, lại ở trong quân đội luyện tập mấy tháng nay. Đường Hải đương nhiên không tránh được sự kiểm chế của cậu, lần một lần hai ở trước mặt con trai mình kinh ngạc. Đường Hải đã sớm nhận nhận đây bụng tức giận, sắc mặt càng thêm không tốt: "Ta là ba của con, con buông tay cho ta."

Ôn Dĩ Nam cũng không làm gì với ông, nói long tay cậu, nhấn nhát mũi miệng: "Ông không cho phép chị tôi ra khỏi cửa phòng, cũng không cho phép bắt kỳ ai bước vào phòng chị ấy. Con gái của ông là thế nào bước vào? Chị tôi đánh con gái của ông, vệ sĩ của ông dùng làm gì? Đã không có bản lĩnh, bằng không đuổi đi, vừa tổn tiền vừa tổn thực ăn."

Lúc này Đường Hải mới nhớ tới vấn đề nẫu chốt, nhìn về phía Khổng Tiểu: "Không phải ta không cho phép bắt kỳ ai bước vào phòng này sao? Sao em còn để Tiểu Tuyết bước vào?"

Khổng Tiểu sững sờ, ngập ngừng nói: "Tiểu Tuyết cũng là nhất thời hiếu kỳ..."

Nghe nói như thế, Ôn Đình đột nhiên cười khanh khách: "Tôi rất cuộc biết vì sao ông nội nhất định phải tìm Dĩ Nam về, để ba không phải tổn xấu như vậy, thích dễ tin người khác, đến kể thừa Đường gia. Đúng là có chút mạo hiểm."

Sắc mặt Đường Hải lập tức khó coi, biến đổi mấy cái màu sắc vừa xanh vừa đỏ. Đường Hải không nói lời nào, Khổng Tiểu nhận không được: "Cố nói chuyện chú ý chút a, đừng tưởng rằng Đường Dục trở về rồi, tất cả Đường gia đều là của nó."

Ôn Đình chặc chặc, đối với Đường Hải nhún vai, đồng tình nói: "Ông xem, còn có một bà vợ như vậy."

Khuôn mặt Đường Hải phát xanh, phát tay áo rơi đi. Lời Khổng Tiểu vừa ra khỏi miệng thì biết mình nói hớ, sắc mặt hơi trắng bệch, một câu cũng không dám nói nữa, ôm Đường Tuyết đi theo ra ngoài: "A Hải, anh nghe em giải thích."

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng rốt cục an tĩnh lại. Ôn Dĩ Nam cúi người nhặt những mảnh giấy vụn bị xé rách ở trong góc lên, mở ra, đem những mảnh giấy vụn kia trải ở trên bệ cửa sổ.

Ôn Dĩ Nam đem những mảnh giấy vụn kia ráp lại một bức một bức tranh. Tổng cộng có sáu bức tranh, đều là vẽ lên một nửa, mặc dù chưa vẽ xong, nhưng từ mặt mây mờ hồ đồ, mũi, môi mỏng, rất dễ dàng có thể nhìn ra được người này là ai.

Ôn Dĩ Nam nhìn những bức tranh kia, trong lòng có chút căng lên: "Chị, chị nhớ Thẩm ca, phải không?" Đây cũng là bị Đường Tuyết xé nát a, nếu không phải vì thế, bất luận Đường Tuyết quấy thế nào, chị cũng không trở nên nổi giận lớn như vậy.

Đầu Ôn Đình đặt trên đầu gối, nhìn bức tranh đó nửa ngày, mới nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói có chút thất thường: "Dĩ Nam, em có biết vì sao mỗi lần chị vẽ bức tranh đều chỉ vẽ một nửa không?"

Ôn Đình không cần Ôn Dĩ Nam trả lời, tự lẩm bẩm: "Bởi vì chị vẫn cảm thấy bọn chị chỉ có duyên phận nửa bức tranh, vĩnh viễn cũng vẽ không hết một bức hoàn chỉnh. Giống như lần đầu tiên bọn chị gặp nhau, ở trên cầu vượt, cũng chỉ là vẽ nửa bức tranh, anh ấy đã không thấy tâm hơi."

Cô luôn muốn biết lúc mẹ ở trong căn phòng này đã suy nghĩ cái gì, bây giờ rốt cuộc cô hiểu rồi. Cuộc sống vô vọng như vậy một ngày nào đó sẽ phá hủy tất cả những ham muốn của một người. (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Có lẽ cô sẽ không giống như mẹ ra đi quá sớm như vậy, thế nhưng là rốt cục có một ngày cô ra khỏi Đường gia, có thể nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh một lần nữa hay không? Lại một lần nữa nhìn thấy anh sẽ là bộ dáng gì? Có phải là [Bản sinh duyên] (*) của Trương Ái Linh, Thẩm Thế Quân với Mạn Tinh như vậy, không trở về được nữa?

(*) Bản sinh duyên: (chữ Hán phồn thể: 半生緣, chữ Hán giản thể: 半生缘, bính âm: Bànshēng yuán) có tên tiếng Anh là Fated For Half a Lifetime hay Affair of Half a Lifetime, hoặc các tên tiếng Việt khác như Bản sanh duyên, Lỡ duyên, Nửa đời tình duyên. [Bản sinh duyên] là phim truyền hình lãng mạn năm 2003 được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nữ văn sỹ Trung Quốc Trương Ái Linh (tiểu thuyết còn có tên Thập bát xuân). Bộ phim được quay tại Thượng Hải và Đài Loan với sự tham gia của các diễn viên: Lâm Tâm Như, Đàm Diệu Văn, Lý Lập Quân, Hồ Khải, Thường Thành, Hình Dân Sơn.

(Mọi người lên Google tìm phim này xem thử nha. Hay lắm. Hi chưa xem phim, chỉ đọc qua nội dung phim thấy hay nhưng ngược lắm)

*

Ôn Dĩ Nam đi xuống lầu, như có điều suy nghĩ, cậu luôn cảm thấy cảm xúc của Ôn Đình không đúng lắm. Từ trước đến nay chị của cậu thông minh cơ trí, nhưng hôm nay Ôn Đình làm cậu cảm giác có chút không đúng, cảm xúc chị ấy rất lạ, hơi thờ quang thần đều tàn ra một chút u buồn, điều này khiến cậu có chút hoảng hốt.

Đường Hải mặt đen thui ngồi trên ghế sofa, Khổng Tiểu đã thay quần áo, dọn dẹp xong, tự mình ngồi ở một bên ghế sofa khác. Trong phòng khách rất yên tĩnh, không một người nói chuyện.

Ôn Dĩ Nam đi xuống, ngồi đối diện Đường Hải, mở miệng: "Hãy cho người đến gắn camera, trừ phòng ngủ với nhà vệ sinh, bên ngoài, bên trong biệt thự này tất cả mọi nơi đều gắn camera. Chuẩn bị cho tôi một cái điện thoại, đem hệ thống theo dõi chuyển vào điện thoại di động."

"Con có ý gì?" Đường Hải trợn mắt nhìn cậu.

Tâm tình Ôn Dĩ Nam rất bình thản: "Sự việc hôm nay tôi không hi vọng lại phát sinh một lần nữa. Chỉ cần chị tôi tốt, ông muốn tôi làm cái gì tôi đều có thể phối hợp, nếu chị tôi không tốt, tôi sẽ làm ra chuyện gì. Ba, ông nhất định không muốn tự mình trải nghiệm."

"Con uy hiếp ta?" Nhấn mắt Đường Hải nhắm lại. Ông thật sự là không thể nào hiểu được, chẳng qua Ôn Dĩ Nam chỉ là đứa trẻ mười lăm tuổi. Lúc đầu ông coi là không chế rất tốt, thế nhưng mấy ngày ở chung này, ông lại phát hiện đứa con trai này của ông một chút tính phổ cũng không được.

Ôn Dĩ Nam cũng không trả lời ông: "Trước lúc ông nội về, ba nhất định không muốn phiền phức chứ?" Ôn Dĩ Nam đứng lên: "Buổi sáng ngày mai sau khi rời giường tôi hi vọng có thể nhìn thấy điện thoại kia."

"Đường Dục, có phải con cảm thấy ta một chút cách muốn bắt con cũng không có?" Đường Hải nổi nóng.

"Không." Ôn Dĩ Nam lắc đầu: "Tôi chưa từng cảm thấy như vậy, nếu thật sự là như thế, mẹ tôi sẽ không phải chết, chị của tôi cũng sẽ không mang tôi đi trốn nhiều năm như vậy. Chẳng qua, bây giờ chúng ta không phải so ai với ai không có cách, mà là so ai với ai không muốn sống mà thôi. Ba, ông có biết cái gì là chó cùng rứt gấu(*) hay không? Cái gì thà là ngọc nát còn hơn ngói lành(**)?

(*) Chó cùng rứt gấu: vì tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.

(**) Thà là ngọc nát còn hơn ngói lành: Ý là thà vì chính nghĩa mà chết chứ không chịu sống hèn.

Ôn Dĩ Nam mới xong đưa tay nhìn đồng hồ đeo tay mới cất: "Bây giờ là mười giờ tối, sáu giờ rưỡi sáng ngày mai tôi rời giường, ông có tám tiếng rưỡi gắn camera. Hi vọng ba nắm bắt thời gian."

Ôn Dĩ Nam nói xong, đặc biệt bình tĩnh đi lên lầu.

Đường Hải nhìn bóng lưng cậu, đem cái ly trong tay ném ra ngoài, nện ở trên tường phát ra tiếng vang "Phanh".

Editor:

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Biệt thự Đường gia cuối cùng vẫn gắn camera. Ôn Dĩ Nam mang theo điện thoại bên người mỗi lúc mỗi chỗ, nhưng cái điện thoại di động này bị Đường Hải đem đi xử lý, ngoại trừ giám sát, tính năng gì cũng không có.

Căn phòng lâu ba của Ôn Đình thành cấm địa, ngoại trừ một ngày ba bữa bên ngoài với Ôn Dĩ Nam, không ai đi chạm cái nùi ra này. Cả ngày Ôn Dĩ Nam cũng có thời gian nhất định, cũng không phải là thời thời khắc khắc đều có thể ở trong phòng có. Đối với những sắp xếp này, Ôn Dĩ Nam không nhắc thêm yêu cầu gì. Thẩm ca nói qua, thấy tốt thì chấp nhận, nếu thật sự làm Đường Hải phát bực, chịu thiệt thòi vẫn là Ôn Đình.

Hai mươi ba tháng giêng, Đường Thư Đình, kìa gia từ Đường gia trở về. Không có thời gian đi để ý tới sự ăn cần của Đường Hải, Khổng Tiểu. Đường Thư Đình ngay lập tức lên lầu ba, đi gặp Ôn Đình.

Lúc này Ôn Dĩ Nam đang đem cháo đồ Ôn Đình ăn một chút, cậu cảm thấy gần đây tâm trạng của Ôn Đình càng ngày càng tệ. Có lẽ là bị giam lâu trong phòng này, cả người có đều bày ra một loại đối phé, trạng thái uể oải, luôn luôn ngăn người, nói chuyện với cô phải rất lâu mới có thể kịp phản ứng. Loại cảm giác này có chút giống trạng thái tinh thần của mẹ năm sau cùng đó.

Trong lòng Ôn Dĩ Nam hốt hoảng. Mỗi ngày có gắng bớt nhiều thời gian theo cô, nhưng Ôn Đình dường như cũng không muốn cùng cậu, hai người luôn nhìn nhau không nói gì. Loại cảm giác này làm Ôn Dĩ Nam xao động vội vàng phát ra.

Đường Thư Đình đẩy cửa vào, thì nhìn thấy Ôn Dĩ Nam bung cháo trong tay, bắt đặc đi: "Chị, chị ăn một miếng đi."

Ôn Đình lắc đầu, co quắp trên bệ cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ không nói lời nào.

"Án một chút đi, dối chết thân thể làm sao bây giờ?" Giọng nói già nua lại mang theo ôn hòa hiền hậu vang lên. Ôn Dĩ Nam quay lại nhìn sang. Một ông già tóc bạc, tinh thần quắc thước, trong mắt mang theo ánh sáng trang nghiêm. Cậu nhớ kỹ ông,

đây là ông nội năm đó đối với cậu rất tốt.

Mẹ sinh bệnh, Đường Hải mặc kệ cậu, Ôn Đình đang học đại học ở tỉnh khác, đều là Đường Thư Đình chăm sóc cậu. (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Mặc dù chỉ có thời gian hai năm, nhưng khi đó Ôn Dĩ Nam rất ý lại Đường Thư Đình. Nhưng mà mấy năm này nếu không phải ông có chấp muốn tìm cậu về, cậu với chị cũng sẽ không đặc tội nhiều như vậy. Cho nên ông đối với Ôn Dĩ Nam, cảm giác có chút phức tạp.

Ôn Đình nghe được giọng nói, chậm rãi nghiêng đầu, nhìn thấy Đường Thư Đình, lộ ra một nụ cười ôn nhu: "Ông nội, người về rồi."

Đường Thư Đình bởi vì cái nụ cười này của cô trong lòng hơi thả lỏng một chút, đi tới gần, vỗ vỗ bả vai Ôn Dĩ Nam đã cao hơn ông một đầu, trong mắt mang theo chút nước mắt: "Tiểu Dục của ông nội, rốt cục trở về rồi."

Ôn Dĩ Nam cũng ngắc đững ở đó nhếch môi, đã không né tránh cũng không nói chuyện. Ôn Đình kéo kéo tay của cậu, nói khẽ: "Dĩ Nam, gọi ông nội."

Lúc này Ôn Dĩ Nam mới lạnh giọng kêu một tiếng ông nội.

Đường Thư Đình có chút kích động lên tiếng, lại trù mền nhìn cậu hỏi mới quay đầu nhìn về phía Ôn Đình, ôn hòa nói: "Tiểu Ninh, chúng ta nói chuyện."

"Không được." Ôn Dĩ Nam theo bản năng ngăn ở trước người Ôn Đình, giống như một con sư tử bị xâm phạm lãnh địa, toàn thân đều mang cảnh giác mạnh mẽ.

Ôn Đình vỗ vỗ lưng cậu, ôn nhu nói: "Dĩ Nam, em đi ra ngoài trước."

"Chị." Ôn Dĩ Nam vẫn là không yên lòng.

Ôn Đình đối với cậu lắc đầu. Sau khi Ôn Dĩ Nam nhìn Đường Thư Đình vài lần, mới miễn cưỡng ra khỏi phòng.

Luôn luôn ôn nhu nhìn Ôn Dĩ Nam ra khỏi phòng, Đường Thư Đình mới quay đầu sờ sờ tóc Ôn Đình: "Những năm này khổ cho con rồi, tiểu Ninh."

Ôn Đình ngẩng đầu nhìn ông, khóe miệng hiện ra ý cười dịu dàng, đôi mắt ôn hòa: "Vậy... ông nội sẽ tha con đi sao?" Với vấn đề hỏi Đường Hải giống nhau.

Đường Thư Đình tay dừng lại, chậm rãi thu hồi, trầm mặc mấy giây, mới thản nhiên nói: "Con là cháu gái Đường Thư Đình ta, là chị Đường Dục, ông nội sẽ đối tốt với con. Con là đại tiểu thư Đường gia, ông nội sẽ làm cho con nỡ mày nỡ mặt già đi."

Nụ cười trên mặt Ôn Đình không giảm, mặt mày cong cong, nhìn rất nhu hòa: "Vậy con có thể đi chỗ nào con muốn sao?"

Đường Thư Đình nhìn cô, Ôn Đình cũng nhìn ông. Mặt cô trắng giống như trong suốt, không có chút miếng máu nào, giống như người này một giây sau thì sẽ biến mất không thấy gì nữa. Trong lòng Đường Thư Đình nổi lên một chút chua xót, thấp giọng lặp lại câu trước đó: "Tiểu Ninh, ông nội sẽ không hại đại con."

Trên mặt Ôn Đình thậm chí cười nhiều hơn, giọng nói cũng nhẹ nhàng rất nhiều: "Phải không? Ông nội, năm đó cũng đã từng nói với mẹ con những lời này chứ? Thế nhưng ông nội thất tín. Đứa bé đó, ông nội còn nhớ rõ không? Nếu như em trai đó của con vẫn còn, năm nay hẳn là bảy tuổi rồi chứ?"

Sắc mặt Đường Thư Đình lập tức thay đổi, nhìn mặt cô một mực cười, giọng nói lại trở nên nghiêm nghị: "Tiểu Ninh, ta cho tới bây giờ không nghĩ sẽ làm hại tới đứa bé đó, ta nghĩ đến khi đứa bé sinh ra đem nó đưa cho Uông Ủy Phàm. Nhưng mà, đứa bé đó sinh ra thì đã chết. Con cho rằng ông nội là hạng người gì, một đứa bé cũng dùng không được sao?"

Ôn Đình liếc ông một cái, liếm nụ cười trên mặt, quay đầu đi, không nói nữa. Năm đó mẹ bị mang về Đường gia mới phát hiện mình mang thai con của chú, thế nhưng đứa bé đó, chung quy là không thể giữ lại. Cô ở trong bệnh viện nhìn qua đứa bé đó một chút, cậu bé trắng trẻo mũm mĩm, lớn lên sẽ giống người nho nhã như chú chứ. Thế nhưng em ấy cũng chưa có cơ hội mở mắt, từ đó về sau thì mẹ bị bệnh trầm cảm, cuối cùng uất ức mà chết.

Chuyện về đứa bé này, Uông Ủy Phàm cũng không biết, Ôn Đình cũng không định nói cho ông biết. Nhưng mà trong lòng cô, em trai này luôn tồn tại, như thể sức nặng của Thiên quân nằm ở trong lòng cô.

Đường Thư Đình đứng ở đó, đứng nửa ngày, mới đi lại một câu: "Sau này, đừng nhốt ở nơi này nữa. Cái nhà này con có thể tùy tiện đi lại." Sau đó ra khỏi phòng.

Ôn Đình nhìn lên bầu trời trắng xanh bên ngoài, ánh mắt có chút phiêu tán, tay vô ý thức xoa lên bụng dưới.

*

Đường Thư Đình đi xuống lầu, gọi Đường Hải vào phòng sách phát hỏa: "Tiểu Dục với tiểu Ninh tìm về rồi, vì sao không nói cho ta?"

"Thần thể ba không tốt, con không phải sợ người quá kích động."

Đường Thư Đình nhìn con trai "Hiếu thuận" của mình, giận không chỗ phát tiết: "Là ai kêu con đem tiểu Ninh giam lại? Con là không cần đưa con trai Tiểu Dục này, phải không? Con làm như vậy, không phải đem Tiểu Dục đẩy ra ngoài sao?"

"Nhưng mà...ba. Tiểu Ninh, nó..."

Đường Thư Đình khoát khoát tay, không kiên nhẫn nghe hẳn nói, ở trên ghế xô pha ngồi xuống: "Nói một chút chuyện công ty, vì sao lần này thua lỗ nhiều tiền như vậy?"

Nói đến chuyện công ty này, Đường Hải có chút bị đè nén: "Là Thiệu Thành Hi với Tần gia hợp tác chơi chúng ta một vô."

"Tần gia? Chúng ta không phải với họ nước sông không phạm nước giếng sao?" Đường Thư Đình có chút khó hiểu.

"Ba hẳn còn chưa biết, chúng ta là từ đầu đem tiểu Ninh với Tiểu Dục mang về, là từ nhà Thẩm Hoài Cảnh thành phố A. Người điều tra nói tiểu Ninh đang cùng Thẩm Hoài Cảnh yêu đương, mà Thiệu Thành Hi với Thẩm Hoài Cảnh hình như có chút giao tình. Con cảm thấy lần này là Thẩm Hoài Cảnh theo bên trong can thiệp."

Chán mày Đường Thư Đình cau lại. Thiệu Thành Hi này tuy nói là hậu bối, nhưng thực lực không thể xem thường. Ba vợ Hằng gia của cậu ta mặc dù phá sản, nhưng mấy năm trước ở thành phố G cũng hô phong hoán vũ, vòng tròn cũng rất rộng. Thiệu Thành Hi với Tần gia mặc dù giao tình tốt, nhưng cũng không có trắng trợn liên thủ lẫn át Đường gia. Nhưng xem tình hình bây giờ, hai nhà bọn họ đây là định cùng ông vạch mặt.

"Con nghĩ thế nào?" Đường Thư Đình nhìn về phía Đường Hải.

Đường Hải thấy sắc mặt Đường Thư Đình có chỗ hòa hoãn, lúc này mới ở đối diện ông ngồi xuống, cẩn thận mở miệng: "Ba còn nhớ Vi Từ Minh thành phố A không? Trước kia ông ta với Thẩm Hoài Cảnh rất thân cận, còn định đem con gái gả cho cậu ta. (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Thế nhưng mấy ngày trước đó ông ta phát thiệp mời, nói muốn làm lễ đính hôn cho con mình. Đối tượng đính hôn lại là người đi theo Thẩm Hoài Cảnh mấy năm, Liên Hiên. Bên ngoài đồn rằng, Vi Từ Minh với Thẩm Hoài Cảnh đã trở mặt. Còn có Từ Kính kia, Từ Kính luôn không hợp với Thẩm Hoài Cảnh, luôn nghĩ trăm phương ngàn kế chơi Thẩm Hoài Cảnh. Chúng ta có thể lợi dụng Từ Kính với Vi Từ Minh, đối bị động thành chủ động."

Đường Thư Đình nghe Đường Hải nói xong, suy tư một hồi: "Lễ đính hôn khi nào?"

"Hôm sau, con định đem theo Đường Vận tham gia."

Đường Thư Đình không nói chuyện, xem như đồng ý ý kiến của hắn, lại tiếp theo mở miệng: "Về Tiểu Dục, nó là con trai Đường gia, con phải để nó thật lòng nhận con là ba, chứ không muốn để hai cha con cá ngáy lục đục với nhau."

"Nhưng mà, Tiểu Dục chỉ nghe lời Đường Ninh. Con cũng không có cách nào nha." Đường Hải có chút ỳ khuất.

Đường Thư Đình trừng mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Tiểu Dục năm nay chỉ mới mười lăm tuổi, vẫn còn con nít, chúng ta có nhiều thời gian ở chung với nó. Nhưng mà Đường Ninh đây, nó sớm muộn phải lập gia đình, con tìm một nhà khá giả gả nó đi. Hai người tách ra một thời gian, tự nhiên Tiểu Dục sẽ hồi tâm, an an ổn ổn ở trong cái nhà này. Con, người lớn như thế, thì một ít chuyện này nghĩ mãi cũng không hiểu?"

"Lấy chồng?" Đường Hải nhăn trước sáng lên: "Vẫn là ba thông minh, con làm sao không nghĩ tới đây."

Đường Thư Đình không nhịn được phát phát tay: "Ra ngoài đi, bây giờ ta không muốn nhìn thấy con." Đưa con trai này, nếu là luận thiên phú, thì một phần mười cũng không sáng nổi với cháu trai ông.

*

Hai mươi lăm tháng giêng là lễ đính hôn của Vi thiên với Liên Hiên. Đường Hải đưa Khổng Tiểu với Đường Vận đến thành phố A tham gia lễ đính hôn.

Ngày hôm sau, Đường Hải đã trở về. Sau khi trở về, thì đến phòng sách, cùng Đường Thư Đình nói chuyện một chút từ buổi trưa, thẳng đến bữa cơm tối mới ra ngoài.

Vào bữa tối, Đường Thư Đình để Ôn Dĩ Nam đi lên gọi Ôn Đình xuống cùng nhau ăn cơm, không ai dám phản bác. Ôn Đình cũng không có từ chối, cái này hơn một tháng đến nay, lần đầu tiên đi xuống lầu.

Cô so với trước đó gầy rất nhiều, cái cằm đều nhọn, dưới ánh mắt nặng nề là quảng thâm mắt, tóc ngang cổ cũng dài không ít, cả người nhìn có chút mỏi mệt, đáng vẻ không chịu nổi.

Ôn Đình không cùng bất kỳ ai chào hỏi, thì ở bên cạnh Ôn Dĩ Nam kéo ghế ra ngồi xuống, cũng mặc kệ có bắt đầu ăn cơm hay chưa, thì cầm lấy đĩa bắt đầu ăn.

Đường Hải muốn mở miệng răn dạy, bị Đường Thư Đình ngăn cản. Đường Thư Đình tự mình gấp một miếng thịt gà đưa tới bát của Ôn Đình: "Ăn nhiều một chút a."

Ôn Đình cũng không ngừng đầu lên, bản thân đang ăn cơm. Ôn Dĩ Nam lại múc một chén canh đưa tới trước mặt cô. Đây là trải qua mấy ngày nay cậu thấy được chị ấy ăn được nhất.

Đường Vận nhìn thấy đáng vẻ hai chị em không coi ai ra gì, chung quy là nhìn không được: "Đường Ninh, hôm nay tôi với ba đi tham gia lễ đính hôn của con gái Vi tổng, cô đoán xem tôi gặp được người nào?"

Ôn Đình không nói lời nào. Đường Vận cũng không có trông mong vào cô mở miệng, mỗi câu mỗi chữ: "Tôi gặp được Thẩm tổng, Thẩm Hoài Cảnh."

Đường Vận nói xong, thì chăm chú nhìn Ôn Đình, xem phản ứng của cô. Nhưng mà Ôn Đình giống như không nghe thấy, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Đường Vận chưa từ bỏ ý định: "Ba, con thấy Thẩm tổng đó, tuổi tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao, bằng không ba tìm một cơ hội giới thiệu con quen biết anh ấy, được không?"

Đường Thư Đình với Đường Hải đều không nói gì, bọn họ cũng đều muốn biết Thẩm Hoài Cảnh này với Ôn Đình đến cùng quan hệ gì. Vào hôm ở lễ đính hôn, rõ ràng Thẩm Hoài Cảnh đi đến chỗ Vi Từ Minh, vậy nên, Thẩm Hoài Cảnh với Ôn Đình còn có Vi Thiển ở giữa đến cùng là quan hệ như thế nào? Vi từ mình với Thẩm Hoài Cảnh đến cùng có phải thật quyết liệt hay không?

"Chị Đường Ninh, nghe nói hai người các người trước đó quen biết, chị cảm thấy thế nào?" Đường Vận híp mắt nhìn về phía Ôn Đình. Thẩm Hoài Cảnh người này, mặc kệ ở chỗ nào, ở trường hợp nào, chỉ cần anh ta vừa xuất hiện, thì đoạt hết tất cả danh tiếng của mọi người, rất khó không khiến người ta chú ý tới anh ta. Mà người đàn ông mang theo ánh sáng như vậy, lại là người bên gối Đường Ninh, chuyện này rất tốt để khuấy khích sự cạnh tranh của cô.

Ôn Đình uống xong một ngụm canh cuối cùng, tiếp nhận khăn tay Ôn Dĩ Nam đưa qua, từ từ lau miệng, ánh mắt ôn nhu nhìn cô ta, khẽ miệng hơi câu, cười: "Good luck."

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mãi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 54

Mười bảy tháng giêng thì học sinh cấp ba đã khai giảng. Vì vậy Đường Thư Đình muốn Đường Hải liên lạc một trường tư nhân, ngày hai mươi lăm tháng giêng này, đưa Ôn Dĩ Nam đến trường học báo danh. Ôn Dĩ Nam với tư cách học sinh chuyển trường.

Tất cả sinh hoạt dường như đi vào quỹ đạo, mấy ngày này chuyện công ty bận rộn, Đường Hải không có ở nhà là chuyện bình thường. Ở trong biệt thự Đường gia, cho dù Không Tiểu nhìn Ôn Đình không vừa mắt, nhưng ngại sắc mặt Đường Thư Đình, cũng không dám nói cái gì.

Càng kể một ngày nọ, lúc Ôn Đình trong bếp tìm đồ ăn, Không Tiểu không cẩn thận làm rớt chén trà bẽ nát trên mặt đất. Nửa tiếng sau, thì Ôn Dĩ Nam từ trong trường học xông về, rộng lớn với bà một chút, mà Đường Thư Đình không hề nói gì, hiển nhiên che chở Ôn Dĩ Nam. Điều này khiến Không Tiểu càng thêm thấy rõ sự thật, hai đứa con gái bà trong nhà này, một chút phản lực cũng không có, vĩnh viễn không sánh bằng một sợi tóc của cháu trai Đường gia.

Mà Ôn Dĩ Nam khẩn trương với Ôn Đình như thế, cũng làm cho Đường Thư Đình trực diện càng thêm hiểu rõ ý nghĩa của Ôn Đình đối với Ôn Dĩ Nam, trong lòng cảm thấy có chút so đo.

An an ổn ổn qua hết tháng giêng. Tháng giêng qua đi, Đường gia nghênh đón một vị lão bảo hữu. Cháu trai của đối tác làm ăn trước kia của Đường Thư Đình trở về, thuận tiện tới Đường gia thăm Đường lão gia tử.

Mấy năm trước, Mạc gia làm ăn thất bại, gia đình đã rời thành phố G, đến một thành phố cách đó hàng ngàn cây số, nơi đó nằm gần Nội Mông (Nội Mông Cổ). Mặc dù vắng vẻ một chút, lại làm cho cha con Mạc gia phát hiện cơ hội buôn bán, làm nên sửa bổ hữu cơ. Bây giờ cũng coi là khôi phục vinh quang của quá khứ.

Cùng Đường Thư Đình hàn huyên chút thời gian, có chút do dự vài lần mở miệng: "Ông nội Đường, nghe nói tiểu Ninh trở về rồi?"

Đường Thư Đình nhìn khuôn mặt anh tuấn của Mạc Dĩ Quân đều mang theo chờ, hai mắt tỏa sáng. Khi còn nhỏ, Mạc Dĩ Quân toàn chơi Đường Ninh vô cùng tốt. (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Sau đó, hai năm kia Đường Ninh theo mẹ trở về, chỉ cần là nghỉ đông và nghỉ hè, Mạc Dĩ Quân đều hạn không thể một ngày hai mươi bốn giờ dính ở Đường gia. Lúc đó, tất cả mọi người có thể nhìn ra Mạc Dĩ Quân đối với Đường Ninh là thích. Khi ấy, ông còn cùng lão gia tử Mạc gia thương lượng qua chuyện hai người làm thông gia đây.

Hiện tại Mạc gia đến địa phương xa như vậy, mấy năm cũng chưa chắc trở về một lần, không phải vừa vặn sao?

Đường Thư Đình nâng tách trà lên nhấp một ngụm, thần nhiên nói: "Vừa hay, gần đây tâm tình tiểu Ninh không tốt lắm, bây giờ hẳn là ở phòng hoa sau vườn. Con với nó nói chuyện tâm tình đi."

Mạc Dĩ Quân nghe nói vậy lập tức vui vẻ đứng lên, thì hướng sau vườn đi, đi vài bước lại cảm giác không ổn, quay lại cúi người chào Đường Thư Đình: "Vây, ông nội Đường, con đi trước."

Lúc Mạc Dĩ Quân tìm kiếm ở sau vườn, thì nhìn thấy bên trong phòng hoa thủy tinh trong suốt, một cô gái mặc váy dài màu da ngòi ở bên trong sắc màu rực rỡ, an tĩnh vẻ tranh. Trên người cô thoáng lẩy một chiếc áo thoáng có hoa màu lam nhạt, mái tóc ngang vai bị cô túy ý vén sau tai. Ánh sáng mặt trời buổi chiều vào trên mặt trắng nõn của cô, mờ nhạt ấm áp, cùng với Đường Ninh trong trí nhớ của anh ta không khác nhau.

Mạc Dĩ Quân đứng ở đó nhìn thật lâu, mọi nhẽ nặng cất bước đi tới, muốn nhìn một chút có vẻ lên thứ gì. Trước kia thì Đường Ninh thích vẽ tranh, khi đó anh ta cũng đã nói có rất có thiên phú, đáng tiếc sau này xảy ra nhiều chuyện như vậy, thì có đại học cũng chưa học xong, đáng tiếc.

Ôn Đình từ trước đến nay mãi cảm, đương nhiên ngay lập tức cảm nhận được người lạ tới gần, đem bản phác họa khép lại, quay người lại.

Nhìn thấy một mặt ánh nắng Mạc Dĩ Quân, Ôn Đình sửng sốt một chút, tiếp theo có chút kinh hi đứng lên: "Sao lại là anh?"

Mạc Dĩ Quân nhường nhường mày: "Sao không thể là anh?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Mạc Dĩ Quân đi đến bên trong phòng hoa đối diện cô ngồi xuống, nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Em gầy rồi, tiểu Ninh."

Ôn Đình sờ sờ mặt mình, cười: "Có sao? Bây giờ không phải là thịnh hành gầy mới đẹp à."

"Em xem, khí sắc cũng không tốt, có phải trải qua không tốt"

Ôn Đình cười cười, không có trong vấn đề này xoắn xuýt, nói sang chuyện khác: "Anh bây giờ ở công ty ba anh làm việc sao?"

Mạc Dĩ Quân lắc đầu, nhà bọn anh mấy năm trước phá sản, vì vậy..."

Đường Thư Đình phía xa nhìn hai người vui vẻ trò chuyện, lộ ra vẻ mặt hài lòng, quay người căn dặn phòng bếp, hôm nay làm thêm vài món thức ăn, giữ Dĩ Quân lại ăn cơm.

*

Mạc Dĩ Quân bởi vì chuyện làm ăn nên rần lại thành phố G một khoảng thời gian, cho nên trong khoảng thời gian này, chỉ cần vừa có thời gian, thì Mạc Dĩ Quân đến Đường gia tìm đến Ôn Đình. Khoảng thời gian trước Ôn Đình sầu não, uất ức không thích nói chuyện, nhưng kể từ sau khi Mạc Dĩ Quân đến, bắt đầu trở nên mở lòng, cũng thích cười. Hai người thường xuyên nói chuyện vào buổi sáng và buổi chiều. Đường Thư Đình đối với sự thay đổi này của Ôn Đình rất hài lòng, thẳng đối với Mạc Dĩ Quân nói đề anh đến bởi Ôn Đình nhiều hơn, ngụ ý tự nhiên không cần nói cũng biết.

Chỉ chớp mắt, đã tháng ba, cái lạnh mùa đông bắt đầu tan dần, vạn vật khôi phục, thời tiết cũng dần ấm lên, đã có chút hơi thở mùa xuân.

Không Tiểu đứng ở cửa sổ sát đất nhìn Ôn Đình đang tưới nước cho hoa cỏ trong vườn hoa đằng trước, lông mày hơi nhíu, dường như đang suy tư điều gì.

Quần áo mùa xuân mặc càng ngày càng ít, có một số việc thì bắt đầu không che giấu được. Ôn Đình vốn không mập, sau này đến Đường Gia, cả người càng gầy xuống, cho nên bụng dưới hơi lòi đặc biệt rõ ràng. Không Tiểu đã sinh hai đứa con gái, từ trạng thái ngày thường với đi đường của Ôn Đình có một chút thay đổi, thì suy đoán ra khẳng định Ôn Đình mang thai.

Trên khuôn mặt Không Tiểu hiện ra một vòng nụ cười, quay người bước đến phòng sách của Đường Thư Đình.

Đường Thư Đình đối với chuyện Ôn Đình mang thai này cũng không có bất kỳ biểu thị gì, điều này khiến Không Tiểu có chút không hiểu được suy nghĩ của ông.

Sau vài ngày, sau bữa cơm tối, bảo mẫu bụng một bát thuốc Đông y tới. Đường Thư Đình tự nhiên nói: "Tiểu Ninh à, ta nhìn gần đây khí sắc con không được tốt, lại đúng lúc giao mùa, chợt âm chợt lạnh, ta tìm cho con một đơn thuốc Trung y kết hợp một chút thuốc bổ."

Ôn Đình nhìn chén thuốc đen sì được đưa tới, nhẹ nhàng cười cười, đối với Ôn Dĩ Nam mới vừa trong nhà về sinh ra vậy tay: "Dĩ Nam, lại. Em giúp chị nếm thử chén này thuốc có đắng hay không, chị sợ đắng."

Ôn Dĩ Nam đi tới, không rõ cho lắm: "Thuốc Trung y? Chị. Chị sao thế?"

Ôn Đình cầm chén thuốc đưa tới miệng Ôn Dĩ Nam: "Em nếm thử?"

Trong mắt Ôn Dĩ Nam lóe lên một tia sáng, tiếp nhận bát liền muốn đưa vào trong miệng uống. Một cây quai tượng hoành không xuất hiện hất đổ chén thuốc, bắn tung tóe hai người, mùi thuốc khó ngửi nhanh chóng tán ra trong phòng khách.

Sắc mặt Đường Thư Đình u ám: "Thuốc bổ thân thể phụ nữ. Con là đàn ông, uống cái gì mà uống."

Mặc dù đến cùng Ôn Dĩ Nam không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết chén thuốc này khẳng định có vấn đề. Sắc mặt rất khó coi, hai tay giữ ở bên người, cố gắng nhẫn nhịn.

Đối với chuyện mang thai, giấy không gói được lửa, Ôn Đình cũng không cảm thấy có thể luôn giấu đi, nhưng Ôn Đình không nghĩ tới Đường Thư Đình hiển nhiên thẳng đến già bô như không biết. Mặc dù chén thuốc này đến cùng cô không biết là thuốc gì, nhưng bây giờ cô có thể khẳng định Đường Thư Đình đã biết chuyện cô mang thai.

Từ ngày hôm đó, Ôn Dĩ Nam nghiêm ngặt kiểm soát thức ăn của Ôn Đình, tất cả đồ ăn của Ôn Đình cậu đều ném thư qua một miếng. Ngược lại Ôn Đình cũng không phải rất để ý chuyện thuốc Trung y lần trước, cô cảm thấy chén kia thuốc chắc chắn sẽ không phải là thuốc sinh non gì đó. Dù sao Đường Thư Đình cũng không ngờ, nhiều nhất chỉ là muốn thăm dò thái độ của cô một chút, mà phản ứng của Ôn Đình đã cho ông giải thích tốt nhất. Cô muốn giữ lại đứa bé này.

Nhưng Ôn Đình cũng không có ngăn hành vi của Ôn Dĩ Nam. Dù sao ở Đường gia này, bây giờ chỉ có Dĩ Nam mới có thể bảo vệ được bọn họ. Chỉ cần Ôn Dĩ Nam quan tâm Ôn Đình nhiều hơn, Đường Thư Đình cũng không dám cứng với cô.

Đều mà bây giờ Ôn Đình để ý chính là, nếu như Đường Thư Đình muốn có lấy chồng, như vậy khẳng định con không giữ lại được. Cho nên đến cùng ông định làm gì, cô đoán không ra.

*

Thời gian nhìn như hướng về phía trước dù xuống mấy ngày, rốt cục nghênh đón một ngày không an tĩnh.

Thẩm Hoài Cảnh tới cửa thăm hỏi.

Đường Thư Đình đã sớm ngờ tới Thẩm Hoài Cảnh sẽ đến, nhưng là không nghĩ tới sẽ muộn như vậy. Ông vẫn cho là Thẩm Hoài Cảnh sẽ không giữ được bình tĩnh.

Người còn chưa vào nhà, người hầu trước ôm Huân Y Tháo(*) tiến vào. Bốn năm người hầu, mỗi người đều ôm một bó to Huân Y Tháo, trong phòng khách trong nháy mắt bị ngập tràn hương hoa.

(*) Huân Y Tháo: Chú thích và hình ảnh ở Chương 24.

Đường Thư Đình với Đường Hải ngồi ở trên ghế sofa, hai người cũng không động. Đường Hải giả cười: "Thẩm Tổng quý khách sáo rỗi."

Thẩm Hoài Cảnh cũng không cần chào hỏi bọn họ, tự mình ở trên ghế sofa ngồi xuống. Thiệu Thành Hi cùng anh đến đây, mỉm cười: "Đường Tổng nói đùa, hoa này cũng không phải là cho các người, sao mà nói là khách sáo."

Sắc mặt Đường Hải lập tức khó coi, nhìn nhện chưa có phát tác. Mấy tháng gần đây, công ty của hắn bị Thiệu Thành Hi với Tần Vũ quấy đến rối tung, từ sau lần trước bị bọn họ hố kìa, tiền của hắn luôn quay vòng không đến. (Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi). Khoảng thời gian gần đây, Thiệu Thành Hi với Tần Vũ ở sau lưng bên trong càng làm các loại động thái nhỏ, quấy nhiễu việc buôn bán của hắn, nếu không phải Từ Kính ra tay giúp hắn, công ty vận chuyển bấy giờ đã có phần toái. Hắn không dám nói cho Đường Thư Đình, sợ Đường Thư Đình nói hắn vô dụng. Bấy giờ thấy Thiệu Thành Hi với Thẩm Hoài Cảnh, tất nhiên là lừa gạt công tâm.

Sao với Đường Hải, thì Đường Thư Đình trầm ổn hơn: "Hôm nay Thẩm Tổng đến là có chuyện gì sao?"

Mắt đen Thẩm Hoài Cảnh nhàn nhạt nhìn lướt qua, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Đường Thư Đình: "Nói chuyện làm ăn."

"Làm ăn?" Đường Hải cười nhạo: "Thẩm Tổng với chúng tôi nói chuyện làm ăn? Không phải nói đùa sao. Gần đây Thẩm Tổng cũng gây không ít phiền phức cho tôi nha."

"Phiền phức?" Thiệu Thành Hi cười nói tiếp: "Ý vị thâm trường. Đường Tổng cảm thấy là phiền phức sao? Nếu như là phiền phức, nhưng chính là phải chú ý, tuyệt đối đừng để người ta cho hớ."

Đường Thư Đình nhiu mày lại, nhìn về phía Đường Hải, hạ giọng: "Công ty gần đây gặp rắc rối sao?"

Đường Hải có chút hoảng hốt, nhỏ giọng nói: "Chờ một lát giải thích với ba."

Đường Thư Đình trừng mắt liếc hắn một cái, ngừng đầu nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: "Thẩm Tổng muốn nói làm ăn cái gì?"

Thiệu Thành Hi nói tiếp: "Lão già từ cũng biết loại chuyện làm ăn này, thêm một bằng hữu so với thêm một kẻ địch phải tốt hơn nhiều. Vì sao mọi người chỉ là đều kiểm tiền, đã có thể cả hai cùng có lợi, sao khổ làm cho người chết ta sống, phải không? Hôm nay chúng tôi đến chính là muốn cùng các người hòa giải, sự việc lần trước, tôi ở đây với Đường Tổng bởi cái không phải, mọi người ngồi xuống ăn bữa cơm, bắt tay giảng hòa, thế nào?"

"Hừ, cậu cảm thấy có khả năng."

Đường Thư Đình đưa tay cắt ngang Đường Hải, đôi mắt nghiêm nghị nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: "Cho nên, Thẩm Tổng muốn như thế nào?"

Thẩm Hoài Cảnh đưa tay sửa sang lại ống tay áo, giọng nói nhàn nhạt: "Ông biết tôi muốn chính là cái gì."

Đường Thư Đình trong mắt lóe lên trào phúng, một tên nhóc con muộn cùng Đường gia ông đối nghịch, thật sự là quá buồn cười. Lại còn dám đòi mãi đến Đường gia cùng ông bàn điều kiện, cho rằng Đường Thư Đình ông những năm này là lần lộn không công sao?

"Thẩm Tổng muốn cái gì, ta hẳn là đại thể biết một chút. Con bé ở trong vườn hoa phía sau, hay là cậu tự mình đi xem một chút."

Thẩm Hoài Cảnh cũng không dài dòng, trực tiếp đứng dậy, xuyên qua phòng khách hướng vườn hoa phía sau đi.

Đường Thư Đình nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, cười khinh bỉ.

*

Bên ngoài phòng hoa thủy tinh, một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Trên mặt người phụ nữ mang theo nụ cười điềm tĩnh, nhìn về phía ánh mắt của người đàn ông mang theo ánh sáng nhu hòa, cả người được tắm dưới ánh mặt trời, toàn bộ thân thể đều tỏa ra một chút ánh sáng khác.

Ngón tay Thẩm Hoài Cảnh xuôi ở bên người có chút cuộn lại, thanh duệ trong tròng mắt đen tách ra một đạo ánh sáng nguy hiểm.

Gióng như Ôn Đình cảm nhận được điều gì, gương mặt đi qua nhìn về bên này. Lúc nhìn thấy rõ thân hình thẳng tắp của người đàn ông, tìm Ôn Đình bỗng dưng xiết chặt, thẳng thắn nhảy dựng lên, hồ hấp đều có chút không suôn sẽ.

Thì hai người yên lặng nhìn nhau như thế, ai cũng không nói gì, ai cũng không có tiến lên một bước.

Khuôn mặt xinh đẹp kia hoàn toàn như trước đây không có biểu cảm gì. Cái khoảng cách mấy mét này, tràn ngập một chút ý lạnh.

Ôn Đình chậm rãi dời ánh mắt, nhìn về phía người đàn ông đối diện, tay phất trên tay anh ta: "Dĩ Quân, anh có phải hơi lạnh hay không? Tay của anh thật mát."

Chú động của Ôn Đình làm Mặc Dĩ Quân cũng có chút kinh hi, vội vàng lắc đầu: "Không lạnh, không lạnh. Ngược lại là anh nhìn bộ dáng của em có chút không thoải mái, em không có chuyện gì chứ?"

Ôn Đình nhìn thấy người kia đã không lưu tình chút nào xoay người rồi đi, đem tay rút về, khe khẽ lắc đầu, nắm chặt góc áo trong tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mối Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Thẩm Hoài Cảnh trở lại phòng khách với khuôn mặt lạnh lùng, nhìn thoáng qua Đường Thư Đình nắm chắc thắng lợi trong tay, cười lạnh: "Lão già từ thủ đoạn cao."

Đường Thư Đình nhìn bóng lưng của Thẩm Hoài Cảnh rồi đi, mắt híp híp.

Trên xe, Thiệu Thành Hi nhìn về phía khuôn mặt luôn cứng ngắt của người đàn ông: "Sao thế, xảy ra chuyện gì sao?"

Thẩm Hoài Cảnh ngồi đó, cau mày, trầm mặc một hồi, mới mở miệng: "Hãy làm mọi chuyện sớm hơn chút đi."

Thiệu Thành Hi hơi nhu mày: "Nhưng mà là có một số chuyện còn chưa chuẩn bị ổn thỏa, bây giờ thời cơ cũng không phải rất thích hợp." Chuẩn bị thời gian dài như vậy, vì chính là một kích tất trúng.

Thẩm Hoài Cảnh rũ mắt, trong giọng nói mang theo lạnh lùng: "Khẳng định Ôn Đình gặp chuyện khó giải quyết, đợi không được." Người phụ nữ đó mặc dù không đứng đắn, cũng sẽ không lấy tình cảm đem làm trò đùa, trừ phi cô gặp chuyện gì bị bắt đắc dĩ.

Nghe tới đây, Thẩm Hoài Cảnh càng phát bực, đưa tay gạt gạt cả vạt trên cổ, trong mắt thần sắc càng tỉnh mạch. Động thái của anh vẫn còn quá chậm, lo trước lo sau, để cô chịu nhiều khổ sở như thế.

Thiệu Thành Hi suy tư một hồi, gật đầu: "Được." Anh ta lý giải được tâm tình của anh. Mấy tháng nay, hầu như Thẩm Hoài Cảnh không thể nào ngủ được, ở ngoài mặt nhìn không ra cái gì, nhưng bọn họ đều biết anh chỉ là cố dè nén, dè nén xuống như vậy nữa, anh ta sợ là sẽ suy sụp mất. Sớm thì sớm đi, cũng không có khác biệt quá lớn.

*

Lúc chạng vạng tối, Mạc Dĩ Quân mang tâm tình rất tốt cáo từ, Ôn Đình từ sau vườn hoa bước vào. Đường Thư Đình đối với cô vậy tay: "Tiểu Ninh, lại đây."

Ôn Đình đi qua, ở đối diện ông ngồi xuống, thêm chút trà cho Đường Thư Đình.

Động tác của cô rất tạo nãh, ung dung không vội, nhìn cảm xúc cũng không có thay đổi gì lớn. Đường Thư Đình giống như lo lắng nói: "Xế chiều hôm nay, Thẩm Hoài Cảnh đã đến, con biết không?"

Tay Ôn Đình run một cái, ẩm trà rồi ở trên bàn, phát ra vang một tiếng "bang": "Ông nói... cái gì? Thẩm Hoài Cảnh đã đến?"

Trong giọng nói của cô mang theo run rẩy, mang theo kích động không thể nào che giấu được.

Đường Thư Đình lắc cổ một cái thật sâu, bung ly trà cô rót lên, bình tĩnh nói: "Phải, chỉ là lúc đó con đang ở vườn hoa trò chuyện vui vẻ với Mạc Dĩ Quân, cậu ta mặt đen thui đi rồi."

"Tại sao ông phải làm như vậy?" Ôn Đình đứng một chút đứng lên, bởi vì quá kích động, giọng nói có chút sắc nhọn: "Tại sao ông phải như vậy?"

"Ta biết con luôn luôn chờ cậu ta, biết rõ không có khả năng, tại sao không buông tay đây? Dĩ Quân là lựa chọn rất tốt, trước kia không phải con cũng thật thích nó sao? Mấy ngày nay, ta thấy con với nó ở chung cũng rất tốt." Nhiều năm như vậy, Đường Ninh cuối cùng không phải là Đường Ninh đơn thuần trước kia. Một bên treo Mạc Dĩ Quân, một bên lại treo Thẩm Hoài Cảnh, muốn mọi việc đều thuận lợi, cô ngược lại rất thông minh.

Ôn Đình chán nản ngã xuống ghế sofa, thần sắc uể oải, một đáng vẻ đã kích đau đớn.

Đường Thư Đình cũng không ép cô, lẳng lặng mà ngồi ở đó, chờ chính cô suy nghĩ rõ ràng. Con đường Thẩm Hoài Cảnh này đã muốn chặt đứt.

Ôn Đình cúi đầu thật lâu, mới ngẩng đầu nhìn ông, trong giọng nói mang theo nỗi mệt: "Ông nội muốn như thế nào?"

"Tiểu Ninh, lần này gặp con, con làm cho ta lau mắt mà nhìn, không hổ là cháu dòng máu Đường gia ta. Vậy nên, tình thế bây giờ con cũng thấy rõ ràng, con cũng không muốn cả một đời bị nhốt ở nơi này. Cho nên hãy bỏ đứa nhỏ này, cùng đi với Mạc Dĩ Quân mới là kế sách tốt nhất."

Sắc mặt Ôn Đình phút chốc trở nên trắng bệch, cắn răng: "Ông thật sự muốn làm cho con đi đến đường cùng, phải không?"

Đường Thư Đình lắc đầu, thở dài một hơi: "Tiểu Ninh, ta dù sao cũng là ông nội con, ta đương nhiên hi vọng con tốt. Nhưng mà, bây giờ là con bài xích ông nội, con đã thấm nhuần một ý tưởng sai lầm cho tiểu Dục. Ông nội suy nghĩ thật lâu, Mạc Dĩ Quân là thật sự thích con, nó sẽ đối tốt với con. Ông nội thật tâm hi vọng cuộc sống sau này của con thật tốt."

Đường Thư Đình ngồi thẳng lên sờ lên tóc Ôn Đình: "Tiểu Ninh, chúng ta là người thân có huyết thống, tại sao nhất định phải làm cho lương bại câu thương(*) đây? Con là đứa trẻ thông minh, nghĩ lại tiểu Dục, nó là em trai của con, ở tại Đường gia mới là lựa chọn tốt nhất đối với nó, nó có tương lai tốt đẹp. Nếu như bởi vì con hủy đi tương lai của nó, chờ nó trưởng thành, hiểu chuyện mà, sẽ trách con. Con cũng không nghĩ có một ngày tiểu Dục hận con chứ? Tiểu Ninh, ông nội tin tưởng con sẽ đưa ra quyết định chính xác nhất."

(*) Lương bại câu thương: Là trong cuộc giành giật, đầu đá vô nghĩa, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi.

Dừng một chút, Đường Thư Đình có mở miệng: "Tiểu Ninh, ông nội vì muốn tốt cho con, mới có thể vì con chọn Mạc Dĩ Quân. Nếu như con nhất định phải cùng ông nội đối nghịch, đối tượng này có thể không phải Mạc Dĩ Quân, có thể là bất kỳ kẻ nào, con hiểu chưa?"

Ôn Đình có chút hoảng sợ nhìn Đường Thư Đình, ông đang uy hiếp cô.

Sắc mặt Ôn Đình âm đạm, giống như toàn thân bị rút đi khí lực, chán nản dựa ở đó, quanh người có chút run rẩy bầy.

Trong phòng yên lặng một lúc lâu, Ôn Đình mới dường như chậm lại, thấp giọng nói: "Cho con thời gian, con xem xét một chút."

"Được." Đường Thư Đình đáp ứng: "Nhưng mà tiểu Ninh, chuyện đứa nhỏ cần mau chóng giải quyết."

Ôn Đình bước chân chậm chạp ra phòng sách, bên trong nơi hẻo lánh trong phòng khách một mảnh từ sắc Huân Y Thảo tán ra mùi thơm tinh mịch. Ôn Đình đi qua nhẹ nhàng sờ lên, rồi mới đối với người giúp việc nói: "Đem những hoa này vứt đi."

*

Mạc Dĩ Quân đã hai ngày liên tiếp chưa xuất hiện, một lần nữa xuất hiện sau đã là ba ngày sau. Khuôn mặt nhìn có chút tiêu tụy, trên cằm còn có chút râu ria thô ráp.

Đường Thư Đình hai ngày nay đang phiên một đồng cục diện rối rắm ở Đường Hải gia, tâm tình rất bức bối, cũng không rảnh đi quan tâm tâm tình của Mạc Dĩ Quân.

Mạc Dĩ Quân lên tiếng chào với Đường Thư Đình, thì đi ra sau vườn hoa. Bên trong phòng hoa thủy tinh, Ôn Đình vẫn vẻ như cũ, khuôn mặt ôn hòa không màng danh lợi, mang theo tho thục an ổn tình mệnh.

Mạc Dĩ Quân nhìn thật lâu, tâm tình có chút bị đè nén như ký tích bình phục xuống, cất bước đi tới. Lần này, Ôn Đình không có khép bán về lại, anh thấy rất rõ ràng người trên bức tranh. Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi lương bạc, người lạnh lùng không dễ gần gũi, nhưng trên mặt lại có đôi mắt đào hoa xinh đẹp. Đôi mắt kia thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhưng lại ẩn ẩn hàm chứa thâm tình, nhìn ra được cô đối với đôi mắt này tình hữu độc chung(*), cả trang vẽ xuất sắc nhất là trên đôi mắt này.

(*) Tình hữu độc chung: Tình yêu duy nhất cả đôi.

Đội một lúc lâu, anh ta cũng không nói gì. Ôn Đình ngẩng đầu, nhìn anh ta cười: "Anh đến rồi."

Nụ cười của cô rất xinh đẹp, giống như gió xuân hiu hiu, đáng tiếc cũng không phải thuộc về anh.

Mạc Dĩ Quân đối mặt với cô thật lâu, đưa tay dụng dụng bức họa của cô, thấp giọng thì thào: "Thẩm Hoài Cảnh."

Ôn Đình nụ cười hơi liếm, nhưng cười không ngọt như cũ, gật đầu: "Phải."

Giờ khắc này nụ cười của cô đột nhiên có chút chói mắt, Mạc Dĩ Quân hai tay nắm tay, hai con người có chút đỏ lên: "Em luôn luôn lợi dụng anh, phải không?"

Ôn Đình chần chờ một giây, lại một lần nữa thừa nhận: "Phải."

Mạc Dĩ Quân nhắm mắt lại, cười cười từ giã: "Vậy... tại sao bây giờ không còn che giấu?" Mỗi lần anh đến, đều thấy cô đang vẽ tranh, nhưng trước nay không cho anh nhìn cô vẽ lên cái gì, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô vẽ.

"Em nghĩ, Thẩm Hoài Cảnh đã đi tìm anh rồi chứ." Đôi mắt Ôn Đình trầm tĩnh, nhìn người bên trong bức tranh.

"Em biết?" Mạc Dĩ Quân cũng có chút kinh ngạc. Mỗi ngày cô đều bị nhốt ở đây, sao biết chuyện Thẩm Hoài Cảnh âm thầm tìm anh?

Ôn Đình khẽ thở dài một hơi: "Mạc Dĩ Quân, thật xin lỗi, em cũng không muốn như vậy, Nhưng mà..." Ôn Đình hít một hơi thật sâu: "Em mang thai rồi."

"Mang thai?" Mạc Dĩ Quân chấn kinh, theo bản năng nhìn về phía bụng của cô: "Con của Thẩm Hoài Cảnh?"

Ôn Đình gật đầu: "Anh biết ý của ông nội, ông muốn để em gả cho anh, để anh mang em rời xa nơi này, rời xa Dĩ Nam, nhất cử lưỡng tiện. Cho nên đứa bé này nhất định không thể giữ lại, cho nên..."

"Cho nên, em định lợi dụng anh?"

Ôn Đình trầm mặc mấy giây, gật đầu: "Phải."

"Vi con, em không thể không làm như vậy. Chỉ có như vậy mới có thể để cho ông nội buông lỏng cảnh giác, em nghĩ ở thời điểm thích hợp anh giúp em rời khỏi nơi này. Em cảm thấy bằng vào giao tình chúng ta, anh sẽ giúp em"

"Thế nhưng tại sao Thẩm Hoài Cảnh biết tìm đến anh?"

"Anh ấy... Chỉ là ngoài ý muốn."

Cô đối với Mạc Dĩ Quân chỉ ôm 30% hi vọng. Đường Thư Đình cũng không ngờ, ông tất nhiên sẽ cho phép Mạc Dĩ Quân tiếp cận cô như vậy, nhất định hai người trong âm thầm có ước định. Cô làm như thể không khác báo hổ lột da. Nhưng mà Mạc Dĩ Quân là cơ hội duy nhất của cô, cô muốn cho Đường Thư Đình nghĩ rằng cô thật sự sinh ra cảm tình đối với Mạc Dĩ Quân, rồi sau đó kiểm cơ hội thích hợp cùng Mạc Dĩ Quân ngã bài, để anh giúp cô rời khỏi. Nhưng mà làm như vậy nguy hiểm quá lớn, chỉ cần sơ xuất một chút, thì tất cả mọi thứ vô lực hồi nhiên(*).

(*) Vô lực hồi thiên: Không sức đối trời.

Mà mặc dù sự xuất hiện ngoài ý muốn này của Thẩm Hoài Cảnh, lại giúp cô rất lớn. Sau khi Thẩm Hoài Cảnh từ nơi này rời đi, nhất định sẽ đi tìm Mạc Di Quân, mặc dù dùng cái thủ đoạn gì, anh nhất định sẽ làm cho Mạc Di Quân giúp cô. Mà sự xuất hiện của anh làm Đường Thư Đình biết cô với Thẩm Hoài Cảnh xảy ra hiềm khích, sẽ cho cô nhiều thời gian cân nhắc hơn. Như vậy, thì Thẩm Hoài Cảnh cũng có đủ thời gian, mà con của cô cũng có nhiều cơ hội hơn.

Mạc Di Quân cũng không phải đồ ngốc, có một số việc nghĩ nghĩ, thì cũng đại khái hiểu được, cười tự giễu: “Tiểu Ninh, anh đối với em vẫn luôn là nghiêm túc.” Tuy rằng anh với Đường lão gia từ ước định chỉ cần ông đem Ôn Đình gả cho anh, thì anh sẽ mang cô rời khỏi nơi này, vĩnh viễn sẽ làm cho Ôn Đình không trở về nơi này, cũng sẽ không để cho Ôn Đình gặp Ôn Di Nam. Vì vậy, còn cùng Đường Thư Đình ký một phần hiệp nghị, dùng 30% cổ phần công ty, nhưng là hóa ra anh lằng phí nhiều công sức như vậy, lại gò trức mức nước, công đã trắng.

“Em không phải là Đường Ninh trước đây anh quen biết, em biết đùa nghịch tâm cơ, mà anh lại một chút cũng nhìn không ra.” Mạc Di Quân cười khổ một tiếng. Trong trí nhớ của anh tiểu Ninh rất đơn thuần, đơn thuần anh muốn đưa cô vòng quanh trong lâu đài, không cho không khí ô nhiễm bên ngoài chạm lấy cô, muốn che chở cô cả một đời.

Trong lòng Ôn Đình hồ thẹn, im lặng không nói gì.

Hai người im lặng thật lâu, Mạc Di Quân sửa sang lại cảm xúc trên mặt, hít một hơi thật sâu: “Anh giúp em.”

Ôn Đình thờ dãi một hơi, chân thành nhìn anh ta: “Cám ơn anh, Di Quân.”

Mạc Di Quân cười khổ một tiếng: “Nói thế nào chúng ta cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, em không cần kêu Thẩm Hoài Cảnh uy hiếp anh.” Người làm ăn luôn có chút tài liệu đen, mà tài liệu đen của Mạc gia trong tay Thẩm Hoài Cảnh, đủ để đem Mạc gia về một lần nữa làm vào ngục cơ.

Ôn Đình áy náy, nhưng cũng không biết an ủi anh ta như thế nào, chỉ có thể lập lại: “Thật xin lỗi...”

Mạc Di Quânkhông lực khoát khoát tay: “Thôi đi, Tiểu Ninh, đừng nói nữa, nếu như có thể, anh cũng không muốn nghe em nói ba chữ này.”

Một tiếng nhạc du dương vang lên. Từ trong túi áo phục, Mạc Di Quân lấy điện thoại đi động ra, nhìn thấy tên trên điện thoại đi động dừng một chút, rồi mới đưa tới trước mặt Ôn Đình. Ôn Đình nhìn thấy tên trên điện thoại đi động anh ta, tay có chút phát run, ánh mắt cũng có chút đỏ lên, nhưng vẫn lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Em không muốn thất bại trong gang tấc.”

Mạc Di Quân nhìn thoáng qua người hầu và vệ sĩ cách đó không xa, tiếp điện thoại. Không biết bên đó nói cái gì, Mạc Di Quân chỉ gật đầu đáp lời.

Đôi mắt Ôn Đình nhìn xem hoa cỏ trong vườn hoa, hai tay nắm thật chặt vạt áo, sắc mặt hơi trắng bệch.

Sau khi Mạc Di Quân cúp điện thoại, tiếc cô một cái, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Anh ta kêu anh gửi một chút lời cho em.”

“Lời nói gì?” Ôn Đình ngồi thẳng dậy, khẩn trương nhìn anh ta, trong mắt mang theo tia hy vọng.

Trong lòng Mạc Di Quân phát khổ. Mấy ngày qua, mỗi lần anh nhìn thấy cô, cô đều là một bộ dáng dịu dàng điềm tĩnh, chưa từng biểu hiện qua loại biểu cảm linh động này.

Mơ con mắt khác ra, Mạc Di Quân thuật lại lời Thẩm Hoài Cảnh: “Anh ta nói rằng em phải nhớ kỹ lời anh ta nói, còn không được quên những gì em đã nói.”

“Như vậy thôi?” Ôn Đình nhu mày, nhớ kỹ lời anh nói? Anh đã nói nhiều nhất chính là để cho cô im miệng chứ?

Nhớ kỹ lời cô đã nói. Cái này có biết, chính là đã đồng ý với anh cũng không tiếp tục bỏ nhà trốn đi. Nghĩ như vậy, Ôn Đình vì chính mình mặc niệm một chút, khoảng thời gian này khẳng định khí giận của anh sôi lên chứ.

“Ừ, như vậy thôi.” Mạc Di Quân gật đầu.

Ôn Đình bâu mối, bộ dáng có chút không vui, nhưng ánh sáng trong mắt lại tiết lộ tâm tình của cô. Những ngày này cô luôn luôn cười, anh cho là cô rất vui vẻ, bây giờ mới biết, hóa ra cô vui trở lại là như vậy. Chỉ vì một câu nói của người kia, thì trong đôi mắt đều sáng như sao.

Cái này so với hồi đó nhiều sức sống hơn. Đúng, chính là sức sống. Anh nhìn thấy Đường Ninh giống như là một con búp bê được thiết lập chương trình vĩnh viễn mang theo nụ cười tiêu chuẩn, mà có bây giờ, cả người đều có linh hồn.

Editor:
Anh chị thông minh lắm mấy cung à, nhiều đó mà muốn hại anh chị sao. Haha
Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.
Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khoảng thời gian gần đây, công ty của Đường Hải dường như gặp rắc rối rất lớn, vì vậy Đường Thư đình với Đường Hải dành phần lớn thời gian ở công ty. Đường Vận cũng không thường xuyên ở nhà, cho nên trong nhà thì chỉ còn lại ba người Không Tiểu, Đường Tuyết với Ôn Đình.

Từ chuyện Đường Tuyết lần trước, sau khi Đường Hải phát ra chút tính tình, Không Tiểu còn ghi hận trong lòng. Mặc dù bên ngoài không đến mức làm cái gì với Ôn Đình, nhưng trong lời nói không thể thiếu lời mỉa mai.

Nhìn thấy Ôn Đình đi vào phòng bếp rót nước uống, rốt cục Không Tiểu nhìn không được, đi theo, chanh chua nói: “Cô bây giờ thể mà là người mang thai, nhưng ngàn vạn lần cẩn thận một chút. Chẳng qua chưa kết hôn mà có con, Đường Ninh cô cũng rất theo kịp thời đại nha.”

Ôn Đình lấy sữa bò nóng, không nói gì.

“Nhưng mà, cái này cũng khó trách, dù sao từ nhỏ không có mẹ dạy, cô không hiểu chuyện cũng không trách bản thân được.”

Ôn Đình dừng tay một chút, ngẩng đầu nhìn bà, khẽ cười: “Dì cũng không phải là chưa kết hôn mà có con sao? A, đúng rồi. Người không chỉ chưa kết hôn mà có con, còn làm tiểu tam rất nhiều năm. Chẳng qua có thể chen vào chính thất, tiểu tam thăng chức, mẹ dì dạy dì rất tốt nha.”

Không Tiểu bị cô làm chẹn họng một chút, sắc mặt lập tức thay đổi: “Đường Ninh, cô bây giờ cũng há miệng.”

Ôn Đình xem thường cười cười: “Hi vọng sau này cái miệng này của dì cũng có thể có tác dụng, tuyệt đối đừng dùng khó lòng giải bày.”

Ôn Đình cầm ly sữa bò hướng bên ngoài phòng bếp đi. Lúc đi ngang qua người Không Tiểu, không cần thận dụng phải bà một chút. . Không Tiểu phản xạ có điều kiện đẩy cô một cái. Sau khi Ôn Đình lao vào một bước, trượt chân, ngã nhào xuống đất. Ly sữa bò rơi trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh, chất lỏng màu trắng sữa trộn lẫn chất lỏng màu đỏ sậm, chói mắt.

Ôn Đình ôm bụng, máu đỏ thấm qua quần áo màu trắng của cô. Không Tiểu giật nảy mình, bản năng lui về sau mấy bước: “Cô... Cô làm sao thế?”

Ôn Đình dựa ở trên tường, hô hấp dồn dập: “Nhanh... đưa tôi đi bệnh viện.”

Không Tiểu đứng đó sợ hãi, không nói gì. Nếu Đường Ninh ở chỗ cô xảy ra vấn đề gì, lão gia từ sẽ ăn luôn bà chứ.

“Nhanh a, mau gọi điện thoại a.” Ôn Đình đau, sắc mặt tái nhợt, dưới người máu càng ngày càng nhiều.

Lúc này Không Tiểu mới kịp phản ứng, quay người liền hướng trong phòng khách chạy, đúng lúc gặp Mạc Di Quân đến. Nhìn thấy tình hình này, vội nói: “Không cần gọi điện thoại, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, chờ xe cứu thương đến, sợ là phải muộn rồi.”

Không Tiểu đã lục thần vô chủ, gặp Mạc Di Quân, giống như gặp cứu tinh, tất nhiên cậu ta nói cái gì chính là cái đó: “Được, được. Cậu nhanh đưa nó đi bệnh viện, tuyệt đối đừng để nó có chuyện gì.”

Mạc Di Quân xoay người ôm lấy Ôn Đình, liền chạy ra ngoài, máu từ trên cơ thể chảy xuống sàn, đỏ đến chói mắt.

Mạc Di Quân đặt Ôn Đình ở ghế ngồi phía sau, hai vệ sĩ vội vàng cùng tiến đến, ngăn xe lại: “Mạc tiên sinh, người không thể đem cô ấy ra ngoài, trước hết tôi cần hỏi ông chủ một chút.”

Mạc Di Quân đẩy vệ sĩ đó ra, phẫn nộ nói: “Anh xem bộ dáng này của cô ấy một chút, nếu là xảy ra chuyện gì, anh gánh nổi trách nhiệm này sao?”

Vệ sĩ đó nhìn xem sắc mặt tái nhợt suy yếu của Ôn Đình trong xe, còn có máu đỏ tươi đó, hơi chán chờ. Một tên vệ sĩ khác cầm điện thoại lắc đầu: “Gọi không thông.”

Khổng Tiểu cũng lo lắng: “Hai người các người cùng nhau ngồi xe đi, đừng có làm trễ nải nữa. Đi mau, đi mau.”

Nếu như Ôn Đình thật sự xảy ra chuyện, đương nhiên vệ sĩ cũng gánh chịu không được trách nhiệm này. Đã có lời nói của Khổng Tiểu, vệ sĩ cũng thuận thế lên xe, một người ngồi ở vị trí ghế phụ, một người ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe. Xe màu đen nhanh chóng lái ra khỏi biệt thự Đường gia.

Trong trường học, Ôn Dĩ Nam nhìn thấy sự việc phát sinh từ bên trong camera, từ trong phòng học đứng lên liền chạy ra ngoài. Lúc vệ sĩ đứng ở ngoài cửa kịp phản ứng, Ôn Dĩ Nam đã đến đầu bậc thang, chờ vệ sĩ đuổi tiếp, đã không còn bóng dáng Ôn Dĩ Nam.

*

Chiếc xe màu đen hướng bệnh viện gần nhất chạy. Mắt thấy còn có một cái giao lộ là tới, tay lái Mạc Dĩ Quân bề lái nhanh quay ngược trở lại, lái về phía một cái lối nhỏ. Vệ sĩ ngồi ở phía trước nhủ mảy: “Mạc tiên sinh, con đường này không đúng chứ?”

“Con đường này gần, tiện dừng xe.” Mạc Dĩ Quân thản nhiên nói.

Vệ sĩ nhủ mảy, mặc dù không nhiều lời gì, nhưng rõ ràng đã nổi lên nghi vấn. Không đợi hắn nghĩ rõ, xe Mạc Dĩ Quân đã dừng lại. Con đường này là một cái lối nhỏ, không có người nào, một chiếc SUV(*) lén dừng ở ven đường.

Vệ sĩ đã nhận thấy điều không đúng: “Mạc tiên sinh.”

Bên trong Chiếc SUV kia có mấy người bước xuống, nhanh chóng đi tới, mở cửa xe, không đợi hai tên vệ sĩ phản ứng, đã bị người kéo xuống.

Ngay sau đó có người mở cửa xe Ôn Đình bên này ra. Ôn Đình theo bản năng ngừng đầu nhìn qua, đối diện một đôi mắt đỏ lên.

Nhìn thấy màu đỏ trên người cô mà giật mình, tim anh run rẩy. Tay Thẩm Hoài Cảnh có chút phát run, giọng nói kết tị trong cổ họng không phát ra được, đầu óc trống rỗng, mắt tối sầm lại, có chút mê muội lao đảo một bước.

Ngay lập tức Ôn Đình cảm thấy anh không ổn, vội vàng nắm lấy tay anh: “Anh đừng kích động, đây là thuốc màu, em thoa thuốc màu, em không sao mà, em rất tốt.”

Thẩm Hoài Cảnh ổn định tinh thần, cảm ngực tay cô, kéo cô ra khỏi chiếc xe. Một tay ôm lấy cô vào trong ngực, ôm thật chặt, giống như muốn đem cô tương tiến trong ngực, thân thể run rẩy không ngừng. Năm đó lúc anh đâm Khương Ngọc Đạt cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Bị anh ôm vào trong ngực như vậy, cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người anh, tâm Ôn Đình từ từ chậm rãi rơi xuống, theo sau mà đến chính là loại cảm giác mệt mỏi và ủy khuất. “Oa” Một tiếng khóc lên, đánh lấy Thẩm Hoài Cảnh, khóc thờ không ra hơi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Thẩm Hoài Cảnh ôm cô, tùy ý cô phát tiết, khóe mắt có chút chua xót.

Ôn Đình ôm anh khóc thút tha thút thít, nước mắt như những hạt châu vỡ ra, muốn ngăn thế nào cũng không nổi. Thẩm Hoài Cảnh nhẹ nhàng vuốt lưng của cô, hôn nước mắt trên mặt cô. Ôn Đình ghét bỏ, bỏ qua một bên mặt, nức nở: “Đừng đừng em, anh nói anh sẽ coi chừng em thật kỹ, vẫn là không coi chừng. Còn nói miệng lưỡi em dẻo quẹo, nói chuyện không có giới hạn, anh mới là miệng lưỡi dẻo quẹo đây.” Tuy Ôn Đình nói như vậy, nhưng vẫn nắm vạt áo anh thật chặt không buông tay.

Liên Hiền đứng ở một bên. Lúc đầu đối với bọn họ cứu biệt trùng phùng mắt có chút do dự, nhưng thấy Ôn Đình tự nhiên trả đũa cộng thêm ngữ khí tìm đường chết quen thuộc như vậy, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, nước mắt cũng trong nháy mắt nghẹn trở về.

Một chiếc xe chạy tới, Thiệu Thành Hi dẫn theo Ôn Dĩ Nam xuống xe. Liên Hiền tới cắt ngang Thẩm Hoài Cảnh: “Cứu ca, Dĩ Nam về rồi, chúng ta rời nơi này trước.”

Thẩm Hoài Cảnh nhìn thoáng qua Ôn Dĩ Nam, nhẹ gật đầu: “Đều lên xe đi.”

Mấy chiếc xe tuần tự vào bãi đỗ xe khách sạn, đi thang máy vào phòng. Thẩm Hoài Cảnh liền ôm Ôn Đình vào phòng tắm, mặc dù biết trên người cô không phải máu, lại luôn nghẹn trong lòng của anh, không cách nào an tâm.

Đem quần áo trên người cô từng cái từng cái bỏ đi, bụng dưới có chút lộ ra. Ôn Đình có chút ngại ngùng, hai tay vòng ngực. Ngón tay của Thẩm Hoài Cảnh nhẹ nhàng đụng một cái, nhưng lại không dám đụng vào, sợ không cẩn thận tổn thương đến cô.

Một cái tay của Ôn Đình trượt xuống nắm chặt tay của anh đỡ bên trên bụng cô: “Lại, ba ba cùng cục cưng chào hỏi.”

Câu nói nhẹ nhàng này đánh trúng vào sự nhẫn nhịn cuối cùng trong tim của Thẩm Hoài Cảnh, trong nháy mắt vành mắt đỏ cả, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng hôn lên bụng cô. Mối ám áp làm Ôn Đình run lên một cái, sau một khắc, chất lỏng có chút lạnh làm cô khe khẽ thở dài. Hai tay ôm lấy đầu Thẩm Hoài Cảnh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Thẩm tiên sinh, lần sau tuyệt đối đừng lạc mất em nữa, em sợ em sẽ không thể quay về.”

Thẩm Hoài Cảnh vòng lấy eo cô, cũng không ngừng đầu lên, trầm giọng: “Được.”

Thật lâu, Ôn Đình mới nhẹ nhàng nói: “Hơi lạnh.”

Thẩm Hoài Cảnh vội vàng đứng lên, ôm ngang cô đặt vào trong bồn tắm, cầm lấy khăn tắm nhẹ nhàng lau sạch da nhiễm thuốc màu cho cô. Ôn Đình buống lỏng dựa ở đó, hưởng thụ việc anh hầu hạ, nhưng ánh mắt không nhắm lại được, không chớp một cái nhìn một bên mặt tiêu tụy của anh. Thẩm Hoài Cảnh nghiêng đầu, hai người bồn tắm nhìn nhau. Mấy tháng không gặp, Ôn Đình vẫn còn có chút ngại ngùng, không được tự nhiên mở ra con mắt khác. Thẩm Hoài Cảnh đã thờ người ra hôn lên.

Nụ hôn này gánh chịu quá nhiều thương nhớ với chua xót. Thẩm Hoài Cảnh hôn cẩn thận từng li từng tí, cái loại cảm giác này sợ người trước mắt bỗng nhiên biến mất.

Ôn Đình ôm lấy cổ của anh, hôn trả anh, hai mắt có chút mộng lung mờ thật to, liền sợ vừa nhắm mắt, phát hiện là một giấc mơ.

Hai người nhìn nhau, an tĩnh hôn, trong phòng tắm hơi tho ám áp làm quanh thân hai người đều ám áp. Giờ khắc này, mới có cảm giác chân thực, cô lại về bên cạnh anh, anh lại tìm được cô về.

Thẩm Hoài Cảnh đem cô tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo sạch sẽ cho cô, bản thân lại vào phòng tắm dọn dẹp một chút, hai người mới cùng nhau đi vào căn phòng cách vách, xử lý chuyện kế tiếp.

Bên trong căn phòng cách vách ngồi không ít người. Liên Hiền, Thiệu Thành Hi, Ôn Dĩ Nam, còn có Mạc Dĩ Quân.

Nhìn thấy Thẩm Hoài Cảnh, Liên Hiền mở miệng: “Truyền thông bên kia tôi đã đánh tiếng chào hỏi. Từ Lão Từ bên đó cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Ôn Đình nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, có chút lo lắng: “Đường gia không thấy tôi với Dĩ Nam, có thể báo cảnh sát. Nếu như cảnh sát tìm đến, sẽ có phiền phức.”

Thiệu Thành Hi cười nhạo một tiếng: “Hắn là bây giờ bọn họ không có tâm tư báo cảnh sát đâu.”

(*) Xe SUV: Đó là dòng xe thể thao đã được đang ngày càng trở lên phổ biến hiện nay. SUV là viết tắt của cụm từ tiếng Anh: Sport Utility Vehicle. Dòng xe này có những đặc trưng nổi bật như sau:

· Khung xe có kết cấu thân trên khung tương tự như của xe tải

· Thường dẫn động 4 bánh (còn gọi là xe 2 cầu)

· Khung gầm cao

· Thiết kế đơn giản, vuông vắn, khỏe khoắn

· Thường có 5 cửa, 5-7 chỗ, 2 khoang (khoang máy, khoang hành lý liền với khoang hành khách)

(Để biết thêm chi tiết mọi người lên Google tìm hiểu nhé).

Bạn đang đọc truyện *Ngồi Mũi Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Đường Thư Đình nhận điện thoại trở về biệt thự Đường gia, Không Tiểu đang ngồi trong ghế sofa khóc sụt sướt. Đường Thư Đình mặt đen thui, chất vấn bà: "Rất cục là chuyện như thế nào?"

Không Tiểu có chút sợ hãi, lùi lại, nhỏ giọng đem sự việc nói một lần: "Có vệ sĩ cùng đi ra ngoài."

Đường Thư Đình bị bà làm tức giận đến một câu cũng nói không nên lời, đi đến phòng bếp nhìn vết máu trên mặt đất kia, càng lửa giận công tâm: "Cô rốt cục có não hay không? Có xem một chút đây là máu sao?"

"Lão gia tử, trong trường học gọi đến, nói không thấy tiểu Dục." Thư ký cầm điện thoại đến.

"Không thấy?" Đường Thư Đình phất chốc nhìn về phía anh ta: "Sao lại không thấy?"

Thư ký không nói chuyện. Đường Thư Đình nổi trận lôi đình, đem cái chén ở trên bàn ném đi: "Thẩm Hoài Cảnh, nhất định là cậu ta. Báo cảnh sát, báo cảnh sát, kiện cậu ta lừa bán, kiện cậu ta bắt cóc."

Thư ký đáp lời, cầm điện thoại đi động lên, không đợi gọi đi, thì trên điện thoại đi động có cuộc gọi đến. Sau khi nghe xong, thần sắc đại biến: "Tổng giám đốc, xảy ra chuyện rồi."

"Lại xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Đường Thư Đình đã cực kỳ khó coi.

Từ trên điện thoại, thư ký mở tin tức ra cho ông xem. Giải trí địa phương mới nhất, đề tài trang đầu tất cả đều liên quan đến tin tức của Đường gia. "Con dâu Đường gia bên ngoài bao nuôi tiểu bạch kiểm", "Tiểu công chúa Đường gia đại công khai ảnh giường chiếu", "Tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, Đường Hải bao nuôi vài tiểu tam, lại bị tiểu tam vạch trần nói không có năng lực."

Dù sao các loại tư liệu đen, có giả có thật, nhưng nó đem Đường gia đẩy lên đầu ngọn sóng.

Điện thoại đi động của thư ký không ngừng vang lên, có truyền thông gọi tới hỏi thăm, cũng có trong công ty. Điện thoại đi động trên tay Đường Thư Đình cũng có cuộc gọi, là Đường Hải: "Ba, xảy ra chuyện rồi, cái hạng mục cùng Từ Kính hợp tác xảy ra vấn đề. Có công nhân nói chúng ta khát nợ tiền lương, đang ở trước cửa công ty tổ chức biểu tình."

Đường Thư Đình cho hẳn an tâm chờ vội, bản thân lập tức về công ty. Vừa cúp điện thoại không bao lâu, trên điện thoại đi động lại có cuộc gọi, là thư ký của Đường Hải: "Chủ tịch, vừa rồi có người của cơ quan chính phủ đến đưa Đường Tổng đi. Nghe nói là người giám đốc công trình bị kéo xuống, yêu cầu tổng giám đốc hỗ trợ điều tra."

Đá kích liên tiếp làm Đường Thư Đình có chút đứng không vững, che ngực ngã xuống ghế sofa, sắc mặt trắng bệch: "Nhanh, về công ty trước."

Thư ký cầm điện thoại, thận trọng nói: "VẬY... Chuyện kia còn báo cảnh sát không? Chủ tịch?"

Đường Thư Đình hai tay nắm chặt, sắc mặt u ám: "Trước không báo, ta ngược lại muốn xem cậu ta có thể đùa giỡn kiểu gì."

*

Trong khách sạn, Thiệu Thành Hi đã đi, Liên Hiền dựa ở trên ghế sofa xem tin tức, cười trên nỗi đau của người khác: "Đường Hải này cũng coi là trùng phạch đúng tội, chính hắn cả ngày ở bên ngoài tìm tiểu tam, cuối cùng bị vợ của mình cho đội "Mũi xanh"(*)."

() Mũi xanh: Tại sao đàn ông Trung Quốc lại sợ đội mũi màu xanh lá cây? "Mũi màu xanh" là chiếc mũi có màu xanh, nghĩa đen là chỉ chiếc mũi màu xanh mà người ta vẫn thường đội. Nhưng ngụ ý ở đây lại đang ám chỉ khi người đàn ông có vợ đi ngoại tình mà không biết. Vì vậy, người đàn ông này bị gọi là "đội mũi xanh", hay còn gọi là "bị cắm sừng". (Còn về sự tích "Mũi xanh" thì mọi người lên google tìm xem nha).*

Mạc Di Quân cũng từ trên điện thoại đi động thấy được tin tức, chần chờ mờ mịt: "Đấy đều là thật?"

Liên Hiền cười hắc hắc: "Tin tức mà, đương nhiên có thật có giả, nóng như vậy mới có thể đi lên. Nhưng cái này, tôi cam đoan là thật, bởi vì tư liệu này là tự mình tôi đào ra."

Mạc Di Quân đối với những chuyện này của Đường gia có chút thờ dãi. Thật là biết người, biết mặt, không biết lòng, cũng là đủ loạn.

Ôn Đình ngồi một người trên ghế sofa, Thẩm Hoài Cảnh ngồi ở bên cạnh cô. *(Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi)*. Ôn Đình dựa ở trên người anh nghe bọn họ nói những chuyện đã làm đối với Đường gia, trong lòng dần dần an ổn xuống. Quả nhiên Thẩm Hoài Cảnh vừa ra tay thì hung ác tới, Đường gia lúc này nhất định đã loạn thành một đống.

Ôn Đình cho tới nay không có thấp thòm, chỉ có chút mệt mỏi, trong hơi thở lại có tất cả hơi thở quen thuộc làm cho người ta an lòng, chưa phát giác mí mắt có chút đánh nhau.

"Ôn Đình à" Liên Hiền ngồi thẳng lưng hướng phía trước, chọc ghẹo mà: "Tôi phát hiện, có mỗi lần cách một khoảng thời gian không gặp Cửu ca, chuyện đầu tiên khi có gặp anh ấy chính là ngủ. Cái này, Cửu ca không ngờ chính là cái gối ôm hình người cộng thêm khí trợ ngủ chứ?"

Ôn Đình liếc anh ta một cái, tiếp theo vô cùng đáng thương quay đầu nhìn về phía Thẩm Hoài Cảnh: "Thẩm tiên sinh, anh có quan tâm không?"

Thẩm Hoài Cảnh thấy bộ dáng đáng thương trông mong của cô nhìn mình, nhịn không được khẽ miệng hơi câu, trầm thấp cười cười, bàn tay sờ lên đầu cô vuốt vuốt, trong mắt mang theo cưng chiều.

Ôn Đình nhìn thấy anh cười, nhịn không được đưa tay nhẹ nhàng mặt của anh, có chút si mê cảm thán nói: "Cười a, quả nhiên là ngoại hình đẹp mắt, cười lên cũng đẹp mắt."

Thẩm Hoài Cảnh tay dừng lại, nụ cười trong nháy mắt thu lại, sắc mặt có chút biến thành màu đen.

Liên Hiền vỗ ghế sofa, cười điên cuồng. Ôn Đình lập tức kịp phản ứng mình làm cái gì, gương cười hai tiếng, từ ghế sofa đứng lên, hướng phòng ngủ lướt tới. Một bên phiêu một bên nói: "Quả nhiên là một lần mang thai ngược ba năm nha."

Liên Hiền vỗ ghế sofa cười đến nước mắt đều chảy ra, miễn cưỡng thế nào cũng nhịn không nổi. Thẩm Hoài Cảnh thần nhiên nhìn Liên Hiền một cái: "Hàng quá hoá dở. Ôn Đình là người lòng dạ hẹp hòi, người mang thù." Thẩm Hoài Cảnh nói xong vào phòng ngủ, để lại Liên Hiền một miếng nước bọt kẹt ở yết hầu, ho điên cuồng.

Mạc Dĩ Quân giật mình sững sờ nhìn hướng Ôn Đình rồi đi, áy áy: "Đây là tiểu Ninh?"

Liên Hiền uống một hộp nước, bình phục tâm tình một chút, nghe được Mạc Dĩ Quân nói nhìn anh ta: "Cái gì?"

Mạc Dĩ Quân vội vàng lắc đầu: "Không có gì, chỉ là tôi không nghĩ tới tiểu Ninh, không phải, hẳn là tích cách của Ôn Đình hoạt bát như thế."

"Hoạt bát?" Liên Hiền một mặt ghét bỏ: "Tôi cho anh biết, đây không phải hoạt bát. Ôn Đình chính là tìm đường chết giới chong chóng do chiều gió, tìm đường chết giới hoá thạch sống. Tìm đường chết này thật sự là một tay giỏi, tìm đường chết làm hoa văn chóng chết. Anh xem lần này, toàn bộ Đường gia đều nhanh để cô ấy làm đến không còn."

Mạc Dĩ Quân cúi đầu, nhắm hai mắt lại, cười khổ một tiếng

Thẩm Hoài Cảnh đi theo Ôn Đình vào phòng ngủ. Ôn Đình đắp kín chăn nằm ở trên giường, chỉ lộ ra hai con mắt buồn ngủ nhìn anh. Thẩm Hoài Cảnh đóng cửa lại, đi đến bên giường cách tấm chăn đem cô ôm vào trong lòng, nói khẽ: "Buồn ngủ rồi?"

Ôn Đình gật gật đầu. Thời gian không có anh ở bên cạnh, giấc ngủ của cô đương nhiên không tốt, với lại đã mang thai, những ngày này lo lắng sợ hãi. Trước đó vẫn không cảm giác được, bây giờ thấy anh, thì cảm giác thể lực của mình sớm đã tiêu hao, mệt mỏi ghé gối.

Thẩm Hoài Cảnh ở bên mới có nhẹ nhàng hôn một cái, xoay người lên giường: "Ngủ đi, anh ở bên cạnh em."

Ôn Đình gật gật đầu, đầu hướng trong cổ anh cọ xát, nhắm mắt lại. Đôi mắt đen của Thẩm Hoài Cảnh lẳng lẳng nhìn cô, bàn tay vuốt ve tay nhỏ mềm mại của cô, nói thật nhỏ: "Ôn Đình, em đã từng sợ chưa, sợ anh không đi tìm em?"

Ôn Đình lập tức mở to mắt, đề phòng nhìn anh: "Anh muốn gì? Đừng lừa em nói."

Thẩm Hoài Cảnh đột nhiên cười, đưa tay bóp cằm của cô, mắt đen sáng rực: "Vậy em nói cho anh biết, em nghĩ thế nào?"

Ôn Đình bấu mỗi, đẩy tay của anh ra, vùi đầu vào trong ngực của anh, nhỏ giọng thầm thì: "Em không quên, một câu trong lời nói của anh em đều không quên. Anh đã nói để cho em tin tưởng anh, em đương nhiên tin tưởng anh, phải không?" *(Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi)*. Ngày đó ở trên đường nhỏ Thị trấn, anh buộc cô phải tin anh, chuyện "Bì thăm" như thế, sao cô lại quên. Thẩm Hoài Cảnh phút chốc nắm chặt cánh tay, đem cô giam trong ngực, hôn lấy đỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp: "Ừ, đáng khen ngợi."

Đem Ôn Đình dỗ ngủ xong, Thẩm Hoài Cảnh ra khỏi phòng ngủ. Thiệu Thành Hi dẫn Từ Kính đến khách sạn, mấy người cùng nhau nghiên cứu bước kế tiếp đi như thế nào.

Lúc này, Từ kính hợp tác với Đường Hải phát triển một dự án bất động sản mới. Nhà thầu đã ôm tiền chạy, bây giờ công nhân đang tập trung ở tập đoàn Đường thị, yêu cầu bọn họ đưa ra quyết định.

"Thẩm Cửu, mặc dù chúng ta khiến công nhân gây sự, nhưng số tiền này đối với tập đoàn Đường thị chỉ là "Cừu ngưu nhất mao"(*). " Từ Kính có chút đoán không ra ý nghĩ của Thẩm Hoài Cảnh.

() Cừu ngưu nhất mao: giống như hạt cát trong sa mạc.*

"Không chỉ là công nhân." Đôi mắt của Thẩm Hoài Cảnh nhắm lại, trong tròng mắt đen mang theo lạnh buốt: "Anh liên hệ với những công ty kia đã từng cùng tập đoàn Đường thị hợp tác trước đó, để bọn họ bắt đầu kết thúc công việc trình khoản. Những tin tức này vừa ra tới, khẳng định có rất nhiều công ty không yên lòng, phiên quật gió châm chửi lửa, tất cả chẳng qua là nước chảy thành sông."

"Xế chiều hôm nay, công nhân gây sự, có rất nhiều truyền thông đều ở hiện trường, tin tức Đường Hải bị bộ phận kiểm tra kỷ luật đưa đi cũng đã lên trang đầu. Cộng thêm những chuyện xấu hôm nay, ngày mai giá cổ phiếu đoán chừng phải rớt phá chán trời." Liên Hiền đặc ý nói.

"Còn có, trẻ nhất là ngày mai, hầu hết các giám đốc điều hành trong công ty Đường gia đều đến ủy ban kiểm tra kỷ luật một chuyến. Lần này, công ty trở nên hỗn loạn, càng không cần đề cập đến Đường Hải này, đầu tin vào người khác lừa gạt, đem tiền quăng vào mấy cái kế hoạch không có tiền đồ này. Đường Thư Đình chính là có hồi thiên chi lực, cũng đến bù không được cái lỗ thủng này của Đường Hải gây ra."

"Mà cái này chẳng qua chỉ là mới bắt đầu."

Liên Hiền nói, ánh mắt lại theo dõi chuyển động của Thẩm Hoài Cảnh. Chỉ thấy Thẩm Hoài Cảnh đi đến bên cạnh cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng nhìn vào một chút, lại quay trở về. Đã ba lần trong mười mấy phút.

Liên Hiền nhin không được mở miệng: "Cửu ca, anh không yên lòng như vậy, bằng không anh đi vào ngủ với cô ấy đi?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn anh ta, vậy mà nghiêm túc nghĩ nghĩ, gật đầu: "Mọi chuyện cậu đều có thể làm, vậy thì giao cho cậu." Nói xong, vậy mà thật sự đứng lên đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng ngủ.

Trong phòng khách lăm vào trong một trận yên lặng. Khóe miệng Liên Hiền co giật nửa ngày, nhin không được bạo nói tục: "Dựa vào... anh ta chẳng lẽ nghe không ra tôi là đang chế nhạo anh ta?"

Thiệu Thành Hi nhún nhún vai: "Mặc kệ nghe ra hay không nghe ra, anh ta đã nói anh cũng có thể làm, vậy tôi cũng sẽ không nói lời khách sáo. Tiểu Tiểu nhà tôi còn đang chờ tôi về ăn cơm, vậy tôi đi trước đây."

Từ Kính cũng đứng lên: "Tôi cũng còn có một chút việc, cậu đứng là người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm chứ."

Mắt thấy Thiệu Thành Hi với Từ Kính đều đi, Liên Hiền đưa tay kéo Mạc Dĩ Quân. Mạc Dĩ Quân vội vàng khoát tay: "Tôi cũng còn có chút việc chưa xử lý xong, đi trước."

Trong phòng khách liền chỉ còn lại Liên Hiền với Ôn Dĩ Nam ngồi một bên im lặng không nói gì. Ôn Dĩ Nam nhìn anh ta: "Liên ca, em có thể giúp anh làm chuyện gì?"

Liên Hiền nhìn Ôn Dĩ Nam mang theo khuôn mặt thanh xuân chờ mong, khóe miệng gật một cái: "Cậu... nghỉ ngơi đi."

Editor:

Hôm qua Hi lên Google xem thử coi có thêm mấy web ẨM CẤP truyện Hi edit nữa thì phát hiện ra cái web này, nó không những ẨM CẤP mà nó còn thêm mắm dặm muối vào truyện.

Đã ẨM CẤP truyện người khác edit rồi mà còn sửa luôn bản gốc của tác giả, dở bản vừa thôi chứ. Bớt tạo nghiệp đi nghe đồ dở bản, Tổ Truyện quật mày đấy.

Hi chỉ mới đọc phần văn án của nó thì thấy sai rồi, không biết trong truyện nó có sửa lại gì không. Mọi người có vào trang này thì report truyện này dùm Hi nhé, thành phần dở bản này không nên tồn tại.

Thể Loại: [Ngôn tình](#).

Ôn Đình liên tục liến thoắng trước mặt Thẩm Hoài Cảnh, xem bộ cô đang chết mê mệt với nhan sắc của Thẩm tiên sinh đây.

Ôn Đình: "Thẩm tiên sinh, có ai nói rằng ánh mắt của anh rất câu người?"

Thẩm Hoài Cảnh không biểu hiện gì.

Ôn Đình: "Thẩm tiên sinh, lẽ nào không ai nói với anh rằng anh trông rất đẹp?"

Thẩm Hoài Cảnh mắt tối và sâu gương mặt anh không rõ.

Ôn Đình: "Thẩm tiên sinh, thật sự không ai nói rằng anh thôi thúc làm cho người ta gục ngã?"

Thẩm Hoài Cảnh nhìn cô trông mắt đen hình như có ngọn lửa cháy lan như đồng cỏ chi hỏa.

Thẩm Hoài Cảnh: "Lẽ nào không ai nói với em, khi em nói những điều đó em phải chịu hậu quả sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: □

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hoài Cảnh vừa thức dậy không bao lâu, thì tiếng gõ cửa vang lên. Thẩm Hoài Cảnh đi tới mở cửa phòng, Mạc Di Quân đứng ở ngoài.

Thẩm Hoài Cảnh một bên cài cúc áo ở ống tay áo, một bên tránh chỗ: "Mời vào."

Mạc Di Quân đứng ở cửa do dự một hồi, mới cất bước tiến vào: "Tôi tới là muốn tạm biệt tiểu Ninh và mọi người. Tôi định trở về."

Thẩm Hoài Cảnh làm một cử chỉ mời ngồi đối với anh ta, sau đó mình ở trên ghế sofa ngồi xuống, đưa cho anh ta một tách trà: "Mạc tiên sinh, mấy ngày nay bận rộn quá, không tới lời cảm ơn với anh. Chuyện lần này cảm ơn rất nhiều."

Mạc Di Quân nhận trà của anh, có chút co quắp lúc đầu: "Không cần, tôi với tiểu Ôn Đình cũng là bạn bè."

Thẩm Hoài Cảnh liếc anh ta một cái, đứng lên: "Ôn Đình còn đang ngủ, tôi đi gọi cô ấy."

"Không cần." Mạc Di Quân vội vàng ngăn cản anh: "Đề cô ấy ngủ đi. Tôi có thể không gặp cô ấy, làm phiền anh nói với cô ấy một tiếng." Mạc Di Quân đứng lên liền hướng bên ngoài đi.

"Chờ một chút." Thẩm Hoài Cảnh gọi anh ta lại. Mạc Di Quân trở lại, Thẩm Hoài Cảnh nhìn anh ta: "Chờ một chút đi, tôi nghĩ cô ấy sẽ muốn nói lời tạm biệt trước mặt anh."

Nói xong câu đó, Thẩm Hoài Cảnh không tiếp tục để ý anh ta, trực tiếp vào phòng ngủ.

Mạc Di Quân đứng tại chỗ nửa ngày, cảm xúc trên mặt biến đổi mấy loại, cuối cùng vẫn là lựa chọn quay lại ghế sofa ngồi xuống.

Lúc Thẩm Hoài Cảnh còn ở bên cạnh Ôn Đình cũng đã tỉnh, chỉ là vẫn ở trên giường không đứng lên mà thôi. Cuộc đối thoại của hai người trong phòng khách thật ra cô đều nghe thấy được. Lúc này, thấy Thẩm Hoài Cảnh bước vào, không khỏi đối với anh trừng mắt nhìn.

Cái chớp mắt này đã bao hàm rất nhiều ý nghĩa, Thẩm Hoài Cảnh sao lại không rõ, tức giận hừ một tiếng: "Vẫn chưa chịu dậy mặc quần áo?"

Ôn Đình cười hi hi ngồi dậy, chân trượt xuống đến thắt lưng, lộ ra bờ vai mượt mà. Thẩm Hoài Cảnh cảm quần áo qua: "Giờ tay lên."

Ôn Đình nghe lời đem tay giơ lên, tùy ý để anh cài cúc áo cho cô. Trước ngực mát lạnh, Ôn Đình vội vàng dùng chân che lại thân thể, có chút xấu ngại ngừng: "Phần còn lại em tự mình làm được."

Thẩm tiên sinh giống như không nghe thấy cô nói, thuận theo đem cả nội y bên trong từng cái từng cái mặc vào cho cô. Ôn Đình không lo được đó mặt, hoài nghi hỏi anh: "Thẩm tiên sinh, động tác này của anh sao lưu loát như thế, luyện qua nha?"

Thẩm Hoài Cảnh đang bế cô xuống giường, nghe vậy liền đưa tay đánh vào mông cô một cái. Ôn Đình nhanh chóng ôm chặt cổ của anh, siết chặt, đôi mắt híp híp: "Nói, cùng luyện với a?"

Thẩm Hoài Cảnh muốn đặt cô xuống, nhưng cô như con gấu túi treo trên người anh, còn uy hiếp anh: "Em bây giờ là hai người, tùy tiện ném hổng, anh không bồi thường nổi."

Thẩm Hoài Cảnh bắt đầu đi, nâng cao cái mông của cô, cùng cô đối mặt: “Em thật sự muốn biết anh như thế nào luyện được?”

Không đợi Ôn Đình trả lời, Thẩm Hoài Cảnh đã tiến đến bên tai cô, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai trắng nõn của cô, hơi thở mập mờ: “Coi nhiều hơn cũng sẽ mặc vào.”

Anh một bên nói, tay còn đang ở trên mông cô bóp nhẹ hai cái. Người Ôn Đình run rẩy một cái, giống như mông đang bị đốt cháy, từ trên người anh trượt xuống, mặt đỏ tới mang tai xoay người liền hướng bên ngoài đi. *(Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi)*. Thẩm Hoài Cảnh lạnh lùng nói: “Bảo bối nhà chúng ta còn đang ở trong bụng em, làm phiền Ôn tiểu thư cần thận một chút.”

Ôn Đình quay đầu trừng mắt liếc anh một cái. Người này sao lại học cô, càng ngày càng không biết xấu hổ đây.

*

Nhìn thấy Ôn Đình ra, Mạc Di Quân đứng lên, nhìn cô, ôn hòa cười: “Tiểu Ninh, em dậy rồi.”

Ôn Đình quay về với một cái nụ cười nhàn nhạt, đi tới, lên tiếng chào.

“Xem sắc khí của em tốt lên rất nhiều.” Lúc trước gặp cô, sắc mặt của cô luôn luôn trắng bệch, mang theo bệnh. Bây giờ nhìn lại hồng hào không ít, trong mắt cũng mang theo thần thái.

“Phải không?” Ôn Đình sờ sờ mặt mình, cười hắc hắc: “Em cảm thấy chỉ cần cùng Liên Hiền đối đáp vài câu, tâm tình sẽ tốt, ha ha ha...” Ôn Đình nói xong, chính mình ha ha nở nụ cười.

Cô cười rất có sức cuốn hút, ngay tiếp theo Mạc Di Quân nhìn không được nở nụ cười theo cô: “Sau khi em trở về rõ ràng vui vẻ rất nhiều, nhìn Thẩm tổng đối với rất tốt.” Mạc Di Quân nói từ đáy lòng.

Ôn Đình nghe vậy bĩu mũi, lắc đầu liên tục: “Anh cũng đã nói là thấy, chỗ anh không nhìn thấy, anh không biết em chịu khổ bao nhiêu. Anh biết anh ấy nói lời gì thường xuyên nhất không?”

Mạc Di Quân lắc đầu. Ôn Đình bắt chước bộ dáng mặt không thay đổi của Thẩm Hoài, giọng phẳng lỳ nói: “Ôn Đình, em im miệng cho anh. Ôn Đình, em cách xa anh một chút. Ôn Đình, tôi đây viết giấy cam đoan.”

Mạc Di Quân bị dáng vẻ rất sống động của cô chọc cười. Mặt trời mọc bên ngoài cửa sổ nằm rải rác xuyên qua lớp kính, từ sàn đến trần trên chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, làm cho anh có chút thất thần, lại có chút thất lạc, quý thân xui khiến mở miệng: “Tiểu Ninh, nếu như năm đó em không rời đi, em nói chúng ta có thể ở cùng nhau hay không?”

Mạc Di Quân vừa thốt lên xong, trong phòng khách lập tức trầm mặc lại.

Mạc Di Quân giật mình hoàn hồn, giật mình khi biết mình nói cái gì, có chút luống cuống, nhưng lại có chút chờ mong nhìn cô, trong lòng thấp thòm không thôi. Anh không nghĩ yêu cầu xa vời gì, chỉ là, anh cũng tìm cô nhiều năm như vậy, muốn cầu một ý rõ ràng.

Ôn Đình hơi nù mặt, tiếp đó lại ngừng đầu cười nhạt: “Di Quân, sự việc trên thế giới không có nếu như, xảy ra chính là xảy ra, mãi mãi cũng không quay lại được.”

Mạc Di Quân cũng có chút kích động: “Tiểu Ninh, ý này của em có phải là nếu như lúc ấy không có xảy ra nhiều chuyện như vậy, chúng ta có khả năng ở cùng nhau, phải không?”

Ôn Đình yên lặng nhìn anh ta cũng không đáp lời. Mạc Di Quân nắm thật chặt hai tay: “Tiểu Ninh, anh biết em với Thẩm Tổng bây giờ cùng một chỗ rất vui vẻ, anh cũng không nghĩ phá hư tình cảm của hai người, anh chỉ là muốn một đáp án. Tiểu Ninh, đã nhiều năm như vậy, anh...” Mạc Di Quân cũng có chút nghẹn ngào, còn lại đã không nói ra miệng.

Ôn Đình nghe vậy thờ dãi một hồi. Cô với Mạc Di Quân từ lúc còn rất nhỏ thì quen biết, thường xuyên chơi đùa cùng nhau, thẳng đến năm mười ba tuổi lúc mẹ mang theo cô với Di Nam rời khỏi Đường gia. *(Đọc truyện chính chủ tại Wattpad @TieuHiTieuHi)*. Lúc đó, cô còn nhỏ cũng không hiểu tình cảm là gì, mười tám tuổi lại một lần nữa trở về Đường gia, lên Đại học có đi nơi khác ở, nghỉ đông và nghỉ hè sẽ về nhà thăm mẹ với em trai. Lúc đó, Đường gia trở nên hỗn loạn, cô cần bản cũng không có tâm tư để biết tình yêu là gì, lại đúng lúc thấy mẹ chết, thế giới của cô đều biến thành màu xám, làm sao còn có tâm tư đi chú ý sự tồn tại của anh ta.

Bây giờ nghĩ lại. Lúc đó, thật ra chỉ cần cô ngừng đầu một cái, thì luôn luôn có thể nhìn thấy anh ta, anh ta luôn luôn yên tĩnh không nói đứng đó nhìn cô, không rời đi cũng không tiến lên phía trước.

“Di Quân, thật xin lỗi.” Ôn Đình không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ có thể liên miên bất tận nói ba chữ này.

Mạc Di Quân chán nản dựa trên ghế sofa, nhìn khuôn mặt cô quá tình tảo, thì thào: “Em rất yêu Thẩm Hoài Cảnh sao?”

Ôn Đình cũng lui ra sau dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, giống như lâm bồn: “Trước kia, em dẫn theo Di Nam chạy trốn từ phía, nguyện vọng duy nhất chính là kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, đảm bảo cuộc sống của Di Nam, chờ sau khi Di Nam trưởng thành, có thể một mình đảm đương một phía, tất cả tâm tư của em đều ở trên người Di Nam, Di Nam là dũng khí để em sống tiếp. Thời điểm yên tĩnh, em luôn nghĩ đến cuộc sống sau này, chờ Di Nam không còn cần em, em cảm thấy em tồn tại trên thế giới này cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Ôn Đình cong lên hai chân, co quắp tại trên ghế sofa, thì thầm: “Em, cho tới bây giờ đều không sợ chết, em cảm thấy chết là một sự giải thoát. Nhưng mà bây giờ, vì Thẩm Hoài Cảnh, em vô cùng sợ chết.”

Không khí lâm vào trong trầm tĩnh, cháy xuôi trong bầu không khí im lặng.

Mạc Di Quân cảm thấy ngực có chút bị đè nén, cổ nén hít một hơi thật sâu, mỉm cười: “Ôn Đình, hôm nay anh phải trở về. Em... Sống tốt nhé.”

Ôn Đình cười gật đầu: “Anh cũng vậy.” Ôn Đình luôn biết, cô là người máu lạnh, đối mặt Mạc Di Quân, cô thậm chí không có quá nhiều cảm xúc biến hóa. Có đôi khi, cô đặc biệt chán ghét mình thế này, nhưng mà có đôi khi, cô lại đặc biệt cảm ơn mình thế này, vì cô tránh né rất nhiều tình cảm vô vị.

Mạc Di Quân quay người rời đi, cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng lâm vào trong yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Ôn Đình bị một ôm ấm áp quen thuộc ôm vào trong ngực. Ôn Đình buông lỏng thân thể tiến sát trong ngực anh, có chút hoảng hốt tự lâm bồn: “Thẩm Hoài Cảnh, anh có nghe qua một câu nói này chưa?”

“Câu gì?”

“Không biết ai nói qua, ở trong chuyện tình cảm ai động tâm trước sẽ thua.”

“Ừ, cho nên, là anh thua.” Thẩm Hoài Cảnh hôn lên tóc cô.

“Không phải.” Ôn Đình yên lặng lắc đầu: “Là em, từ khi em về anh ở trên cầu, tất cả liên không giống nhau. Khi đó em đang suy nghĩ, chờ ngày nào đó em có tiền, nhất định phải quay lại tìm anh, sau đó bao nuôi anh.”

Ôn Đình nghĩ khi có chút phiêu缈, lại rất chân thành. Hôm đó, người đàn ông trên thiên cầu kia, làm tim cô khô héo đã lâu lao lên gon sóng. Cô chưa từng oán hận tất cả những gì ông trời dành cho cô, nhưng mà ngay khoảnh khắc đó, cô bắt đầu oán hận, oán hận ông trời không công bằng, nếu như cô là một người bình thường thì tốt biết bao, như vậy thì cô sẽ có một quyền lợi theo đuổi người đàn ông đó.

Thẩm Hoài Cảnh ôm cánh tay cô có chút siết chặt, nói thật nhỏ: “Hiện tại cũng không muộn.”

Ôn Đình từ trong ngực anh quay người, ngửa đầu nhìn anh, nhìn chăm chú lên mắt đen của anh: “Thẩm Hoài Cảnh, anh biết dân cờ bạc không? Ở trong chuyện tình cảm của chúng ta, em chính là một dân cờ bạc, một con bạc bệnh hoạn. Anh thật sự xác định muốn cược sao?”

Tay của anh xoa lên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve, giữa những ngón tay chai sạm của anh cọ xát da thịt non mịn của cô, mang đến một cơn ngứa ngứa. Hai người yên lặng đối mặt nửa ngày, Thẩm Hoài Cảnh nắm cầm cô, giọng nói trầm thấp: “Lấy mạng đánh cược với em có được hay không?”

Ôn Đình nhìn mắt đen tĩnh mịch mà lại nghiêm túc của anh, hốc mắt có chút ướt át, bỗng dưng đưa tay vỗ vỗ mặt anh: “Tránh ra.”

“Hả?” Thẩm Hoài Cảnh sửng sốt.

Ôn Đình chống đỡ chân anh đứng lên, lặng lẽ xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, giọng nói có chút trống rỗng: “Em đi gọi điện thoại cho Vi Thiên.”

“Gọi điện thoại?”

“Ừ a.” Ôn Đình cười đến tựa như một con hồ ly ăn vụng: “Chăm ngồi ly gián, hiểu không?”

Editor:

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Mái Sao Có Thể Không Lọm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.